CĂRȚI ROMANTICE

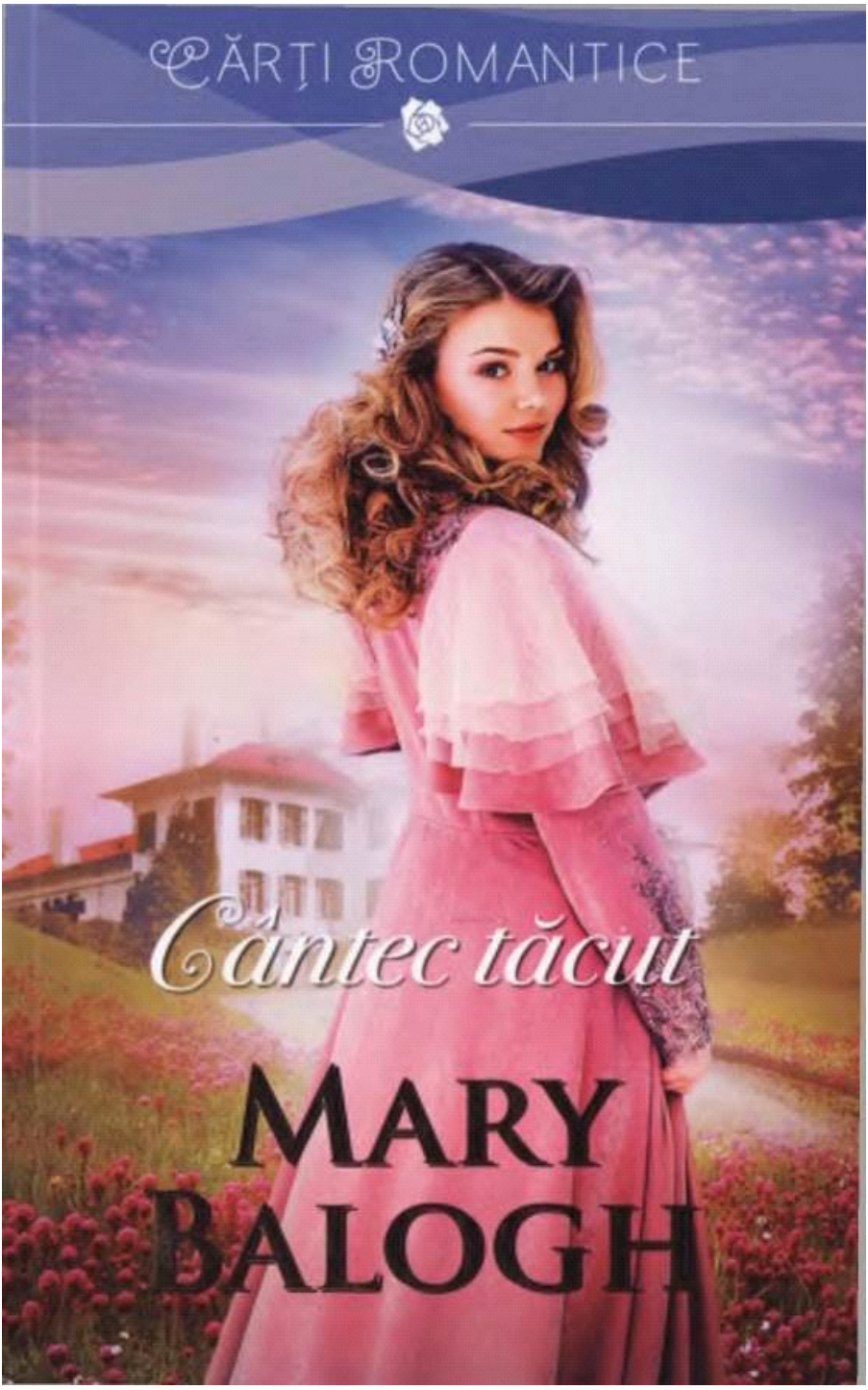

Cântec tăcut

MARY BALOGH

MARY BALOGH
CÂNTEC TĂCUT

***Silent Melody* by Mary Balogh**

Copyright © 1997 Mary Balogh
Ediţie publicată prin înţelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc., Prava I Prevodi.
Publicată pentru prima dată în Statele Unite de Berkley Books.
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Lavinia Şerban

prolog

1756

Îi era greu să plece. Dar era imposibil să rămână. Pleca din proprie voinţă, pentru că era tânăr şi îndrăzneţ şi plin de energie, şi de multă vreme îşi pusese în minte să-şi croiască singur drumul în viaţă.

Se îndrepta spre noi oportunităţi, noi visuri. Dar lăsa în urmă locuri şi oameni. Şi, deşi era sigur că avea să le vadă din nou pe toate, pentru că era tânăr, ştia la fel de bine că aveau să treacă foarte mulţi ani înainte să se întâmple asta. Nu-i era uşor să plece.

Lord Ashley Kendrick era fiul unui duce. Nu era primul fiu, aşa că avea nevoie de o slujbă. Însă cum nu îl atrăgea nici cariera militară şi nici cea de preot de ţară, profesii considerate acceptabile pentru mezinii unui duce, în primii douăzeci şi trei de ani de viaţă nu făcuse altceva decât să taie frunze la câini şi, în ultimele luni, să administreze domeniul Bowden Abbey pentru fratele său, Luke, duce de Harndon. Lumea afacerilor îl atrăsese dintotdeauna, dar tatăl lui îi interzisese să se implice într-o activitate care, din punctul lui de vedere, era sub demnitatea unui aristocrat – fie el şi fiul mai mic al unui duce. Luke era de altă părere. Şi astfel, cu binecuvântarea şovăielnică a fratelui său, Ashley pornea spre India, unde avea să ocupe un post la Compania Britanică a Indiilor de Est.

Era nerăbdător să plece. În sfârşit, avea să fie un bărbat pe picioarele sale, să facă ceea ce voia, să-şi dovedească lui însuşi că-şi putea croi propriul drum în viaţă. De-abia aştepta să-şi înceapă noua viaţă, să ajungă în India, să nu mai depindă de fratele său.

Dar despărţirile erau dificile. Îi salutase de despărţire cu o zi înainte şi le ceruse tuturor să-l lase să plece singur în dimineaţa următoare. Să plece de la Bowden Abbey ca şi cum ar fi trebuit doar să facă un comision în dimineaţa aceea. Îşi luase rămas-bun de la Luke, de la Anna, soţia

acestuia, şi de la Joy, fiica lor. Şi Emmy…

Of, nu prea îşi luase rămas-bun de la Emmy. Într-adevăr, o căutase şi-i spusese că avea să plece a doua zi. Dar apoi îi cuprinsese umerii, îi zâmbise vesel, îi spusese să fie o fată ascultătoare şi plecase în grabă, înainte ca ea să-i poată răspunde ceva.

Nu era ca şi cum ea i-ar fi putut răspunde ceva prin cuvinte, chiar dacă ar fi vrut asta. Emmy era surdo-mută. Putea să citească pe buze, dar nu avea nicio modalitate de a-şi comunica gândurile altfel decât prin ochii aceia mari şi cenuşii ai ei – şi prin câteva expresii faciale şi gesturi la care el devenise atent în anul de când o cunoscuse, şi încă unele pe care le stabiliseră împreună ca într-un fel de limbaj secret între ei. Ea nu ştia să citească şi nici să scrie. Era sora Annei şi venise la Bowden la scurtă vreme după căsătoria acesteia cu Luke.

Emmy era doar o copilă. În ciuda faptului că avea cincisprezece ani, handicapul şi nevoia ei frenetică de libertate – rareori se îmbrăca sau se comporta precum o domnişoară din înalta societate – îl făceau pe Ashley să o considere doar o copilă. O copilă dragă, pentru care simţea o profundă afecţiune, şi căreia îşi făcuse obiceiul să-i împărtăşească toate visurile şi supărările. O copilă care îl adora. Iar el nu ajunsese la concluzia asta din aroganţă.

Îşi petrecea fiecare clipă liberă în compania lui, privindu-l sau admirând priveliştea care se vedea pe fereastra din camera lui de lucru, ascultându-l cu ochii ei extraordinar de frumoşi şi expresivi, urmându-l peste tot, pe domeniu. Nu-i făcea niciodată probleme. Nu reuşea să descrie în cuvinte felul în care o iubea.

Se temuse de ochii ei în ziua aceea de dinaintea plecării. Nu avusese curajul să-şi ia rămas-bun. Aşa că rostise un mic discurs şi se îndepărtase de ea în grabă – de parcă ea n-ar fi fost pentru el decât un copil faţă de care nu trebuia să-şi arate sentimentele.

A doua zi regretase laşitatea de care dăduse dovadă, dar ura despărţirile. Se trezise devreme. De fapt, nu reuşise să doarmă. Era plin de entuziasm, cu gândul la aventurile

care îl aşteptau. Trupul îi era cuprins de febra călătoriei, iar inima îi era împărţită între nerăbdarea de-a pleca şi apăsarea pe care o simţea pentru că trebuia să lase în urmă tot ce-i era cunoscut şi drag.

Se trezise devreme ca să se uite cu drag, pentru ultima dată, la Bowden Abbey, casa în care locuise încă din copilărie. Dar care nu era a lui, desigur. Într-adevăr, pentru moment el era moştenitorul, pentru că primul născut al lui Luke şi al Annei fusese o fetiţă, însă era sigur că aveau să aibă şi mulţi fii. El voia o viaţă separată, viaţa lui. Voia să-şi facă singur norocul, să-şi aleagă singur casa în care va locui şi să-şi urmeze visurile.

Acum că avea să plece şi că nu ştia când avea să-l mai vadă din nou, simţea că îndrăgeşte Bowden mai mult ca niciodată. Porni pe câmpia din spatele casei, privind cum rouă dimineţii îi umezea vârfurile cizmelor, simţind cum vântul îi lovea cu rafale reci haina şi tricornul. Privi în urmă de-abia când ajunse pe vârful unui deal, de unde putea vedea casă, păşunile şi copacii din parcul care se întindea cât vedeai cu ochii, în toate direcţiile. Acasă. Şi Anglia. Avea să le ducă dorul amândurora.

Coborî pe panta vestică a dealului şi înaintă cu paşi mari spre un pâlc de copaci din depărtare, apoi dincolo de ei, spre cascadă, partea aceea unde râul cobora învârtoşat spre stâncile abrupte, pentru ca apoi să-şi reia cursul lin, prin faţa casei.

În trecut, îşi petrecuse multe ore la cascadă, căutând linişte şi singurătate. Căutând un scop în viaţă. Căutându-se pe sine, poate. Anul trecut, pe vremea asta, se afla în Londra. Luke se întorsese din lunga călătorie la Paris, îl salvase din traiul destrăbălat, lipsit de rost şi plin de datorii pe care îl dusese acolo şi îi ordonase să se întoarcă la Bowden până când avea să-şi dea seama ce voia să facă cu viaţa lui.

Urcă stânca plată care se întindea peste cascadă şi rămase acolo să admire apa care ţâşnea şi cădea înspumată peste stâncile de sub el. Şi Emmy petrecuse multe ore aici, împreună cu el. Zâmbi. Odată îi spusese că

se pricepe de minune să-l asculte. Era adevărat, deşi ea nu putea auzi niciun cuvânt pe care i-l spunea el. Ea asculta cu ochii şi îi răspundea cu zâmbetul şi cu mânuţa ei fragilă, culcuşită într-a lui.

Draga, scumpa Emmy. Dintre toţi, de ea avea să-i fie cel mai dor. Când se gândea la ea, micuţa lui căprioară, fiinţa cea mai liberă şi mai neatinsă de rigorile societăţii, simţea o durere stranie în inimă. Ea purta rareori cercuri care să-i ţină fustele înfoiate şi nu avea aproape niciodată bonetă pe cap. De cele mai multe ori nici nu-şi prindea părul în vreun fel, ci îl lăsa să cadă liber, până la talie, în şuviţe blonde şi ondulate. Mergea desculţă ori de câte ori putea, când nu o vedea nimeni. Nu ştia cum ar fi supravieţuit în anul acela dacă n-ar fi avut-o pe Emmy cu care să vorbească, fără compasiunea ei şi fără bucuria cu care îi alina supărările. Din partea lui Luke, iubitul lui frate, nu simţise decât dispreţ şi respingere, iar propriile sentimente de vinovăţie nu-l ajutaseră deloc să se împace cu ceea ce, la vremea respectivă, considerase a fi un tratament despotic şi nemeritat.

Trase puternic aer în piept şi expiră încet. Era timpul să se întoarcă. Avea să ia micul dejun, timp în care vizitiul trăgea trăsura în faţă şi-i încărca bagajele, după care urma să pornească la drum. O luă cu paşi mari printre copaci, în direcţia casei. Spera că toată lumea avea să-i asculte rugămintea şi nu venea nimeni să-l vadă plecând. Şi-ar fi dorit să poată pocni pur şi simplu din degete şi să se transporte direct pe corabie, departe de coasta Angliei. Şi-ar fi dorit ca momentul acesta, al plecării, să nu existe.

*

Ashley îi spusese încă de ieri că astăzi avea să plece. Nu fusese ceva neaşteptat. De săptămâni întregi se arăta entuziasmat de perspectiva de-a lucra pentru Compania Indiilor de Est, pe acel tărâm îndepărtat.

Văzuse în ochii lui o lumină nouă, specifică celor care găsesc un nou ţel în viaţă. Pasul lui căpătase un ritm mai

săltăreţ, iar ea ştia că îl pierduse. Că nu mai avea nevoie de ea. Nu era ca şi cum ar fi evitat-o vreodată sau ar fi îndepărtat-o de el. Continuase să-i vorbească, să-i zâmbească, să-i permită să-l însoţească în treburile pe care le avea pe domeniu şi s-o lase să stea cu el în birou, în timp ce lucra. O ţinea de mână în timp ce se plimbau şi nu încetase să o numească micuţa lui căprioară. Se purtase în continuare la fel de afectuos cu ea.

Dar pleca departe. Pleca să-şi facă o viaţă nouă, o viaţă după care tânjea. De care avea nevoie. Ea se bucura pentru el. Se bucura cu adevărat. Da, se bucura. O, da, cât se bucura.

Lady Emily Marlowe se ghemui pe pervazul ferestrei din camera ei şi privi afară, spre dimineaţa cenuşie şi mohorâtă. Încercă să se liniştească la vederea copacilor şi a păşunilor. Încercă să lase frumuseţea peisajului să-i aline inima îndureratã. Inima frântă.

Azi nu voia să-l vadă. N-ar fi suportat să-l vadă plecând cu adevărat. Ar fi suferit mult prea mult.

Şi totuşi, în loc de linişte, singurul sentiment pe care îl găsi fu acela de panică. Oare plecase deja? Din camera ei nu putea vedea aleea, şi nici grajdul. Poate că trăsura se afla chiar acum în faţa uşilor. Poate că tocmai în momentul acesta urca înăuntru, după ce îi îmbrăţişase pe Anna şi Luke – oare or fi luat-o şi pe Joy, să o sărute de rămas-bun? Sigur ar căuta-o cu privirea şi ar fi dezamăgit dacă nu ar vedea-o acolo. Oare şi-ar închipui că ei nu-i pasă? Poate că trăsura tocmai pleca… acum. Chiar în clipa aceasta.

Era foarte posibil să plece pentru totdeauna. Era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Niciodată.

Se ridică brusc în picioare şi dădu buzna în garderob. Îşi puse repede o pereche de pantofi şi luă prima pelerină aflată la îndemână – cea roşie. Şi-o azvârli peste umeri, ieşi în grabă din cameră şi coborî în fugă pe scări. Ajunsese la timp? Simţea că avea să moară dacă întârziase. Ashley. O, Ashley.

În hol nu se afla decât un singur valet. Şi, lângă uşa deschisă, trona un morman de cutii şi cufere. Afară nu se

vedea nicio trăsură.

Emily răsuflă uşurată. Nu întârziase. Probabil că Ashley încă lua micul dejun. Făcu câţiva paşi în direcţia salonului pentru masa de dimineaţă, şi valetul se grăbi înaintea ei să-i deschidă uşile. Dar ea se opri din nou. Nu. Până la urmă, nu putea să dea ochii cu el.

S-ar fi făcut de râs. Ar fi plâns. L-ar fi făcut să se simtă stingherit şi nefericit. Iar Luke şi Anna ar fi privit-o cu milă.

Fugi afară şi apoi în jos pe treptele de marmură, traversă terasa şi apoi ajunse în grădină. Străbătu sprintenă cele trei niveluri ale grădinii şi o luă în jos, pe păşune, până la podul de piatră care se întindea peste râu. Traversă în fugă podul şi trecu printre copacii bătrâni care delimitau şi umbreau aleea, până la stâlpii de piatră ai porţii şi spre satul aflat dincolo de ea. Dar nu alergă până în sat. Se opri la jumătatea drumului, trăgându-şi sufletul.

Se rezemă cu spatele de trunchiul uriaş al unui stejar bătrân şi aşteptă. Îi va vedea trăsura, atunci când avea să treacă. Îşi va lua rămas-bun în felul ei. Îşi dădu seama că nu avea să-l vadă pe el. Ci doar trăsura. El nu va şti că ea era acolo, că venise să-şi ia rămas-bun. Dar era la fel de bine şi aşa. La felul în care o iubea, pentru el nu era altceva decât o surioară mai mică, căreia trebuia să-l suporte toanele.

Îşi aminti de prima dată când se întâlniseră, de ziua în care sosise la Bowden Abbey ca să locuiască împreună cu Anna, şi de cât de ciudat şi de copleşită se simţise atunci. Îl simpatizase imediat pe Luke, deşi aflase mai târziu că sora ei, Agnes, fusese îngrozită de prezenţa lui elegantă şi de manierele ceremonioase. Dar fusese bun cu ea şi i se adresase de parcă ar fi fost un om sănătos, cu urechi prin care putea auzi.

Şi, într-un mod uimitor, ea *chiar* înţelesese mare parte din ceea ce-i spusese – îşi mişcase buzele încet şi vorbise tot timpul cu faţa spre ea. Cei mai mulţi oameni uitau să facă asta. Dar se simţise stingherită în salonul în care serviseră ceaiul, până când sosise şi Ashley, târziu, şi ceruse să-i fie prezentat. Apoi făcuse o reverenţă în faţa ei, îi zâmbi şi i se adresase:

— Pe cuvântul meu, eşti frumoasă ca un diamant neşlefuit, începuse el. Sunt servitorul dumitale, doamnă.

Iar ea văzuse fiecare cuvânt.

Ashley cel înalt, chipeş şi fermecător. Se aşezase lângă sora lui, Doris, şi începuse o conversaţie cu ea după ce-i făcuse cu ochiul lui Emily. Atunci îi furase inima. Pur şi simplu.

Începuse să-l iubească din clipa aceea şi continuase să-l adore ca pe nimeni altcineva din viaţa ei, nici măcar pe Anna.

Ashley avea o inimă mare. Îl iubea pe Luke, deşi, după un an întreg, aproape că ajunseseră ca doi străini. Le iubea pe mama şi pe surorile sale, care acum se aflau în Londra, şi le iubea pe Anna şi pe Joy. O iubea şi pe ea. Dar nu mai mult decât pe ceilalţi. Ea era Emmy, căprioara lui. Pentru el, ea nu era decât o copilă.

El nu ştia că e şi ea femeie. Şi avea să o uite într-o lună.

Nu, nu credea asta. Iubirea pe care i-o purta Ashley era mai profundă de-atât. El avea să-şi amintească de ea cu drag – la fel cum avea să-şi amintească de ceilalţi din familia lui. Iar ea îl va păstra în inima ei – bine ascuns în inima ei – pentru tot restul vieţii. Ashley era toată viaţa ei. El era totul. Fără Ashley, viaţa ei avea să fie pustie. Lipsită de sens. Îl iubea cu toată puterea şi pasiunea unei fiinţe de cincisprezece ani. Nu îl iubea ca un copil, ci ca o femeie care îşi întâlnise sufletul pereche.

Poate că îl iubea mai intens decât iubeau majoritatea femeilor. În afară de natură, de ceea ce vedea în jurul ei, avea atât de puţine lucruri cu care să-şi umple mintea şi inima. Cumva, înainte să-l întâlnească pe Ashley, îşi trăise viaţa prin vise. Desigur, asta nu fusese întotdeauna uşor. În copilărie, trecuse prin perioade grele de frustrare, de agitaţie – pe când încă mai ştia ce înseamnă zgomotul, încât absenţa lui să o îngrozească. Acum nu-şi mai amintea sunetele lumii, de când nu mai auzise nimic după febra periculoasă din care abia scăpase cu viaţă, înainte să împlinească patru ani. Rămăsese doar cu nişte impresii,

câteva iluzii trecătoare. Nu ştia prea bine ce erau. De câte ori părea că avea să-şi amintească, sunetul dispărea.

Ashley devenise visul ei. Numai el dădea sens fiecărei zile din viaţa ei şi îi umplea nopţile cu vise fericite. Nu ştia ce avea să-i mai rămână după ce acest vis avea să-i fie luat – azi, în dimineaţa aceasta.

Începea să creadă că ajunsese prea târziu. Poate că el plecase mai devreme, iar bagajele aveau să-i fie trimise după aceea. Era aproape amorţită de frig. Vântul o biciuia şi îi trecea prin haine, muşcându-i din carne, în cele din urmă, auzi trăsura apropiindu-se. Nu o auzea în adevăratul sens al cuvântului – deseori se întreba cum e sunetul pe care îl scoate o trăsură. De fapt, simţea vibraţiile trăsurii care se apropia. Îşi lipi spatele de trunchiul copacului când simţi cum durerea îi strânge stomacul, de parcă ar fi fost lovită cu o greutate de plumb. El pleca pentru totdeauna, iar ea nu vedea decât trăsura lui Luke, care îl ducea la Londra.

Când vehiculul intră în câmpul ei vizual, panica o cuprinse ca o menghină şi, în ciuda ei, se aplecă în faţă, nerăbdătoare să-l zărească măcar o clipă, pentru ultima oară.

Nu văzu nimic în afară de trăsura care trecu mai departe. Murmură ceva, deznădăjduită. Apoi trăsura încetini şi se opri de tot. Iar uşa dinspre ea se deschise brusc.

*

Simţise un amestec de tristeţe şi uşurare când trăsura se pusese în mişcare, se îndepărtase de casă şi cotise la capătul aleii pietruite pentru a o apuca pe drumul înclinat care trecea pe lângă parcul englezesc şi ducea mai departe, dincolo de pajişte, până la pod.

Pornise la drum. Curând avea să traverseze satul şi să lase în urmă domeniul Bowden. Privea înainte cu bucurie şi entuziasm. Ashley îşi rezemă capul de tapiseria confortabilă din trăsura fratelui său şi închise ochii, oftând uşurat.

Fusese mai uşor decât se aşteptase.

Însă nu-şi ţinu ochii închişi. Când auzi pietrişul podului scârţâind sub roţile trăsurii, îi deschise din nou pentru a mai arunca o ultimă privire spre casă. Se uită la copacii care mărgineau aleea şi mai departe, dincolo de ei. În stânga, văzu un grup mic de căprioare care păşteau iarba, liniştite.

Apoi observă un crâmpei de roşu. Culoarea neobişnuită pentru peisajul acela îi atrase atenţia când trăsura ajunse în dreptul ei şi, pentru o clipă, nu reuşi să-şi dea seama despre ce era vorba. În cele din urmă, înţelese. Era pelerina lui Emmy!

Fără să stea prea mult pe gânduri, se întinse şi bătu repede în peretele care-l despărţea de vizitiu, pentru ca acesta să oprească. Chiar înainte ca trăsura să se oprească de tot, deschise uşa larg şi sări afară, pe alee. Se uită înapoi.

Ah! Nu se înşelase. Şi tocmai acum, când era deja prea târziu, îşi dădu seama că poate ar fi fost mai bine să nu se oprească din drum. Până la urmă, se părea că nu avea cum să scape de tot de unele despărţiri dureroase.

Ea stătea rezemată de trunchiul unui copac şi îl ţinea cu ambele mâini, de parcă s-ar fi temut să nu cadă. Îl privea cu ochii mari şi era palidă, în ciuda obrajilor îmbujoraţi de vântul care bătea rece. Se apropie de ea cu paşi mici şi se opri în faţa ei. Se simţea vinovat. Pleca într-o aventură şi avea să-şi înceapă viaţa de adult. Avea în faţă toată lumea şi toată viaţa. Dar Emmy, cea care-i fusese prietena cea mai apropiată timp de aproape un an, avea să rămână în urmă... pentru ce? Ce avea să-i ofere viaţa unei copile care urma să devină o femeie care nu putea să înţeleagă tot ce spuneau ceilalţi şi care nu putea comunica?

— Căprioara mea, şopti el.

Îşi încrucişă braţele şi oftă. „Cred că ţi-e frig”, îi spuse apoi în limbajul lor secret – de parcă frigul ar mai fi avut vreo importanţă în momentul acesta. Ea nu-i răspunse. Ochii ei îl priveau direct – şi erau plini de lacrimi.

Ah, Emmy. Se aplecă înainte până când o ţintui cu trupul său de trunchiul copacului. Îşi dorea... Doamne, cât

îşi dorea să nu fi observat pelerina roşie fluturând în vânt. Ce-ar putea să-i spună, fie prin cuvinte, fie prin gesturi? Ştia că era profund nefericită, iar nefericirea ei umbrea entuziasmul pe care îl simţise la plecare. Îşi lăsă capul uşor pe spate şi închise ochii. Îşi încleştă pumnii.

Ar fi trebuit să-şi ia adio ieri, în maniera cuvenită, în loc să-i spună plin de veselie să fie o fată ascultătoare.

Când îşi îndreptă capul şi deschise ochii, văzu că se uita la el. Chipul ei era la doar câţiva centimetri de al lui. Cuvintele nu-şi mai aveau rostul. Şi nici gesturile, mai puţin unul singur, care nu făcea parte din limbajul lor secret. Exista un singur mod în care-şi putea lua rămas-bun de la ea.

Buzele ei reci şi moi rămaseră nemişcate sub ale lui, căci îngheţase aproape de tot aşteptând trăsura. Le încălzi cu gura lui, într-o mişcare tandră şi delicată. Le încălzi până când le simţi mişcându-se şi îşi dădu seama, şocat, că de fapt se sărutau cu adevărat. Nu era un sărut frăţesc, ci unul împărtăşit de un bărbat şi o femeie.

Acum că-şi dăduse seama de asta, observă că trupul ei firav şi tânăr se lipea de el cu ardoarea unei femei în devenire. Simţi un val de fierbinţeală, o încordare în vintre.

Îşi înălţă capul, confuz. Aceasta era Emmy. O copilă care avea nevoie de alinare. Avea nevoie de un semn de afecţiune din partea lui, ceva care să o menţină pe linia de plutire până avea să se obişnuiască cu lipsa lui. Categoric, nu avea nevoie de... îi cuprinse chipul între palme şi o ţinu pe loc cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi mângâia părul bătut de vânt.

— O să mă întorc, micuţa mea căprioară, spuse el încet, dar clar, aşa cum îi vorbea mereu, observând că nu mai avea lacrimi în ochi şi îi putea citi pe buze. O să mă întorc şi-o să te învăţ să citeşti, să scrii şi să te exprimi într-un limbaj cu totul nou – pe care să-l foloseşti nu doar cu mine, ci cu toată lumea. Într-o zi o să mă întorc, Emmy. Dar până atunci va trebui să găseşti alţi prieteni pe care să-i iubeşti, alţi prieteni care să te iubească şi care să găsească un sens în tăcerea ta. Nu trebuie să suferi prea mult după

mine, ştii? Eu sunt un tip mai nepăsător. O să apară alţii mult mai vrednici de afecţiunea ta, conchise el şi-i zâmbi cu tandreţe.

Ea îl privi cu atâta ardoare, încât părea că tot sufletul ei îl contempla. Emmy ridică mâna dreaptă, strânsă în pumn, şi o lovi uşor peste pieptul ei, în dreptul inimii.

„Simt asta cu adevărat. Vorbesc serios. Inima mea este plină". Era un gest pe care el îl mai folosea uneori, un gest care însemna că vorbeşte despre sentimente sincere, din inimă. Era un gest pe care îl învăţase de la el şi pe care îl adăugaseră limbajului lor atât de neobişnuit. Ashley se întrebă dacă făcuse acel semn fără să-şi dea seama.

— Ah, ştiu, Emmy, răspunse el. Ştiu. Mă voi întoarce. Nu te voi uita. Te voi păstra aici, adăugă şi, îndepărtându-se în sfârşit de ea, îşi duse mâna la inimă.

Apoi se întoarse şi porni înapoi spre trăsură. Sări înăuntru, închise uşa cu putere în urma lui şi se rezemă de spătarul banchetei în timp ce trăsura se urni din loc. Trase aer în piept până i se rotunjiră obrajii, apoi pufni obosit.

Emmy. Căprioara lui mică şi dragă. Fetiţă dulce. Încercă să se convingă că acesta era felul în care o vedea, că se comportase cum se cuvine cu ea, la final. Îşi lipise trupul de al ei şi buzele li se uniseră într-un gest aproape instinctiv de tandreţe. Ca între un frate şi o soră, un unchi şi o nepoată, un bărbat şi o copilă. Dar, în acelaşi timp, era incomod de conştient de faptul că metoda aleasă pentru a îndulci despărţirea aceasta fusese nechibzuită şi nepotrivită pentru această ocazie. Descoperise un trup şi o gură care, cât de curând, aveau să aparţină unei femei.

Nu voia ca Emmy să devină femeie – ce gând prostesc. Voia s-o ştie întotdeauna ca pe copila neastâmpărată şi fericită care îi adusese atâta linişte, într-un moment în care viaţa lui era un adevărat calvar. Voia să şi-o amintească aşa, ca pe o copilă.

Se ruşină de comportamentul lui, de faptul că reacţionase ca un bărbat, fie şi pentru o clipă. O iubea. Dar nu aşa cum un bărbat iubeşte o femeie.

Din câte ştia, nu mai avusese pentru nimeni

sentimentele pe care le avea pentru ea. Nu mai iubise pe nimeni aşa cum o iubea pe Emmy. Ar fi vrut – ah, ar fi vrut să nu fi întinat sentimentele pe care i le purta prin faptul că reacţionase ca un bărbat la apropierea fizică dintre ei. Nu-şi va aminti de ea în felul acela.

Şi-o va aminti aşa cum stătea pe stânca de deasupra cascadei, cu fustele largi fâlfâindu-i în jurul picioarelor, îndeajuns de scurte cât să-i lase gleznele la vedere, cu părul blond, liber în bătaia vântului şi atârnându-i în jos pe spate într-o coamă bogată, cu zâmbetul pe buze şi cu ochii ei frumoşi spunându-i că, oricât de incredibil ar fi părut, ea găsise liniştea şi armonia în lumea ei tăcută.

Observă că lăsase satul în urmă. Pornise cu adevărat la drum. Viitorul lui începuse deja. Gândurile i se întoarseră spre India şi noua viaţă care îl aştepta. Oare cum avea să fie? Cât de bine avea să se descurce în faţa provocării? Simţea curgându-i prin vene entuziasmul tinereţii şi setea de aventură.

*

Emily rămase acolo multă vreme după ce simţise iarăşi vibraţiile trăsurii care se îndepărta.

— Stătea rezemată cu capul de trunchiul copacului. Cu ochii închişi. Apoi se împinse, îndepărtându-se de trunchi, şi începu să fugă orbeşte, fără o ţintă anume, prin pădure, peste pod şi iarăşi printre copaci, din ce în ce mai repede, de parcă diavolul ar fi pus stăpânire pe tălpile ei.

Se opri de-abia când ajunse la cascadă, sări pe stânci şi se aşeză pe stânca de piatră care se întindea deasupra apei. Îşi ascunse chipul în palme şi plânse până când începu să o doară pieptul de la atâta oftat şi rămase şi fără lacrimi, şi fără energie.

Îl putea vedea în spatele pleoapelor închise, aşa cum apăruse, ţâşnind din trăsură, înainte ca lacrimile să o orbească, aşa înalt şi voinic, şi chipeş, cu părul lui lung şi întunecat legat la spate cu o panglică de mătase neagră. Arăta atât de elegant în pelerină, redingotă, vestă şi

pantaloni. Dar elegant în felul lui – spre deosebire de Luke, care adopta stilul pompos, parizian.

Rămase ore întregi întinsă pe stânca rece de lângă cascadă, istovită şi lipsită de vlagă, până când, în cele din urmă, simţi o mână pe umăr. Nu văzuse şi nu simţise pe nimeni apropiindu-se, dar nu fu surprinsă. Îşi întoarse capul şi-l văzu pe Luke, privind-o atent şi plin de compasiune. Îşi îngropă iarăşi chipul în palme în timp ce el o bătu uşor şi înţelegător pe umăr.

Nu mai avea pentru ce să trăiască. Ashley plecase. Poate pentru totdeauna. Şi, odată cu bagajele, luase cu el inima şi viaţa ei. Cu toate astea, o mai avea pe Anna, sora ei cea mai mare, care-i fusese aproape ca o mamă, mai mult decât oricine altcineva. Şi mai era fratele ei, Victor, conte de Royce… şi Charlotte, sora ei, deşi amândoi locuiau departe, cu familiile lor. Iar Agnes, Lady Severidge, sora cea mai apropiată de vârsta ei, avea să locuiască în apropiere, la Wycherly Park, odată ce se va întoarce din călătoria de nuntă. Mai era şi Joy, nepoata ei, pe care o iubea la nebunie. Şi mai era şi Luke.

Îl iubea foarte mult pe Luke. El le iubea pe Anna şi Joy, iar Anna îl iubea la rândul ei. Emily îi iubea pe toţi cei pe care îi iubea Anna. Iar el era fratele lui Ashley, deşi nu era la fel de înalt ca Ashley, nu era la fel de chipeş sau de haios – cel puţin, din punctul subiectiv de vedere al lui Emily. Dar era fratele lui Ashley.

În cele din urmă, când o întoarse cu faţa spre el şi o luă în braţe ca pe un copil, ea se culcuşi la pieptul lui, încercând să îşi aline suferinţa. Probabil că nici lui nu-i plăcuse să-şi ia rămas-bun de la Luke, în dimineaţa aceea. Ashley obişnuia să spună că fratele său era un om rece şi că nu-l iubea. Dar ea ştia că asta nu fusese niciodată adevărat. Luke nu era nici rece, nici lipsit de sentimente. Acesta reuşise să-l ajute pe Ashley să găsească un sens în viaţă. El aranjase ca fratele său să lucreze pentru Compania Indiilor de Est. Şi tot el îi oferise ei un adăpost aici, cu Anna, în loc să o oblige să locuiască împreună cu Victor şi Constance, care se simţeau stânjeniţi de tăcerea ei, deşi o

iubeau destul de mult.

Simţea că se încălzeşte din nou în timp ce Luke îi şoptea cuvinte de încurajare. Simţea vibraţiile din pieptul lui.

Îl iubea pe Luke. Îşi iubea familia. Dar avea să-i fie foarte greu să trăiască mai departe. Ashley îşi găsise scopul în viaţă. Ea cum avea să şi-l găsească pe al ei? Oare viaţa ei mai avea vreun rost fără Ashley?

Dar acum, când ieşea din cele mai întunecate prăpăstii ale disperării, ştia că trebuia să meargă mai departe şi fără el alături. Pentru că el nu avea să se întoarcă.

Ştia asta. Era posibil să se întâmple asta, mai devreme sau mai târziu, dar în viitor. Însă Ashley pe care îl cunoştea şi îl iubea ea avea să fie schimbat. Şi ea avea să se schimbe.

Se *va* schimba. Creştea, devenea femeie, iar asta deja o făcea să se schimbe din punct de vedere fizic şi emoţional. Şi va învăţa să trăiască fără el. N-avea de gând să rămână bosumflată şi să-şi strice viaţa pentru ceva ce nu putea avea.

Nu-l putea avea pe Ashley. El o iubea, dar nu simţea că era imperios s-o aibă alături pentru a putea trăi. Curând avea să devină doar o simplă amintire pentru el. Ştia asta. Nu-şi făcea iluzii deşarte.

Avea să crească fără el. Şi avea să trăiască fără el. Nimeni nu va şti, niciodată, că el va face pentru totdeauna parte din fiinţa ei. Avea să trăiască de parcă inima nu i-ar fi fost frântă de dragostea pe care i-o purta – deşi aşa se întâmplase. Avea să-l iubească pentru totdeauna, dar din acest moment avea să-şi reia viaţa şi să o trăiască din plin, aşa cum o făcuse cu un an în urmă, înainte să-l vadă pe Ashley – şi ca toate lucrurile să devină lipsite de importanţă. Şi *fusese* o viaţă bună, chiar dacă o trăise aproape într-o singurătate deplină. Chiar şi în cele mai întunecate momente, viaţa era un dar preţios.

capitolul 1

1763

— Fii încrezătoare, copilă, spuse Lady Sterne, pentru că eşti frumoasă cât toate surorile tale la un loc. Fără supărare, pentru cele două care sunt aici de faţă.

Râse, îşi împreună mâinile la piept şi o privi din cap până-n picioare pe tânăra domnişoară care stătea în mijlocul garderobului.

— O, chiar este, spuse plină de entuziasm Lady Agnes Severidge. Este foarte frumoasă, adăugă ea care, la douăzeci şi şase de ani, căsătorită de şapte ani şi cu doi copii, era la fel de frumoasă, deşi cu forme durdulii.

— Desigur că este la fel de frumoasă ca noi toate la un loc, comentă Anna, ducesă de Harndon, zâmbind cu căldură. Ba poate chiar mai frumoasă. O, Emmy, arăţi minunat.

În realitate, şi Anna arăta la fel de minunat. Deşi trecuse bine de treizeci de ani şi, cu numai trei luni în urmă, dăduse naştere celui de-al patrulea copil, chipul ei era la fel de tânăr şi de lipsit de riduri, şi-şi recăpătase aceeaşi siluetă subţirică de dinainte de căsătorie.

— Pe cuvântul meu, o să fii cea mai frumoasă fată de la bal! spuse Lady Sterne, care se afla în garderob din simplul motiv că era naşa Annei. Deşi nu le era rudă de sânge, îşi asumase rolul de mătuşă preferată. La urma urmelor, aşa cum le amintea ea întotdeauna, când o femeie nu are fiice, atunci trebuie pur şi simplu să adopte câteva. Ce păcat că nu poţi dansa, copilă! Dar nu contează. Dansul le face pe doamne să se îmbujoreze şi să transpire… şi să miroasă.

— Mătuşă Marjorie! exclamă Agnes, de-a dreptul şocată.

Lady Emily Marlowe le urmărise buzele pentru o

vreme, dar era o sarcină obositoare şi ştia că pierduse cel puţin jumătate din conversaţia purtată – aşa cum se întâmpla ce fiecare dată când era implicată mai mult de o persoană. Dar nu conta. Înţelesese subiectul conversaţiei şi îi făcuse plăcere să i se spună şi ei, măcar o dată, că este frumoasă – la fel de frumoasă ca şi celelalte femei. Întoarse capul ca să se mai privească o dată în oglinda din garderobul Annei. De-abia dacă-i veni să-şi creadă ochilor. Purta o rochie verde-deschis, culoarea ei preferată, dar restul era de nerecunoscut. Juponul, cu cele trei volane largi, era îndepărtat de picioare, fiind întins pe trei cercuri mari. Rochia deschisă lăsa să se vadă cămăşuţa cu volane şi broderii cu aur, de la piept şi până la picioare. Corsetul cu decolteu adânc era decorat cu aceleaşi broderii aurite. Pe sub mânecile care se terminau aproape de cot, ieşeau cele trei volane tivite cu dantelă ale cămăşuţei. Purta pantofi aurii. Iar părul ei… ah, părul era cel mai de nerecunoscut.

Servitoarea Annei îi aranjase părul după ultima modă, într-o coafură înaltă în faţă, iar la ceafă cu bucle şi onduleuri. Reflexia din oglindă îi arăta zorzoanele unei bonete de dantelă destul de îndrăzneţe, care îi fuseseră prinse pe undeva prin păr, la ceafă, iar cele două panglici dantelate îi atârnau pe spate. Părul era alb de la cât fusese pudrat. Era prima dată când permisese cuiva să-i pudreze părul.

Pe sub rochie simţea strânsoarea neobişnuită şi inconfortabilă a corsetului.

La înaintata vârstă de douăzeci şi doi de ani, urma să participe la primul ei bal adevărat. O, uneori mai participase – atunci când Luke, duce de Harndon, insistase – la petrecerile organizate prin împrejurimi, împreună cu sora şi cumnatul ei, şi de câteva ori se dansase, momente în care ea şezuse liniştită şi privise. Şi fusese mereu prezentă la balurile care se ţineau aici, la Bowden Abbey, deşi de cele mai multe ori rămăsese un martor nevăzut, pentru că urmărea totul de la etaj. Dansurile o fascinaseră mereu.

Dintotdeauna îşi dorise să danseze, mai mult decât

orice altceva pe lume. Dar ea nu putea face asta. Era complet surdă. Nu putea auzi muzica. Deşi, uneori, îşi imagina că fusese o perioadă când sigur o auzise. Nu-şi amintea muzica – şi nici vreun alt fel de sunet –, dar avea sentimentul, convingerea clară, că muzica trebuie să fie mai frumoasă, mai apropiată sufletului decât orice alt lucru la care fusese vreodată martoră.

În noaptea asta urma să meargă la bal, şi toată lumea se purta de parcă întregul eveniment ar fi fost organizat în cinstea ei. De parcă seara aceasta ar fi marcat debutul ei în societate. În realitate, balul fusese pregătit în cinstea Annei. La Bowden se dădea câte un bal după fiecare perioadă în care Anna născuse, imediat după botezul copilului. Se organizaseră baluri după naşterea lui Joy, cu şapte ani în urmă, şi mai curând, după ce apărură pe lume George şi James. Acum era acesta, balul de după naşterea lui Harry. Odată, când Luke se aplecase peste mâna Annei pentru a depune un sărut pe degetele ei, Emily îl văzuse spunând că trebuia să le demonstreze vecinilor că ducesa lui este la fel de frumoasă şi la trei luni după naştere, precum fusese şi în cele nouă luni în care purtase copilul în pântece.

— Doamne, interveni Lady Sterne, luând mâinile lui Emily într-ale ei şi atrăgându-i privirea şi mintea înapoi la realitate, dar tu n-ai auzit niciun cuvânt din câte am vorbit, fetiţo. Pun pariu că te-a luat ameţeala când ai văzut cât de frumoasă eşti.

Emily roşi. Ar fi vrut ca mătuşa Marjorie să vorbească mai rar.

— Luke va fi de acord, Emmy, spuse Anna cu zâmbetul ei cald, prinzând-o pe Emily de bărbie într-un gest blând şi întorcându-i capul spre ea, astfel încât să-i poată vedea cuvintele.

Asta ar fi o adevărată realizare! Deşi Luke o iubea necondiţionat, şi Emily ştia asta, el nu era întotdeauna de acord cu ea. O trata ca pe o persoană normală, iar ea vedea în asta un adevărat compliment. Deseori o împingea să facă lucruri pe care ea nu voia să le facă, asigurând-o că

putea realiza orice pe lume dacă îşi propunea lucrul acesta, chiar dacă în tăcere. Anna era de părere că surorii sale trebuia să i se permită să trăiască aşa cum voia, chiar dacă alegerile ei o făceau, de cele mai multe ori, mai puţin sociabilă şi, în mod categoric, o fiinţă neobişnuită. Asta însemna că, oricât de drăguţă ar fi fost, Emily nu putea fi niciodată precum celelalte femei.

Luke putea fi şi destul de nemilos. Odată, pe când ea avea cincisprezece ani, hotărâse că era timpul ca Emily să înveţe să scrie şi să citească.

Şi ea învăţase… încet, chinuitor de încet, ba uneori chiar înfuriindu-se, cu însuşi Luke în rolul de profesor răbdător, dar neînduplecat. După o săptămână, Luke o alungase pe Anna din sala de clasă şi nu-i mai îngăduise să ia parte la lecţii. „Destul cu văicăreala”, îi spusese el. Emily învăţase pentru că voia să-i demonstreze ceva lui şi, mai important, ei înşăşi. În acea perioadă dureroasă din viaţa ei, avusese nevoie să-şi demonstreze cel mai mult sieşi.

Şi le arătase tuturor că era capabilă să înveţe la fel de bine ca şi celelalte fete. Doar că, astfel, învăţase şi limitele dure ale lumii ei. Cărţile îi dezvăluiseră universuri de experienţe şi gânduri la care nici măcar nu visase, şi pe care nu avea să le înţeleagă niciodată întru totul. *Era* diferită… foarte diferită. Pe de altă parte, credea că relaţia ei intensă cu lumea dimprejurul ei era unică.

Merita să primească aprobarea lui Luke, îşi zise Emily în sinea ei, zâmbind. Uneori, simţea că aproape îl urăşte, dar îl şi iubea în acelaşi timp. Îi fusese şi tată, şi frate, în cei aproape opt ani de când venise să locuiască la Bowden.

— Iar Lord Powell va fi *fermecat,* spuse Agnes. O, Emily, e un gentleman atât de arătos şi de elegant. Şi se pare că nu e deloc deranjat de infirmitatea ta.

Lui Lord Powell îi plăcea să vorbească. Emily bănuia şi că-i plăcea să aibă pe cineva care să-l asculte fără întreruperi. Dar, într-adevăr, era chipeş, manierat şi fermecător. Desigur, asta nu era o surpriză. Luke îi alesese pretendenţii cu meticulozitate. Toţi patru erau eligibili, din toate punctele de vedere. Ea îi respinsese pe primii trei fără

ca măcar să încerce să-i cunoască mai bine – sau cel puţin aşa spusese Luke. După ce plecaseră, o privise cu buzele ţuguiate şi cu un amestec de exasperare şi amuzament în privire.

— Emily, spusese el atunci, măcar dacă ai încerca să-ţi creezi o altă imagine când eşti curtată, draga mea. Măcar dacă *nu* te-ai mai strădui atât să apari ca o sălbăticiune a pădurii înaintea celor mai eligibili tineri din înalta societate.

Nu era corect, asta i-ar fi spus dacă ar fi avut glas. Ar fi putut să scrie, dar ei nu-i plăcuseră niciodată genul acesta de discuţii ciudate. Nu era corect, pentru că *ea* fusese cea care îi respinsese, şi nu ei cei care fugiseră de spaimă. În plus, ea nu arăta ca o sălbăticiune. Dar asta nu conta.

Iar acum, Lord Power îi dădea târcoale şi îi făcea curte. Se afla în vizită la Bowden de cinci zile deja. Luke se hotărâse să-l invite. Ceilalţi musafiri veniseră numai pentru botezul lui Harry şi pentru balul care avea să urmeze. Emily ştia foarte bine cum gândea Luke – credea că importanţa evenimentului avea s-o oblige pe cumnata lui să rămână în grupul lor şi să se comporte mai civilizat decât îi stătea în fire.

Într-adevăr, ea rămăsese mai mult pe lângă Luke şi Anna şi se comportase frumos, purtase haine elegante şi cercuri, şi pantofi, şi bucle, şi bonete – deşi, trebuia să recunoască, în seara asta avea să poarte cea mai complicată ţinută. Dar nu graţie invitaţilor sau botezului. De data asta, se hotărâse că vrea să fie curtată.

— O să fie ciudat dacă nu va lua o decizie în seara asta, pe legea mea, comentă Lady Sterne. O să-ţi ceară mâna, copilă, iar Harndon va face anunţul oficial înainte ca noaptea să se încheie. Dar, o, Doamne, aproape am uitat că e şi Victor aici. Victor va fi cel care va face anunţul, ascultă bine la mine!

Victor, conte de Royce, era fratele lui Emily. Venise la botez împreună cu soţia sa, Constance, şi copilul lor. La fel şi Charlotte, cealaltă soră a lui Emily, care sosise alături de soţul ei, reverendul Jeremiah Hornsby, şi de cei trei copii ai

lor. Charlotte se afla acum în camera copiilor, unde îşi alăpta bebeluşul, înainte să coboare în sala de bal.

— O să accepţi, Emmy? o întrebă Agnes, privind-o plină de nerăbdare. William spune că Lord Powell a vorbit în particular şi cu Victor, şi cu Excelenţa Sa. Asta nu poate însemna decât un singur lucru. Ce minunat va fi să avem iarăşi o nuntă în familie! Dar o s-o facem aici sau la Elm Court? Cred că Victor va prefera Elm Court. Ce provocare pentru el! O să *accepţi?*

Simţi că rămâne fără suflare, şi o senzaţie de panică puse stăpânire pe ea, când citi pe buzele lui Lady Sterne şi ale surorii ei ceea ce ea deja ştia în inima ei. Lord Powell venise aici ca s-o curteze – Luke aranjase totul într-una din călătoriile sale la Londra. O scosese la plimbare, îşi petrecuse timp în compania ei şi vorbise cu ea şi, după câte se părea, o plăcea. Ea nu-i respinsese atenţiile. În noaptea asta avea să fie marele bal. Şi ştia foarte bine de întâlnirile particulare din acea după-amiază dintre Lord Powell, Victor şi Luke. Toată lumea ştia.

Cel mai probabil, în noaptea asta avea să i se ceară să ia o decizie. Deşi nu era ca şi cum ar fi avut vreo decizie de luat. Ea deja se hotărâse că-l va accepta. Avea să devină Lady Powell. Avea să se căsătorească şi să aibă casa ei, unde să nu mai depindă de nimeni. Urma să aibă copiii ei. Şi un bebeluş cald şi iubitor ca Harry, pe care să-l ţină în braţe, dar care să fie numai şi numai al ei. Avea să se schimbe… iarăşi. Să devină aproape cu totul respectabilă. Şi avea să se comporte ca atare. Anna şi Luke şi toate rudele ei aveau să fie mândre de ea.

Anna o îmbrăţişă brusc, cel puţin atât cât îi permiteau cercurile rochiei. Înainte să vorbească, se aşeză în faţa lui Emily, pentru ca tânăra să-i poată vedea buzele.

— O speriaţi, spuse ea. Emmy nu trebuie să facă nimic din ceea ce nu vrea. Ea e diferită, e deosebită. Locul ei e aici. Noi o iubim. Nu trebuie să te măriţi cu nimeni decât dacă aşa crezi că trebuie să faci, Emmy. Poţi să rămâi aici pentru totdeauna. Eu sper că o să rămâi aici. Cum aş trăi fără tine?

„Foarte bine”, se gândi Emily, văzându-şi sora clipind des, ca să-şi oprească lacrimile. Anna îl avea pe Luke, iar amândoi se iubeau nespus de mult, apoi îi mai avea şi pe cei patru copii pe care îi iubeau cel mai mult pe lume. Emily... nu avea pe nimeni. Locul ei nu era nicăieri. Era adevărat că fraţii şi surorile ei o invitau adesea în vizită şi, de fiecare dată, o rugau să rămână cât mai mult.

Şi era adevărat că până şi Luke îi explicase – chiar înainte de apariţia primului pretendent – că Bowden era şi casa ei, la fel de mult ca şi a lor, şi că el se gândea numai la fericirea ei, însă că doar ea putea şti unde se află acea fericire.

— Nu vreau să simţi vreodată că te împing să te căsătoreşti pentru că vreau să scap de tine, îi spusese el, privind-o cu ochi pătrunzători. Deşi soţia mea, sora ta, m-a acuzat exact de asta. Îi aruncase o privire aspră Annei, care protestase atunci când fusese vorba de pretendenţi. Draga mea, îţi voi prezenta posibilitatea de a te căsători, pentru că este de datoria mea să o fac. Dar tu singură vei hotărî dacă îţi doreşti un mariaj şi tot ce-ţi poate aduce acesta, sau dacă preferi să rămâi aici, cu noi, în calitate de membru al familiei la fel de iubit ca şi Joy, George sau James. M-ai înţeles, Emily? Doamnă?

Şi, vorbind astfel, le făcuse pe amândouă să-i răspundă la unison.

— Dar Lord Powell este atât de chipeş, zise Agnes acum. Nu ştiu cum ai putea rezista farmecului său, Emmy. Recunosc, dacă aş fi încă tânără şi nemăritată, iar el mi-ar face curte, eu n-aş rezista, adăugă ea şi zâmbi cu bunătate.

Dar Agnes, care avusese de unde să aleagă, se măritase din dragoste cu Lord William Severidge, un bărbat rotofei, cu o personalitate ştearsă, şi trăiseră de atunci o viaţă fericită împreună.

— Şi, Doamne, sări Lady Sterne, unindu-şi palmele, dacă mai rămânem aici multă vreme, admirând-o pe copila asta şi visând la logodna ei, o să se termine balul, iar Lord Powell va pleca acasă. Şi nimeni nu va apuca s-o vadă pe Emily în ţinuta asta de gală.

— Haide, Emmy, spuse Anna zâmbind şi luând-o de mână. În noaptea asta vei sta alături de mine şi de Luke, când primim invitaţii. Şi, pentru că toţi se vor uita numai la tine, sunt sigură că o să-mi găsească defecte şi nici nu o să mă mai bage în seamă.

— Pfiu! icni Lady Sterne în timp ce porni spre uşa ce dădea spre scara interioară care ducea jos, în sala de bal. Harndon n-are ochi decât pentru tine, copilă. Şi aşa a fost încă de când a pus ochii pe tine, tot la un bal ca acesta.

Anna râse şi o luă pe sora sa de braţ, iar Emily îi văzu ochii sclipind de fericire. Ea se simţea ameţită. Se discutase mult, iar ea pierduse mare parte din conversaţie, deşi îşi mutase privirea de la una la cealaltă, încercând să se concentreze. Deseori observase că pe ceilalţi oameni nu îi oboseau conversaţiile, şi nu simţeau, ca ea, nevoia acută de-a fi singuri, în linişte. Asta era doar încă una dintre caracteristicile care o deosebeau de restul lumii…

Respiră adânc de câteva ori. Seara asta era atât de diferită de tot ce trăise până atunci, că nu putea anticipa nimic, iar lucrul acesta o speria cumplit. Purta o rochie la fel de formală şi de strălucitoare ca şi Anna. Urma să participe la un bal adevărat, să primească invitaţii cu zâmbetul pe buze şi să facă reverenţe în faţa tuturor. Şi avea să primească atenţia completă a lui Lord Powell şi, probabil – foarte posibil –, şi o cerere în căsătorie. Iar ea avea să accepte.

Multe se vor fi schimbat în viaţa ei până data viitoare când se va afla iarăşi în camera aceasta. Totul avea să fie diferit. Va fi logodită. Ca şi măritată. Gândul acesta o făcu să simtă panică. „Ashley. Of, Ashley”.

*

El uitase cât de friguroasă era Anglia. Se cutremură şi îşi strânse pelerina mai aproape de trup. Stătea în trăsura cufundată în întuneric, privind afară – unde nu era chiar beznă. Lumina lunii şi a stelelor lăsa să se vadă drumul. Deşi vizitiul nu fusese prea încântat de perspectiva de-a

continua călătoria şi după lăsarea nopţii, observă că era o seară caldă pentru sfârşitul lui aprilie.

Caldă! Trupul îi fu străbătut de un alt frison. Avusese timp să se acomodeze cu frigul în lunga călătorie de întoarcere din India, dar, cumva, se aşteptase să fie mai cald odată ce va fi pus piciorul de uscat. Poate, îşi zise el, rezemându-şi capul de spătarul banchetei, n-avea să-i mai fie niciodată cald.

Cu toate astea, Lord Ashley Kendrick încă mai spera că urma să aibă parte măcar de căldură sufletească. La Bowden. Dacă ajungea odată acolo.

Luni întregi trăise pentru momentul de care îl despărţea acum numai o oră, poate chiar mai puţin. Probabil că deja ajunsese pe moşia Bowden, bănui el. Gândul la Bowden îl făcuse să reziste în călătoria care durase câteva luni lungi, pe mări calme sau pe furtuni, în nopţile lipsite de somn.

Gândul îi zbură la Luke. Dacă ar putea ajunge la fratele lui… Luke era puternic, un adevărat stâlp de rezistenţă. Şi Anna. Dulcea şi blânda Anna. Şi copiii lor, acum trei la număr. Probabil că Joy avea şapte ani, George – cinci, iar James – trei. Luke îi scrisese pe un ton spăsit, anunţându-l de sosirea pe lume a lui George, marchiz de Craydon, moştenitorul lui. Ashley fusese încântat, ba încă şi mai tare cu doi ani în urmă, când aflase de naşterea lui James. Luke îşi asigurase titlul nobiliar. Acum nu se mai punea problema să-i poată reveni titlul lui Ashley.

Îi era dor de Bowden, de Luke şi de Anna. De parcă ei ar fi putut să-l facă să se simtă mai bine. De parcă el n-ar fi fost un bărbat capabil să-şi pună singur ordine în viaţă, să facă faţă singur calvarului emoţional şi sentimentelor de vinovăţie. De parcă acasă l-ar fi aşteptat mai multă căldură sufletească. Şi linişte.

Ashley îşi roti capul pe pernele spătarului, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă în care să doarmă. Curând însă deschise ochii şi rămase cu privirea pierdută în întunericul de afară. Şi, mai ales, în întunericul fără margini din sufletul lui.

Liniște! În mod iraţional, avea senzaţia că la Bowden avea să găsească liniştea de care avea nevoie. Acum că mai avea puţin şi ajungea – da, acum sigur se aflau pe domeniul Bowden, curând aveau să treacă prin sat – începu să privească adevărul în faţă. Iar adevărul era că n-avea să-şi găsească liniştea nicăieri. Nici măcar aici. De ce-şi făcuse iluzii? Ce era la Bowden, de-i dădea impresia că va găsi liniște acolo? De parcă ar fi fost un loc unic pe pământ. Acasă, un refugiu, un loc căruia să-i aparţină. Ce era la Bowden?

Se întorsese din India cu gândul disperat că, dacă va putea ajunge acasă, totul avea să fie bine din nou. Şi, cu toate astea, acum, chiar înainte să ajungă la conac – trăsura tocmai trecea pe străduţa principală a satului şi încetinea, pentru a coti printre stâlpii masivi de piatră de la poartă, după care să continue pe aleea din parc –, ştia că se amăgise singur.

El nu avea un loc al lui, nu avea unde să se întoarcă acasă. Drumul lui nu avea un punct de sosire. Nu avea să ajungă la celălalt capăt al curcubeului.

Chiar şi aşa, îşi dădu seama că se aplecase înainte, nerăbdător să vadă casa în timp ce trăsura ieşea din pâlcul de copaci care înconjurau podul. Dincolo de el începea pajiştea înclinată care ducea la parcul englezesc, la terasa pavată cu pietriş şi apoi la conac.

Când pietrişul podului scrâşni sub roţile trăsurii, se rezemă brusc de spătar. La naiba, aveau invitaţi! Casa era luminată cu vreo mie de lumânări. Afară erau trăsuri. Blestemăţie, ce ghinion putea să aibă!

Ar fi trebuit să rămână în Londra pentru câteva zile, îşi zise în sinea lui. Ar fi trebuit să le dea de veste că urma să sosească. Dumnezeule, dar ei nici măcar nu ştiau că el plecase din India. Nici măcar nu ştiau… îşi rezemă iarăşi capul de pernele spetezei şi închise ochii. Nu, ei nici măcar nu ştiau.

*

— Ei bine, draga mea, îi spuse ducele de Harndon soţiei sale – după ce terminaseră de primit invitaţii alături de mama lui şi Emily şi urmau să treacă la cea de-a doua sarcină a gazdelor, deschiderea dansului –, poţi să ştii că eşti cea mai frumoasă doamnă de la bal, aşa cum se întâmplă de fiecare dată. Şi îl avem pe Harry de numai trei luni… iar tu ai, cât, douăzeci şi nouă de ani, nu-i aşa?

— Pentru al patrulea an la rând, răspunse ea, râzând. Luke, ai făcut iarăşi cumpărături pe la Paris. Haina ta are o nuanţă superbă de albastru-închis, şi ai atâta dantelărie pe vestă, încât e mai elegantă decât rochia mea de bal.

— Ah, dar femeia care poartă rochia este cea care străluceşte cu adevărat, doamnă, spuse el.

Ea râse din nou.

— Îmi pare bine că nu ţi-ai uitat evantaiul, comentă ea. Încă mai provoacă reacţii de uimire printre invitaţi.

El îi flutură evantaiul în faţă.

— Cel mai greu am renunţat la machiaj, draga mea, spuse el, şi am făcut asta numai din consideraţie pentru obiceiurile de la ţară. Un bărbat trebuie să-şi păstreze însă măcar o parte din mândrie. Îţi jur pe viaţa mea, m-aş simţi dezbrăcat fără evantai, la bal.

— Asta ţi se trage de la cei zece ani pe care i-ai petrecut la Paris, îşi dădu ea cu părerea. Luke, ce-o să facă Emily?

— Emily, începu el, este atât de frumoasă, încât toate doamnele de aici, în afară de tine, s-au înverzit de ciudă. După cum ţi-am spus mai devreme, dacă s-ar fi îmbrăcat aşa tot timpul, până acum ar fi trebuit deja să ţin piept soldaţilor din armată şi marina regală, precum şi tuturor bărbaţilor de aici. Poate ar trebui să fiu recunoscător că se comportă mai tot timpul ca o sălbăticiune a pădurii.

— O, Luke, îl admonestă ea, cu reproş în glas.

— Dacă simţi nevoia să te certi cu mine, mai bine o laşi pe mai târziu, doamnă, o opri el. Mult mai târziu, în dormitorul nostru. Dar trebuie să te avertizez că eu n-o să joc cinstit.

— Oare o să-l accepte? întrebă ea cu neliniște în glas.

— Ar fi prostuţă dacă n-ar face-o, răspunse el. Cred că Powell are toate calităţile pentru a fi acceptat de o domnişoară de rang inferior – e chipeş, provine dintr-o familie bună, e bogat şi manierat. Şi este foarte nerăbdător să încheiem odată afacerea asta. Desigur, e interesat de zestrea şi relaţiile lui Emily, dar şi-a exprimat deschis hotărârea de-a se însura şi de-a pune bazele unei familii pentru a-i face pe plac mamei sale. Cred că şi el este oarecum încântat de perspectiva de-a avea o soţie care nu va sporovăi neîncetat. Desigur, mai e o mică problemă legată de sentimentele de iubire, şi viaţa mi-a arătat că, de fapt, aceasta nu e deloc o problemă mică. Cred că putem avea suficientă încredere în sora ta că-şi va alege singură viitorul, draga mea. Emily e o fiinţă minunată. Nu pot decât să sper că Powell n-o s-o vadă ca pe o viitoare soţie supusă şi ascultătoare, sărmanul de el! Muzicienii şi toţi invitaţii aşteaptă semnul meu pentru a începe balul. Le fac pe plac, sau preferi să mimez o criză de leşin?

— Nimeni n-o va înţelege pe Emmy aşa cum o înţelegem noi doi, răspunse ea. Dacă n-o s-o mai placă odată ce va afla mai multe despre ea? După cum spui…

— Despre asta e vorba într-o căsnicie, doamnă, zise el. Încă nu ţi-ai dat seama? E despre a descoperi laturi necunoscute ale personalităţii, ale experienţei şi preferinţelor partenerului de viaţă, şi despre a învăţa să-ţi trăieşti viaţa în raport cu asta. Sperând că şi celălalt va face acelaşi lucru. Numai cei implicaţi direct pot rezolva asta. Acum, hai să dansăm.

Se uită spre dirijor, ridică din sprâncene şi făcu un semn cu degetul. Iar muzica începu.

*

— Dumnezeule, dar tinerele domnişoare se fac mai frumoase cu fiecare an care trece, spuse Lord Theodore Quinn, unchiul dinspre mamă al lui Luke, către Lady Sterne, amanta şi prietena sa de-o viaţă. La fel şi doamnele! Îţi garantez că această coafură nouă îţi şade foarte bine, Marj,

draga mea. Te face cu zece ani mai tânără!

— Doamne fereşte! replică ea. Asta ar însemna că aş fi cu zece ani prea tânără pentru tine, Theo.

El îşi dădu capul pe spate şi râse cu poftă, înainte să continue discuţia:

— Aşadar, crezi că va accepta cererea de căsătorie? întrebă el în cele din urmă.

Cei doi stăteau, în loc să danseze pe melodia primului cântec, deoarece căzuseră de acord că ritmul era mult prea alert pentru oasele lor bătrâne. Se uitau în partea cealaltă a sălii de bal, acolo unde Lord Powell şi Emily stăteau pe o canapea şi vorbeau, în ciuda muzicii asurzitoare şi a conversaţiilor din jur.

— Nu-i aşa că arată minunat împreună? întrebă ea. Iar afecţiunea ei chiar nu are nicio importantă, Theo. Sărmanul, lui chiar îi place să vorbească, iar Emily este capabilă să îl asculte cu ochii. Nu ştiam că avea să se îmbrace atât de elegant, deşi părerea mea este că e mai frumoasă şi mai aranjată de câteva zile încoace.

— La naiba, Marj, sări Lord Quinn, dar e greu să fii legat de o femeie care nu-ţi poate da replica. Să sperăm că nu asta e principala calitate pentru care o vrea bărbatul ăsta. Eu ştiu că Emily e mai mult decât o ascultătoare tăcută. Dar de unde poate şti cineva ce spune ea, cu ochii ăia mari ai ei?

— Draga mea Anna s-a îngrijit dintotdeauna de ea, spuse Lady Sterne privind cu căldură şi dragoste în ochi spre fina ei, care dansa cu ducele. Mereu a luat pe umerii ei povara rudelor sale apropiate, deşi Royce este capul familiei. Va fi bine pentru ea să ştie că şi ultima ei soră s-a aşezat la casa ei, printr-un aranjament bun. În sfârşit, Anna va fi cu adevărat fericită.

Lord Quinn o bătu uşor pe mână, deşi nu-i prinse degetele într-ale lui. Erau întotdeauna discreţi când se aflau în public.

— Şi tu la fel, Marj, spuse el. Pentru tine, Anna e fiica pe care n-ai avut-o niciodată. O iubeşti la nebunie. Aş putea chiar să mă simt gelos.

— Dar nu se întâmplă aşa, zise ea şi se întoarse să-i zâmbească.

— Aşa e, încuviinţă el. Şi eu ţin la fată, Marj, şi la Luke, de asemenea. El a fost întotdeauna nepotul meu preferat, deşi ştiu că nu se cade să existe preferinţe de genul ăsta.

— Ah, uită-te la ei! comentă ea, întorcându-şi atenţia spre Emily şi Lord Powell, aflaţi în cealaltă parte a camerei. Pe cuvântul meu, Theo, ea îi zâmbeşte şi el e atât de fermecat, că ar trebui să stea câţiva centimetri mai departe. Zâmbeşte ca Anna, îţi jur. Numai dacă ar putea fi la fel de fericiţi ca Anna şi Harndon.

Lord Quinn o bătu din nou uşor peste mână.

— Lasă dragostea să-şi urmeze cursul, îi spuse el. Până la cină, ar trebui ca el să-şi adune suficient curaj cât să-i vorbească, iar ea să-i răspundă cu ochii ăia ai ei, şi noi să auzim anunţul. Apoi, scumpa noastră Anna va fi fericită. Şi tu la fel. Şi să ştii, draga mea, că fericirea ta mă preocupă mai mult decât a altora.

Ea îi zâmbi încă o dată.

capitolul 2

Emily şedea pe canapea, lângă Lord Powell, însă tânjea să danseze. Problema era că nimeni nu o invitase vreodată la dans, şi bănuia că lucrul acesta nu avea să se întâmple vreodată. Oamenii aveau o percepţie foarte stranie asupra surzeniei.

Ei presupuneau că, dacă cineva nu poate auzi, nu poate nici să vadă. Şi mai important, se părea că nu observau că şi ei percep sunetul ca pe nişte vibraţii, nu numai zgomot. Sunetul nu era ceva ce putea fi perceput doar cu urechile. Sunetul reverbera în tot trupul. Ea putea simţi ritmul dansului. Şi cunoştea toţi paşii. Doar îi urmărise, cu mult interes, atâta amar de ani.

Lord Powell îi vorbea despre mama, surorile şi fraţii lui mai mici – semn sigur, presupunea ea, că avea să-i ceară mâna în curând. Erau o familie mare – propria lui lume. Trei

dintre cele şase surori ale sale erau măritate, precum şi unul din fraţi. Avea deja trei nepoţi – două fete şi un băiat.

Familia, angajamentul faţă de cămin şi datoriile familiale erau importante pentru el. Observase cât de iubită era Lady Emily de nepoţii şi nepoatele ei, şi cât de mult îi plăcea să se joace cu ei. Din experienţa lui, copiii nu aveau niciodată nevoie de cuvinte când venea vorba de iubire şi afecţiune. Şi că răspundeau întotdeauna bine atunci când le era arătată dragostea şi prin fapte, nu doar cuvinte.

Emily presupuse că acesta era un compliment pentru felul în care se descurcase în viaţă în ciuda afecţiunii de care suferea. Adevărul era că, de când ieşise din garderobul Annei, nu se mai oprise din zâmbit.

Şi chiar avea multe motive de-a zâmbi, deşi îi venea destul de greu să privească buzele unui bărbat, când ea de fapt tânjea să se uite în jurul ei. Deşi chiar şi aşa ratase multe dintre detaliile legate de familia lui.

Lord Powell avea sprâncene dese şi închise la culoare. Poate niţel prea accentuate pentru un chip perfect, dar acesta era doar un defect insignifiant pentru aspectul lui general de bărbat chipeş. Nasul avea o formă frumoasă, deşi era poate puţin prea mare. Ochii erau întunecaţi şi ademenitori. Presupuse că avea părul negru şi, deşi nu-l văzuse pentru că era ascuns sub peruca atent pudrată, bănui că era tuns scurt. Avea dinţi frumoşi, deşi puţin strâmbi – şi nici asta nu-l făcea neatrăgător.

Observă că o parte din domnişoarele prezente la bal se uitau lung la el, cu admiraţie, iar pe ea o priveau cu invidie. Powell era un bărbat frumos, destul de înalt şi bine proporţionat. Se îmbrăca elegant. În noaptea asta purta cafeniu-închis şi auriu.

— I-am promis al doilea dans Excelenţei Sale, spuse el, aplecându-se uşor înainte, ca şi cum ar fi vrut să fie auzit peste zgomotul pe care Emily oricum nu-l putea auzi, şi pe al treilea lui Lady Severidge. Dansul de dinaintea cinei nu este promis nimănui, Lady Emily. Doreşti să stăm împreună în acea jumătate de oră? Poate că, după ce vom mânca, îmi vei permite să trimit o servitoare după pelerina

dumitale şi vom face câţiva paşi afară, pe terasă?

Emily îşi deschise evantaiul. Brusc, încăperea devenise sufocant de fierbinte. Îşi menţinu privirea pe buzele lui Powell. Erau cărnoase, cu o formă frumoasă. Vorbise încet şi formase cuvintele cât mai clar, pentru ca ea să ştie că ultima lui întrebare era importantă pentru el.

— Am observat mai devreme, continuă el ca şi cum invitaţia de dinainte ar fi avut nevoie de explicaţii, că este o seară plăcută de primăvară.

Ea încuviinţă şi zâmbi.

— Îmi vei permite să-ţi vorbesc despre un subiect destul de important? Când ne vom afla pe terasă, adică?

Ea îşi păstră zâmbetul pe buze şi încuviinţă din nou.

— Minunat, încheie el şi păru extrem de uşurat, pentru că apoi continuă să-i povestească despre comportamentul tiranic pe care îl avea surioara lui cu guvernanta.

Emily nu înţelegea mare parte din ce-i spunea. Apoi, dintr-odată, fără să aibă vreun motiv anume, îşi dori să rămână singură. Oriunde – singură.

— Cred că o să te placă, Lady Emily. Şi cred că şi tu… o s-o placi.

Îi era simpatic, se hotărî Emily. Nu numai pentru că se hotărâse să o îndrăgească, ci pentru că era un tânăr plăcut şi onest. Îşi dorea doar să nu vorbească atât de mult. Oare tăcerea era atât de stranie pentru oamenii care puteau auzi, încât se simţeau obligaţi să o umple, neîncetat, cu vorbe? Altfel, cum să nu-i placă de un bărbat care îşi iubea mama, fraţii şi surorile? Şi care era dispus să accepte o soţie care avea un handicap… deşi şi ea era curioasă să afle motivul. Ar fi vrut să-l poată întreba direct de ce dorea să se însoare cu ea. I se părea că este frumoasă? îi plăcea faptul că era sora lui Victor şi cumnata lui Luke? Era curios să afle mai multe despre personalitatea ei?

Aruncă o privire spre mâinile lui. Avea degete puternice, mâini abile. Îşi imaginã cum ar fi să o atingă, să-i atingă trupul – direct pe piele, nu pe haine. Îşi imaginã gura lui peste a ei, trupul lui. După asta, imaginaţia o abandonă.

Nu era foarte sigură ce...

Îşi ridică privirea şi îl văzu povestindu-i în continuare despre sora lui – îi ordonase să-şi ceară scuze în faţa guvernantei. Avea impresia că, dacă putea să citească pe buze, putea să şi înţeleagă tot ce-i spunea. Oare ar fi fost dezamăgit dacă ar fi aflat că lucrurile nu stăteau aşa?

Deseori se întrebase cum făceau dragoste un bărbat şi o femeie. Cumva, dragostea fizică adăuga încă o dimensiune vieţii obişnuite? Sau era o violenţă, o ultimă încălcare a vieţii private? Ea era forţată de împrejurări să fie o femeie retrasă, dar avea şi o oarecare înclinaţie spre a fi mai singuratică. Ştia suficient cât să înţeleagă că soţul ei avea să intre, practic, în trupul ei.

Bărbatul acesta. Lord Powell. Şi tocmai atunci îşi dădu seama că nu-i ştia numele mic.

În noaptea nunţii avea să-i permită să intre în ea. Numai aşa putea deveni soţie. Numai aşa putea avea copiii pe care şi-i dorea. Oare avea să fie o întâmplare minunată, magică? Sau o experienţă umilitoare?

Uneori, la micul dejun, putea să-şi dea seama dacă Luke şi Anna făcuseră dragoste în noaptea respectivă. Ei ar fi fost îngroziţi să afle asta, dar ea ştia. Poate că lipsa unuia dintre simţuri i le ascuţea pe celelalte. Categoric, nu era nimic foarte bătător la ochi. Însă era ceva în privirea tandră a Annei, ceva în pleoapele lăsate ale lui Luke. Sau poate că nici nu era vorba de ceva atât de vizibil. Dar, indiferent ce ar fi fost, intuiţia îi spunea lui Emily că cei doi împărtăşiseră ceva mai minunat decât orice şi-ar fi putut imagina ea.

Poate că avea să afle curând. Sau poate că va fi dezamăgită. Conta că nu îl iubea, se întrebă ea, deşi îl plăcea şi îl respecta?

Dar mai avea şi alte lucruri la care să se gândească. Bărbatul acesta avea să-i devină la fel de cunoscut precum propria imagine din oglindă. Avea să-i fie alături pentru tot restul vieţii ei. Poate avea să-i devină şi prieten. Avea să locuiască în casa lui. Care va deveni a ei, la fel cum şi ea va deveni parte din familia lui. Avea să înveţe cum să conducă o gospodărie. Oare va reuşi să facă asta? Observase cum

administra Anna domeniul de la Bowden Abbey. Presupuse că va trebui să-şi facă un carneţel de notiţe. Va merge în vizită la arendaşii lui şi la vecini. Nu se va putea lăsa descurajată de faptul că nu poate vorbi cu ei sau că nu-i putea înţelege, într-adevăr, entuziasmul pe care i-l stârnea această provocare era unul dintre principalele motive pentru care avea să accepte cererea în căsătorie.

Avea să fie ca Anna. Urma să aibă o căsnicie precum a ei. Sau se îmbăta cu apă rece? Oare era posibil să aibă şi ea parte de aşa ceva? Cel puţin avea o şansă la fericire. Cel puţin. După atâta amar de timp. Şi avea să fie fericită. Învăţase pe pielea ei că voinţa era o forţă de nestăvilit. Îşi va propune să fie fericită şi va fi.

— Melodia asta s-a terminat, spuse Lord Power înclinându-se uşor în faţă. Jur că îmi pare rău. Voi dansa până înaintea cinei, Lady Emily, dar mă voi uita cu invidie la fiecare gentleman care va lua loc aici, lângă dumneata.

Erau cuvintele cele mai apropiate de o declaraţie de dragoste, deşi Emily, fiind foarte atentă la limbajul corpului bănui că el spusese numai ce credea că ea voia să audă. Îi zâmbi.

Dar ceva nu era în ordine. Desigur, muzica se oprise. Îşi dăduse seama de asta dinainte să-i spună Lord Powell. Era vorba de altceva. Simţise un fior vecin cu panica, şi privi peste umăr, spre intrare.

Acolo stătea un bărbat. Se părea că nimeni altcineva nu-l observase încă. Era îmbrăcat cu o pelerină lungă şi neagră şi tocmai îşi scotea tricornul, deşi probabil intrase în casă de mai demult şi, în drumul până aici, la etajul al doilea, trecuse de o grămadă de servitori. Era înalt şi slab. Părul nepudrat, frumos ondulat pe lângă urechi şi prins într-o coadă la spate, îi încadra chipul tras şi palid. Aproape morbid de palid. Emana un aer sumbru, posac.

Nu-l recunoscuse după înfăţişare. Doar inima ei îşi dăduse seama cine era. Pulsul începu să-i bată nestăpânit în venele de la gât şi în tâmple. Rămase fără aer. Se ridică în picioare şi rămase pe loc, privindu-l.

Lord Powell, toţi ceilalţi, totul, dispăruseră pentru ea.

Nu mai exista nimeni. Nimeni, în afară de Ashley. Se întorsese acasă.

*

Pe măsură ce trăsura se apropia de casă, se gândise să evite petrecerea – după numărul de trăsuri şi lumini, se părea că avea loc un adevărat bal. Nu dorea decât să fie condus în camera lui – vechea lui cameră, spera el – şi să rămână acolo până dimineaţă. În mod sigur, nu avusese de gând să-şi facă o intrare grandioasă şi teatrală.

Dar Cotes, majordomul fratelui său, se afla în holul de la intrare atunci când ajunse el, şi, din câte se părea, dădea instrucţii câtorva lachei. La început îl privise cu suspiciune pe străinul care sosise şi care nu era îmbrăcat potrivit pentru ocazie, apoi fusese şocat când îl recunoscuse, pentru ca, în cele din urmă, să reintre în starea lui normală, aceea de servitor impasibil şi impunător. Atunci când îl întrebă, Cotes îi răspunse că, la conac se ţinea un bal în cinstea botezului ultimului fiu al Excelenţei Sale, Lord Harry Kendrick.

Ah, încă un copil. Alt fiu. Ashley îşi lăsă capul în jos, închise ochii şi se legănă pe picioare. Când deschise iarăşi ochii, văzu că unul dintre lachei făcuse un pas în direcţia lui cu braţele deschise. Ridică mâna ca să-l oprească.

Dar fusese cât pe ce. Fusese foarte aproape. Acum avea să se ducă în camera lui, să se închidă în el şi să amâne totul până a doua zi de dimineaţă?

— Sunt toţi în sala de bal? întrebă el.

— Da, milord, răspunse Cotes. Dacă doriţi să aşteptaţi în salon, îl voi aduce chiar eu pe Excelenţa Sa.

Dar Ashley se întoarse, de parcă nu ar fi auzit nimic, şi porni spre arcada care ducea spre scara interioară. N-avea să aştepte în niciun salon. N-avea să se retragă în nicio cameră. Luke era undeva prin apropiere.

— Milord? sări Cotes părând surprins, ba chiar un pic alarmat.

Chiar că era un bal grandios, având în vedere faptul

că avea loc la ţară, unde majoritatea invitaţilor trebuiseră să parcurgă distanţe mari pentru a participa. Sala de bal părea inundată de lumină, şi zgomot, şi râsete, culoare şi mişcare. Ashley rămase în uşă, fără să-şi dea seama de cât de neobişnuită era înfăţişarea lui, de faptul că purta o pelerină, haine şi cizme de călătorie. Îşi scoase pălăria, mai mult din obişnuinţă decât ca un gest intenţionat, îşi plimbă privirea peste marea de oameni, fără să-şi dea seama că o parte dintre ei deja începuseră să-l privească, plini de curiozitate. El căuta o singură persoană.

Şi apoi îl găsi. Tocmai se terminase un dans, iar el se înclina deasupra mâinii partenerei sale şi îi ridica degetele la buze. Luke arăta la fel de frumos şi elegant ca atunci când se întorseseră de la Paris, cu opt ani în urmă. Luke era singura persoană de acolo pe care o recunoscuse, singurul pe care se putea baza. Ashley înlemni.

Luke îşi ridică privirea şi se uită spre intrare. Apoi ridică din sprâncene şi pe chip i se întipări o expresie de superioritate, foarte neobişnuită pentru el. Ashley văzu cum expresia aceea îi îngheaţă pe chip. Apoi Luke făcu un pas spre el, se opri, se încruntă puţin şi îşi continuă drumul în grabă, traversând sala de bal.

— Doamne Sfinte! spuse Luke după câteva secunde, însă lui Ashley i se păru că trecuseră minute întregi. Doamne, Ash! se auzi, iar vocea îi tremura, plină de uimire.

— Da.

Ashley înghiţi în sec. Nu voia să deschidă ochii. Dar Luke puse capăt îmbrăţişării şi făcu un pas înapoi. Puse mâinile pe umerii lui Ashley.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ash, chiar tu eşti! Îl bătu pe umeri, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu visează. Ce drăcia naibii?

Era clar că şocul îl făcuse să uite unde se află. Ashley, care se afla cu faţa la oamenii din sala de bal, deveni dintr-odată conştient de toate privirile aţintite asupra lor. Zgomotul, de fapt absenţa acestuia, având în vedere că se aflau în mijlocul unui bal, îi inunda urechile. Era conştient de oameni, de natura socială a acestui eveniment.

O văzu şi pe Anna, care veni în grabă după Luke, arătând aproape neschimbată şi la fel de frumoasă ca în ziua în care plecase el, dar mai dragă ochilor şi la fel de radioasă ca întotdeauna.

— Ashley! exclamă ea, şi Luke se dădu la o parte ca să o lase să-l îmbrăţişeze. O, Ashley, dragul meu, ai venit acasă!

Apoi apăru şi mama lui. Avea atitudinea ei obişnuită, calmă şi demnă, deşi ochii îi erau măriţi de uimire. El se aplecă deasupra mâinii ei într-o reverenţă formală, apoi o sărută pe obraji.

— Doamnă, arăţi bine, comentă el.

După asta, o doamnă îmbrăcată într-o rochie de satin roz veni repede din partea cealaltă a sălii de bal şi se aruncă în braţele lui. El închise ochii pentru o clipă şi îşi îmbrăţişă sora.

— Ashley! îi repetă numele de câteva ori. O, Ashley, blestematule! Nu ne-ai scris de mai mult de un an, nici unuia dintre noi, şi aproape înnebuniserăm de grijă. Şi în tot timpul ăsta tu de fapt veneai spre casă. Cum ai putut face aşa ceva?

Lady Doris Weims arăta minunat şi devenise o femeie foarte frumoasă. Nu mai era fetiţa drăguţă şi uneori supărăcioasă care fusese atunci când plecase el. Se măritase cu Andrew, conte de Weims, în urmă cu cinci ani, şi aveau doi copii.

Dar Luke recăpătă controlul asupra situaţiei. Îşi întoarse faţa spre invitaţii de la bal şi ridică braţele, deşi gestul lui nu era necesar. Deja toată lumea se uita la ei, martoră la reîntâlnirea dramatică ce avusese loc la intrare.

— Scuzele mele pentru că am întrerupt balul, spuse el. După cum puteţi vedea, Lord Ashley Kendrick s-a întors acasă, tocmai din India, pe neaşteptate. Ne scuzaţi pentru câteva minute? Muzica se va relua imediat ce se vor forma perechile, adăugă el şi făcu un semn din cap spre dirijorul orchestrei.

— Ashley. Anna îl luă de braţ şi îl conduse departe de sala de bal. Unde ai lăsat-o pe Lady Ashley – Alice? Şi pe

Thomas? Sunt jos? Sau i-ai rugat pe Cotes ori pe doamna Wynn să îi conducă în camerele lor?

Era conştient de familia lui, aflată acum în jurul său. Alături de Doris apăru un străin – probabil Weims. Toţi radiau de fericire. Tocmai sărbătoreau botezul unui copil, printr-un bal. Iar el era obosit. Obosit până în măduva oaselor. Până şi sufletul îi era obosit.

— Soţia şi fiul meu sunt într-un hotel, în Londra, spuse el. Erau epuizaţi după călătoria aceasta lungă. Am venit singur până aici. Am vrut să ajung acasă.

Era obosit până la disperare. Poate că mâine avea să simtă şi el o pace interioară. Dar nu în noaptea asta. În noaptea asta era prea agitat. Poate mâine.

*

O mână îi atinse cotul şi o forţă să-şi revină din visare. Se afla în picioare, în sala de bal de la Bowden Abbey. Lord Powell îi zâmbea şi-i făcea semn spre canapeaua de lângă ea. Se aşează. El rămase în picioare, cu mâinile împreunate la spate.

Observă că mânerul sabiei pe care o purta la brâu era bătut cu rubine. Nu se potriveau cu haina. Dar poate că, spre deosebire de Luke, el nu avea câte o sabie care să se asorteze cu fiecare ţinută. Sau poate că, spre deosebire de Luke, nu era atât de pretenţios în privinţa modei.

Se aplecă înainte şi aşteptă ca ochii ei să se fixeze pe buzele lui.

— Excelenţa Sa nu va mai veni să danseze cu mine, comentă el. Îmi voi petrece timpul stând aici, de vorbă cu dumneata, Lady Emily.

Ea încuviinţă din cap, fără să ştie prea bine cu ce anume era de acord.

— Dacă doreşti, continuă el. Dacă nu ţi se pare nepotrivit. Sau o obligaţie. Dacă nu ai promis că-ţi vei petrece timpul cu alt gentleman.

Emily scutură din cap şi el luă loc alături de ea, zâmbind. Părea foarte mulţumit de el însuşi. Ea nu-şi dorea

altceva decât să plece şi să o lase în pace. Îşi dorea să fie singură. Buzele tuturor oamenilor se mişcau, dar ea nu putea înţelege o iotă. Era ca un străin, într-o ţară străină.

Nu-şi dorise ca Ashley să se întoarcă acasă. Nu acum. Niciodată.

— Lord Ashley Kendrick? rosteau buzele lui Lord Powell. Din India? El este fratele Excelenţei Sale, nu-i aşa?

Ea încuviinţă. Da, Ashley. Da. Dar ea nu voia să fie el.

— Ce întâmplare fericită, spuse Lord Powell, că a sosit tocmai în noaptea asta. Toată lumea pare uimitor de bucuroasă.

Emily încuviinţă din nou. Nu voia altceva decât să închidă ochii, să scape de tot ce era în jur.

— Am observat, continuă el, că aceasta este o familie foarte apropiată şi iubitoare, Lady Emily. Trebuie să te consideri foarte norocoasă că faci parte din ea.

Da. Da. Ashley era acasă. Lord Powell se aplecă un pic mai aproape.

— Îmi amintesc de familia mea, spuse el. Vei găsi... vei găsi o apropiere asemănătoare şi în familia mea, Lady Emily.

Ea zâmbi, arcuindu-şi colţurile gurii în sus, într-un efort fizic voit. Îi vorbea iarăşi despre familia lui. Încercă să se concentreze, să-şi amintească despre care membrii ai familiei îi vorbise. Încercă să se gândească, în timp ce buzele lui continuau să se mişte. Apoi încetă să se mai gândească la ceva.

Nu voia ca Ashley să fie acasă. Voia să se poată uita la acest bărbat şi să-l vadă în el pe viitorul ei soţ şi tovarăş de viaţă. Voia să ia o decizie raţională cu privire la viitorul ei. Voia un soţ, şi o casă, şi un loc al ei în societate. Voia copii. Şi, probabil, dincolo de orice raţiune, voia să spere că afecţiunea va creşte în timp şi se va transforma poate chiar în iubire. Voia să deţină controlul asupra propriului destin. Voia imposibilul – voia să fie *normală.*

Şi sperase că sufletul ei se va vindeca şi va fi întreg din nou. Astfel încât să-l poată include pe acest om în interiorul ei. Clipi brusc şi, când văzu iarăşi bine, observă că

el se uita la ea cu îngrijorare.

— Da, ai fi, jur pe viaţa mea, spuse el, luându-i una din mâini într-ale sale. Şi ei ar fi dispuşi să te primească în mijlocul lor, Lady Emily. Ştiu asta. Mă iubesc şi te vor iubi şi pe dumneata. Adică, te-ar iubi dacă…

Se întrebă dacă s-ar fi îndrăgostit de el în ultima săptămână, dacă inima ei ar fi fost întreagă, dacă sufletul ei nu ar fi fost spulberat cu mult timp în urmă. Credea că ar fi putut. Dar o inimă şi un suflet nu puteau fi reparate prin puterea voinţei, era un lucru pe care îl descoperise în ultimii şapte ani. Aşa că acceptase realitatea şi trecuse mai departe.

Îl văzu pe Lord Powell ridicându-i mâna la gură şi ţinând-o acolo pentru câteva momente. Era conştientă de faptul că alte persoane îi urmăreau – probabil cu bucurie – şi ştia şi el acest lucru. Şi mai ştia că toată lumea aştepta anunţarea logodnei lor în seara aceea.

Şi apoi, înainte ca dansul să se termine, Anna veni lângă ea, şi domnul Powell se ridică în picioare ca să se încline. Ea îi zâmbi cu căldură şi se aşeză pe scaunul care era acum liber. O prinse pe Emily de mâini.

— Ashley s-a întors acasă, spuse ea fără să fie neapărat nevoie. A plecat din India fără să ne dea de veste. Din câte a spus, a fost un gest impulsiv din partea lui. I-a fost dor de casă. I-a lăsat pe Lady Ashley şi pe fiul lor în Londra. Luke nu mai poate de fericire. E o surpriză minunată pentru el, Emmy.

Da. Întotdeauna existase o legătură specială între cei doi fraţi, chiar dacă fuseseră înstrăinaţi pentru o mare parte din anul în care Luke se întorsese de la Paris, iar Ashley plecase în India. Da, Luke avea de ce să fie bucuros.

Anna o privea cu atenţie, iar Emily ştia de ce se întorsese în sala de dans înainte de restul familiei, şi de ce venise să discute cu ea. Anna ştia. Ştia şi Luke, cu toate că nu se rostise niciun cuvânt pe această temă din acea zi îngrozitoare când el o găsise la cascadă şi îi oferise alinare.

— Luke intenţionează să trimită trăsura noastră după ei, mâine, continuă Anna. Îndrăznesc să spun că e posibil să

meargă el însuşi să-i aducă. Va fi plăcut să o cunoaştem, în cele din urmă, pe Alice. Şi pe Thomas. Copiii vor avea încă un văr cu care să se joace. Cu toate că Harry va dormi, fără îndoială, în timpul aventurilor lor. El pare mulţumit să doarmă tot timpul, mai puţin la ora trei dimineaţa, când crede că e timpul pentru o masă pe îndelete şi puţină joacă. Tatăl lui a discutat aspru cu el noaptea trecută, dar Harry pur şi simplu căsca, făcea balonaşe şi încerca să-şi tragă nasul. Luke spune că trebuie să înveţe să fie mai respectuos.

Râse, dar ochii ei o urmăreau cu nelinişte pe Emily. Ea zâmbi. Dintr-odată, Anna vorbea mai mult decât de obicei cu sora ei. Anna era îngrijorată pentru ea – cu modul în care s-ar putea comporta, ori s-ar simţi.

— Lord Ashley Kendrick trebuie să fie extrem de obosit, spuse Lord Powell. Dar, în acelaşi timp, trebuie că se simtă foarte bucuros că s-a întors în sânul familiei sale.

— Da. Anna îi zâmbi cu căldură. Dar este istovit. Şi aşa de palid şi slăbit, că pare aproape un mort viu. Călătoria pe o asemenea distanţă, pe mare, trebuie să fie îngrozitoare, într-adevăr. Soţul meu l-a condus în camera lui. Fără îndoială că apoi se va întoarce la invitaţii săi cât de curând. Ashley va dori să doarmă.

Emily ar fi vrut să moară, cu trei ani în urmă, când primiseră vestea că Ashley se căsătorise cu Alice Kersey, fiica lui Sir Alexander Kersey, superiorul lui în Companiile Indiilor de Est. Ar fi vrut, pur şi simplu, să moară. Nu mai voia să trăiască.

Nu mai avea pentru ce să trăiască. După patru ani, se întorsese înfricoşător de repede la stările de autocompătimire şi singurătate pe care le simţise în ziua în care plecase el. În toţi acei patru ani, visase cu ochii deschişi. Desigur, cunoştea diferenţa dintre vis şi realitate. În sufletul ei, ştia că Ashley nu o iubise niciodată aşa cum îl iubise ea, că el nu va veni acasă la ea, că povestea lor nu va avea niciodată un final fericit, până la adânci bătrâneţi. Dar fusese un vis inocent, copilăresc. O ajutase să reziste cu durerea, singurătatea şi golul pe care le simţea în

sufletul ei, în timp ce, în faţa celorlalţi, ducea o viaţă activă şi mulţumitoare. În sinea ei însă, partea aceea pe care nu o vedea nimeni, trăia visul ei de-o viaţă, chiar dacă urmau să treacă zece, douăzeci, cincizeci ani fără ca el să se întoarcă.

Vestea căsătoriei lui îi spulberase cu violenţă visul. Şi viaţa fără visul acela păruse insuportabilă. Pur şi simplu simţise că nu mai putea trăi fără el. Îşi dorise să moară.

Apoi fusese nevoită să o ia de la capăt, să înveţe din nou să aibă încredere în sine. Şi la scurt timp după aceea, Luke i-l prezentase pe primul ei pretendent.

Ea îşi dăduse seama că Luke înţelesese. Într-adevăr, o cunoştea foarte bine. Mai bine, poate, chiar decât Anna. Luke nu-i oferise niciodată mila lui, în afară, poate, de acea oră îngrozitoare de la cascadă. Luke îi oferise soluţii, apoi făcuse un pas înapoi, astfel încât ea să le poată accepta sau respinge, după bunul plac.

Lord Powell îi luă mâna din nou şi i-o ridică la buze încă o dată.

— Voi reveni pentru dansul de dinainte de cină, Lady Emily, spuse el încet.

Dansul se oprise, observă ea, iar dansatorii se pregăteau pentru al treilea.

— Aştept cu nerăbdare să revin.

— Ce tânăr încântător, comentă Anna după ce el plecă.

Emily zâmbi şi încuviinţă.

— Şi un tânăr foarte atent, continuă Anna. Ai putea fi fericită cu el, Emmy?

Emily încuviinţă. Anna îi atinse braţul.

— L-ai putea iubi, Emmy, zise ea. O, draga mea, să te măriţi cu el doar dacă simţi ceva pentru el. Ţi-am repetat că nu trebuie să te căsătoreşti cu nimeni, că poţi rămâne aici pentru tot restul vieţii şi că vei fi la fel de binevenită ca şi copiii mei. Luke ţi-a spus acelaşi lucru. Amândoi am vorbit serios. Dar, Emmy, ce vei pierde dacă nu te vei îndrăgosti şi nu te vei mărita! Apropierea şi mulţumirea şi... Fir-ar dar ăsta nu e locul şi momentul potrivit pentru a vorbi despre

asta. Vreau doar să fii fericită. Ştii asta. Vreau să fii la fel de fericită pe cât sunt şi eu.

Se citea atâta pasiune pe chipul Annei. Vorbea cu o sinceritate pe care ea nu ar fi afișat-o în mod normal în public, iar Emily o înţelese chiar dacă nu văzuse fiecare cuvânt. Ashley se întorsese acasă. Iar Ashley era căsătorit.

Era tată. Iar în acele momente în care ea îl văzuse stând în uşa sălii de bal, privind în jurul lui şi apoi îmbrăţişându-i pe Luke, pe Anna şi pe ceilalţi membri ai familiei sale, el nu se uitase nici măcar o dată înspre ea. După ce îi salutase pe toţi, se mulţumise cu atât. Nu mai căutase pe nimeni cu privirea. Nu se uitase după ea.

Anna se temea că Emily uita realitatea. Dar ea nu uitase. Acum, că avusese câteva minute pentru a-şi pune gândurile în ordine, nu avea să mai uite. Privi intenţionat spre sala de bal după Lord Powell, care o conducea pe Agnes pe ring, pentru cel de-al treilea dans. Zâmbi, ştiind că Anna o urmărea cu privirea.

Ashley era acasă. Era aici, la Bowden. Era sus, la etaj, şi se pregătirea pentru somn. Era slăbit şi tras la faţă. Epuizat din cauza unei călătorii lungi. Mâine avea să-l întâlnească din nou. Ashley era acasă.

capitolul 3

— Asta e o nebunie, pe legea mea, comentă Luke în timp ce stătea în garderobul fratelui său, picior peste picior, urmărind norul de pudră de deasupra capului lui Ashley şi apoi uitându-se la valetul care începu să îndepărteze cu mişcări delicate pelerina cu care protejase haina elegantă, de seară, din brocart de culoare vişinie.

Ashley făcu o grimasă.

— Nu în fiecare zi ajunge acasă omul, după o absenţă de şapte ani, începu el, ca să-şi întâlnească fratele, sora şi mama la un bal, organizat pentru a sărbători naşterea unui alt nepot. Al treilea, între mine şi ducat, Luke. Foarte bine.

Luke ridică din sprâncene.

— Asta e menirea căsniciei, spuse el, după cum ai descoperit şi singur. Odată căsătorit, omul începe să se înmulţească.

Ashley râse în timp ce se ridică în picioare şi-şi prinse sabia la brâu, pentru ca apoi să-şi vâre picioarele în pantofii cu toc şi cataramă. Se simţea mai degrabă ca un nechibzuit şi un sălbatic. Ce rost avea să meargă la culcare, aşa cum îl îndemnaseră mama lui, Luke şi Anna? Oricum n-ar fi dormit. Rareori dormea. Iar lipsa somnului ar fi fost mai neplăcută dacă ar fi rămas singur într-o cameră întunecată. Nu, avea să coboare jos, în sala de bal, la dans.

— De-abia aştept să-ţi cunosc fiii şi pe copiii lui Doris, mâine, spuse el. Şi pe Joy. Când am plecat, nu era decât un bebeluş.

— Iar acum este o fetiţă care seamănă atât de mult cu mama ei, încât mă are la degetul mic şi o ştie foarte bine, comentă Luke, oftând. Aşteaptă numai să ai şi tu o fiică, Ash.

Ashley râse bucuros.

— Condu-mă în sala de bal, spuse el. N-aş vrea să ajung prea târziu şi să nu mai pot dansa. Voi invita la dans pe cea mai frumoasă domnişoară. Există vreuna?

Luke îşi ţuguie buzele şi îl privi cu atenţie.

— Da, există, răspunse el.

— Atunci, să mi-o prezinţi, îi zise Ashley, deschizând uşa şi făcând o plecăciune în glumă. Făcu un gest, invitându-şi fratele să iasă primul din cameră. Cine este?

— E o chestiune de gusturi, Ash, comentă Luke. În ceea ce mă priveşte, eu nu mai văd pe nimeni în afară de Anna. Dar mă bucur să spun că boala asta nu i-a lovit pe toţi bărbaţii. Nu-i bine deloc pentru sănătate.

Ashley râse din nou.

— Prin urmare, Anna e promisă deja, zise el. Va trebui să mă mulţumesc cu a doua cea mai frumoasă femeie.

Uitase de oboseală. Dintr-odată, se simţea plin de energie. Voia să danseze toată noaptea şi ziua următoare, dacă se putea. Voia gălăgie, şi râsete, şi mişcare, şi flirturi.

Mai presus de orice, flirturi.

Câteva minute mai târziu, se afla iarăşi în sala de bal, alături de fratele său. Lumea dansa pe un ritm susţinut. Nu-i plăcea că trebuia să aştepte să se termine, înainte de-a putea dansa şi el. Se simţea beat de bucurie şi exuberanţă. Se uită cu interes în jurul lui. Îi văzu pe membrii familiei lui, care la început îl priviră surprinşi că apăruse îmbrăcat de bal, pentru ca apoi să-l întâmpine zâmbitori. Văzu şi câteva chipuri familiare din vecinătate. O văzu pe Agnes, sora mai mică a Annei, care dansa. Acum era Lady Severidge, îşi aminti el, şi locuia la Wycherly Park, în apropiere. Se îngrăşase.

Apoi ochii îi căzură pe o tânără domnişoară care şedea pe canapea, la o oarecare distanţă, deşi avusese impresia că îi evitase privirea în clipa în care se uitase spre ea… Zâmbi. Observase acelaşi lucru şi la alte persoane din cameră. Fără îndoială că el era senzaţia momentului.

— O, Doamne, uită-te la aceea! îi zise lui Luke, arătând spre domnişoara de pe canapea. Cea care stă cu Will Severidge, tunete şi fulgere! El a devenit şi mai corpolent odată cu vârsta. Cine este ea? Şi, rogu-te, nu mă întrista spunându-mi că e căsătorită.

Luke nu-i răspunse, iar Ashley îl privi şi izbucni în râs.

— La naiba, continuă el, dar chiar că vrei să ţii secretul! Cine este? Te rog să mi-o prezinţi, Luke. Vreau să dansez cu ea. Şi cât mai repede. Dansul ăsta e pe terminate deja, zău aşa.

— Este Emily, răspunse Luke. Ar fi mai bine…

Ashley nu mai auzi restul. Emily. Emily. Emmy?

— Emmy? se miră el în şoaptă. Ea este Emmy? Micuţa Emmy?

— Da, încuviinţă Luke.

Se uită la ea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Era de nerecunoscut. Deşi acesta nu era singurul motiv pentru care o privea. Ea fusese singura persoană la care nu se gândise deloc pe drumul de întoarcere. Nu se gândise la ea deloc, în toţi anii ăştia. Şi cu toate astea, acum, amintirile năvăleau asupra lui ca un val… îşi aminti cât de *importantă*

fusese pentru el, odinioară. O purtase în inima lui multe luni după ce plecase, cu drag şi tristeţe deopotrivă, până când tristeţea detronase bucuria. Îi fusese dor de ea. O dorise. Nu într-un fel sexual – ea era o copilă. Dar avusese nevoie de ea – de compania ei, de felul în care îl accepta, de loialitatea, fericirea şi liniştea care o caracterizau. Şi tocmai din cauza asta începuse să dispreţuiască faptul că avea nevoie de ea. Şi se simţea vinovat, deşi nu-şi mai amintea exact pentru ce. Apoi ajunsese să şi-o scoată cu totul din minte.

Şi o întâlnise şi se îndrăgostise de Alice. Şi se însurase cu ea, atunci când descoperise că sentimentele erau reciproce. Şi aceea fusese o iubire bazată pe nevoie – poate din partea amândurora –, la fel ca iubirea lui pentru Emmy. Dar relaţia lui cu Alice fusese, în principal, doar de natură sexuală. Ea era femeie, nu copilă. Pentru o clipă, amintirile îl făcură să strângă din buze.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum de uitase aproape complet de Emmy? Şi cum de nu se gândise nici măcar un pic la ea, pe drumul de întoarcere? Şi nu ştiuse că avea s-o vadă în salonul lui Luke? Era ca şi cum şi-ar fi scos forţat amintirea ei din memorie, pentru a o închide pentru totdeauna undeva în trecut. Nu-şi putea aminti de ce făcuse asta.

— Du-mă la ea, zise el când văzu un alt bărbat apropiindu-se de ea şi luând-o de mână. William Webb, Lord Severidge, se ridică în picioare.

— În seara asta aşteptăm anunţul logodnei sale, spuse Luke. Cu Powell, bărbatul cu care este acum. A vorbit deja cu mine şi cu Royce. Iar ea pare îndrăgostită de el.

— Chiar aşa? Ashley nu-şi luase privirea de pe ea. Din profil, arăta uimitor de frumoasă. Încă nu-i venea să creadă că era Emmy. Emmy, care acum crescuse şi devenise o femeie. Du-mă la ea.

Nici măcar nu observă reticenţa fratelui său. Sau, dacă o făcuse, nu-i păsa câtuşi de puţin. Venise aici să danseze. Să danseze cu cea mai frumoasă domnişoară din asistenţă. Şi ea era cea mai frumoasă, zău aşa. Emmy. El

va dansa cu ea. Uitase că era surdă.

Ea părea să ştie că vine. Se ridică şi se întoarse să-l vadă apropiindu-se. Emmy, îşi aminti el cu o tresărire, avusese dintotdeauna acest simţ special. Părea întotdeauna să ştie când el se apropia de ea. Chiar dacă nu putea auzi. Ah, da, asta era. Îşi aminti, şocat. Emmy nu putea să audă. Şi nici să vorbească. Sau să comunice altfel decât prin priviri şi anumite gesturi pe care el ştia foarte bine să le interpreteze. Şi nu cumva inventaseră ei un fel de limbaj secret, între ei doi? La naiba, uitase atât de multe lucruri.

— Draga mea, spuse Luke, Ashley a venit acasă.

Da, aceasta era Emmy. Emmy, în rol de mare doamnă, descurcându-se cum nu se putea mai bine. Dar rămăsese aceeaşi Emmy. Avea aceiaşi ochi mari şi expresivi, care lăsau impresia că pot privi direct până în străfundul sufletului. Iar acum era o *femeie.* Lucrul acesta îl întristă.

— Emmy. Îi luă mâna, care era rece şi moale. Zâmbi. Bună, căprioară. Până acum, uitase că-i dăduse porecla asta. Cât de nepotrivită părea acum. Ea se transformase într-o femeie frumoasă şi elegantă. Simţi iarăşi un fior de tristeţe. Porecla aceea o descria atât de bine în trecut.

Gura ei schiţă un zâmbet trecător. Era palidă şi serioasă. El îi sărută mâna.

— Spune-mi că eşti bucuroasă să mă vezi, zise el, aproape instinctiv vorbind cu ea ca în trecut, modelând cu atenţie cuvintele, vorbind un pic mai lent decât ar fi făcut-o cu alţi oameni. Am venit tocmai din India. A fost o călătorie obositoare. Spune-mi că eşti bucuroasă.

Se uită la el fără să facă vreun gest, fără vreo expresie în ochi. Ah. Nu era bucuroasă. Trecuseră şapte ani. Era absurd să aibă pretenţia ca tocmai ea, dintre toţi oamenii şi locurile, să fi rămas la fel – aceeaşi copilă sălbatică şi minunată. Ce gând egoist!

— Ash, ţi-l prezint pe Lord Powell, începu Luke. Powell, acesta este fratele meu, Lord Ashley Kendrick.

Ashley făcu o plecăciune, la fel şi Lord Powell, cu o

mişcare rapidă, ascunzându-şi bine tulburarea. Aşadar, acesta avea să fie soţul lui Emmy? Şi deja era posesiv în privinţa ei? Poate chiar gelos? Ashley se întoarse spre Emily cu un zâmbet larg pe chip.

— Au încercat să mă trimită la culcare, zise el. Au încercat să-mi spună că sunt obosit. Dar eu voiam să dansez, Emmy. Şi sunt hotărât s-o fac. Am promis să dansez cu cea mai drăguţă domnişoară de la bal. Iar aceasta eşti tu. Haide, vino să dansezi cu mine. Mâna ei se afla încă într-a lui şi o strânse şi mai tare. Vezi? Deja se formează perechile.

— Dansul acesta este al meu, interveni băţos Lord Powell. Lady Emily a acceptat să stea cu mine.

— În plus, Ash, se băgă Luke, Emily nu poate să danseze.

— Pentru că nu aude? Ashley rânji. Aşa e, Emmy? Faptul că nu auzi te împiedică să dansezi? Nu cunoşti paşii? Nu-i poţi urmări pe ceilalţi dansatori? Nu tânjeşti să dansezi şi tu?

Ochii ei căpătară o profunzime specifică, iar el îşi dădu seama cu o oarecare satisfacţie că încă îi putea citi gândurile, de parcă n-ar fi trecut şapte ani de când o privise ultima dată în ochi. Da, sigur că dorea să danseze. Voise dintotdeauna. Ştia asta, la fel de sigur ca şi cum ar fi pus sentimentele în cuvinte. Oare nu văzuse nimeni în seara asta cât de mult îşi dorise să danseze şi ea? Dorinţa de a dansa pe melodia tăcută pe care o putea auzi în inima ei? Şi el de-abia aştepta.

— Ashley. Glasul fratelui său făcu apel la autoritate. Emily nu aude muzica. În plus, dansul acesta este promis lui Lord Powell. Haide, permite-mi să-ţi găsesc altă parteneră.

Dar Ashley se uita în ochii lui Emily.

— Las-o pe ea să aleagă, zise el, zâmbind. Ce doreşti, Emmy? Să stai aici, unde pun pariu că ai stat toată noaptea? Sau să dansezi cu mine? *Vrei* să dansezi cu mine?

Pentru câteva clipe, nu făcu altceva decât să se uite lung la el. În cele din urmă, acceptă cu un semn aproape

imperceptibil. Dar toţi văzură.

— Emily, spuse Luke, dar ea se uita la Ashley, nu la el.

— Ash…

Dar Ashley nici nu-l băgă în seamă. El încă îi zâmbea lui Emily, cu o expresie de triumf şi nerăbdare în ochi. Lord Powell se înclină.

— Mă voi întoarce pentru a o conduce pe Lady Emily la cină, zise el.

— Haide, spuse Ashley, strângându-i mâna mică şi rece între degetele sale. Vom dansa, Emmy. Le vom dovedi necredincioşilor ăstora că un bărbat obosit şi o femeie care nu aude pot dansa fără să rateze niciun pas.

Ea merse lângă el, pe ringul de dans. Emily nu crescuse prea mult în înălţime de la vârsta de cincisprezece ani, observă el. Pe vremea aceea era un pic prea înaltă pentru vârsta ei, suplă şi agilă ca o mânză tânără. Între timp, trupul îi devenise mai feminin, iar formele rotunjite îi erau acum accentuate de rochia cu cercuri. Altfel, nu se schimbase. Nu fizic, oricum.

Se întrebă dacă reuşiseră să o îmblânzească în cei şapte ani în care lipsise. Dacă îi impuseseră regulile societăţii. Spera că nu. Doamne, cât spera să nu fie cazul.

Când orchestra începu să cânte, ea ridică privirea spre el şi îi zâmbi. Ah, da. Chipul ei nu mai era al unei copile drăguţe, ci al unei tinere domnişoare frumoase. Ştia că făcuse un lucru mişelesc. O luase de lângă omul care trebuia să-i ceară mâna şi care avea să anunţe logodna lor în seara asta. Stricase planul pe care îl făcuse Powell. O furase, tentat de a-i îndeplini un vis pe care ştia că ea îl avusese dintotdeauna.

Emmy îşi dorise întotdeauna să danseze. Sigur şi ei îşi dădeau seama de asta. El nu o mai văzuse de şapte ani, dar şi-o amintea ca pe un copil care se născuse să danseze. Era îmbătat de emoţie. Dar nu se opri ca să analizeze ce simţea mai în detaliu.

Făcuse un gest mişelesc. Un alt păcat pe care să îl adauge pe lunga listă care îi chinuia sufletul. Dar nu-i păsa nici cât negru sub unghie. În noaptea asta se întorsese

acasă. În noaptea asta avea să se distreze. În noaptea asta avea să danseze cu Emmy. Iar Emmy voia să danseze. Şi asta aveau să facă, pentru numele lui Dumnezeu, împreună.

*

De-abia mai târziu îşi dădu seama ce făcuse şi cât de nepoliticoasă fusese. Atunci regretă faptul că fusese atât de slabă şi egoistă, atât pentru ea, cât şi pentru Lord Powell, pe care probabil îl umilise. Dar de-abia mai târziu simţise toate astea.

Era ca şi cum ar fi fost prinsă într-o vrajă, iar realitatea nu mai exista pentru ea. El se afla acolo, în faţa ei, vorbind cu ea, ţinând-o de mâna rece, mâna ei rece odihnindu-se în mâna lui puternică şi caldă, zâmbindu-i, adresându-i-se pe numele de alint pe care îl folosea demult, de parcă nu ar fi trecut cei şapte ani, şi ei ar fi fost la fel ca înainte. El era aici din nou, în carne şi oase. Ashley.

Era la fel, dar total schimbat. Avea aceeaşi privire, ochii lui albaştri căutând şi acum cu disperare acea linişte şi sensul pe care îl căutase toată viaţa. Zâmbetul era la fel – băieţos, ştrengăresc, nestăvilit. Avea la fel de multă energie debordantă. Era Ashley pe care îl cunoştea şi pe care îl adorase. Dar era şi schimbat. Părea să îi lipsească liniştea interioară şi să fi rămas fără... speranţă? Oare disperarea îl mânase spre acel gest? Privirea lui scrutătoare exprima disperare. Şi nu mai era un simplu tânăr pentru care nerăbdarea şi tumultul erau la ordinea zilei.

Devenise un bărbat, aspru şi dur sub aparenţa aceasta de veselie. Era slab, tras la faţă. Nu era oboseala specifică după o călătorie lungă, ci sfârşeala unui om care suferise aproape mai mult decât putea suporta. Arăta ca un bărbat aflat pe marginea prăpastiei şi care încă mai avea dubii dacă să sară sau nu. Ashley!

Cu toate astea, se afla acolo, înaintea ei. Se întorsese acasă. Şi voia să danseze cu ea. Nu numai că voia, dar avea nevoie de asta. Îi simţea nevoia aceasta aproape ca

pe un lucru tangibil. Chiar şi un lucru insignifiant precum refuzul ei l-ar fi putut distruge.

Dincolo de toate astea, exista o magie. O magie irezistibilă, incontrolabilă şi minunată. Îi cerea să danseze cu el. Nu se îndoise niciun moment că ea putea dansa. Ştia, instinctiv, că ea dorea să danseze, că aceasta fusese dorinţa ei dintotdeauna. Aproape uitase cât de bine o înţelegea Ashley. Poate că acesta era unul dintre motivele pentru care îl iubise atât de mult. Părea să fie mai degrabă o jumătate a ei, o prelungire a fiinţei sale.

El o invita la *dans.* Cum ar fi putut să reziste în faţa unei asemenea invitaţii? Cum ar fi putut să refuze? Tentaţia era pur şi simplu mult prea mare. Deşi, la vremea respectivă, nu o văzuse ca pe o tentaţie. Altfel s-ar fi oprit şi şi-ar fi dat seama că nu era bine să accepte. Dar nu-şi dăduse seama – decât mai târziu.

Aşa că dansă. Un menuet. Cu Ashley.

Nu era atât de uşor precum se aşteptase. Acum se mişca ea însăşi, nu mai avea libertatea de-a privi, aşa cum făcea întotdeauna atunci când stătea la marginea ringului de dans, uneori cu ochii pe jumătate închişi, urmărind ritmul şi mişcările ordonate ca printr-un caleidoscop. Simţind ritmul în pulsul sângelui ei.

Deşi cunoştea paşii, acum că ea făcea parte din caleidoscopul acela, nu mai era prea sigură că se sincroniza cu ceilalţi. Dar Ashley îi zâmbi în semn de încurajare, şi magia aceea o cuprinse din nou. Închise ochii pentru câteva clipe, fără ca măcar să mai încerce să-i urmărească pe ceilalţi dansatori, doar simţind vibraţiile picioarelor pe podea şi ale instrumentelor muzicale care ţineau ritmul. Şi apoi totul deveni aproape uşor. Simţea ritmul pulsând în corp. Îşi mişca picioarele în ritmul pulsului, folosindu-se de paşii cunoscuţi. Ca şi cum ar fi păşit într-o pictură şi ar fi devenit o parte din simetria perfectă a compoziţiei sale.

Era cel mai minunat moment din viaţa ei. Dansa cu Ashley. Şi îi zâmbea, învelindu-l în fericirea ei, simţind bucuria muzicii, pe care nu o auzise niciodată cu adevărat.

— Ah, Emmy, spuse el după o jumătate de oră când,

din păcate, dansul se apropia de final, trebuie să renunţi la deghizarea asta, într-o femeie elegantă, şi să redevii micuţa mea căprioară. Deşi nu mai poţi fi aşa, cu totul. Acum eşti mare. Dar asta *este* o deghizare, nu? Sau au reuşit să te schimbe? Te-au îmblânzit, inima ta nu mai caută sălbăticia? Te-au pus să cânţi frumos, ca o pasăre în colivie?

Ea îi citi cuvintele. În plus, văzu şi amărăciunea de pe chipul lui. Şi chipul lui era deghizat. Era ca şi cum Ashley al ei purta o mască grotescă pe care trebuia să o dea jos.

— Ashley. Doris venise la ei şi îşi îmbrăţişă fratele. Râdea. Te-ai întors jos. Credeam că eşti epuizat. Şi tu, Emily, poţi să *dansezi.* Ce fetiţă inteligentă. Cum de reuşeşti, având în vedere că nu auzi?

— Emmy simte muzica, răspunse Ashley. Simte ritmul înăuntrul ei, Doris, pe când noi îl simţim în afară, ca un simplu zgomot.

— O, Doamne, capitulă ea, râzând, cât de straniu vorbeşti, Ashley. Trebuie să mă conduci la cină. Am o mie de întrebări să-ţi pun, dintre care vreo opt sute sunt despre tânărul Thomas. Iată-l şi pe Lord Powell, a venit după Emily.

În momentul acela îl văzu şi ea pe Lord Powell apropiindu-se, şi tot atunci se rupse şi vraja. Îşi dădu seama de ceea ce făcuse. Se întoarse spre peţitorul ei cu un zâmbet neliniştit.

*

— Doamne, dar băiatul ăsta are energia unui flăcău de douăzeci de ani, spuse Lord Quinn către Lady Sterne la cină, privindu-l pe Ashley cum vorbea şi râdea cu sora lui şi cu soţul acesteia, cu mama lor, cu Agnes şi William. Când a sosit, aş fi jurat că era pe punctul de-a pica de istovire, Marj. E foarte fericit că a ajuns acasă, îţi spun eu!

— Da, dar e atât de slăbit, zise Lady Sterne. Arată ca un om bolnav, Theo, deşi e chipeş ca un diavol atunci când zâmbeşte şi nu atrage decât priviri admirative.

— Aşa e, dar slăbiciunea asta e din cauza călătoriei, răspunse Lord Quinn. Câteva mese copioase şi câteva

halbe de bere îl vor readuce la forma lui obişnuită.

— Oare o să rămână pentru totdeauna aici? întrebă ea. Asta ar însemna foarte mult pentru Anna şi Luke. I-au dus dorul.

— Îndrăznesc să spun că da, declară Lord Quinn. A câştigat o avere în India, aşa merge vorba, şi s-a însurat cu o femeie bogată. Tatăl ei a murit şi i-a lăsat totul fiicei sale, prin urmare şi nepotului meu. Au venit acasă pentru totdeauna, asta e părerea mea, Marj. La urma urmelor, trebuie să se gândească la fiul lor. Anglia e cel mai bun loc pentru a creşte copii.

— Da, zâmbi Lady Sterne. Şi aşa voi putea îmbătrâni fericită, ştiind că familiile noastre adoptate şi-au ales vieţi fericite, Theo. E un sentiment foarte liniştitor. Şi totul va fi perfect aranjat până la finalul acestei nopţi, nu crezi?

Ridică din sprâncene şi arătă cu capul în direcţia uşii, unde Lord Powell şi Emily, care îşi terminaseră cina mai devreme, ieşeau împreună din încăpere.

— Da, jur pe viaţa mea, încuviinţă Lord Quinn. Ce crezi, o să avem o nuntă în luna iunie, Marj? Iar Lady Powell va aduce pe lume un băieţel la fix nouă luni de la noaptea nunţii?

Lady Sterne oftă, prea obişnuită cu limbajul direct al iubitului ei, pentru a fi şocată de lipsa de delicateţe a întrebării sale.

— Doamne, numai de-ar fi aşa! comentă ea. Micuţa mea Mily, aşezată la casa ei. Nu credeam că voi ajunge să prind ziua asta, Theo. Nu credeam că va apărea vreun bărbat capabil să treacă peste problemele ei.

— Cum, dar fata e frumoasă ca un înger, Marj! exclamă el, întinzându-i o batistă mare de pânză cu care să se şteargă la ochi. Chicoti. Şi deloc afectată de surzenia ei. Pentru numele lui Dumnezeu, fata poate să danseze! Dumnezeule, dar ce tupeu a avut nepotul meu să o invite la dans în maniera aia!

— Draga de Emily. Şi draga de Anna. Cine crezi că va face anunţul logodnei după cină, Theo? Luke sau Victor? De-abia aştept.

capitolul 4

— Luke? Anna îi atinse braţul şi se uită în direcţia uşii. Pleacă împreună.

Acesta încetă să-i mai facă vânt cu evantaiul lui.

— Da, pleacă, spuse el. Nu prea părea să le fie foame, şi aerul este foarte înăbuşitor aici. Probabil tânjeau după aer curat şi puţină mişcare. N-ai de ce să te alarmezi, draga mea. Se numeşte tinereţe şi dragoste, din câte îmi amintesc, conchise el şi-i zâmbi.

Ea îl privi ca şi cum în ochii lui ar fi găsit răspunsurile la toate întrebările şi grijile din lume.

— Crezi că o să-l accepte? întrebă ea. O fi îndrăgostită, Luke? Oare va fi fericită cu el?

El ridică din sprâncene.

— Îmi vine din ce în ce mai greu să-ţi răspund la întrebările astea, doamnă. Sper că răspunsul va fi pozitiv la toate trei. Dar numai Emily şi Powell pot spune ceva cu certitudine – şi numai odată cu trecerea timpului. Intenţionezi să-mi mototoleşti manşeta cămăşii, de aia mă strângi atât de puternic?

Ea se retrase imediat.

— Luke, începu ea, de ce a mai coborât? Era atât de obosit.

— Cred că tocmai acesta e motivul, răspunse el. Era prea obosit ca să poată adormi. Şi prea emoţionat, probabil, din pricina faptului că se află acasă după atât de mult timp. E posibil să am şi eu probleme cu somnul, Anna… Asta dacă nu te pot convinge să mă ajuţi, desigur.

Închise ochii pentru o clipă.

— De ce a dansat cu Emmy? continuă ea. Şi ea de ce a acceptat să danseze cu el, Luke? A *dansat* cu el. Habar n-aveam că poate.

Luke ridică din umeri într-un gest studiat.

— Voia să danseze cu cea mai drăguţă lady de la bal,

explică el. Emily este cea mai drăguţă... după tine. Iar ea a dansat cu el pentru că, după câte se pare, şi-a dorit toată viaţa să danseze. Şi s-a descurcat de minune, draga mea. Nu s-a dat în spectacol.

— Luke. Anna îl privi cu ochi întrebători, deşi părea să nu aibă cuvinte pentru a exprima ceea ce simţea. Luke...

El îi mângâie braţul cu evantaiul închis, până la vârfurile degetelor.

— Emily este cerută în căsătorie chiar în clipa asta. Părea oarecum îndrăgostită de el, draga mea. Sunt sigur că a devenit o domnişoară cu capul pe umeri, care nu doreşte să se ofilească, locuind cu noi ori cu Victor. Şi nu e nici pe departe la fel de sălbatică precum era înainte. Soţia şi fiul lui Ashley sunt la un hotel, în Londra. Mâine voi pleca să-i aduc acasă. Pe el îl voi convinge să rămână aici şi să se odihnească. Nu trebuie să-ţi faci griji inutile. Situaţia, realitatea ne dictează acţiunile.

— Sunt atât de fericită să-l văd iarăşi acasă, spuse ea. Fericită pentru tine, Luke, pentru că el e singurul tău frate care mai e în viaţă, şi pentru că există o legătură foarte strânsă între voi. Şi sunt fericită şi pentru el. Nu pot să cred că India este un loc în care să-ţi petreci mai mult de câţiva ani în viaţă. Şi, în mod categoric, nu e un loc potrivit pentru a întemeia o familie. Sunt fericită.

— Dar ţi-ai fi dorit să apară în altă clipă, nu? întrebă el, zâmbind. Să fi sosit peste câteva zile sau chiar săptămâni.

— Da, răspunse ea cu tristeţe.

— Ai fost mult prea protectoare cu Emily, draga mea, spuse el. Continui să o vezi ca pe o fiinţă mult mai delicată şi mai vulnerabilă decât este cu adevărat, doar din cauză că îi lipseşte unul dintre simţurile pe care noi le luăm de bune. Emily nu e chiar atât de fragilă. E doar diferită – *foarte* diferită, trebuie să mărturisesc. Dar are un caracter mai puternic decât majoritatea femeilor pe care le cunosc. Din ziua în care a plecat el, a dat vreun semn că nu-şi poate face ordine în viaţă fără el?

Ea scutură din cap.

— Dar noi ştiam că… începu ea.

El o întrerupse.

— Chiar şi în ziua în care a sosit scrisoarea care ne anunţa nunta lui? întrebă el.

— Îmi amintesc că ai evitat ore în şir să i-o citeşti, zise ea, închizând ochii pentru o clipă.

— Sau ziua în care am primit vestea naşterii lui Thomas? întrebă el.

Ea scutură iarăşi din cap.

— Da, răspunse el, desigur că noi ştiam, draga mea. Dar Emily este o persoană puternică. Trebuie să-i permiţi să-şi trăiască viaţa aşa cum doreşte.

Ea îi zâmbi strâmb.

— Ashley e slab şi îngrozitor de palid.

— Da, remarcă şi el.

— Sper că Alice şi Thomas sunt bine, continuă ea.

— Sunt sigur că, acum că s-au întors în Anglia pentru totdeauna, începu el să explice, vor dori să pornească spre Penshurst, fără întârziere, pentru că acolo este casa lui Alice, iar acum domeniul îi aparţine lui Ashley. Între timp, tu îi vei convinge să stea aici, iubita mea, şi te vei ocupa de ei, îi vei hrăni şi-i vei trimite la culcare după pofta inimii. Până când va veni vremea să plece spre Penshurst, vor arăta iarăşi normal.

Ea zâmbi.

— Aşa-i mai bine, spuse el. Mi se părea că soarele dispăruse după un nor. Şi, desigur, draga mea, vei avea şi o nuntă de organizat. Royce e de părere că aici e locul cel mai potrivit. Poţi face planuri, poţi cheltui oricât doreşti. Eu nu voi cere nicio socoteală.

— Luke. Ea se sprijini uşor de el. Avea obrajii îmbujoraţi şi ochii îi sclipeau din nou, iar pe chip i se vedea expresia obişnuită. Totul va fi bine, nu-i aşa?

— Totul va fi bine, îi spuse el, acoperindu-i mâna cu a lui. Dar uite că am uitat de invitaţii noştri, doamnă. Ne întoarcem înapoi în sala de bal?

*

— Lady Emily. Se aplecă înspre ea la masă, până când îi privi gura. Să trimit o servitoare după pelerina dumitale? Vrei să ne plimbăm puţin afară?

Îşi simţea inima grea din cauza sentimentului de vinovăţie, printre altele. Nu reuşise decât să se joace cu mâncarea în farfurie. Şi, fie că greşise sau nu, simţea că atenţia oamenilor era îndreptată spre ea.

Probabil că merita asta. Toată lumea o urmărea din două motive. Pentru că Lord Powell urma să-i declare dragostea lui în noaptea asta. Şi pentru că dansase pentru prima dată în viaţa ei. În plus, simţea că se sufocă. Era foarte conştientă de grupul de oameni care se adunase în jurul lui Ashley, nu foarte departe, şi de Ashley însuşi, care vorbea plin de veselie în mijlocul lor.

Ei încă nu-i venea să creadă că se întorsese acasă. Ar fi dat orice pe lume ca să se poată retrage în camera ei, îşi spuse în sinea ei. Sau, şi mai bine, pentru a fugi singură, afară. Întotdeauna o copleşeau mulţimile şi conversaţia. Nu reuşea niciodată să înţeleagă prea multe. Întotdeauna fusese atât de conştientă de faptul că era diferită, de incapacitatea ei de a înţelege mai mult decât o fracţiune din ceea ce se spunea, despre imposibilitatea de a-şi comunica propriile gânduri dincolo de simplitatea zâmbetelor şi a semnelor din cap. Dar nu se putea retrage, nu avea cum să fugă – nu voia. Îşi promisese ei înseşi să fie la fel ca oricare altă femeie, atât cât îi stătea în putere.

Zâmbi şi dădu din cap. Lord Powell îi trase scaunul şi ea se ridică, apoi îi oferi braţul lui. Ea îl primi şi simţi cum ochii tuturor celor din cameră îi urmăresc până la uşă şi apoi dincolo de ea. Cel puţin aşa i se părea.

Afară nu era foarte frig, deşi era abia aprilie şi noaptea târziu. Briza uşoară părea chiar reconfortant de rece. Se plimbară pe lungimea terasei pavate şi înapoi. Nu era nimeni altcineva afară. El se opri pe treptele care duceau la terasa superioară a grădinilor, probabil gândindu-se că ar fi fost prea întuneric acolo jos pentru ea, şi că nu va reuşi să-i citească pe buze. Se întoarse spre ea.

— Lady Emily, începu el, cred că ştii de ce am venit la Bowden Abbey, la invitaţia Excelenţei Sale.

Ea îl privi fără să reacţioneze în vreun fel. Dacă ar fi putut opri momentul ăsta, sau dacă l-ar fi putut amâna pentru o zi sau două, ar fi făcut-o. Avea o durere cruntă de cap, undeva în spatele ochilor. Dar nu suferea amânare. Fiecare moment, încă de la sosirea lui, cu cinci zile în urmă, o condusese spre clipa asta. Voia să aibă glas dintr-odată, să-şi ceară scuze pentru lipsa de maniere de care dăduse dovadă când dansase cu Ashley, deşi îi promisese că avea să stea cu el. Iar el se comportase şi mai politicos, pentru că nu adusese în discuţie întâmplarea, în timpul cinei.

— Am venit aici fără să te cunosc, continuă el. Fără să ştiu că… eşti frumoasă. Echilibrată, şi elegantă, şi perfectă în toate privinţele.

Şi o mincinoasă. Şi fără o inimă întreagă pe care s-o poată oferi cuiva. Dar poate că el nu voia inima ei.

— Nu poţi vorbi, continuă el. Unii ar zice că, din punctul de vedere al unui bărbat, ăsta e un handicap imposibil de depăşit pentru o viitoare soţie. Dar nu şi pentru mine. Eu întotdeauna am preferat femeile tăcute. Iar mama mea va continua bucuroasă să se ocupe de casă şi să primească invitaţii – la asta se pricepe cel mai bine. Tu nu va trebui decât să-i farmeci pe toţi cu frumuseţea şi zâmbetele tale, îi zâmbi el.

Nu. O, nu. Aşadar, avea să fie doar un alt copil protejat, într-o altă casă care avea să fie gospodărită foarte bine fără ajutorul ei. Omul acesta nu voia altceva decât un ornament pentru casa lui, o… o femeie care să-i poarte copiii? O alegea pentru că era tăcută şi docilă…

Şi pentru că ea avea s-o lase pe mama lui să conducă mai departe gospodăria, cu mână de fier? Chiar credea că ceea ce vedea acum, ceea ce văzuse în astea cinci zile, era suficient pentru a o cunoaşte pe de-a-ntregul? Simţi un fior de teamă. El nu văzuse decât o femeie zâmbitoare, liniştită şi suficient de drăguţă? Nu era nimic mai mult de-atât?

Dar când venea vorba de ce însemna ea pentru el – ce însemna el pentru ea? Şi ce anume ştia ea, cu adevărat,

despre el, în afară de cele câteva lucruri pe care i le citise pe buze? Oare se folosea de el doar ca să dea un scop şi, într-o oarecare măsură, independenţă propriei vieţi? Iar asta era suficient? Sau cinstit?

Avusese impresia că hotărârea ei fusese bine gândită, cu logică şi atenţie. Dintr-odată, i se părea că nu se gândise deloc bine.

— Lady Emily.

Îi luase mâna într-a lui. Fără să vrea, îşi dădu seama de diferenţa dintre felul în care percepea atingerea lui şi pe cea a lui Ashley. Mâna lui nu avea căldura şi puterea mâinii lui Ashley. Făcu un efort şi se eliberă de acel gând.

— Îmi faci onoarea de-a te căsători cu mine?

Nu spusese nimic despre iubire. Lucrul acesta îi aduse o oarecare uşurare. Dar numai pentru un moment. El îi oferea altceva – numele, căminul, familia şi un loc alături de el, pentru tot restul vieţii sale. Despre ea credea că este liniştită, elegantă şi perfectă. „Te-au îmblânzit, inima ta nu mai caută sălbăticia?” în mintea ei, aproape că vedea cuvintele acestea formându-se pe buzele lui Ashley. Dar el era căsătorit. Uitase de ea – sau, mai degrabă, ea nu fusese niciodată importantă pentru el ca femeie – şi se căsătorise cu altcineva. Era căsătorit deja de trei ani. Faptul că se întorsese acasă şi dansase cu ea nu schimba în niciun fel lucrurile. Ea învăţase să trăiască fără Ashley. Preluase frâiele asupra propriei vieţi şi o reconstruise de la zero. Dusese o viaţă complexă, mult mai bogată decât înainte să-l cunoască. Faptul că Ashley avea să fie o parte din viaţa ei, până la moarte, nu conta pentru nimeni altcineva decât pentru ea.

Ea voia să se mărite. Voia să aibă o casă a ei. Voia copii. Voia să fie normală. Se putea lupta pentru dreptul de a-şi conduce singură gospodăria şi a-şi distra singură invitaţii. Le putea arăta că este capabilă să le facă pe amândouă. Aceasta ar putea fi o nouă provocare în viaţa ei. Şi nimeni altul n-ar fi mai bun decât Lord Powell. Luke alesese bine.

— Lady Emily? O privea neliniştit, în grădina

cufundată aproape de tot în întuneric. Accepţi? Înţelegi ce am spus? E prea întuneric aici?

Pentru cineva care se hotărâse din timp, în ultimele cinci zile, părea să ezite prea mult, îşi zise în sinea ei. Nu avea vreun motiv să ezite. Nu avea niciun motiv. Nu avea niciun motiv să se simtă vinovată. Inima ei nu era mai puţin întreagă decât fusese cu cinci zile în urmă. Iubirea pentru Ashley era principala ei grijă – ca întotdeauna. Lord Powell nu-i oferise inima lui, dar nici nu-i ceruse să-i ofere inima ei. Nu-i oferise decât un aranjament care avea să fie confortabil pentru amândoi.

Cât despre tristeţea faptului că nimeni nu ajunsese să o cunoască… ei bine, aşa fusese dintotdeauna. Deşi uneori avusese impresia că Ashley o cunoştea cel mai bine, îi şopti o voce ascunsă din mintea ei. Aproape că încuviinţă.

— Accepţi? veni iarăşi întrebarea, acompaniată de un zâmbet larg. La naiba, nu sunt sigur. Nu sunt sigur de răspunsul tău. *Accepţi* să te măriţi cu mine?

Ea dădu din cap încă o dată, de data asta ceva mai ferm, deşi buzele lui se mişcau mai repede acum şi aproape că nu putea citi niciun cuvânt. Dar părea atât de încântat. Rezistă tentaţiei de a-şi închide ochii, de a bloca tot. În ultimii ani, făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a duce o viaţă exterioară la fel de bogată precum cea interioară, să facă parte din societatea în care trăia.

El îi luase şi cealaltă mână şi i-o sărută, înainte să-i ducă ambele palme la piept.

— M-ai făcut cel mai fericit bărbat, Lady Emily, spuse el. Mama va fi foarte încântată. La fel şi restul familiei mele. Vezi tu, în ultimii doi ani m-au făcut să-mi dau seama că e de datoria mea să aduc acasă o mireasă şi să încep să am moştenitori…

Se opri, părând destul de stânjenit. Dar ea deja renunţase să-i mai citească pe buze, pentru că vorbea mult prea repede.

— Imediat ce Harndon m-a abordat, continuă el, am ştiut că tu vei fi alegerea perfectă. Eşti fiica şi sora unui conte, cumnata unui duce şi deţii o zestre semnificativă.

Plus că ai vârsta potrivită. Zâmbi. Scuză-mă, dar nu voiam o soţie proaspăt ieşită de pe băncile şcolii. Voiam pe cineva care a dovedit că se poate descurca în societate. Eu trebuie să-mi menţin o poziţie, o imagine. Am fraţi şi surori pe care trebuie să-i ajut să se căsătorească. Voiam pe cineva în care să pot avea încredere. Zâmbetul lui deveni aproape ştrengăresc. Şi pe cineva tăcut. În privinţa asta, nici că m-aş fi putut descurca mai bine, nu-i aşa?

De acum înainte, viaţa ei avea să se schimbe drastic, îşi zise ea. Dar oare avea să reziste în fiecare zi, aşa cum supravieţuise în ultimii cinci ani? Era capabilă? Putea trăi permanent în lumea obositoare a altor oameni, doar pentru că voia… ei bine, doar pentru că aşa *voia*?

— Şi, în plus, continuă el, şi ochii ei se mutară iarăşi spre buzele lui, am început să simt o afecţiune faţă de tine.

Aha. Ea nu voia lucrul acesta. Îşi coborî privirea şi se uită la mâinile lui care le cuprinseseră pe ale ei. Cu toate astea, probabil că-şi dorea şi asta din partea lui. O relaţie lipsită de afecţiune nu putea avea niciun viitor. Putea exista afecţiune, chiar dacă nu exista iubire. Intenţionat, îşi întoarse palmele în aşa fel încât să-l ţină şi ea de mâini.

El aşteptă să-şi ridice privirile.

— Îl pot ruga pe fratele tău să facă anunţul în noaptea asta? întrebă el. Acum?

Fără să vrea, Emily înghiţi în sec. În noaptea asta. Acum. Odată ce logodna lor avea să fie făcută publică, lucrurile nu se mai puteau schimba. Ar fi fost ca şi cum s-ar fi măritat deja. Odată ce afla toată lumea, nu mai putea da înapoi. Ar fi fost legată de el pe viaţă. Dar asta era ceea ce-şi dorise. Asta se hotărâse că vrea pentru viitor. Şi avea să fie un viitor bun. Cel mai bun la care s-ar fi putut aştepta. Luke o ajutase să pună la cale acest plan. Putea avea încredere în Luke. În plus, deja acceptase cererea în căsătorie.

Dar când se uită la el, îşi dădu seama că scutura din cap, nu că încuviinţa.

— Lady Emily? Powell se încruntă. Nu în noaptea asta?

Ea scutură iarăşi din cap.

— Atunci, mâine? întrebă el.

Mâine. Da, mâine. Nu în noaptea asta, nu de faţă cu toată lumea asta. Mâine, când nu va mai fi în preajmă decât familia… şi Ashley, adăugă o parte trădătoare din mintea ei. Alungă acel gând. Încuviinţă şi zâmbi. Da, mâine. Până mâine, avea să se mai calmeze. Şi avea să îşi vină în fire. Până mâine, avea să uite că dansase în noaptea asta. Cu Ashley.

Nu va uita niciodată că dansase cu Ashley. Momentul acela era gravat în inima ei, la fel ca plecarea lui în India. Şi ca prima dată când îl văzuse. Dar, până mâine, trebuia să lase totul în trecut, să ascundă totul în străfundurile fiinţei sale, de unde să nu o deranjeze în fiecare zi sau să provoace suferinţe şi altora în afară de ea.

— Atunci, mâine, spuse el. Poate că va fi mai bine atunci. Nu-mi plăcea gândul de a mă întoarce în sala de bal şi de a fi în centrul atenţiei tuturor. Dar ţie ţi-e frig.

Emily tremura, deşi nu simţea deloc frigul.

— Permite-mi să te conduc înăuntru, spuse el. De-abia aştept să vină ziua de mâine. De-abia aştept să-i scriu mamei mele. Să ştiu că viitorul meu este în sfârşit aranjat.

Ea se întrebă cum s-ar fi simţit gura lui peste buzele ei. Dar se bucura că nu o sărutase. Nu în noaptea asta. Va afla curând cum sunt săruturile lui şi încă multe altele. O să se gândească la asta mâine. De mâine va începe să se pregătească pentru asta. În noaptea asta era obosită. Era atât de obosită.

*

Să aştepte până a doua zi nu fusese, probabil, o idee foarte bună, la urma urmei, îşi zise Emily în timp ce stătea trează în pat. Era prea devreme – sau prea târziu, în funcţie de cum percepea fiecare om timpul. Se băgase la culcase de numai câteva ore – balul se terminase foarte târziu şi se încăpăţânase să rămână până la final. Nu dormise deloc. Afară era deja lumină. Acum chiar că nu mai avea să doarmă.

Fuseseră întâmpinaţi de o atmosferă de aşteptare stânjenitoare când se întorseseră în sala de bal. Se temuse că îl umilise profund pe Lord Powell prin insistenţa ei de-a amâna anunţul. Poate că oaspeţii lui Luke îşi închipuiseră că refuzase. Încă nu-i ştia numele mic, se gândi ea. Cu toate astea, erau logodiţi.

Da, erau. Ea acceptase. Deşi nu spuseseră nimănui şi nu fusese făcut niciun anunţ, ea acceptase. Erau logodiţi. El probabil că dorea să facă nunta înainte de sfârşitul verii.

Acum îşi dorea să-i fi permis să vorbească cu Victor şi să facă anunţul noaptea trecută. Ar fi devenit un gest irevocabil, final. Chiar şi acum era.

Emily dădu la o parte lenjeria de pat şi traversă camera, până la fereastră. Era cea mai frumoasă perioadă a zilei, acum când nimeni nu era încă treaz, în afară, poate, de câţiva grăjdari. Era momentul din zi pe care îl iubea cel mai mult, perioada când se simţea foarte liberă.

Îşi făcuse o promisiune sieşi, îşi zise ea, dar oricum era tentată. Se uită cu jind dincolo de peluza laterală pe care o putea vedea de la fereastra ei, spre linia de copaci din depărtare. Nu putea vedea râul sau cascada, dar ştia că erau acolo, dincolo de lucrurile pe care le putea vedea. Locul ei preferat din lume. Refugiul ei, în care putea găsi liniştea.

Acesta era modul în care se manifesta felul ei diferit de-a fi. Nevoia ei de singurătate, de a fi în mijlocul naturii, care, la fel ca şi ea, comunica fără să ceară o reciprocitate. Care dădea şi primea fără nicio obligaţie. Mulţumirea ei. Fericirea ei. *Singurătatea* ei. De ce trebuise să crească? De ce trebuise să aibă *nevoie*? Oare Ashley fusese cel care, fără să vrea, o învăţase despre singurătate? Despre nevoile unei femei?

Îşi făcuse o promisiune sieşi că nu se va duce la cascadă atâta timp cât Lord Powell se afla în casă. Nu era o plimbare *normală.* Îşi promisese… Dar era foarte devreme dimineaţa. Şi, după o asemenea noapte, oricum nimeni n-avea să se trezească înainte de ora prânzului.

În plus, perioadele ei de libertate aveau să se

termine. Odată ce se căsătorea, trebuia să aibă grijă cum se poartă, să aibă un comportament onorabil – normal, îi datora măcar atâta lucru.

Dar măcar de data asta... în mai puţin de zece minute, Emily pleca deja din casă, în direcţia copacilor şi a cascadei. Întârzie doar cât să îmbrace o rochie simplă şi veche şi să-şi pieptene părul. Când venise vorba de pantofi, ezitase. Ştia că, indiferent cât de plăcută părea ziua privind de la fereastră, în realitate avea să fie frig la acea oră. Şi că avea să fie rouă. Dar nu suporta ideea să fie încălţată. Simţea nevoia să simtă pământul sub picioare. Trebuia să simtă o legătură.

La subsuoară şi în mâini ducea un şevalet, hârtie, vopsele şi pensule. Intrase tiptil în sala de studiu pentru a le lua, în speranţa că nu va face vreun zgomot care să-i deranjeze pe copiii care dormeau alături.

Avea să picteze. Descoperise pictura destul de recent. Desigur, învăţase să picteze cu multă vreme în urmă şi realiza tablouri destul de frumoase în acuarele. Dar ei i se păruseră întotdeauna plictisitoare lecţiile alea. De ce să picteze ceva care, oricât de drăguţ ar fi ieşit, nici măcar nu se putea compara cu realitatea? De ce să încerce să reproducă ceea ce numai Dumnezeu, în măreţia Sa, putea crea? între timp, descoperise adevărata pictură şi activitatea aceasta devenise ca o obsesie pentru ea. Ceva atât de necesar fiinţei sale, că se întreba cum avea să renunţe la pictură odată ce se va mărita cu Lord Powell.

Pentru că avea să fie nevoită să renunţe, cel puţin pentru mare parte din timp. Însă dimineaţa asta era a ei. Mai târziu avea să-i spună lui Victor că acceptase, iar Victor le va spune tuturor care mai stăteau la Bowden că erau logodiţi. Mai târziu nu mai avea să fie liberă.

Urma să dea libertatea ei la schimb pe conformism şi pe independenţa şi mai mare de care avea să se bucure ca femeie măritată. Dar în dimineaţa asta încă era liberă. Iar dacă lucrul acesta nu era în totalitate adevărat, atunci avea să se mintă măcar puţin. Avea să fure încă o oră de libertate.

Îşi aşeză ustensilele pe jos când ajunse la cascadă şi rămase acolo mult timp, ca de obicei, privind peisajul, ascultând cu trupul, mirosind, simţind. Se lăsă inundată de natura, frumuseţea, minunea şi măreţia din jurul ei. Sub tălpile ei goale, reci şi ude de rouă, putea simţi pulsul lumii. Pulsul vieţii.

Lipsa de activitate era deseori văzută ca un viciu. Fiecare moment al zilei trebuia ocupat cu câte o activitate, o discuţie nesfârşită, chiar dacă nimeni nu se oprea să întrebe care era scopul acelei activităţi sau al discuţiei. Lipsa de activitate era deseori ceva de dispreţuit.

Cu toate astea, ea ştia că tocmai lipsa de activitate aducea cu sine liniştea interioară şi sensul vieţii. Uneori atingea câte un lucru din natură şi îl numea Dumnezeu, dar numele acesta îi aducea aminte numai de reguli, restricţii, păcate şi sentimente de vinovăţie. În Biblie, pe care încercase să o citească încă de când Luke o învăţase tainele literelor, observase cu interes cum liniştea şi măreţia din spatele tuturor lucrurilor îl sfătuiseră pe Moise să nu caute vreun nume. Îşi zicea, simplu, EU SUNT. Ei îi plăcea asta. Numai în lipsa de activitate ajungea omul să fie faţă în faţă cu acel EU SUNT. Cu spiritul, cu Fiinţa elementară.

Rămase nemişcată mai mult de cincisprezece minute înainte să-şi aranjeze şevaletul şi să înceapă să picteze. Lucră încet, ba chiar cu ezitare la început, pentru că nu ştia sigur ce aveau să-i arate hârtia, vopseaua şi pensula din mâna ei. Dar curând fu complet absorbită de ceea ce făcea. Uitase de tot ce o înconjura. Era liberă. Găsise o modalitate de-a exprima toate pasiunile dezinhibate, care nu încăpeau în cuvinte, din ea.

capitolul 5

Ashley dormi numai câteva ore şi se trezi dezorientat, crezând că se află încă în India. Era surprins de faptul că

adormise până la urmă. Când se dusese la culcare, era încă plin de energie.

Rămase uimit de aerul răcoros al dimineţii. Răcoarea aceea minunată. Prin fereastra pe care o deschisese înainte să se culce auzea acum cântecul păsărelelor. Şi, de undeva din depărtare, probabil din grajd sau din adăpostul trăsurilor, se auzea zgomotul înăbuşit al ciocanului care bate fierul.

Era în Anglia. Era acasă. Trase adânc pe nări aerul rece al Angliei şi expiră pe gură. Apoi dădu la o parte păturile şi sări în picioare. Tremurând de frig, traversă încăperea până la fereastră. Dintotdeauna dormise gol, dar poate că nu mai era o idee prea bună acum, când se întorsese într-o zonă cu climă mai rece.

Se afla în vechea lui cameră, unul dintre puţinele dormitoare ale căror ferestre dădeau spre partea din faţă a casei. Terasele parcului englezesc erau încă decorate de florile de primăvară. Dincolo de ele, pajiştile se întindeau până la podul de piatră şi la copacii din depărtare. Arborii purtau şi ei veşmânt primăvăratic – frunzele deschise la culoare.

Se afla acolo unde tânjise atâta timp să fie. Gândul la Bowden îl ţinuse în viaţă pe parcursul călătoriei lungi şi obositoare. „O, de-aş ajunge odată”, îşi repetase la nesfârşit. Fără să ştie de ce, se aşteptase ca aici să-şi găsească liniştea interioară. Sperase că avea să fie în stare să lase totul în urmă. Inclusiv pe el însuşi. Sau poate că nu. În realitate, ştiuse foarte bine că nu avea să-şi găsească liniştea nicăieri – oriunde s-ar fi aflat.

Ar trebui să se îmbrace, îşi zise, şi să plece călare. Era sigur că Luke avea nişte armăsari buni în grajduri. În cel mai bun caz, o plimbare bună în galop ar ridica niţel praful de pe poteci. Brusc, tânji după viteză, după senzaţia că aleargă pe un cal bun. Era încă devreme. Era foarte puţin probabil să întâlnească pe cineva, mai ales după balul de ieri-noapte. Toată lumea se culcase la câteva ore bune după miezul nopţii.

Porni în grabă spre garderob, dar nu-şi chemă valetul.

Sărmanul Bevins rămăsese treaz la fel de mult ca şi el, în ciuda faptului că-i dăduse instrucţii să nu-l aştepte.

O oră mai târziu, fu gata de călărit. Îşi alese un armăsar puternic şi neastâmpărat, pe care Excelenţa Sa îl păstra numai pentru el, după cum îi explicase apăsat grăjdarul-şef.

— Din cauză că este periculos? întrebă Ashley.

— Da, milord, confirmă bărbatul.

Ashley râse şi conduse calul afară din grajd pentru a-l înşeua chiar el. Şi astfel începu o mare bătălie a voinţelor care dură o oră întreagă. Dar el şi armăsarul se înţeleseseră foarte bine unul pe celălalt până la finalul acelei ore, îşi zise el, aşezându-se pe spinarea calului şi părăsind zona grajdurilor.

Se întrebă dacă se mai trezise cineva. Rămase nemişcat, privind spre casă, bătând absent cu cravaşa în cizmă. Nu prea voia să se întoarcă. Nu prea voia să dea ochi cu nimeni. În dimineaţa asta trebuia să le spună ceva. Respiră adânc. Apoi îşi aminti ceva – un loc. Un loc despre care uitase până în clipa aceasta.

Uitase complet, ca şi cum l-ar fi şters intenţionat din mintea lui. Era chiar straniu, având în vedere faptul că acela fusese locul lui preferat de la Bowden, locul în care îşi petrecuse atâtea ore singur. Locul în care mergea întotdeauna ca să-şi găsească liniştea. Mai ales în acel ultim an…

Cascada. Îşi întoarse capul spre copacii din stânga lui şi bătu din ce în ce mai puternic cu cravaşa. În mod ciudat, parcă nu voia să se ducă acolo. Deşi uitase de el, acum ştia că, într-un fel, inima lui tânjise tot drumul după locul acela. Toată speranţa lui de a-şi găsi liniştea, şi iertarea, şi uitarea era legată de cascadă. Un gând absurd. Şi o speranţă absurdă.

Era o speranţă imposibil de realizat, îşi dădu el seama. Dar atât timp cât nu se ducea acolo… îşi încleştă maxilarul. Avea să fie şi mai dezamăgit decât se aşteptase, îşi zise câteva minute mai târziu, în timp ce-şi croia drum printre copaci şi vedea că cineva ajunsese acolo înaintea

lui.

Putea chiar să audă o voce. Să fie Luke? Până se opri ca să asculte mai bine, bărbatul încetă să mai vorbească. Poate că fusese doar un grădinar care trecea pe acolo şi vorbea cu câinele său. Îşi continuă drumul, de data asta mai atent. Nu dorea să fie văzut de nimeni, nu voia să vorbească înainte să fie pregătit sufleteşte pentru asta. Nici măcar cu Luke. Mai ales cu Luke.

Mai întâi îl văzu pe Powell. Era îmbrăcat impecabil chiar de la primele ore ale dimineţii, cu pantaloni până la genunchi, o haină de culoare albastru-închis şi o vestă brodată, de culoarea fildeşului. Peruca pe care o purta era atent aranjată şi pudrată – bănui că, după cum arăta, fusese pudrată chiar în dimineaţa aceea.

Stătea în picioare, tăcut, în faţa unui şevalet, cu mâinile prinse la spate. Era încruntat. Şevaletul era cu spatele la Ashley, aşa că el nu putea vedea ce tablou era expus. Se ascunse după un copac. Nu avea nicio intenţie să dea nas în nas cu omul pe care-l tratase atât de rău noaptea trecută. Logodnicul lui Emily. Deşi, acum că se gândea la asta, nu fusese făcut niciun anunţ despre logodnă, deşi Luke vorbise despre asta.

Atunci o văzu şi pe ea. Stătea la o oarecare distanţă, în vârful unei grămezi de pietre care urcau spre dealul de lângă cascadă. Pe cea care ieşea deasupra cascadei. Stătea nemişcată, uitându-se la apă. O pală de vânt îi lipi rochia de trup şi o făcu să fluture în spatele ei. Vântul îi ridică părul în aer.

Dumnezeule, îşi zise. Doamne Sfinte, Emmy. Rochia avea o croială simplă, lejeră. Arăta veche şi atârna în jurul trupului ei. Părea că odinioară fusese de culoare albastră, dar acum ajunsese de un gri spălăcit. Probabil că intrase la apă de la atâtea spălări, căci se termina cu cel puţin doi centimetri deasupra gleznelor. Nu purta niciun fel de încălţăminte. Părul ei blond, lăsat liber şi nepudrat, cădea liber în bucle sălbatice până în talie. Dumnezeule, îşi zise iarăşi, când fu lovit de amintiri, micuţa lui căprioară.

Doar că acum nu mai era o copilă. Şi cu toate astea,

nu părea să fie tocmai o femeie. Era mai degrabă o făptură fantastică, o zână, decât o copilă sau o femeie. Era o creatură grațioasă şi frumoasă a naturii. De câte ori n-o văzuse pe Emmy stând pe piatra aia? Şi el uitase toate astea. La fel cum uitase de cascadă. La fel cum uitase de ea. Şi totuşi, n-ar fi putut uita ceva atât de important în viaţa lui. De ce făcuse să dispară acele amintiri din mintea lui?

O ceartă între îndrăgostiţi, îşi zise el. Pentru o clipă, se înfurie din pricină că prima lui vizită la cascadă fusese stricată de întâmplarea asta. Dar poate că era mai bine aşa. Cascada era un simplu loc, nimic mai mult. Iar ei aveau dreptul să se întâlnească oriunde doreau. Urmau să se căsătorească. Iar Emmy avea vârsta potrivită. Trecuseră şapte ani de când o văzuse pentru ultima oară. Da, sigur că acum avea vârsta potrivită. Doar avea cincisprezece ani când plecase el, nu? Fusese o copilă. Acum era o femeie.

Dar în loc să se întoarcă imediat şi să plece, aşa cum ştia că ar fi trebuit să procedeze, îl urmări pe Powell cum îşi scoate o batistă din buzunar, îşi tamponează fruntea şi face câţiva paşi spre baza cascadei.

— Lady Emily? strigă Lord Powell.

Ea nu-l putea auzi, desigur, dar sigur îl vedea cu colţul ochilor şi îşi dădea seama că îi vorbeşte. Nu se întoarse ca să vadă ce-i spunea.

Urmă o tăcere de câteva clipe. Ashley se întoarse cu spatele. Nu dorea să tragă cu urechea la cuvintele pe care şi le rosteau doi îndrăgostiţi. Cu atât mai puţin, nu voia să-i vadă îmbrăţişându-se.

— Lady Emily, strigă Lord Powell din nou, de data asta mai tare şi mai clar, de parcă ar fi avut impresia că e surdă numai pe jumătate. Mă voi întoarce în casă, acum. Ne vedem la micul dejun? Am de gând… Poate vom mai vorbi?

În ciuda impulsului de-a pleca, Ashley rămase pe loc şi se întoarse spre ei. Ea nu-şi schimbase poziţia. Powell rămase acolo câteva secunde, apoi se întoarse şi porni printre copaci. Era tot încruntat şi se uita cu atenţie pe unde călca. Nu-l văzu pe Ashley.

O ceartă de îndrăgostiţi? Dar cum s-ar putea certa cineva cu Emily? Ashley căzu pe gânduri. Ce-ar putea spune ea, încât să înfurie pe cineva? Desigur, putea să ignore pe cineva care-i vorbea. Emmy putea ignora mai mult decât o făceau majoritatea femeilor. Tot ce trebuia să facă era să nu se uite la cel care-i vorbea. Şi trebuie să fie îngrozitor de frustrant… cel puţin.

Ashley rânji şi se sprijini cu umărul de trunchiul copacului. Îşi puse un picior peste celălalt. Emmy rămăsese neschimbată. La urma urmelor, nu făcea decât să-şi păstreze integritatea, să nu-i lase să-i distrugă independenţa doar pentru că era surdă. Se uită la ea.

Nu se mişcase decât ca să-şi încleştеze mâinile pe lângă corp, să-şi dea capul pe spate şi să închidă ochii. Părul îi cădea într-o cascadă blondă, până în dreptul şezutului. Lui Ashley i se părea că arată de o sută de ori mai frumoasă decât noaptea, la bal, cu toate buclele alea elaborate şi rochia de mătase, dantelă şi volane întinse pe cercuri.

Şi cu toate astea, ieri-noapte fusese cea mai frumoasă femeie de la bal. Micuţa lui căprioară crescuse, conchise el cu regret. Era ciudat cum cineva se putea întoarce după şapte ani, complet schimbat, şi cu toate astea să-şi închipuie că toată lumea pe care o lăsase în urmă rămăsese, cumva, încremenită în timp. Dacă se gândise la Emmy în toţi aceşti ani, şi-o imaginase ca pe o copilă slabă şi timidă.

Nu scosese niciun zgomot. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, ea nu l-ar fi auzit. Se afla în afara câmpului ei vizual. Dar, după un minut de linişte, ea deschise ochii, îşi ridică bărbia şi se uită peste umăr, înapoi, spre el. Ştiuse că se afla acolo. Ştiuse că nu era Powell – refuzase să-şi întoarcă privirea spre el. Ştiuse că *el* se afla acolo. Cumva, firul timpului păru că se trage înapoi. Pentru prima dată, păru că dimineaţa se scaldă într-un vânticel cald.

*

De obicei, simţea când venea cineva în spatele ei, mai ales atunci când era singură undeva. Dar, uneori, intuiţia o înşela. Lucrul acesta se întâmpla mai ales atunci când era absorbită în vreo activitate şi pierdea simţul timpului şi al spaţiului. Iar pictatul avea efectul acesta asupra ei, de vreun an şi ceva.

Se întoarse, cu un tresărit vinovat, de-abia când oricine era în spatele ei ajunsese deja foarte aproape. Se aştepta s-o vadă pe Anna sau pe Luke. Anna doar i-ar fi zâmbit, ar fi îmbrăţişat-o, ar fi felicitat-o pentru pictura ei şi s-ar fi prefăcut că nu vede cum era îmbrăcată. Probabil că nu-şi dădea seama, dar încă o mai trata ca pe un copil. Luke ar fi ridicat din sprâncene, s-ar fi bosumflat când i-ar fi văzut pictura şi ar fi făcut o remarcă ironică despre vrăjitoarele din pădure.

Dar în spatele ei era Lord Powell, într-o ţinută impecabilă. Observase că până şi peruca îi era proaspăt pudrată. Dacă l-ar fi auzit venind, cel puţin ar fi încercat să ascundă pictura. Şi s-ar fi ascuns şi ea. Dintr-odată, se simţi descoperită, goală. Nu fizic, ci sufleteşte. Fără să vrea, îi descoperise cealaltă natură. Firea ei pe care o lăsa să se afişeze numai în intimitate, când era singură, şi pe care nu o putea explica nimănui.

În dimineaţa asta arăta mai chipeş decât de obicei. Până şi încruntarea îi şedea bine, şi expresia şocată din priviri. Arăta foarte… civilizat.

— Chiar *tu* eşti, pe legea mea, zise el.

Se părea că îşi uitase manierele acasă, cel puţin pentru moment. Îşi plimbă ochii peste trupul ei, din vârful capului şi până în vârful degetelor de la picioare. Iar expresia lui fu de groază.

Emily se văzu prin ochii lui. Văzu o rochie diformă şi învechită, fără corset sau cercuri. Şi picioarele goale şi gleznele. Şi părul sălbatic, încurcat. Spre ruşinea ei, îi veni să râdă, însă îşi dădu seama că era nepotrivit şi rezistă tentaţiei. Asta era lumea ei, aşa i-ar fi spus dacă ar fi putut. O lume atât de diferită de a lui. De ce toată lumea se aştepta ca doar ea să se adapteze la lumea lui?

Timp de cinci zile, fusese atât de grijulie. Atât de hotărâtă. Zâmbi. El îşi aminti de maniere atunci şi făcu repede o plecăciune elegantă.

— Lady Emily, spuse.

Ea încercă să şi-l închipuie fără peruca pe care o purta, cu părul lui tuns scurt şi negru. I se părea că ar fi arătat şi mai chipeş. Deşi ar fi avut o alură sărăcăcioasă după standardele actuale ale modei şi bunei-cuviinţe, desigur. Ea ura moda şi buna-cuviinţă. Noaptea trecută fusese uimită – şi obosită – de ele. În dimineaţa asta, le ura.

— Servitorii s-au trezit, îi spuse el. Servitorii din casă, valeţii, grădinarii. Valetul Excelenţei Sale a fost cel care m-a informat că te-ai trezit şi că deja ai ieşit, aşa că a trebuit să vin încoace. De asemenea, mi-a mai spus că s-au trezit şi Excelenţa Sa, şi Lord Ashley Kendrick. E posibil să te *vadă* cineva, Lady Emily.

Chiar o văzuse cineva. El. Nu-şi dădea seama dacă o avertiza pentru că se gândea cu adevărat la ruşinea ei sau dacă o certa. Îi zâmbi din nou şi ridică din umeri în semn că înţelegea că fusese văzută şi că, poate, îi părea rău pentru asta.

Da, îi părea rău. În dimineaţa asta se simţea ca o lebădă care îşi cântă libertatea, asta i-ar fi spus dacă ar fi avut cuvinte. Brusc, îşi dădu seama că va trebui să stabilească împreună un fel de limbaj comun. Aşa cum avusese cu Ashley. Pe de altă parte, poate că nu voia să mai ajungă cineva să o cunoască. Poate că se ascundea înadins în spatele surzeniei şi al muţeniei sale. Poate că era prea speriată de – sau legată de – firea ei diferită, pentru a o dezvălui altcuiva care ar putea să o înţeleagă sau nu. Însă bărbatul acesta avea să fie *soţul* ei.

— Fir-ar să fie, dar *chiar* contează. Se încruntă din nou şi sprâncenele grele aproape i se uniră peste podul nasului. Faptul că ridici din umeri cu atâta indiferenţă nu-ţi face cinste. Aparenţele contează, mai ales dacă eşti fiica unui conte şi urmează să devii baroneasă, soţia unui bărbat care este cap de familie. Am surori mai mici care se vor uita la tine ca la un model de înfăţişare şi comportament. Nu cred

că faptul că eşti surdă poate fi folosit ca o scuză pentru a afişa un comportament şi o ţinută atât de şocante.

Emily se încruntă, pentru că nu înţelegea. De ce era atât de furios? Îl privi în ochi şi-şi ridică bărbia. Ea nu prea se înfuria, dar simţea că tocmai asta se întâmpla, drept răspuns la atitudinea lui. Deşi îşi dăduse seama că avea o înfăţişare necuvenită şi că, după cinci zile, probabil că avusese un şoc să o vadă aşa. Vorbea repede, în grabă, fără să facă o pauză şi să se gândească mai bine la ceea ce văzuse, ca să reacţioneze mai raţional.

Îl văzu cum răsuflă adânc şi încearcă să nu mai pară atât de supărat. Poate că îşi dăduse seama de greşeala pe care o făcuse. Poate că avea să-şi ceară scuze pentru cuvintele urâte, care o răniseră, poate că avea să-i ceară iertare. Poate că avea să-i zâmbească, iar ea i-ar fi zâmbit înapoi. Poate că aveau să râdă împreună. Şi poate că avea să fugă înapoi acasă, înaintea lui, şi să se schimbe în haine mai acceptabile, iar toată întâlnirea asta se va termina altfel.

Dar privirea lui se mută undeva dincolo de umărul ei şi se opri asupra picturii. Primul ei instinct fu să se mute în faţa şevaletului, pentru a-l împiedica să vadă. Dar nu o făcu. Brusc, îşi dădu seama că ar fi putut comunica prin pictură şi că, pentru prima dată, ar fi avut şi alt limbaj la dispoziţie, nu numai zâmbete şi mişcări ale capului. Acum îi putea arăta ceva care venea din sufletul ei. Îi era teamă şi aproape rămase fără suflare de nerăbdare. Se dădu într-o parte şi-i aşteptă reacţia.

Sprâncenele lui se uniră din nou. Se uită lung la pictura ei, de parcă ar fi fost un şarpe veninos. În cele din urmă, se întoarse spre ea.

— *Tu* ai făcut asta? întrebă el.

Ea încuviinţă. De ce era supărat?

— Dar *ce anume* reprezintă?

Se părea că uitase iarăşi de manierele sale impecabile. Prin urmare, nu se înţelegea? Pictura ei nu putea lua locul vorbelor? Îşi ridică braţele şi arătă spre copacii din jurul lor. Apoi îşi ridică braţele spre cer,

întinzându-şi degetele mult în sus şi închise ochii. Apoi se uită iarăşi la el.

— Eu nu văd copaci în pictura asta, comentă el. Excelenţa Sa nu a angajat un profesor sau o guvernantă capabilă să te înveţe să pictezi în acuarelă când erai de vârstă şcolară, Lady Emily?

Ea încuviinţă.

— Surorile mele au avut norocul să se bucure de serviciile unei guvernante foarte bune, spuse el. Toate pictează minunat. Picturile lor atârnă în biroul şi în dormitorul meu. Au fost învăţate să redea frumuseţea blândă a naturii care ne înconjoară.

Ea îl urmărea atentă. Era important să înţeleagă fiecare cuvânt pe care îl rostea. Dumnezeu crease frumuseţea aceea blândă. Dar şi frumuseţea sălbatică. Pe ea nu o interesa să copieze pur şi simplu ceea ce fusese deja creat. Dar poate că pentru oamenii care auzeau – şi vorbeau – nu era atât de important să poată comunica printr-o pictură. Se întrebă dacă, în cazul în care i-ar explica, el ar înţelege. Avea impresia că nu, iar asta o speria puţin. *Ea* era cea ciudată, cea care nu putea vorbi şi făcea lucruri smintite. Sau, cel puţin, aşa i se părea uneori. Pe de altă parte, nu era cinstit faţă de Luke şi Anna şi câţiva alţi oameni.

— Asta, spuse el, arătând spre pictură şi întorcându-se cu faţa spre şevalet, este mâzgăleala unei nebune.

Nu era sigură dacă el intenţionase ca ea să îi citească pe buze. Dar ea văzuse. Îl privise cu mare atenţie şi ochii i se măriră de uimire, durere şi furie.

— Îmi cer scuze, spuse el prea târziu, privind-o. Poate că nu e întru totul vina dumitale. Încep să înţeleg că e posibil ca Excelenţa Sa să fi fost mai îngăduitor cu dumneata, Lady Emily, din cauza afecţiunii de care suferi.

Ea şi-l aminti pe Luke, cum se apleca deasupra ei când o învăţa să citească, cu ţinuta lui dreaptă şi riguroasă, în ciuda lacrimilor şi a crizelor ei, cum îi spunea că e posibil ca efortul pe care îl face acum să îl omoare şi să-i distrugă căsnicia, dar că ea *va* învăţa să citească şi să scrie şi *vor*

exersa încă o oră, înainte să facă pauză pentru ceai. Şi cu toate astea, nu fusese nicio clipă – ea nu ştia cum de reuşise – în care să se îndoiască de faptul că o iubea. Altfel, probabil că nu ar fi învăţat niciodată.

— E de înţeles, spuse Lord Powell cu o privire ceva mai blândă în ochi. Probabil că i-a fost milă de handicapul tău. După ce ne vom căsători, mama mea te va ajuta.

Dar ea fusese prea şocată, mult prea rănită ca să mai poată fi consolată de scuzele şi asigurările lui, deşi înţelesese tot. Iar acum se simţea şi indignată. Avea s-o ajute *mama lui* să înveţe, asta voia să spună? De parcă ea ar fi fost o proastă şi o ignorantă, un copil răzgâiat. Sau fără prea multă minte.

Se întoarse brusc cu spatele la el, deşi îşi dădu seama că îi vorbea din nou, şi porni în grabă spre malul râului şi de acolo în sus, pe stâncile care o conduseră până în vârful cascadei. Rămase pe cea mai proeminentă stâncă şi privi la cursul rapid al apei care gonea şi bolborosea în jos, peste panta stâncoasă şi abruptă. Nu-şi întoarse capul dinadins, deşi ştia că el încă mai era acolo. Voia să plece.

Din fericire, el nu încercă să vină după ea. Luke i-ar fi acceptat şi i-ar fi înţeles explicaţiile referitoare la pictură, îşi zise ea. Probabil că nu ar fi fost de acord cu ele şi tot ar fi făcut un comentariu despre vrăjitoare, dar cel puţin ar fi înţeles. Şi dacă nu, pur şi simplu ar fi ridicat din umeri şi i-ar fi spus că probabil e timpul să ia micul dejun. N-ar fi început să-i ţină o predică. Şi, mai important, nu ar fi avut tonul acela superior. Luke se purta cu ea de parcă ar fi fost o persoană normală. Şi Ashley. Ashley o invitase la dans, deşi ştia foarte bine că ea nu putea auzi muzica. Dar nu voia să se gândească la Ashley. Nu acum.

Din câte observase fără să-şi mişte capul, Lord Powell plecase din faţa şevaletului şi venise la picioarele stâncilor. Spera din tot sufletul să nu urce după ea. Trebuia să-şi revină după jignirea pe care o simţea, pentru ca apoi să-i poată zâmbi din nou. Iar el trebuia s-o vadă iarăşi ca înainte, aşa cum fusese în ultimele cinci zile, înainte să spună mai multe. Amândoi aveau nevoie de timp.

„Pleacă”, îi spuse ea în tăcere, fără să se uite la el. „Te rog, pleacă”.

Şi, în cele din urmă, plecă. Avu sentimentul că mai întâi îi spusese ceva, dar nu fu deloc curioasă să afle despre ce era vorba.

Pentru ea era foarte clar, mai clar decât înainte, că viaţa ei avea să se schimbe complet după ce avea să se mărite. Chiar dacă nunta nu urma să aibă loc imediat, chiar dacă încă mai avea timp să rămână aici, singură, cu Anna şi Luke şi copiii lor înainte de ceremonie, trebuia să accepte faptul că viaţa ei avea să se schimbe. Trebuia să se pregătească pentru asta. După căsătorie, nu mai trebuiau să aibă loc asemenea scene. Absolut deloc.

Nu se gândise că schimbările aveau să fie atât de profunde. Trebuia să renunţe la multe lucruri. La libertatea asta, la felul în care se integra în natura din jurul ei. La plimbările pe care le făcea singură. La pictură. La tot ce fusese important aproape toată viaţa ei. Tot ce-i adusese un sens şi îi îmbogăţise existenţa.

„Asta înseamnă maturizarea”, presupuse în sinea ei. Şi probabil că venise vremea să se întâmple şi pentru ea. Anna trăia foarte bine respectând regulile societăţii şi ale bunei-cuviinţe. La fel şi Agnes, Charlotte şi Doris. La fel şi oricare altă femeie pe care o cunoştea. Aşadar, se putea. Şi *avea* să se întâmple, chiar dacă suferea de o afecţiune care o făcea să fie deosebită faţă de celelalte femei.

Dar oare *trebuia* să se întâmple aşa? se întrebă. Oare trebuia să se sacrifice pentru a se conforma, pentru a obţine respectul şi relativa independenţă pe care i-o acorda măritişul? Ăsta era destinul femeilor, să rupă o parte din ele de dragul unui bărbat? Îşi zise că poate aşa stăteau lucrurile.

Emily îşi încleştă pumnii, închise ochii şi-şi ridică faţa spre soarele dimineţii. Da, avea să se schimbe începând din acest moment. Va şterge tot din trecut şi va accepta provocarea viitorului. Se va integra. Va fi normală. Va învăţa să zâmbească şi să dea din cap şi să citească pe buze la nesfârşit.

Dar va pierde totul… Ashley… Chiar în timp ce se gândea la numele lui, înainte să-l îndepărteze cu fermitate din mintea ei, îl simţi. Era acolo. Nu doar la Bowden. Era acolo, undeva în apropiere, privind-o. Nu trebuia decât să deschidă ochii şi să-şi întoarcă privirea ca să îl vadă.

Ezită pentru câteva clipe. Dacă nu se uita, probabil că avea să plece. Şi acela avea să fie sfârşitul. Pentru că ştia foarte bine că, odată ce pleca de la cascadă, nu mai trebuia să se întoarcă acolo niciodată. Iar Ashley avea să plece. Va pleca pentru totdeauna, deşi ea avea să-l mai vadă prin casă în zilele care urmau, alături de soţia şi fiul lui.

Aşadar, acesta era sfârşitul. Sau ceva asemănător. Acum se întâmpla momentul final. Şi nu-i putea rezista. Nu era încă foarte legată de noul ei angajament. Deschise ochii şi-şi întoarse capul pentru a-l privi.

Era îmbrăcat într-un costum de călărie şi avea acelaşi aer elegant şi degajat care îl caracterizase dintotdeauna. Părul lui negru, nepudrat, era prins la ceafă cu o panglică neagră. În mână ţinea pălăria în formă de tricorn. Stătea rezemat de trunchiul unui copac şi îi zâmbea relaxat.

Cu toate astea, simţi că sub aparenţa liniştită şi lipsită de griji se afla o sfârşeală care se preschimbase în veselie cu o noapte înainte. Trupul lui slăbit şi bântuit, care se prefăcea că se simte bine în dimineaţa asta, ar fi putut păcăli pe oricine, numai pe Emily nu. Nu se lăsase păcălită nicio clipă.

capitolul 6

Emily nu se mişcă. Rămase acolo unde se afla, fără să zâmbească. Dar postura ei nu avea nimic ameninţător, nu încerca să ţină pe nimeni la distanţă. Pur şi simplu îl privea.

Îşi aminti că prima dată când o întâlnise aici fusese tot singur, când se grăbise spre locul acesta pentru a găsi linişte şi singurătate. Dar ea ajunsese înaintea lui. Şi coborâse de pe stânci ca să-l prindă de mână şi să-l ajute

să urce alături de ea.

Şezuseră unul lângă celălalt pe stânca plată şi ea îi ceruse să-i vorbească – da, îi ceruse, deşi nu o făcuse cu ajutorul cuvintelor rostite. Iar el îi vorbise. Amintirea aceea îl durea… căci era amintirea unei prietenii pierdute.

De data asta, ea nu mai coborî. Şi nici nu-l invită să i se alăture. Dar nici nu-i spuse să plece, aşa cum îi spusese lui Powell. Se îndepărtă de copac şi se apropie de ea. Se opri la picioarele stâncilor.

— Ar fi trebuit să ştiu c-o să te găsesc aici, spuse el. Unde altundeva să mergi atât de devreme într-o dimineaţă atât de frumoasă de primăvară?

Dar pe ea n-o amuză comentariul lui. Ochii ei, care îl priveau cu circumspecţie, deveniră mai atenţi, dar tot nu-i zâmbi.

— Emmy, continuă el, coboară de-acolo.

Doar că el voia să se ducă sus, la ea. Câte ore îşi petrecuseră împreună pe acea stâncă, vorbind vrute şi nevrute, deschizându-şi inima în faţa ei? Şi, cu toate astea, în mod ciudat, monologurile păreau mai mult o conversaţie. Deşi era tăcută, părea că şi ea lua parte la dialog. Tânjea iarăşi după prietenia aceea. Dar ea nu mai era o copilă. Oare era posibil să fie prieten cu o femeie?

Era ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Ea scutură din cap încet şi-i făcu semn o dată – apoi îşi duse mâna în dreptul inimii. El îşi mai aminti ceva. Acesta fusese unul dintre semnele lor secrete. Nu era un simplu „Da, te rog să vii lângă mine”, ci un „Da, vino lângă mine, vreau să stau cu tine”. Fără semnul acela, fiecare ştia că celălalt era doar politicos şi nu voia să deranjeze – deşi asta nu se întâmplase decât o dată sau de două ori în anul în care se cunoscuseră.

Se întrebă acum dacă ea îşi amintea – dacă făcuse gestul acela pentru că îşi amintise, şi nu din pură întâmplare.

Nu trebuia să încerce să retrăiască trecutul, îşi zise el. Acum era o femeie cu viaţă independentă, nu un copil dispus și chiar nerăbdător să-i asculte poveştile şi

problemele. Îi zâmbi şi se căţără cu mişcări iuţi.

— A spus că se va întoarce înapoi la conac şi că poate vă veţi vedea la micul dejun, o anunţă el. A spus că mai aveţi lucruri de discutat. Atunci când nu ţi-ai întors capul, te-ai întrebat ce-ţi spunea, Emmy? Atât a spus, nimic altceva important.

Ea îşi coborî privirea şi se uită la mâinile ei pentru o clipă, apoi din nou la el.

— N-am vrut să aud tot, se scuză el. Nu trebuie să te temi că am tras cu urechea. A fost o ceartă, Emmy?

Ea nu-i răspunse.

— Vrei să vorbeşti despre asta? o întrebă el, zâmbindu-i. Şi vorbea serios. Dacă voia, îi putea vorbi despre asta. El reuşise mereu să o înţeleagă pe Emmy – în anumite privinţe, cel puţin. Pe de altă parte, asta fusese cu mult timp în urmă. Să-i vorbeşti unui vechi prieten, Emmy? Sau unui frate?

Gândul că va asculta cu empatie problemele altcuiva, problemele *ei,* îl atrăgea într-un mod straniu. Să fie capabil să-i dea înapoi puţin din ceea ce-i oferise ea cu atâta deschidere. Să uite, pentru câteva momente, de propriile probleme.

Privirea ei se mută dincolo de el, în jos, apoi reveni. Ridică din sprâncene. El îşi întoarse capul şi se uită în direcţia indicată.

— Pictura? se miră el. V-aţi certat din cauza picturii? Nu i-a plăcut? Ce urât din partea lui dacă a spus că nu-i place. Un gentleman n-ar face aşa ceva, Emmy. Să mă duc acolo, să-i spun ce cred despre asta?

Dar ea îl prinse de braţ şi scutură din cap, apoi îi dădu drumul repede. El îi văzu expresia de pe chip. Fusese o expresie de spaimă, ba chiar frică. Îi era *frică* să-l lase să vadă pictura?

Ea se uită în direcţia casei şi apoi la ea însăşi. Arătă spre ea şi făcu un gest cu mâinile, dinspre cap în jos. Apoi făcu un pas înapoi, pentru ca el să se poată uita mai bine la cum arăta. Şi îl privi tristă. Adevărul era că, dacă cea din faţa lui ar fi fost altcineva în afară de Emmy, ar fi fost şocat,

îşi zise el. Pe sub rochia aceea largă, i se vedea foarte bine trupul fraged şi extrem de feminin. De asemenea, i se vedeau picioarele goale până mai sus de gleznă. Părul era descoperit, aşa cum ar fi trebuit să fie numai pentru ochii unui soţ, în intimitatea dormitorului.

— N-a fost de acord? chicoti el. Nu înţeleg de ce, Emmy. Cred că e un prost. Noaptea trecută, înainte să te recunosc, am fost cucerit de frumuseţea ta. Dar în dimineaţa asta eşti de multe ori mai frumoasă. Astăzi eşti tu însăţi. Nu te cunoaşte cu *adevărat,* Emmy? O cunoaşte numai pe femeia frumoasă de la balul de ieri?

Ba era chiar şi mai frumoasă aşa, cu obrajii îmbujoraţi. Fusese atât de uşurat în dimineaţa asta când văzuse că rămăsese vechea Emmy, făptura aceea care se potrivea mult mai bine în natură decât într-o sală de bal – deşi, sincer, fusese uimit de frumuseţea ei acolo, noaptea trecută, înainte să ştie cine este. Ea nu era precum celelalte femei de acolo. Încercarea de-a o transforma într-o femeie obişnuită n-ar fi reuşit decât să-i accentueze handicapul şi s-o facă nefericită. Ea era diferită, dar nu inferioară. Oare nimeni nu înţelegea asta? Nici măcar Anna – sau Luke? Ce ştia el despre cum era ea acum? Nu o văzuse şi nici nu se mai gândise la ea de şapte ani. Fără îndoială, devenise o femeie.

— Urmează să te măriţi cu el, Emmy? întrebă el.

Cu siguranţă Powell înţelegea şi era dispus să se adapteze la faptul că ea nu putea să audă şi să vorbească, îşi zise Ashley. Probabil că nu era corect să-l judece numai pentru faptul că nu-i plăcuse pictura de pe pânza aceea.

Ea încuviinţă.

Dar omul nu fusese de acord nici cu felul în care arăta ea – tocmai îi spusese asta. Şi totuşi aşa era Emmy, mai degrabă aşa decât frumuseţea uimitoare din ajun. Faptul că Powell dezaproba lucrul acesta, nu-i cădea bine.

— Îl iubeşti, căprioară?

Îl întrista faptul că vechiul nume de alint nu i se mai potrivea. Ea nu avea să-i răspundă. Nu era treaba lui ce sentimente avea pentru logodnicul ei, desigur. El era un

străin pentru ea – la fel şi ea pentru el. Rămaseră acolo pentru câteva momente, privindu-se. Îşi dădu seama că se simţea mai liniştit decât fusese în ultima vreme, în ultimele săptămâni. Luni. Emmy avea ceva special… Ea întotdeauna fusese o fiinţă specială.

„Tu”, îi spuse ea atunci, ţinându-şi mâinile cu palmele în sus şi mişcând repede din degete – un gest vechi.

„Povesteşte-mi despre tine”. Nu era o simplă întrebare din politeţe. Putea vedea că ochii îi erau luminaţi de un real interes şi compasiune. Tentaţia de a-i povesti, aşa cum o făcuse mai demult, era foarte puternică. Tânjea să-şi deschidă inima, să scoată totul la iveală în faţa ei. *Totul.* Emmy îl înţelesese dintotdeauna. Îşi dăduse seama că nu vedea toate cuvintele pe care le rostea. Doar că nu fusese sigur cât de mult nu văzuse. Dar ea îl înţelesese dintotdeauna.

Cu o mână arătă spre marginea stâncii care se întindea deasupra cascadei. Se aşeză acolo fără să aştepte încuviinţarea lui şi începu să-şi legene picioarele deasupra apei. În timp ce el cobora alături, ea îşi trase genunchii la piept, şi-i prinse cu braţele şi îşi rezemă obrazul de ei ca să se uite la el.

Amintirile îl asaltară încă o dată. Iarăşi arăta aproape ca fetiţa din trecut. Iar el aproape că se simţea precum tânărul care fusese.

— Am plecat în India pentru provocare, începu el. Am plecat ca să muncesc, să-mi fac un rost. Dar, mai presus de orice, am plecat ca să aflu cine sunt. Am vrut să dovedesc faptul că mă pot descurca singur în lume. Îţi aminteşti toate astea, Emmy.

Da. Nu trebuia să dea din cap sau să-i zâmbească. Da, îi răspunse ea, îşi amintea.

— Şi am făcut toate astea, continuă el. A fost ca un vis care se adevereşte. Am fost foarte fericit. Desigur, a venit războiul cu Franţa care a ajuns şi în India. Am trăit cu pericolul şi cu ameninţarea pericolului. Dar, cumva, asta s-a adăugat la provocare, a făcut totul mai incitant. Mi-am făcut – am – câţiva prieteni buni în armată.

Maiorul Roderick Cunningham, de exemplu, care venise să-l ia…

Ea se uită la el, apoi îl invită să-i povestească mai multe cu un gest cu degetele. Ştia că mai erau multe de povestit.

— Apoi am întâlnit-o pe Alice, continuă el. Vorbise în aşa fel încât părea că întâlnirea cu ea pusese capăt fericirii şi entuziasmului său. Tatăl ei, Sir Alexander Kersey, era superiorul meu în companie. Ea tocmai sosise în India – fusese acasă cu fratele ei, până când acesta murise subit. Am cunoscut-o pe când eram bolnav, cu febră puternică. Valetul meu i-a trimis vorbă lui Kersey şi, când am ieşit din starea de delir, ea era acolo, umezindu-mi fruntea cu o cârpă udă. S-a îngrijit de mine fără întrerupere, timp de săptămâni întregi, iar guvernanta ei era mereu prezentă. Era nespus de frumoasă, Emmy – micuţă, delicată, cu părul negru şi vorbe dulci. E de mirare că m-am îndrăgostit până peste cap de ea?

Nu, îi spuse ea cu ochi mari şi liniştiţi, zâmbind pe jumătate. Din intensitatea privirii, Ashley înţelese că îi văzuse toate cuvintele. Nu, era de înţeles. Înţelegea perfect. Alice fusese blândă şi răbdătoare. Suferea după fratele ei mort. Şi reacţionase la prietenia şi atenţiile lui. Se îndrăgostise de el. Aşa că se căsătoriseră.

— Aşa că ne-am căsătorit, Emmy, zise el, la câteva săptămâni după ce ne-am cunoscut, timp în care eu am cunoscut-o ca infirmieră, şi ea, pe mine ca pacient. Şi intenţionam să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Ea se întinse şi-i atinse mâna pentru o clipă. Poate ceva din amărăciunea tonului său se transpusese şi în expresia de pe chip, se gândi el. „De ce nu eşti fericit?” îl întrebau ochii ei pătrunzători, expresia ei confuză. „De ce te-ai întors acasă?” Nu avea nevoie de cuvinte sau de gesturi. El nu mai cunoştea pe nimeni care să aibă un chip atât de expresiv ca Emmy.

— Tatăl ei a murit, spuse el, aşa că soţia mea a moştenit proprietatea şi o avere considerabilă. Şi apoi l-am avut pe Thomas… Poate că asta fusese toată provocarea,

Emmy. Poate că mi s-a făcut dor de casă şi am vrut să mă întorc în Anglia. La urma urmelor, totdeauna am spus că o să mă întorc odată ce voi face avere – să mă stabilesc pe domeniul meu, să trăiesc liniştit cu familia mea.

Ea ştia că lucrurile nu erau atât de simple cum le făcea el să pară. Şi îi transmise, cu ochii ei calmi şi inteligenţi, că ştia că era ceva în neregulă, ştia că suferă, chiar dacă nu înţelegea motivul. Poate că nu înţelesese tot ce-i spusese. Dar ştia esenţialul. Ştia că el nu-i spusese tot.

Ashley nu voia să-i povestească mai mult. Femeia din faţa lui avea propria viaţă de trăit. Avea un pretendent şi, după câte se părea, trebuiau să se împace după cearta asta. Nu avea nevoie de problemele unui străin. În plus, el nu mai era băieţandrul acela care îşi descărca problemele cu egoism pe umerii oricărui om care voia să-l asculte. Învăţase să-şi ducă singur poverile. Deşi se întorsese în goană la Bowden, înapoi la Luke şi chiar şi la Emmy, ştiuse încă de la început că niciunul din ei nu-l putea ajuta – în parte pentru că el nu avea să-i lase. Învăţase pe propria piele, din greu, că trebuia să se bazeze numai pe el însuşi. Se uită peste umăr în jos, la şevalet, şi apoi la ea. Zâmbi.

— Pot să văd pictura? o întrebă. Mărturisesc că sunt curios, Emmy.

Ea îşi muşcă buza şi roşi din nou. Îşi ridică obrazul de pe genunchi.

— E chiar atât de îngrozitoare? o întrebă.

O văzu ezitând. Părea cu adevărat stânjenită.

— Nu o să insist, adăugă el, râzând. Şi nici n-o să te deranjez în clipele tale de singurătate, Emmy. O să mă întorc acasă. Poate că voi lua micul dejun cu Powell.

Atunci cedă şi scutură din cap. Se ridică brusc în picioare şi trecu repede de el, coborî stâncile şi se opri la şevalet. Se întoarse pentru a-l urmări cu ochii mari şi circumspecţi apropiindu-se.

Avu parte de o surpriză. Într-adevăr, era dificil să-şi dea seama ce pictase. Pânza era acoperită cu nuanţe de verde, maro şi albastru, toate luminoase. Culorile păreau să fi fost aruncate pe pânză, mai degrabă decât întinse. Putea

vedea cum tuşele îndrăzneţe se deplasau în sus, cum vopseaua urca în vârtejuri sălbatice care atrăgeau privirea în sus, unde se adunau aproape toate culorile. Nu mai văzuse nimic asemănător până acum. Aproape că putea înţelege încruntarea lui Powell. Doar că el putea vedea *ceva* acolo. Oricare era subiectul picturii, ea o făcuse din inimă, cu pasiune. Era o pictură care vibra de emoţie. Care vorbea – deşi el nu putea înţelege limbajul.

— Emmy? O privi curios. Explică-mi, dacă vrei. Simt pictura, dacă asta contează, dar nu o pot înţelege.

„Oh”, îi zise ea cu ochii şi mâinile, iar el ştiu că ardea de nerăbdare să-i povestească despre ce era vorba în pictura aia. Îi arătă copacii din jurul lor şi cerul de deasupra şi îşi întinse braţele, palmele şi degetele în sus. Îşi dădu capul pe spate şi închise ochii. Pe chipul ei era întipărită o expresie de extaz, aproape de agonie, îşi mişcă braţele în gesturi mici, în spirală.

Se uită din nou la pânză. Da. Ah, da, acum vedea, deşi era diferit de orice altă pictură pe care o văzuse vreodată. Era ca o muzică. O muzică sălbatică şi pasională, care înalţă spiritul. Îşi imagină cum ar fi fost să stea întins pe pământ, în pădure, uitându-se la cer până în acel punct în care trunchiurile copacilor şi ramurile se întindeau în sus şi se contopeau cu cerul. Emmy văzuse asta în mintea ei? Şi apoi, cumva, reprodusese imaginea pe pânză? Fusese atât de aproape să – să ce? Să înţeleagă sensul existenţei? Se uită înapoi la ea, curios, aproape impresionat. Privirea ei părea şi mai temătoare.

Ashley îşi dădu seama că Powell nu înţelesese sau nu fusese dispus să încerce să înţeleagă. Se aştepta ca ea să-i citească pe buze, dar nu fusese dispus să-i citească pictura. Poate că-şi spusese că nu înseamnă nimic. Poate că se gândise că Emmy era ca un vas gol pe dinăuntru, o tovarăşă de viaţă cu care avea să se înţeleagă bine pentru că nu avea să-i creeze probleme.

— Tu vezi viaţa în tot, spuse Ashley. Vine din pământ şi ţâşneşte în sus, prin tot, şi se duce în tot universul. Viaţa e prea puternică pentru a fi închisă într-o singură fiinţă vie,

ea este numitorul comun al tuturor fiinţelor vii. Viaţa este o sărbătoare plină de pasiune – un dans, poate. Asta este ceea ce ai văzut în dimineaţa asta, Emmy? Asta ai pictat?

Ochii ei erau plini de lacrimi acum. Îşi încleştă mâna dreaptă atât de puternic şi o lovi uşor de inima ei. Ah, da. Îşi aminti imediat. „Simt cu toată fiinţa mea”. Ea se aplecă să-şi adune pensulele şi vopselele.

Simţea veneraţie, umilinţă. Ştiuse dintotdeauna că Emmy era o fiinţă profundă şi că majoritatea celor care o cunoşteau şi o iubeau nici măcar nu bănuiau asta. El îi cunoştea bunătatea, fericirea, liniştea. Stabilise un limbaj foarte rudimentar de semne cu ea, astfel încât să poată comunica. Dar, pentru prima dată, zări ceva din adâncimile complexe ale fiinţei sale. Se simţea… privilegiat.

— Emmy, draga mea, spuse Ashley, simţind că se afla într-unul din acele momente rare de claritate din viaţa sa. Dacă ai putea vorbi…

Dar nu putea, şi nu ar mai fi fost la fel dacă ar fi vorbit, îşi dădu el seama. În plus, nici măcar nu se uitase la el, aşa că nu văzuse ce-i spusese. Şi nici disperarea aceea care îl copleşise, brusc.

Când îşi înălţă privirea, nu mai avea lacrimi în ochi, ci doar ridică din sprâncene şi făcu semn spre casă. Era pregătit să se întoarcă împreună cu ea?

— Du-te, îi zise. Lasă-mă pe mine aici. În dimineaţa asta, nu sunt o companie prea bună pentru tine. Pentru nimeni, de fapt. Trebuie să-ţi aperi inocenţa, şi fericirea, şi liniştea interioară de oamenii ca mine, Emmy. Eu nu aduc decât distrugere.

Nu părea speriată sau rănită, aşa cum se aşteptase el, deşi ştia că îi văzuse cuvintele. Se uita calmă la el, dar tristeţea din ochii ei aproape că îl făcu să o îmbrăţişeze. Cu toate astea, spusese adevărul: dacă ar fi căzut pradă tentaţiei de a i se confesa lui Emmy, despovărându-se de probleme, aşa cum obişnuia să o facă în trecut, ar fi distrus-o. S-ar fi agăţat de ea şi ar fi tras-o în întunericul lui, de unde nu i-ar mai fi dat drumul niciodată. Faptul că era tentat să facă asta îl speria.

— Du-te, îi zise din nou şi îşi dădu seama că vorbise pe un ton aspru.

Se întrebă ce expresie avea întipărită pe chip. Ea plecă, luându-şi şevaletul şi pânza.

Trăia în comuniune cu toate lucrurile luminoase şi pline de bucurie, care dădeau viaţă, îşi zise el, sau cel puţin aşa i se părea lui. Simţise lucrul acesta în pictura ei, oricât de ciudat şi de neobişnuit ar fi fost. Văzuse lucrul acesta în explicaţia ei. Iar el era numai întuneric. Practic, opusul a ceea ce găsise ea.

Emmy crescuse, îşi dădu el seama. Şi, făcând asta, evoluase dincolo de el. Profitase de puţinele ocazii pe care i le oferise viaţa, ca femeie şi ca om care suferă de un handicap, şi le folosise pentru a deveni o persoană matură şi interesantă – pe care el ar fi fost fascinat să o cunoască. Tânjea să o cunoască, aşa cum tânjise, la un moment dat, să îl cunoască şi ea pe el.

Brusc, fu îngrozit de egoismul de care dăduse dovadă în trecut. Şi de încă ceva: el profitase de toate ocaziile pe care i le adusese viaţa şi le folosise pentru a descoperi… iadul.

Ştia că trebuie să stea departe de Emmy. Dacă mai era ceva bun ce putea să facă în viaţa asta, atunci asta era. Trebuia să stea departe de ea. Acum era o femeie – frumoasă, fascinantă, atrăgătoare. Oh, da. Închise ochii şi zâmbi strâmb. Până şi demonul acela îl găsise în cele din urmă. Nu avea rost să nege lucrul acesta. Era foarte atrăgătoare.

*

Luke îşi îmbrăţişă fratele, când acesta intră în salonul pentru micul dejun. Nu mai era nimeni prezent.

— Harry s-a hotărât să dea din călcâie şi să-şi folosească plămânii, explică Luke. De obicei nu face aşa la ora asta. Anna jură că e din cauza dinţilor. A rămas în camera copiilor ca s-o ajute pe doică să-l liniştească. La naiba, cât mă bucur să te văd, Ash. Îi arătă un scaun.

Ashley zâmbi pieziş şi luă loc.

— M-am trezit de două ore, cel puţin, spuse el, şi am fost să călăresc, să mă plimb. Aerul din Anglia e mult mai prielnic pentru sport decât pentru somn.

— Da. Luke se aşează şi-şi ridică ceaşca de cafea, apoi o puse la loc, în farfurioară. Sultan era destul de agitat când l-ai dus în grajduri, Ash. Am fost forţat să-l scot şi eu şi să-l obosesc, până s-a calmat de tot.

Ashley râse.

— La naiba, comentă el, ai făcut o plimbare liniştitoare prin parc, Luke, la pas, asemenea unui copil? Poate era vremea ca armăsarul să afle ce înseamnă să meargă la galop.

Luke îşi ţuguie buzele.

— Oamenii trebuie să respecte calul altuia, spuse el. Sultan este un cal foarte dificil. Presupun că a fost chinuit de fostul lui proprietar. *Personal* mi-am instruit grăjdarii ca, până la alte ordine, să nu îl încalece nimeni altcineva în afară de mine. Unul dintre grăjdari a primit o muştruluială serioasă de la mine în dimineaţa asta… probabil pe nedrept.

— Îmi cer scuze, zise Ashley cu răceală, întorcându-se pentru a-i da de înţeles valetului că poate servi masa. Uitasem că acum sunt doar un străin pe-aici.

Luke se aşează la loc, jucându-se absent cu ceaşca până când farfuria lui Ashley fu umplută cu mâncare şi valetul fu informat prin gestul formal al unei ridicări din sprâncene că se poate retrage.

— Ne-am certat, zise Luke oftând, când rămaseră singuri. În prima dimineaţă de când te-ai întors. Nu merge aşa, Ash. Refuz să mă mai cert. Ce te aduce înapoi în Anglia?

Ashley râse.

— Clima neplăcută, răspunse el. Neplăcută pentru englezi, cel puţin. Bogăţia – aproape că sunt la fel de bogat ca şi tine, Luke. Dorinţa de-a trece mai departe, la alt capitol din viaţa mea. Dorul de casă.

— Şi dorinţa de-a te stabili cu familia ta pe domeniul

vostru, adăugă Luke.

— Ah. Ashley râse încă o dată. Şi asta. Împinse farfuria încă plină cu mâncare de care aproape nu se atinsese şi se ridică, nervos, în picioare. Şi familia ta s-a mărit de când am fost ultima dată aici, Luke. Azi trebuie să-ţi văd fiii. Şi pe Joy. Şi cei doi copii ai lui Doris sunt aici? Doamne, dar ce familie mare! Cred că mama e în al nouălea cer de bucurie.

— Nu-i e caracteristic să-şi arate emoţiile, comentă Luke. Dar ne iubeşte pe toţi. Şi pe nepoţi, la fel. Va fi încântată să-l vadă pe Thomas în sfârşit. Cu toţii vom fi. Şi pentru că veni vorba de asta…

Dar uşa se deschise exact în clipa aceea şi intră Anna. Îi zâmbi cu căldură soţului ei, care se ridică în picioare şi-i zâmbi şi el, apoi îl îmbrăţişă pe Ashley şi-l sărută pe ambii obraji.

— Ashley, zise ea, mă temeam că am visat că te-ai întors. Dar eşti cu adevărat aici. Deşi eşti îngrozitor de slab. Mă tem că drumul înapoi a fost prea dificil pentru tine. Asta e farfuria ta? Ia loc şi mănâncă.

— Mănâncă tot, Ash, spuse Luke, şi buzele i se arcuiră într-o expresie amuzată. N-ai vrea s-o vezi pe Anna furioasă când unul dintre copii refuză să se lase dădăcit. Şi am impresia că vei deveni copilul ei în următoarele zile şi săptămâni. Cel puţin până o să te îngraşe la loc.

— Ce prostii vorbeşti, interveni Anna, zâmbindu-i frumos soţului ei. Dar Ashley, dacă eşti atât de obosit şi slăbit, ceea ce trebuie…

— Deja m-am bucurat de aerul englezesc în dimineaţa asta, Anna, i-o luă Ashley înainte. Am călărit – l-am luat pe Sultan la galop, de fapt, şi l-am enervat pe Luke, făcând asta – şi m-am plimbat. I-am găsit pe Emmy şi pe Powell la cascadă, certându-se.

Anna îşi muşcă buza şi se uită la Luke. El ridică din sprâncene.

— Emmy şi Powell? întrebă. *Certându-se*?

— Am văzut-o înainte să cobor, spuse Anna. A plecat devreme la cascadă, Luke. Ca să picteze.

— Ah. Luke oftă şi păru abătut. A reuşit să rămână în colivie, cântând, timp de cinci zile, dar a trebuit să evadeze în cea de-a şasea, nu? Ash, presupun că nu era îmbrăcată corespunzător pentru ochii unui logodnic şi nu picta vreun peisaj cu râul?

Ashley rânji.

— Nu, conchise Luke. Mă gândeam eu. Ei bine, draga mea… Se aplecă suficient cât să o bată pe Anna pe mână. Presupun că trebuia să afle mai devreme sau mai târziu că draga noastră Emily are două părţi foarte diferite. Mai bine mai devreme decât mai târziu. Şi se certau. Şi cum se poate cearta Emily, mă rog? Ash?

— Îşi poate ridica bărbia în aer şi poate refuza să se uite la cel care are avantajul vocii articulate, explică Ashley. Poate refuza să-i accepte prezenţa.

— Doamne… rosti Luke, bătând darabana pe masă.

— Emmy nu trebuie să se mărite cu nimeni, spuse Anna fioroasă. Poate rămâne aici pentru tot restul vieţii, dacă vrea, şi să poarte zdrenţele ei preferate şi să picteze tablouri ciudate. Eu o s-o iubesc oricum.

— Nimeni nu te contrazice, draga mea, o linişti Luke, ridicând din sprâncene. Ah!

Se ridică din nou, în timp ce uşa se deschise pentru a lăsa să intre un val de musafiri care se treziseră târziu. Se înclină peste mâna mamei sale, o sărută pe obraz pe Doris, se înclină în faţa lui Lady Sterne şi îi salută scurt, cu o înclinare a capului, pe Lord Quinn şi contele de Weims. Se crea foarte mult zgomot şi agitaţie în timp ce doamnele îl îmbrăţişară şi îl sărutară pe Ashley, iar domnii îi strânseră mâna.

— Mă gândeam, începu ducesa de Harndon după ce se aşeză la masă, că eşti deja pe drum spre oraş, Luke. Lady Ashley şi fiul ei trebuie să aştepte cu nerăbdare să ajungă aici.

— Ai dreptate să mă certi, doamnă, spuse Luke. Poţi da vina pe faptul că ne-am culcat târziu şi pe un bebeluş căruia trebuie să-i iasă dinţii. Sau dă vina pe Ashley, care a plecat la plimbare în dimineaţa asta şi nu mi-a spus ieri-

noapte la ce hotel din Londra îi pot găsi pe cumnata şi pe nepotul meu. Dar voi pleca în mai puţin de o oră.

— Aş vrea şi eu să merg, interveni Anna, zâmbindu-i cu căldură lui Ashley, dar nu pot din cauza lui Harry. Au o servitoare şi o guvernantă, nu-i aşa, Ashley? Oricum, oare Alice şi Thomas voi dori să plece atât de devreme? Ţie clar nu ţi-ar prii. Sper că nu ai de gând să mergi cu Luke.

— Nu, răspunse Ashley, zâmbind către toţi cei aşezaţi la masă. Şi nici Luke nu trebuie să meargă nicăieri.

Se auzi un cor de proteste, dar el ridică mâinile. Râse scurt.

— Aseară am omis să vă spun ceva, continuă el. Cumva, nu părea momentul potrivit.

— Oh, oftă Anna cu mâinile împreunate la nivelul pieptului. Alice e *bolnavă.* Sau *Thomas.* Of, Ashley, sunt îngrijiţi cum trebuie? Cum de-ai putut să-i laşi acolo?

— Taci, draga mea, o îndemnă Luke, acoperindu-i mâna cu a lui.

— Am venit singur în Anglia, spuse Ashley, râzând. Nu mi-am adus soţia şi fiul cu mine.

— Dumnezeule, exclamă Lord Quinn, înseamnă că, în curând, vei pleca înapoi după ei, băiete.

— Nu, unchiule, zâmbi Ashley. Vedeţi voi, nu am la ce să mă mai întorc. Am demisionat din postul pe care îl ocupam la Compania Indiilor de Est.

— I-ai *abandonat* pe Alice şi pe Thomas?

Doris vorbise în şoaptă, dar cuvintele ei se auziră clar în salon. Ashley o privi, zâmbind pieziş.

— Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să spun până la capăt, comentă el. Nimeni nu înţelege. Sau nimeni nu vrea să înţeleagă. Sunt morţi. Au murit amândoi acum mai bine de un an, când casa noastră a ars din temelii. Eu am fost destul de norocos şi nu eram acasă la momentul respectiv.

Toată lumea încremeni. Numai Luke strânse mâna Annei mai puternic, iar contele de Weims atinse umărul soţiei sale.

— Mi se părea un moment bun să spun asta, continuă

Ashley, acum, că toată familia e adunată la micul dejun. Să mă scuzaţi că am spus atât de repede nişte veşti îngrozitoare, fără să vă pregătesc înainte pentru asta. Cât despre mine, am avut la dispoziţie un an ca să mă obişnuiesc. Un an în care să scap de durere. Sunt liber şi bogat. Şi sunt acasă.

Se ridică în picioare şi făcu o plecăciune elegantă, care păru aproape batjocoritoare. Părăsi încăperea în timp ce Luke, primul care reacţionă, se ridică în picioare. Dar nu ca să meargă după el. Avea o soţie şi o mamă de care să se ocupe.

capitolul 7

Emily nu coborî la micul dejun. Nu proceda adesea astfel. Prefera să mănânce singură. Dar de când sosise Lord Powell, cu şase zile în urmă, se comportase ca orice tânără domnişoară. Luase toate mesele în salonul pentru micul dejun, sau în sufragerie, urmărind conversaţia celor din jur, ameţită de efort, dar zâmbind plăcut pentru a arăta că participa la conversaţie, că nu era doar un spectator mut.

Cu toate acestea, în dimineaţa asta nu putea da ochii cu Lord Powell la masă. Sau cu Luke. Care probabil deja aflase. Iar el avea să se uite la ea cu buzele ţuguiate şi ochii întredeschişi, iar ea se va simţi mult mai îngrozitor decât dacă ar certat-o bine timp de cinci minute.

Asta era problema cu Luke. Învăţase repede că erau suficiente câteva priviri pline de subînţeles pentru a o face să înţeleagă ce gândea. Şi nu putea să dea ochii cu Ashley.

Se îmbrăcă în tihnă şi cu grijă în garderobul ei, fără ajutorul unei servitoare. Nu avea o slujnică personală. Care ar fi fost rostul, spusese Anna cu ceva timp în urmă, cu afecţiune exasperată, dacă Emmy nu avusese niciodată nevoie de una? Purta una dintre rochiile ei frumoase, cu juponul întins pe cercuri mici. Îşi aranjase părul frumos, într-un coc la spate. Îl acoperise cu o bonetă tivită cu

dantelă şi se asigurase că panglicile acesteia atârnau libere pe spate, până la talie. Aşa, îşi zise ea, avea iarăşi un aspect civilizat, dacă nu chiar elegant.

Când ajunse în camera copiilor, îi zâmbi Annei şi văzu că Harry stătea liniştit în braţele ei, cu ochii închişi. În spatele ei, Joy îl ridica pe James de pe balansoarul-cal, în timp ce Amy, fiica lui Doris, aştepta să fie suită. George făcea ceva la masă, cu doi dintre copiii lui Charlotte.

James şi ceilalţi copii se repeziră spre Emily, cerând să fie distraţi. Ea râse şi le făcu pe plac. Curând, Amy se dădu jos de pe cal ca să li se alăture.

Copiii acceptau cu uşurinţă lucrurile neobişnuite, îşi dăduse seama Emily cu mult timp în urmă. Chiar şi cei mai mici dintre nepoţi ştiau că trebuie să vorbească stând cu faţa la ea, clar, dacă voiau ca ea să le răspundă. Şi mai ştiau că ea le răspundea întotdeauna. Curând, ajunse şi ea să se târască în patru labe, uitând de cercurile rochiei, cu doi copii mici călare în spate, lovind-o cu călcâiele.

Luke îi spusese odată că suporta tirania şi cererile uneori absurde ale copiilor mai bine decât el sau Anna.

Lui Luke îi plăcuse întotdeauna să pretindă că se lăsa condus de copii. În realitate, Emily ştia că era nevoie doar de o privire mai dură ca să-i pună la punct, şi că trebuia doar să ridice din sprâncene ca să pună capăt unui tărăboi. Iubirea exista din abundenţă în familia lui Luke, dar la fel şi ascultarea.

Anna tocmai îl lăsase în pătuţ pe Harry, care dormea, şi ieşise din cameră când uşa se deschise şi intră Lord Powell. Emily se ruşină şi se simţi iarăşi prinsă pe picior greşit, dar zâmbi şi se ridică în picioare. Verifică dacă mai avea părul prins şi dacă boneta era la locul ei.

— Lady Emily, spuse el, îmi faci favoarea de-a te plimba cu mine în grădină?

Observă că nu mai era încruntat. Se întrebă dacă avea vreo bănuială cu privire la momentul la care asistase de dimineaţă – o femeie surdă în lumea ei, o lume foarte diferită de a lui. O lume guvernată de senzaţii, emoţii şi gânduri, deşi poate nu aceleaşi gânduri pe care le au

oamenii care aud. Oare ei gândeau în cuvinte? se întrebă dacă Lord Powell înţelegea că ea nu gândea la fel. Probabil că nu. Probabil că nu avea să înţeleagă niciodată. Dar ea nu trebuia să se simtă rănită sau supărată. Se hotărâse să se mărite, să pătrundă în lumea lui. Povara adaptării era numai pe umerii ei.

Copiii păreau dezamăgiţi. Dar porniră cu hotărâre în căutarea lui Joy, sora lor cea mai mare, tovarăşa de hârjoneală care avea s-o înlocuiască pe mătuşa Emily, acum că aceasta trebuia să plece de lângă ei.

Soarele încă strălucea. Aerul era simţitor mai cald decât fusese atunci când Emily ieşise din casă, mai devreme, cu şevaletul. Lord Powell o conduse în jos pe scări, până la prima terasă a parcului englezesc, şi se plimbară împreună pe aleile pavate cu pietriş, braţ la braţ.

— Aş dori să-mi cer scuze, spuse el, oprind-o în cele din urmă şi întorcând-o cu faţa spre el. Eşti acasă la tine. A fost un gest impardonabil din partea mea să îţi critic înfăţişarea şi comportamentul aici. Mă ierţi?

Să îi critice înfăţişarea *aici?* Atunci, în altă parte s-ar fi simţit îndreptăţit să o critice? Acasă la el, poate? Dar era un aspect mult prea complex pentru a-l aprofunda în acele momente. Îi ceruse scuze frumos. Mişcă din cap.

— Eşti uimitor de drăguţă în dimineaţa asta, continuă el. Mi-a plăcut să te văd jucându-te cu nepoţii şi nepoatele tale, chiar cu riscul de a-ţi deranja ţinuta. Îmi face plăcere să mi te imaginez jucându-te aşa cu pruncii tăi.

„Pruncii tăi”. Da, meritau orice sacrificiu. Undeva în zona stomacului simţea un dor inexplicabil. „Pruncii tăi”.

Îi luă mâna într-a lui. I-o ridică la buze.

— Te rog numai ca, atunci când vom fi căsătoriţi, Lady Emily, să apari aşa cum ai făcut-o mai devreme, în această dimineaţă, doar în faţa mea, spuse el. Nu aş vrea ca mama sau surorile sau – mai rău! – fraţii mei să te vadă astfel şi să creadă că eşti o femeie uşoară. Sau chiar nebună, adăugă zâmbind…

Nebună. Crezuse că era nebună. Doar pentru că rochia ei era prea scurtă, iar părul îi rămăsese despletit, pe

spate. Simţi din nou un fior de mânie, pentru o clipă. Dar era doar un cuvânt – „nebun”. Asta însemna, în esenţă, că se comportase inadecvat. Şi ea trebuia să recunoască faptul că înfăţişarea ei fusese inadecvată. Nu avea de gând să se certe, iarăşi, din cauza unui cuvânt.

— Cât despre mine, adăugă el, aş putea găsi înfăţişarea aceea a ta aproape atrăgătoare. Dacă rochia ar fi arătat ceva mai elegant… Dar e nepotrivit să-mi fac astfel de gânduri acum, când suntem doar logodiţi.

Văzu privirea din ochii lui – să fi fost admiraţie? O găsea atrăgătoare? se întrebă din nou cum ar fi fost să facă dragoste cu el. Oare şi atunci şi-ar fi făcut griji în legătură cu ce este corect şi adecvat? Dar ea nu ştia asta – şi nici ce era greşit şi inadecvat, de altfel. Dar spera că avea să existe… o, măcar un pic de pasiune. Gândul o luă prin surprindere.

— Acum ştiu, spuse el, zâmbind, ce-ţi voi oferi în dar la nuntă. Ceva neobişnuit, probabil, dar sunt sigur că-ţi va plăcea. Voi apela la serviciile celui mai bun profesor de desen pe care-l voi găsi pentru tine. În această dimineaţă am văzut cât de mult îşi doreşti să pictezi, doar că nu ştii cum. Mă voi ocupa să înveţi – de la un expert. Şi sunt sigur că în mai puţin de un an voi înlocui picturile surorilor mele, care acum se află în dormitorul meu, cu cele ale soţiei mele.

Îl urmărise cu atenţie. Înţelesese ceea ce-i spusese. Dar o înţelesese atât de greşit, încât acum nu putea face altceva decât să se holbeze la el. Şi să se simtă rănită şi frustrată, din nou, în ciuda faptului că nu voia asta. Mai rău era că el nici măcar nu-şi dăduse seama că înţelesese totul greşit. Fără să vrea, se gândi la Ashley. El o înţelesese imediat când ea îi explicase că pictura aia blestemată era plină de sens şi pasiune. Şi, după aceea, el descrisese în cuvinte exact ceea ce spusese ea cu mâinile şi corpul ei.

Dar Ashley o înţelesese întotdeauna. Ştiuse dintotdeauna că exista o persoană în spatele tăcerii – nu doar o persoană care asculta cu ochii şi ar fi răspuns în cuvinte asemănătoare dacă ar fi putut, ci una care trăia în

propria ei lume, şi care avea o viaţă la fel de bogată ca oricine altcineva. Cu Ashley avusese întotdeauna un limbaj de comunicare. Existase întotdeauna un mod de a-i arăta frânturi din sufletul ei.

— Am putut vedea furia în pictura ta, spuse Lord Powell. Neputinţa pe care o simţeai când voiai să reproduci ceva, orice vedeai cu ochii. E ceva ce te simţi adesea? O privea cu compasiune.

Îi citi cuvintele – şi faptul că intenţionase să fie bun. Interpretase cu totul greşit emoţia din spatele picturii sale. Cum se putea mărita cu un om care o cunoştea atât de puţin, care o credea nefericită şi frustrată, închisă în sine, care nu dorea decât să poată auzi şi vorbi?

— Mi-a spus Harndon că ştii că scrii şi să citeşti, continuă el. Când te vei afla în casa mea, Lady Emily, ca soţie a mea, voi ordona ca în fiecare cameră din casă să se găsească hârtie, cerneală şi pene de scris. Trebuie să scrii ceea ce doreşti să spui. Nu vreau să fii nefericită, să-ţi suprimi furia şi frustrarea. Eu voi înţelege ce ai de spus. Te voi asculta – voi citi ce scrii – la fel cum tu citeşti mişcările buzelor mele.

Dar era un om bun. Voia s-o ajute să iasă din starea de nefericire în care credea el că se află. Era dispus să îi dea o voce şi să o asculte. N-avea de unde să ştie că, atunci când scria, Emily o făcea numai din scopuri practice, nu pentru că îi plăcea sau avea nevoie de asta. Nu era destul de pricepută în a-şi traduce lumea în cuvinte scrise. Dar el *era* bun. Îi zâmbi.

Atenţia le fu distrasă. Cineva ieşi în grabă din casă, coborî treptele în grădină şi aproape că se ciocni de ei înainte să-i vadă. Ashley. Se opri brusc, nu spuse nimic, râse şi îi ocoli pentru a traversa în fugă terasele. Sări gardul viu şi fugi dincolo, pe peluză. Nu avea pălăria cu el.

— Ciudat, spuse Lord Powell, privind din nou la Emily. Lord Ashley Kendrick are un comportament cam straniu. Trebuie să fie efectul climei străine.

Ashley se comportase diferit în această dimineaţă, se gândi ea. Fusese la fel de prietenos ca întotdeauna. O

ascultase şi înţelesese ceea ce-i spusese. O acceptase, atât înfăţişarea ei, cât şi pictura. Nu o condamnase şi nici nu o criticase pe ascuns. Dar nu vorbise cu ea la fel de mult ca înainte.

Da, îi vorbise – ba chiar destul de mult. Dar mai mult ceea ce nu-i spusese părea să fie cauza amărăciunii, a încordării şi a suferinţei de pe chipul lui. Părea că închisese ceva în interiorul lui. Odinioară s-ar fi aşezat lângă ea şi şi-ar fi vărsat toate poverile care îi înecau inima. Dar nu şi acum. În dimineaţa asta o trimisese înapoi acasă, îi spusese să plece.

Îşi dădea seama că acesta se îndrepta în direcţia podului de piatră.

Tot răul spre bine. În această dimineaţă, la cascadă, fusese finalul a tot ceea ce fusese în trecut. Ceea ce se întâmpla acum îi anunţa viitorul. Poate că nu ar mai fi fost atât de capabilă să lase trecutul în spate, acolo unde era locul lui, dacă ar fi purtat povara destăinuirilor lui Ashley în inima ei.

Dar chiar şi acum, când nu ştia nimic, inima ei suferea pentru el. Îl văzuse râzând adineauri, dar expresia de pe chipul lui nu fusese una amuzată. Fusese o grimasă. O grimasă dincolo de care se dezlănţuise ceva.

Lord Powell o ţinea de ambele mâini şi ea hotărî să-i acorde toată atenţia ei.

— Am fost foarte supărat pe el pentru că te-a forţat să dansezi seara trecută, spuse el. Am fost pe punctul de a-l provoca la duel, dar nu aş fi voit să creez o scenă şi să te stânjenesc pe tine sau pe gazda mea. Dacă te-ar fi făcut de râs în vreun fel totuşi, cred că nu aş fi putut să-mi reţin mânia. Dar tu te-ai comportat bine. Am fost mândru de tine, adăugă şi îi strânse mâinile împotriva voinţei ei. Credea că dansase împotriva voinţei ei. Ştia că nu avea să uite vreodată bucuria fără margini şi frenezia pe care le simţise în jumătatea aceea de oră cât durase menuetul. Inima ei tânjea numai la gândul acelei fericiri.

— Aş dori să anunţăm logodna astăzi, dacă vrei, spuse el. Familia ta este aproape în întregime adunată aici,

iar Lord şi Lady Severidge urmează să vină din Wycherly mai târziu, pentru cină, cred.

Da, ar fi fost un moment bun pentru a anunţa logodna. Deodată, voia să fie mai curând. Regreta că nu făcuseră anunţul în ajun, la bal. Voia ca viitorul ei să fie stabilit şi de neschimbat. Deşi nu se uita în direcţia lui, îşi dădea seama că Ashley stătea pe marginea podului.

— Pot vorbi cu Royce? întrebă Lord Powell.

Victor urma să facă anunţul la cină. Toată lumea avea să fie încântată. Până şi Anna, care tot insista că Emily nu trebuia să se mărite cu nimeni. Încuviinţă şi surâse, şi fu recompensată cu zâmbetul lui.

— M-ai făcut foarte fericit, Lady Emily, zise el. Cel mai fericit om din lume.

*

Trebuia să dea vestea cea mare. Lord Powell se dusese în bibliotecă pentru a-i scrie mamei sale. Luke îşi petrecea adesea o jumătate de oră, dimineaţa, în camera Annei, după ce se jucau cu copiii sau îi scoteau afară, şi înainte ca fiecare să se apuce de îndatoririle din acea zi. Desigur, săptămâna aceasta nu aveau neapărat aceeaşi rutină, din pricina oaspeţilor. Şi Luke ar fi trebuit să pornească spre Londra în această dimineaţă. Dar poate că nu plecase încă.

Bătu la uşă şi, după o pauză considerabilă, o deschise cu mare băgare de seamă şi se uită înăuntru.

La început fu stânjenită. Se gândi că dăduse buzna într-un moment foarte intim. Luke şi Anna erau în picioare, în mijlocul camerei, ţinându-se în braţe. Apoi văzu paloarea stranie de pe chipul lui Luke şi umerii tremurători ai Annei.

— Draga mea. Luke ridică o mână ca să o oprească. Nu pleca, te rog.

Anna îşi ridică privirea, abia părând să-şi fi dat seama de prezenţa lui Emily. Faţa ei era roşie de plâns.

— O, Emmy, spuse ea, Emmy… Alice şi Thomas sunt morţi. Au pierit în foc cu mai mult de un an în urmă, şi noi

nu am fost lângă Ashley pentru a-l consola. A suportat povara asta de unul singur. Şi povara faptului că el nu era acasă când s-a întâmplat nenorocirea. Cât de vinovat trebuie să se simtă! S-a întors acasă pentru a-şi alina durerea, Emmy.

Ea citi fiecare cuvânt, de parcă ar fi auzit cu adevărat şi nu se putea opri din ascultat. Aşa cum era de aşteptat, Luke îşi stăpânea emoţiile, deşi numai un pic, după cum bănui Emily când făcu ochii mari şi se întoarse spre el.

— Emily, începu el, rămâi aici cu Anna, draga mea. Are nevoie de tine pentru o vreme. Eu trebuie să-l găsesc pe sărmanul Ashley. A jignit-o pe mama *râzând* în timp ce ne povestea nenorocirea, nebunul. Ashley suferă cumplit. Vrei să rămâi?

Emily îşi simţea capul învăluit în ceaţă, dar încuviinţă, iar Luke o aşeză pe Anna în braţele ei, apoi ieşi în grabă din cameră. „Ashley”, îi strigă ea numele în gând. „Ah, Ashley! „De ce nu-i povestise? Se gândise că braţele ei nu erau îndeajuns de puternice, că inima ei nu era destul de mare? Şapte ani erau o viaţă de om, la urma urmelor. Distanţa dintre ei devenise uriaşă. Nu îi povestise nimic. „Ah, Ashley! „În timp ce se aşeza pe canapea împreună cu Anna, se prinseră de mâini şi uită motivul pentru care venise acolo.

— Emmy, începu Anna cu chipul congestionat într-o mască de durere, va trebui să ne comportăm cu foarte multă blândeţe cu el, să fim foarte bune. Sărmanul Ashley.

Emily îi duse mâinile la obrajii ei.

*

Luke venise să stea alături de el, pe pod. Nu spuse nimic când se sprijini de parapetul de piatră şi începu să se uite în jos la apa râului care curgea dedesubt. Ashley arunca cu pietre în apă, încercând să le facă să sară, însă le arunca dintr-un unghi greşit. Toate se scufundau.

— Presupun, începu el, hotărându-se în cele din urmă să pună capăt tăcerii, că le-ai lăsat pe Anna şi pe Doris în

lacrimi, *spre deosebire* de mama?

— Theo şi Lady Sterne au luat-o pe mama cu ei, răspunse Luke, iar pe Doris am lăsat-o în grija lui Weims. Da, Anna plângea.

— Pentru ceva ce s-a petrecut cu mai mult de un an în urmă, comentă Ashley, aruncând următoarea piatră şi mai departe decât pe celelalte, dar tot se scufundă. Pentru oameni pe care nici măcar nu i-a cunoscut. E o prostie! Ah, în fine... Am observat că Powell aproape o îmbrăţişa pe Emmy în grădină, cu ceva vreme în urmă. Cred că Anna şi-a pus speranţele într-o nuntă pentru la vară.

— Ash, îl opri Luke, trebuie să vorbeşti despre ce s-a întâmplat, dragul meu.

Ashley râse.

— La naiba, spuse el, îmi amintesc cât de uimit şi de supărat am fost când mi-ai spus prima oară aşa, Luke. Văd că încă nu ai renunţat la obiceiurile căpătate în Paris. Am observat că aveai un evantai ieri-noapte. Apropo, a fost un bal pe cinste. Mă bucur că am sosit la timp ca să particip.

— Eşti mai fragil ca oricând, îi zise încet fratele lui. Şi cred că te poţi sfărâma în mii de bucăţi.

Ashley aruncă şi ultima piatră peste margine, în apă, şi se întoarse să-şi rezeme cotul de zid. Se uită spre Luke cu o urmă de amuzament în ochi.

— Nu mai sunt aşa, spuse el. Uită-te la mine, Luke. Sunt foarte liniştit. A fost doar un moment groaznic când v-am dat vestea. Îmi pare rău că nu v-am scris înainte să pornesc spre casă. Ştiam foarte bine că Anna şi Doris or să verse lacrimi de durere, că mama îşi va încorda buza de sus şi va afişa o faţă împietrită, iar tu îţi vei îndrepta umerii şi vei încerca să iei povara de pe ai mei. Joci nespus de bine rolul de cap al familiei.

— Nu am venit aici în calitate de cap al familiei, Ash, spuse Luke. Sunt fratele tău. Care te iubeşte. Tu suferi.

— Da? zâmbi Ashley. A fost o călătorie lungă şi plictisitoare. Am mâncat prost şi am dormit şi mai rău. Şi acum că am amândouă picioarele pe pământ, voi corecta aspectele acestea.

— Ai venit acasă, continuă Luke. Nu doar în Anglia, Ash. Ai venit la Bowden. Ai fi putut rămâne în Londra. Te-ai fi putut duce la Penshurst – e domeniul tău acum, presupun. Dar tu ai ales să vii acasă. De ce? Doar ca să ne ţii la distanţă? Ca să tratezi cu dispreţ orice încercare de ajutor?

— Ajutor? râse Ashley.

Luke îşi întoarse capul şi se uită atent la el, după care îşi îndreptă privirea înapoi spre apă.

— Am încercat să-mi imaginez, spuse el, cum m-aş simţi dacă ar fi fost Anna şi unul sau toţi copiii mei. Ai dreptate, nu poate exista niciun fel de ajutor sau de alinare. Nu imediat. Probabil că niciodată. Dar cred că, după un an, m-aş putea întoarce spre familia mea. Cu toate astea, înţeleg că până şi eu m-aş putea teme să le dau acces în interiorul zidurilor pe care le-aş construi în jurul meu.

— Blestemat să fii, înjură Ashley.

— Aş fi plin de amărăciune şi fragil. Aş putea chiar să râd, ascuns în spatele unei măşti.

— Nu ştii nimic, spuse Ashley. Nu ştii *nimic.*

— Nu, nu ştiu, recunoscu Luke. Povesteşte-mi, Ash. Spune-mi ce s-a petrecut.

— Ţi-am spus, explică Ashley. Au murit. Au ars odată cu toată casa. Eu nu am ştiut până nu a venit un prieten să mă cheme. Când am ajuns acasă, totul era scrum şi fumega. Fusesem plecat… la o întâlnire de afaceri.

— Cum a izbucnit focul? întrebă Luke. S-a stabilit vreodată cauza exactă?

Ashley ridică din umeri.

— Or fi luat foc draperiile de la flacăra unei lumânări, răspunse el. Sau s-a răsturnat vreo lampă. Cine ştie? Eram în plin război. Avuseseră loc câteva atrocităţi care au rămas neexplicate.

— Atunci înseamnă că se bănuieşte că focul a fost pus? întrebă Luke.

— Dar nu există dovezi, spuse Ashley, ridicând iarăşi din umeri.

— Aveai duşmani?

— Câtă frunză şi iarbă, răspunse Ashley râzând. Sunt englez, Luke. Englezii erau în război cu francezii. Iar indienii luptau în ambele tabere. N-a fost o decizie înţeleaptă să-mi las soţia şi copilul acasă, singuri.

— Anna a spus că probabil te învinovăţeşti, comentă Luke. Avea dreptate. Dar nu aveai servitori, Ash?

— Valetul meu era cu mine, răspunse Ashley. Alice dăduse liber celorlalţi servitori, pentru restul nopţii. Lângă ea erau doar doica de încredere şi prietena ei, care fusese alături de ea de când era mică. A murit şi ea împreună cu ei.

— Un singur servitor, se încruntă Luke. De ce le-a dat liber celorlalţi? Aşa obişnuia? Chiar şi când tu nu erai acasă?

Ashley doar ridică din umeri.

— Ştii, au fost unii care au spus că am făcut-o eu, zise el. Când soţia moare în împrejurări necunoscute, soţul este întotdeauna bănuit.

— La naiba! exclamă Luke.

— Desigur, se înşelau cu toţii. Ashley râse şi bătu darabana pe marginea podului. N-ar fi trebuit să vin aici, Luke. Ar fi trebuit să mă duc direct la Penshurst. Da, îmi revine mie. Acum şapte ani nu aveam nicio leţcaie, iar acum sunt posesorul a două averi considerabile: una pe care am strâns-o singur, şi cealaltă pe care mi-a adus-o soţia mea. Iar eu sunt liber să mă bucur de ambele, fără să fiu deranjat de o soţie sau de un copil. Ce şi-ar mai putea dori un bărbat?

— Rămâi aici pentru o vreme, îi propuse Luke. Permite-ţi să fii iubit, Ash. Lasă-te vindecat. Eu n-am de unde să ştiu cât ai suferit şi cât mai suferi încă… e dincolo de puterile mele de imaginaţie. Dar aici poţi avea parte de iubire. Şi poate şi de vindecare, dacă vei da o şansă acestui proces. Dacă vei avea răbdare.

— Voi rămâne pentru câteva zile, spuse Ashley, ridicând din umeri. Apoi voi pleca la drum, spre Penshurst. Spre noua mea viaţă. Viaţa pentru care am muncit încă din ziua în care m-am angajat la Compania Indiilor de Est, Luke.

Şi acum am obţinut-o. Aşa că voi trăi fericit până la adânci bătrâneţi.

Luke se întoarse şi-i zâmbi.

— Şi poate că vei reuşi, comentă el. Dar rămâi aici pentru o vreme. Anna o să vrea să te dădăcească. Copiii vor vrea să te cunoască şi să descopere cât de darnic eşti când te linguşesc. Iar mie mi-a fost dor de tine. Vii înapoi în casă cu mine? O să cer să ni se aducă pâine prăjită şi cafea în bibliotecă, asta dacă nu cumva doreşti o masă mai consistentă. Am observat că n-ai mâncat aproape nimic la micul dejun.

— Mai târziu, spuse Ashley. Încă mă mai delectez cu aerul răcoros al Angliei. N-aş vrea să intru atât de curând înăuntru.

Luke dădu din cap şi după un moment, se întoarse înapoi acasă. Când îl urmări cu privirea, Ashley observă că Emmy nu mai era în grădină împreună cu logodnicul ei. Ar fi trebuit să le scrie cu un an în urmă. Şi când se întorsese în Anglia, ar fi trebuit să se ducă direct la Penshurst. Era un bărbat în toată firea acum, independent, încrezător, impunător, descurcăreţ. Devenise aşa în şase ani, timp în care îşi depăşise handicapul de-a fi crescut ca un fiu de duce iresponsabil, plictisit şi deloc independent. Şi pierduse o soţie şi un copil. Dar în fiecare zi, existau oameni care îşi pierdeau soţiile şi copiii. Ar fi trebuit să-şi continue viaţa pe care şi-o croise cu mâna lui.

Dar se lăsase mânat de instinct, mai degrabă decât să apeleze la raţiune şi bun-simţ. Venise întins spre casă – acasă la Bowden şi la Luke. Şi, fără să-şi dea seama, la Emmy. La o copilă sălbatică şi fericită care nu mai exista.

Ar fi trebuit să-i spună în această dimineaţă, îşi zise el. Într-un fel, îl durea faptul că avea să afle de la altcineva. Şi o să sufere pentru el. Ar fi trebuit să-i spună el însuşi. Dar ştia că nu ar fi putut să-i povestească. N-ar fi putut să-i spună crudul adevăr, aşa cum le povestise celor din familie, la micul dejun. Dacă i-ar fi spus atât de multe lui Emmy, ar fi prins-o şi şi-ar fi vărsat tot năduful în faţa ei. Cumva, când era cu Emmy, nu putea folosi niciodată cuvintele ca pe un

scut. Ea părea să-şi dea seama atunci când încerca să ascundă adevărul în spatele unor simple cuvinte. Emmy vedea cu inima. Dar nu dorea să folosească o femeie drept sprijin emoţional.

Deodată, îi veni în faţa ochilor imaginea lui Thomas, cu părul lui moale şi roşcat. Era o imagine pe care o vedea deseori când nu putea să doarmă. Bietul copil. Bietul copilaş nevinovat. Păcatele tatălui... Nu! Fusese un accident. Un accident tragic. Asta fusese. Nimeni, nici măcar Dumnezeu, n-ar pedepsi un copil...

capitolul 8

Contele de Royce era încântat de discuţia pe care o avusese cu Lord Powell. Începuse să aibă îndoieli noaptea trecută, după bal, când nu se făcuse niciun anunţ. Acum era fericit şi uşurat pentru sora lui cea mică, pe care el chiar nu se aştepta să o vadă aşezată la casa ei vreodată. Şi se simţea recunoscător faţă de cumnatul lui, care făcuse mari eforturi pentru a-i găsi un soţ potrivit ca rang şi avere, şi care să fie blând cu ea. Powell părea cu adevărat încântat de Emily.

Contele ezita însă să facă anunţul în ziua aceea. Nu durase mult şi vestea că soţia şi copilul lui Lord Ashley Kendrick pieriseră într-un incendiu în urmă cu un an, în India, se răspândise în toată casa.

Cu toate acestea, ducele de Harndon fu încântat să audă că logodna fusese stabilită şi că Lord Powell era pregătit şi chiar dornic să facă anunţul public. Ducele insistă că atmosfera apăsătoare care domnea în casă trebuia îndepărtată şi că fratele lui cu siguranţă dorea acelaşi lucru. Sărbătorirea unei logodne în familie era exact ceea ce trebuia pentru a înveseli pe toată lumea, susţinea el. Aşa că anunţul fu făcut la ora ceaiului, când toată lumea era adunată în salon, inclusiv copiii.

Până şi domnul Harry Kendrick era acolo, dormind cu

gura deschisă pe umărul tatălui său. Agnes şi William Wycherly veniseră din Wycherly Park, împreună cu copiii lor. Starea de spirit a celor adunaţi era destul de mohorâtă, deşi toată lumea îşi impusese să fie veselă, până când Victor se ridică în picioare, îşi drese glasul şi-i informă că domnul Powell îi ceruse mâna surorii sale, că Emily acceptase, iar în privinţa asta nu mai era altceva de spus în afară de faptul că anunţarea acestei logodne îi făcea o mare plăcere şi că nunta urma să aibă loc în vara aceea. Şi că el de fapt nu se pricepea atât de bine să ţină un discurs.

Toată lumea râse. Emily, care stătea lângă logodnicul ei, urmări cu atenţie la chipul fratelui ei şi avu un sentiment de finalitate. O linişte şi o mulţumire. Acum totul fusese finalizat. Aflaseră şi oamenii care contau cel mai mult în viaţa ei. Nu mai exista nicio cale de întoarcere. Nu că ar fi simţit dorinţa de-a da înapoi. Avea nevoie de această căsătorie. Poate că era surdă, poate că era diferită, dar era femeie. Lord Powell îi luă mâna, se aplecă deasupra ei într-o reverenţă elegantă şi o duse la buze.

Nu auzi reacţia zgomotoasă pe care probabil o născuse anunţul, dar vedea efectul acestuia. Toată lumea se uita la ea cu o expresie de bucurie întipărită pe chip. Asta însemna că era lucrul cel mai bun pe care îl putea face, se gândi ea, zâmbind.

Logodna aceasta trebuia să fie cel mai bun lucru. Rudele ei şi ale lui Luke erau fericite pentru ea – credeau că Lord Powell avea să fie un soţ excelent. Dar nu avu nicio şansă să îşi ducă raţionamentul mai departe. Fu îmbrăţişată de zeci de ori. Iar logodnicul ei la fel, din câte reuşi să vadă. Chiar acum era îmbrăţişat de Constance, soţia lui Victor, cu lacrimi în ochi. Da, trebuia să fie alegerea corectă. Aşa *simţea.*

Ashley stătea în colţul cel mai îndepărtat al camerei. Stătuse acolo în timp ce se servise ceaiul, zâmbind, râzând, cu James pe un genunchi şi Amy pe celălalt, şi cu Joy lângă el. Dar acum îl abandonaseră, după câte văzu Emily, deşi nu se uitase direct în direcţia lui pentru a nu lăsa impresia că nu lua parte la entuziasmul general legat de logodnă. El

rămăsese acolo, singur, zâmbind în continuare.

— Cum poate să zâmbească şi să râdă? o văzuse mai devreme pe Agnes întrebând-o pe Constance. N-are sentimente?

Însă Emily, chiar dacă nu se uita direct la el, simţise tensiunea insuportabilă din spatele zâmbetului său. Soţia şi fiul său muriseră. În timpul în care el plecase la o întâlnire de afaceri şi până să se întoarcă acasă, toată familia lui dispăruse de pe faţa pământului.

Ashley. Îşi dorea cu disperare ca el să-i fi povestit totul la cascadă, în dimineaţa aceea. Deşi asta nu era întru totul adevărat. Pentru că, dacă i-ar fi povestit, ea nu s-ar mai fi întors pentru a se schimba în haine frumoase şi a asculta scuzele lui Lord Powell, şi n-ar mai fi apucat să-şi dea acordul pentru anunţarea logodnei. Ar fi fost prinsă într-un trecut care i-ar fi umbrit prezentul şi viitorul.

În plus, i-ar fi fost imposibil să-l liniştească aşa cum obişnuia odinioară. Nimic nu-i putea alina durerea asta. Iar ea ar fi suferit, ştiind că era neputincioasă în privinţa asta. Ah, dar şi-ar fi dorit – simţea asta din toată inima – ca el să-i fi spus.

Şi apoi, în timp ce Jeremiah – preotul Jeremiah HORNSBY, soţul lui Charlotte – îi felicita pe ea şi pe Lord Powell şi spera că i-ar putea oferi lui onoarea de-a oficia cununia religioasă, Ashley atinse braţul lui Emily.

— Emmy… îi luă mâinile într-ale sale şi o sărută pe obraji. Se pare că m-am întors acasă tocmai la timp pentru a-mi lua rămas-bun de la tine. Ai fost întotdeauna ca o soră dragă pentru mine. Sper că vei continua să te gândeşti la mine ca la un frate drag.

„Ca o soră dragă”. Asta era tot ce reuşi ea să vadă. Da, asta fusese pentru el. Aşa o văzuse el. Ca pe o soră. Era bine că o văzuse astfel. Mai mult decât o prietenă. O soră. Iar ea avea să continue să-l vadă ca pe un frate – da, şi asta îi spusese. O, Ashley. Îi zâmbi, dar îi strânse mâinile foarte puternic şi-i vorbi cu ochii. El o înţelegea. Bineînţeles că o înţelegea. Dar, pentru orice eventualitate, Emily îşi strânse pumnul şi îl lovi uşor de piept, acolo unde se afla inima ei.

— Da, ştiu, spuse el. Ştiu că asta te întristează, Emmy. Dar eu am venit acasă tocmai ca să renunţ la tristeţe, îmi face bine să te văd fericită. E greu de crezut că nu mai eşti copila care erai atunci când am plecat. Acum ai crescut. Fii fericită, căprioară. Promite-mi că întotdeauna vei fi fericită.

Da. Îi zâmbi din nou. „Copila care erai atunci când am plecat.” Ah, Ashley. Da, îi promise ea. Îi promise că avea să încerce.

Şi apoi Joy zâmbi călduros spre ea – semăna atât de mult cu Anna, chiar şi când zâmbea.

— Mătuşă Emmy, spuse ea, pot să fiu domnişoară de onoare? Am şapte ani şi jumătate.

Emily râse şi atinse părul fetiţei.

*

Fusese o seară dificilă. Agnes şi William rămăseseră cu ei, la cină se închinaseră pahare în cinstea lor, iar după aceea toată lumea se adunase în salon pentru discuţii, câteva jocuri de cărţi şi pentru a asculta muzică – Constance, Charlotte şi Doris cântau la pianoforte, iar William şi Jeremiah cu vocea. Apoi ceruseră să le fie servit ceaiul, mai târziu decât de obicei, şi se duseseră la culcare târziu.

Dar niciunul din ei nu ştia exact dacă ar fi trebuit să arboreze un aer serios şi mohorât din respect pentru Ashley, sau să fie veseli şi zâmbitori pentru logodna anunţată la cină. Singurul care fusese mereu vesel, fără să se sinchisească, toată seara – ba chiar sugerase să se strângă covorul, ca să danseze – fusese Ashley.

Luke fusese ferm când spusese că acel covor va rămâne la locul lui. Dansaseră suficient cu o noapte în urmă. Şi, bineînţeles, erau toţi destul de obosiţi după bal, şi prin urmare le era mult mai greu să fie veseli. În cele din urmă, la o oră după ce Agnes şi William plecară spre casa lor, ducesa se ridică, iar restul luase gestul ei ca pe un semn că era timpul să meargă la culcare.

Emily se schimbă în cămaşa de noapte fără ajutorul vreunei servitoare, îşi trecu peria prin păr şi fu recunoscătoare că ziua aceea ajunsese, în cele din urmă, la sfârşit. Fusese o zi groaznic de agitată, şi seara fusese aproape de nesuportat. Toată lumea vorbise. Toată lumea se concentrase asupra ei, aşteptându-se ca ea să-i asculte şi să-i înţeleagă. Îi fusese imposibil să se retragă mai devreme, să se relaxeze în singurătate, aşa cum tânjea.

Ochii *o dureau* de la încordarea cu care urmărise conversaţiile. Şi un amănunt stupid şi nesemnificativ pusese stăpânire pe gândurile ei, toate seara: ea tot nu-i aflase numele mic. Avea să-i fie mireasă în două sau trei luni, dar ea nu ştia cum îl cheamă. Gândul acesta i se păru amuzant şi râse încet. Nu conta, oricum. Nu-i putea rosti niciodată numele.

El ştia numele ei. Era aproape tot ce ştia despre ea. Ăsta era alt gând prostesc şi lipsit de importanţă. Era obosită. Îşi aminti că nu dormise deloc cu o noapte în urmă şi că aţipise poate o oră în acea după-amiază, între ceai şi cină. Era foarte obosită, dar nu-i era somn deloc. Exista o diferenţă, se gândi ea, trecând din garderob în dormitorul ei întunecat şi aşezându-se în faţa ferestrei, continuând să-şi pieptene absentă părul.

Nu credea că ar fi adormit nici dacă ar fi pus capul jos. Era logodită, se gândi ea, încercând să se simtă diferit. Avea să se mărite. Viaţa ei avea să capete o formă şi un rost.

O direcţie cu totul nouă. Chiar şi casa şi însoţitorii ei aveau să se schimbe. Îşi va petrece zilele cu mama, fraţii şi surorile lui mai mici. Şi cu el.

Trebuia să dea poruncă să fie puse hârtie, şi peniţe, şi cerneală în fiecare cameră. Fără ele nu avea cum să comunice nici cel mai mic gând cu toţi cei străini. Şi el era un străin, se gândi ea. Şi niciodată nu va putea comunica cu el. Nu o va cunoaşte niciodată. Aveau să se bucure de o intimitate atât de mare, dar nu şi de comunicare, deoarece cuvintele – chiar dacă ea ar fi putut vorbi sau scrie – nu i-ar fi putut niciodată explica lumea ei.

Îşi îndoi genunchii şi se aşează aproape de geam. Era o noapte frumoasă şi luminoasă graţie lunii şi stelelor.

Era o noapte care o tenta să iasă, care o atrăgea afară. Ce minunat ar fi să-şi arunce pe ea o rochie şi o pelerină şi să se strecoare afară, să se plimbe! Să traverseze peluza şi să se plimbe pe malul râului. Dar nu se putea. Luase deja o decizie. Îşi promisese în această dimineaţă. El nu avea să înţeleagă niciodată o soţie care rătăcea afară singură, noaptea. Dacă ar fi ieşit, curând i-ar fi repetat cuvintele lui Luke, dar vorbind serios. Ar fi spus că e o vrăjitoare.

Emily oftă. Noua ei viaţă nu avea să fie prea uşoară. Dar o alesese cu bună ştiinţă. De-abia aştepta să înceapă. Fără să vrea, se uită înapoi spre patul ei. Voia şi asta. Era ciudat cum trupul ei începuse să tânjească după asta în ultimii ani, deşi mintea ei nu se fixase asupra nici unui bărbat – până acum – şi inima ei fusese loială. Trupul ei voia să ştie…

Ridică din umeri şi îşi întoarse ochii spre fereastră, şi peluzele, şi copacii umbriţi de dincolo de ea. Cum îşi mai dorea să iasă, să se plimbe liniştită, să nu facă nimic în mod special. Doar să existe. Asta era cea mai importantă diferenţă, îşi zise ea. În lumea ei, învăţase să existe. Alte persoane păreau să-şi găsească identitatea şi menirea prin ceea ce *făceau.* Le era milă de faptul că ea nu părea să facă nimic, crezând că era un semn de plictiseală. Dar acum ea alesese să pătrundă în lumea celor care făceau lucruri. Se întrebă dacă dorinţa aceasta de-a fi liberă, de-a face parte din tot ce înseamnă natură, şi frumos, şi veşnic precum anotimpurile şi trecerea zilelor, avea să dispară în timp şi prin perseverenţă.

Apoi mâna care ţinea peria îi încremeni, iar ea se aplecă înainte, cu buzele întredeschise. El nu se plimba. Nu era acolo, afară, cu gândul de-a se bucura de împrejurimi sau de-a lua o gură de aer înainte de culcare. Mergea cu paşi mari, hotărâţi, cu capul plecat. Arăta aproape ca un om urmărit, fugărit, deşi nu privise niciodată înapoi. Arăta ca un om bântuit.

Se ducea la cascadă. Bineînţeles că acolo mergea. Era pe punctul de-a ceda. Toată noaptea trecută şi în ziua care se încheiase, zâmbetele şi hohotele lui de râs îi scandalizaseră pe unii şi le trezise un sentiment de milă altora.

— Cât de curajos e bietul băiat, Theo, o văzuse pe mătuşa Marjorie, Lady Sterne, spunându-i lui Lord Quinn.

Emily ştiuse că veselia lui nu era decât de faţadă. Ştiuse că faptul că se afla în preajma familiei nu îl ajutase deloc, ba chiar avusese efectul opus. Ştiuse că era extrem de aproape de-a ceda, că lucrul acesta se putea întâmpla oricând. Iar ea nu-l putea ajuta. Se aplecă înainte până când fruntea i se lipi de geam şi închise ochii. Ashley. „Ashley, eu nu te pot ajuta”.

Dar nu-i venea să creadă. De fapt, nu se schimbase nimic. Erau amândoi aici. Încă putea să-l asculte. Iar el încă-i mai putea vorbi. În dimineaţa aceea, Luke revenise în camera Annei, palid şi obosit, şi spusese că încercase să vorbească cu Ashley, că încercase să-l asigure că la Bowden avea să primească iubire şi tămăduire pentru rănile lui, dar că nu era sigur că îl convinsese. Ashley îşi construise un zid în jurul său.

Dar Luke *vorbise* cu Ashley. Şi poate că Ashley, ca şi în urmă cu şapte ani, avea nevoie de cineva care să-l asculte. Cineva care să nu-i ofere cuvinte de consolare sau sfaturi. Cineva asemenea ei.

Poate ar vorbi cu ea dacă ar ajunge iarăşi la cascadă, aşa cum făceau odinioară. Aşa cum se întâmplase în acea dimineaţă. Poate că s-ar simţi ca în trecut. I-ar putea ridica o parte din povara care-i apăsa sufletul. Poate îl ajuta să nu cedeze. Îi fusese ca o soră dragă, doar aşa spusese chiar în acea după-amiază. Cuvintele lui o răniseră. Încă o mai dureau. Pentru ea, el fusese mult mai mult decât un frate. Dar sentimentele ei nu contau. În plus, nu mai putea să fie altceva decât o soră pentru el. Şi poate o prietenă.

Nu cumva se păcălea sigură? Închise ochii şi analiză cu seriozitate problema. S-ar fi putut duce acolo, la el, să încalce promisiunea pe care şi-o făcuse sieşi chiar în acea

dimineaţă, şi să nu fie profund dezamăgită? S-ar fi dus numai pentru ea? Pentru că voia să meargă la el? Dar ea nu conta, îşi zise în sinea ei. Ashley era cel care suferea. Chiar dacă n-ar fi permis ca sentimentele pe care le avea pentru el să schimbe ceva din viaţa ei de acum, nu ar fi negat niciodată că, undeva în adâncul inimii ei, Ashley conta pentru ea mai mult decât oricine de pe lumea asta – inclusiv ea însăşi. Dacă suferea ea nu conta. Avea să se vindece, aşa cum se vindecase înainte. Dar durerea lui era ceva mult mai greu de suportat.

Voia să se ducă la el pentru că ştia că avea nevoie de ea. Şi dacă greşea, dacă o gonea, atunci avea să suporte umilinţa. Dar nu credea că se înşela. Când venise vorba de Ashley, întotdeauna avusese o intuiţie specială – un simţ pe care părea să-l fi primit în schimbul surzeniei. Pur şi simplu *ştia* că el avea nevoie de ea.

Aşa că toate promisiunile şi regulile bunei-cuviinţe, precum şi faptul că putea să sufere nu mai contau nici cât negru sub unghie. Uită de Lord Powell şi de logodna ei. Ashley avea nevoie de ea.

Aşa că, după mai puţin de zece minute şi după ce îşi trase pe ea o rochie şi o pelerină să-i ţină de cald, porni în grabă după el, în direcţia în care îl văzuse plecând. Se încălţase cu pantofi şi-şi prinsese părul cu o panglică, la ceafă.

*

Rămase pentru o vreme pe stânca din vârful cascadei, privind în jos, la apa aproape neagră de sub picioarele sale, care curgea înspumată în bazinul de piatră adânc. Era înconjurat de copaci, de noapte şi de sunetul clipocit al apei. Inspiră adânc şi îşi aminti cum reuşise întotdeauna să revină aici, în locul în care simţea că se află în altă lume şi că lasă toate grijile deoparte. Dar în zilele acelea, grijile lui erau atât de mici.

Chiar şi aşa, era bine să fie singur. Desigur, fusese singur în dormitorul lui, dar nu era acelaşi lucru. Se simţise

înconjurat de oameni, de familie, de cei cărora le păsa de el. Se simţise sufocat de prezenţa lor. Fusese o greşeală să-şi imagineze că oamenii l-ar fi putut ajuta. Mai ales familia lui.

În această dimineaţă simţise cât de mult îl iubea Luke, şi lucrul acesta atârna greu în inima şi în conştiinţa sa. Simţise iubirea pe care i-o purtau cu toţii şi faptul că erau îngrijoraţi pentru el. Dar nu fusese în stare să ajungă la ei şi să se folosească de sentimentele lor pentru a-şi alina durerea. Atitudinea lor apăsa ca o povară asupra lui.

Şi cum ar fi putut simţi altceva? Cum s-ar fi putut consola cu iubirea familiei sale, când soţia lui şi Thomas muriseră când el nu fusese alături de ei? Când îşi dorise de-o sută de ori să-i vadă morţi? Nu. Nu, nu era adevărat. Clatină din cap, izgonind gândul acela îngrozitor. Nu dorise niciodată moartea lui Thomas. Niciodată. Nu trebuia să se învinovăţească din cauza asta. Şi nici moartea lui Alice n-o dorise cu adevărat.

Dar el nu venise aici pentru a fi bântuit de amintiri sau de sentimentul de vină, îşi zise, închizând ochii, ascultând sunetul liniştitor al apei şi încercând să-l lase să i se infiltreze în suflet. Venise aici pentru o oră în care să uite de tot. Mai târziu, voia să se întoarcă acasă şi să doarmă. Dacă putea dormi.

Fusese îndrăgostit nebuneşte de Alice. Şi la fel simţise şi ea pentru el. Doi străini care crezuseră că atracţia iniţială dintre doi oameni înseamnă dragoste. O iubise pentru că ea îl veghease în perioada aceea lungă de boală. Ea îl iubise pentru că el avusese nevoie de grija ei. Fusese aproape inevitabil. Niciunul din ei nu putea fi învinuit, probabil.

Ea se măritase cu el şi pentru un alt motiv – pe care îl descoperise la douăzeci şi patru de ore după nuntă. După o dificilă şi dezamăgitoare noapte a nunţii. Pasiunea cu care mireasa lui îi răspunsese la sărutări se transformase în panică de îndată ce mâinile lui îi atinseseră trupul – încă mai tresărea când îşi amintea – şi în repulsie, când o pătrunsese. Consumarea căsătoriei se terminase repede, fără nicio satisfacţie. Iar ea nu fusese virgină.

A doua zi de dimineaţă, când îi ceruse *socotealã, îi* spusese că iubitul ei rămăsese înapoi, în Anglia. Îi spusese lui Ashley şi cum îl chema – Sir Henry Verney, un vecin, cel mai bun prieten al fratelui ei. Şi da, încă îl iubea. Avea să-l iubească întotdeauna. *Pentru totdeauna.* Expresia luminoasă, hotărâtă, aproape fanatică din ochii ei îl făcuseră pe Ashley să nu pună la îndoială adevărul cuvintelor ei.

Ashley rămăsese întrebându-se care fusese motivul pentru care se măritase cu el şi cum avea să reziste această căsătorie. Ea îi răspunsese la prima întrebare, deşi el n-o formulase în cuvinte. Îi amintea de iubitul ei, îi spusese ea sfidătoare. I se păruse că semăna un pic cu el. Dar se înşelase – se înşelase îngrozitor. Nu îl *simţise* ca pe iubitul ei, iar Ashley înţelesese imediat la ce se referea. Şi iubirea murise pe loc, în inimile amândurora.

De-atunci, nu mai fuseseră vreodată împreună ca soţ şi soţie. Deşi, în mod categoric, motivul nu era fidelitatea ei faţă de Verney şi, în niciun caz, abstinenţa, îşi făcuse mai mulţi amanţi şi nici măcar nu încercase să îşi ascundă infidelităţile faţă de el sau de altcineva. El încercase să ajungă la o înţelegere, să o convingă să dea o şansă căsătoriei lor, având în vedere că erau legaţi pe viaţă. Dar ea îl ura cu aceeaşi pasiune cu care îl iubise înainte de căsătoria lor, probabil deoarece îşi dăduse seama prea târziu că nu avea să-şi regăsească iubitul pierdut în persoana lui.

O întrebase de ce nu se măritase cu Verney. Era căsătorit deja? Ea refuzase să răspundă la întrebarea lui.

Era sigur că se aflase în compania vreunui amant în noaptea în care murise. Îi dăduse explicaţia obişnuită – pe care nu se aşteptase niciodată să o şi creadă – că ea şi Thomas se duceau în vizită, peste noapte, la prietena ei, doamna Lucaster. Şi plecase de-acasă înaintea lui. Dar, într-un mod inexplicabil, atât ea, cât şi Thomas se aflaseră acasă atunci când... Şi da, îşi dorise s-o vadă moartă de nenumărate ori. Îşi imaginase imensa uşurare pe care avea s-o simtă când avea să fie eliberat de ea. Ashley râse cu

amărăciune.

Apoi întoarse brusc capul, căci instinctul îl avertiza că nu mai era singur. La dracu', dar el dorea să fie singur. Venise aici pentru a fi singur.

Emily stătea la poalele stâncilor, privindu-l. Purta o pelerină lungă şi întunecată. Nu-i vedea decât chipul şi părul blond, care îi cădea în bucle grele pe spate, prins în coadă la ceafă.

Emmy. O parte din el se bucură, plină de speranţă. Dar acea parte raţională din mintea lui ştia că ea era ultima persoană pe care voia s-o vadă în acest moment. Nu era într-o dispoziţie prea bună. Cu toate acestea, nu avea rost să spună ceva. În întuneric şi de la acea distanţă, era puţin probabil să-i poată vedea buzele.

Ea urcă stâncile spre el, ţintuindu-l tot timpul cu privirea. Apoi rămase în faţa lui, aproape, privindu-l. Nu făcu nicio încercare de-a comunica ceva, cu ochii sau cu mâinile. El ştia foarte bine de ce venise. Era acelaşi motiv dintotdeauna. Era acolo să-l asculte. Venise să-i ofere sufletul ei.

— Nu, Emmy. Clatină din cap. Mergi înapoi în casă. Mergi înapoi la culcare.

Ea îi atinse vârful degetelor de piept şi apoi le duse la inima ei. „Vorbeşte cu mine". Fusese un gest care făcea parte din limbajul lor tăcut. Nu doar „Vorbeşte", ci „Vorbeşte cu mine. Spune-mi mai mult decât ce s-a întâmpla, deschide-ţi inima".

— Nu este nimic de spus. Râse cu asprime. Ai auzit tot, Emmy. Ei au murit, iar eu mă consider vinovat. Sunt plin de amărăciune şi îmi plâng de milă, şi nu sunt un prieten bun pentru nimeni acum. Cu atât mai puţin pentru tine, în ziua asta. Cea mai fericită zi din viaţa ta. Du-te.

Dar ea clatină din cap. Îi privea buzele cu atenţie. Le atinse foarte iute, înainte să-i facă semn cu degetele. „Vorbeşte cu mine. Povesteşte-mi." Îi atinse din nou pieptul în zona inimii cu vârfurile degetelor. El simţi un val neaşteptat şi violent de dorinţă. Şi îşi dădu seama de pericol.

— Ascultă-mă, Emmy. Dorinţa se transformă rapid în furie – direcţionată împotriva inocenţei periculoase de care ea dădea dovadă, a faptului că venise la el aşa, în mijlocul nopţii, şi furie împotriva reacţiei pe care o avusese faţă de ea. Suntem aici doar noi, un bărbat şi o femeie, singuri în miezul nopţii. Până şi un imbecil şi-ar da seama că situaţia asta e nepotrivită. Pericolul ar trebui să fie evident şi pentru o fiinţă inocentă ca tine. Mergi acasă cât încă mai poţi.

Dar Emmy putea vedea dincolo de furia lui. Ochii ei, privindu-l pătrunzător, îi spuseră asta. „Lasă-mă să împart cu tine durerea”, îl rugă ea fără să-şi mai folosească mâinile. Apoi le ridică pentru a-i cuprinde chipul între palme. Unul dintre degetele îi atinse buzele. „Vorbeşte cu mine”. Gestul acesta nu făcuse niciodată parte din limbajul lor. Dar era foarte elocvent.

Era incredibil şi prosteşte de generoasă, aşa cum fusese întotdeauna. Aceea era cu siguranţă o zi incredibil de fericită pentru ea, şi cu toate astea făcuse loc şi pentru el în gândurile ei. De dimineaţă şi, încă o dată, acum. De dragul vremurilor trecute, îi oferea toată compasiunea şi înţelegerea ei. Îi oferea calitatea ei de-a înţelege dincolo de cuvinte. Voia să-i aline durerea.

Şi tot ce putea face el în schimb… era să o dorească sexual. Simţi cum i se întăreşte mădularul, devenind dureros. Îi luă mâinile de pe faţa lui şi le ţinu strâns în spaţiul dintre ei.

— Nu pot face decât un singur lucru în noaptea asta cu tine, Emmy, zise el cu asprime. Pleacă de aici cât mai poţi. Pleacă!

Şi cu toate astea rămase agăţat, fără să-şi dea seama, de mâinile ei. Ea ridică palmele împreunate şi le lipi de obrajii ei. Emmy. Periculos de inocentă, sau periculos de curajoasă, sau ambele. Simţindu-i dorinţa fără să-i pese deloc de felul în care se manifesta aceasta. Pregătită să dea tot ce era necesar, pentru a-i alina suferinţa. Pregătită să ofere, până când nu-i mai rămânea nimic de oferit. Emmy, salvatoarea lui – uitarea şi pacea pe care le căutase neîntrerupt încă de când părăsise India, fără să ştie că, de

fapt, pe ea o căuta.

Bâjbâi orbeşte şi-şi lipi gura de a ei, cu ochii strâns închişi. Buzele ei erau reci, închise, tremurânde şi se împingeau într-ale lui. Apoi limba lui o pătrunse, iar ea îi oferi ocazia să-i guste căldura, umezeala şi dulceaţa. Se retrase şi o sărută din nou. Trupul îi pulsa puternic, insistent, plin de dorinţă. Încă o mai ţinea de mâini. Le coborâse dinspre obraji şi le folosea pentru a o ţine la distanţă, pentru ca trupurile să nu li se atingă. Îşi înălţă capul.

— O să-ţi ruinezi reputaţia în seara asta, Emmy, spuse el. Nu-mi eşti de folos decât într-un singur fel. Pleacă. Lasă-mă.

Simţi lacrimi neaşteptate curgându-i pe obraz.

Ea îşi retrase mâinile dintr-ale lui, dar tocmai când el simţea un amestec de panică şi de uşurare, sperând că ea se va întoarce şi va coborî de pe stânci, Emily păşi mai aproape şi-i cuprinse talia cu braţele. Apoi se rezemă uşor de el şi-şi puse capul pe umărul lui. Simţea toată căldura şi bunătatea pe care i-o oferea. Toată inocenţa ei incredibilă. Se întrebă dacă înţelesese cu adevărat despre ce îi vorbise.

Răsuflă adânc şi o îmbrăţişă. Se cutremură.

— La naiba, spuse el şi-şi coborî faţa în părul ei. La naiba, Emmy. La naiba.

Ştia că nu-l putea auzi. Înghiţi în sec… şi înghiţi din nou. Apoi îi ridică bărbia, în aşa fel încât ea să-i poată vedea buzele. Ca să nu existe nicio îndoială.

— Dacă vrei să-mi oferi alinare în seara asta, Emmy, continuă el, atunci trebuie să o faci în calitate de femeie. În noaptea asta am nevoie de tine fizic.

Îi luă mâna într-a lui şi i-o duse, pe sub pelerină, în partea din faţă a pantalonilor lui. Încerca cu disperare să o sperie. Ochii ei se măriră, dar nu părea deloc speriată.

— Acum, pleacă. Du-te, cât încă mai poţi. Cât încă te mai pot lăsa să pleci.

Îşi dorea să plece cu toată raţiunea de care era capabil. Dar cu ochii o implora să rămână. Iar ea auzea numai ce-i spuneau ochii lui. Şi venise să-i ofere… orice

avea el nevoie. Iar el ştia asta şi nu avea puterea să-i respingă darul.

O ridică brusc în braţe şi coborî cu ea de pe stânci. O parte din el – cea rece, raţională, partea intelectuală – încă nu credea ce avea să se întâmple, că niciunul din ei nu avea să pună capăt acestei situaţii periculoase înainte de-a fi prea târziu. Dar trupul lui ardea de dorinţă pentru ea, tânjea după ea cu instinct care nu ţinea cont de raţiune. O lăsă în picioare lângă râu, îi scoase pelerina şi o aşeză pe iarbă, apoi o ajută să se aşeze.

— Emmy.

Se aşeză lângă ea, se aplecă deasupra ei, o sărută uşor, îi atinse sânul cald şi ferm prin materialul rochiei şi încercă să-şi spună că nu era încă prea târziu. Dar era. Era mult prea târziu. Îi ridică rochia largă cu ambele mâini şi, odată cu ea, şi cămăşuţa. Atunci ea îşi ridică braţele astfel încât, cu o mişcare, el îi scoase de tot hainele. Le aruncă jos, undeva deasupra capului ei. Nu mai purta nimic altceva – îşi scosese pantofii când el o ajutase să se aşeze. Ah, Emmy cea nevinovată şi imprudentă.

Făcu dragoste cu ea nerăbdător, cu atingeri şi săruturi tremurate, mângâind, apăsând, frământând. Ea îl atinse cu mâinile ei calde şi blânde, scoţând sunete guturale. El nu avu timp să se dezbrace. Dorinţa lui era un impuls care acoperea chiar şi sunetul cascadei, şi o durere care îl mâna spre eliberare, uitare şi inconştienţă. Îşi descheie prohabul, găsind cu greu nasturii.

Încercă să o pătrundă încet. Ea era deja pregătită, dar feciorelnic de strâmtă. La un moment dat, simţi bariera. O simţi întinzându-se şi i se păru că nu avea să cedeze vreodată ca să n-o mai doară. Dar apoi totul trecu şi o pătrunse în întregime. Auzi pe cineva plângând. Era el. Iar ea îl alina cu sunete necunoscute.

Aşteptă cu o răbdare agonizantă, lăsându-i timp pentru a se obişnui cu trupul lui. Îşi pusese mâinile sub ea, într-o încercare inconştientă de-a o feri de pământul tare. Chipul îi era ascuns în părul ei, care se desfăcuse din panglica în care fusese strâns.

Încercă să se mişte încet, dar ea îşi ridicase picioarele şi le înfăşurase în jurul lui, astfel că durerea lui se afunda în leagănul cald şi primitor al feminităţii ei. O pătrunse şi mai adânc, cu înverşunare, pe jumătate conştient de faptul că ce făceau ei era complet greşit. Ea îi oferea totul cu blândeţe, iar el nu făcea decât să ia, cu asprime egoistă.

Dar ea îi oferea atâtea. Şi el luă totul, îşi auzi strigătul când atinse climaxul şi se eliberă în ea. Îşi auzi suspinele, în timp ce ea îl mângâia pe spate cu o mână, iar cu cealaltă se juca în părul lui.

Şi apoi, pentru câteva clipe, minute sau ore binecuvântate, se pierdu de tot. Pentru câteva momente, găsi locul pe care-l căutase orbeşte timp de mai mult de un an, şi se odihni acolo.

capitolul 9

Emily se uită în sus la stele şi găsi constelaţia care îi amintea întotdeauna de un polonic uriaş cu mânerul uşor îndoit. Stătea nemişcată, tăcută şi simţea un uşor disconfort, ţinându-i trupul mult prea slab între braţe şi picioare, în timp ce el dormea. Avea să-l ţină toată noaptea aşa, dacă era nevoie.

Ştia că se păcălise singură. Ştia că venise pentru că îl iubea. Ştia că venise ca să-i ofere alinare. Ştiuse şi recunoscuse lucrurile acestea înainte să vină. Dar acum ştia că venise cu unicul scop de ai se oferi, dacă acesta era lucrul de care avea el nevoie. Şi, în sufletul ei, ştiuse că simpla ei prezenţă şi înţelegere nu aveau să mai fie suficiente, ca odinioară. Ştiuse că trecerea timpului avea să aducă o schimbare. Chiar de atunci, cu şapte ani în urmă, când o părăsise, schimbarea îşi făcuse simţită prezenţa. Începuse să fie conştient de ea ca femeie, şi astfel posibilitatea de-a rămâne prieteni începuse să dispară.

Desigur, ea îl iubise întotdeauna aşa cum o femeie iubeşte un bărbat. Chiar de la vârsta de paisprezece ani

ştiuse că dragostea ei pentru el implica întreaga ei fiinţă: trupul, precum şi mintea şi sentimentele.

În seara asta venise să-i ofere trupul ei ca alinare, dacă de asta avea el nevoie. Şi astfel trădase promisiunea pe care şi-o făcuse sieşi, chiar în acea dimineaţă. Mai rău – mult mai rău – trădase şi o altă promisiune. Implicase şi o altă persoană în trădarea ei. Alte persoane. Se gândi la familia ei şi la familia lui Lord Powell. El le scrisese în acea dimineaţă, şi scrisoarea era deja pe drum.

Mâine avea să simtă amărăciunea remuşcărilor. Şi urma să trăiască cu sentimentul de vină pentru tot restul vieţii. Nu se va ierta niciodată. Totul era din vina ei. În întregime. El fusese complet sincer cu ea. Nu doar că-i oferise şansa de-a se opri şi de-a fugi acasă, dar o şi îndemnase să facă asta… de mai multe ori.

Şi nici nu putea găsi scuza că era inocentă. Ştiuse – în sinea ei ştiuse – aproape din primul moment. Poate chiar dinainte de primul moment. Poate că ştiuse dinainte să plece din camera ei.

Fusese diferit de ceea ce-şi închipuise. Nu fusese o uniune tandră, plăcută. O duruse. Mereu, încă din prima clipă. Din momentul în care începuse să o pătrundă. Îl simţise prea mare pentru ea. Şi acum o mai durea. Era încă în interiorul ei, deşi n-o mai chinuia la fel de tare. Nu fusese vorba de emoţie, de tandreţe, aşa cum visase ea că avea să se întâmple în timpul unui asemenea act. Nu fusese un act de iubire – nu în sensul romantic, oricum. Nu credea că lui îi plăcuse. Pe de altă parte, nu făcuseră asta pentru a se distra…

Nu-i părea rău. Nu găsea nimic rău în ceea ce se întâmplase. Nu se putea *gândi* decât la faptul că era vinovată şi că suferea pentru oamenii aceia nevinovaţi faţă de care greşise în acea noapte. Dar nu îi părea rău.

El îşi găsise liniştea. Cel puţin în acele câteva momente, îşi găsise liniştea. Se gândi la câtă durere şi vinovăţie trebuia să simtă, dacă mai suferea şi acum din cauza asta. La câtă iubire îi umpluse sufletul, dacă lăsase o asemenea furtună de întuneric în urma ei. „Era extraordinar

de frumoasă, Emmy... E de mirare că m-am îndrăgostit până peste cap de ea?”

Privi în sus, spre stele, în timp ce-şi trecea, absentă, vârfurile degetelor prin părul lui. Şi atunci îşi dădu seama că era treaz. Exista o tensiune în trupul lui, se simţea o vibraţie în piept. Spusese ceva. Se trase de deasupra ei şi se ridică într-o parte, trecându-şi un braţ pe sub gâtul ei, în jurul umerilor. Ea simţi aerul rece pe pielea goală, dar se întinse şi o înveli repede în pelerină. Îi vedea chipul destul de limpede în lumina lunii.

O privi pentru o vreme, înainte să-i vorbească.

— În noaptea asta, mi-ai oferit un dar uriaş şi nechibzuit, Emmy, spuse el în cele din urmă. Nu te condamn. Sunt prea emoţionat de generozitatea ta fără margini, îmi doresc doar să fi avut un control mai ferm asupra propriilor dorinţe. Voi regreta pentru totdeauna ceea ce tocmai ţi-am făcut.

Nu, nu asta. Fără regrete. Se întâmplase. Şi se întâmplase pentru că el avusese nevoie de ea, iar nevoia aceea se manifestase într-o formă fizică. Iar ea venise să-i aducă alinare, nu un sentiment şi mai mare de vină. Nu, fără regrete. Şi nu pentru totdeauna. Întotdeauna era un timp mult prea lung.

— Nu, spuse el, ştiu că tu nu mă vei învinovăţi niciodată, Emmy. N-ai făcut-o vreodată. N-ai cerut niciodată nimic pentru tine, nu? Ai încurajat egoismul din mine, iar eu am profitat imediat de ceea ce mi-ai oferit. Am făcut asta cu mulţi ani în urmă, dar şi în noaptea asta. Ei bine, acum va fi rândul meu. Pentru tot restul vieţii mele.

Deşi ea nu prinsese fiecare cuvânt pe care îl rostise, văzu amărăciunea întipărită pe chipul lui. Dar el nu-i dădu ocazia să răspundă. Îşi lipi buzele de ale ei şi o sărută astfel mult timp, ţinându-i capul între palme.

— Te-am rănit, spuse el în cele din urmă, când se îndepărtă puţin de ea.

Ea nu răspunse. Fusese doar un act fizic. Nu o *rănise.*

El îi puse o batistă în mână, dar ea îl privi confuză. Aşa că i-o luă înapoi şi o folosi el, aşezând-o uşor pe carnea

amorţită, ştergând ceea ce ea bănuia că era sânge, împăturind-o şi oferindu-i din nou alinare.

Ea îşi întoarse faţa spre pieptul lui şi închise ochii. Vibraţiile care veneau din pieptul lui o linişteau, deşi nu ştia ce spusese. Dacă ar fi fost important, i-ar fi ridicat capul, ca să-i poată vedea buzele. Acum el îşi trecea mâinile prin părul ei.

Se întrebă ce viitor mai avea acum, când se întâmplase lucrul acesta între ei. Se întrebă dacă avea să fie mai mult sau mai puţin suportabil decât fuseseră ultimii şapte ani. Dar, brusc, îşi dădu seama că se păcălea singură dacă-şi imagina că ar fi fost mai suportabil. Acum îl cunoştea şi trupeşte, nu numai cu inima. Îl iubise cu trupul ei. I se oferise cu toată fiinţa ei, dar el nu-i luase decât trupul, iubind-o ca pe o femeie.

Nu-i părea rău. Ştia că a doua zi, şi poate pentru tot restul vieţii, avea să regrete amarnic multe dintre lucrurile care se întâmplaseră în acea noapte. Dar la fel de bine ştia că nu avea să regrete niciodată faptul că se iubise cu Ashley. Trupeşte, dar şi cu inima. Ea îl iubise dintotdeauna. Şi avea să-l iubească pentru totdeauna. Şi, fără să-şi dea seama ce se întâmpla, adormi.

*

Dormise ceva mai mult de o oră, bănui el. Poate două. Dormise profund. Exact cum s-ar fi aşteptat să doarmă Emmy: caldă, relaxată şi încrezătoare.

Dar în cele din urmă tresări, se uită la el şi zâmbi – cum putea să *zâmbească,* când tocmai fusese folosită în acel mod? –, şi se îndepărtă de el pentru a se ridica să-şi tragă rochia pe ea. El îşi aranjă hainele, scutură pelerinele, i-o aşeză peste umeri pe a ei, prinzând-o cu nasturii de la gât, apoi îşi puse şi el capa şi porni printre copaci, spre casă.

Se gândise să o lase pe ea înainte, atunci când ajunseră la peluză, şi să stea cu ochii pe ea pentru siguranţa ei – pentru *siguranţa* ei! —, dar ea refuză. Ce

importanţă mai avea acum dacă erau văzuţi împreună? Mâine totul trebuia să se schimbe. Merse alături de ea, fără să o atingă, fără să spună vreo vorbă. Nu mai scosese un cuvânt de la trezirea ei.

O conduse până în faţa uşii de la camera ei şi i-o deschise. Dar nu era suficientă lumină pentru ca Emily să-i vadă buzele. Îşi puse braţele în jurul ei şi o sărută pe buze. Fără pasiune. Ca într-o îmbrăţişare de noapte bună.

— Mulţumesc, Emmy, spuse el după aceea, deşi ştia că ea nu putea să-l audă. Pentru ceea ce ai încercat să faci şi pentru ceea ce ai făcut, îţi mulţumesc. Noapte bună, micuţă căprioară.

Făcu un pas înapoi şi aşteptă până când ea închise uşa.

Apoi îşi petrecu tot restul nopţii complet îmbrăcat, în faţa ferestrei din dormitorul său.

Se purtase ca un desfrânat cu Emmy. Cu tot întunericul care pusese stăpânire pe viaţa lui în ultimii trei ani, în cele din urmă ajunsese în inima iadului. Luase inocenţa ei dulce şi luminoasă şi o distrusese, trăgând-o cu el, în întuneric. Şi poate că ea încă nu era conştientă de asta. Emmy!

*

Contele de Royce se plimbase cu soţia, copilul şi câteva dintre nepoatele şi nepoţii lui pe dealul din spatele casei. Ashley străbătea terasa în lung şi-n lat când acesta se întoarse. Refuză invitaţia nerăbdătoare a copiilor de-a se juca, iar Constance, aruncându-i o privire înţelegătoare, îi mână înăuntru în casă. I-ar fi urmat şi Victor, după ce-l salută cu un gest din cap, dar Ashley îl opri.

— Aş dori să vorbim ceva, Royce, dacă se poate, spuse el.

— Desigur. E plăcerea mea, acceptă Victor, afişând o atitudine de tăcere plină de compasiune.

— Undeva unde să nu fim deranjaţi, insistă Ashley. Luke a ieşit la o plimbare călare. Biblioteca e liberă.

— Desigur.

Victor părea surprins, dar îl urmă pe Ashley fără să protesteze. Ashley închise uşa bibliotecii în spatele lor şi zâmbi pieziş în timp ce se rezema de ea.

— E posibil să fii şocat de ce voi spune, începu el. Mai ales în lumina anumitor evenimente de ieri. Dar trebuie să-ţi cer mâna lui Emmy.

Victor, care tocmai voia să ia loc, se răzgândi. Îl privi confuz.

— Emily, repetă el. Ceri mâna ei?

— În căsătorie.

Ashley îşi împreună mâinile la spate.

— În căsătorie. Contele încă nu înţelegea nimic. Ea este deja logodită. Cu Powell.

— Dar se va căsători cu mine, spuse Ashley încet. Are vârsta potrivită. Nu am nevoie de permisiunea dumitale decât din respect. Dar trebuie să facem un aranjament. Sunt perfect capabil să-i ofer o viaţă demnă de fiica unui conte.

Victor păru să-şi revină din şoc. Se încruntă.

— Emily este *logodită,* Kendrick, spuse el. Anunţul a fost făcut ieri. Ai fost de faţă. O logodnă este la fel de definitivă ca şi o căsătorie. În plus, te-ai întors la Bowden acum nici două zile. Ai venit un pic prea târziu pentru astfel de manevre, nu crezi?

Atitudinea lui deveni mai rigidă, de-a dreptul dezaprobatoare. Era greu de crezut că Royce era mai tânăr decât el, se gândi Ashley. Responsabilităţile unui om cu poziţia lui şi viaţa de familie îi dădeau un aer demn şi mult mai matur.

— Logodna ei trebuie ruptă, spuse Ashley. Se va căsători cu mine.

— Înţeleg foarte bine, începu Victor pe un ton de-a dreptul irascibil, că ai suferit o pierdere gravă, Kendrick, că întoarcerea acasă şi faptul că ne-ai dat vestea asta a adunat multă tensiune în ultimele zile. Dar…

— Dar ea se *va* mărita cu mine, repetă Ashley. N-are încotro. Şi nici eu.

Contele de Royce încremeni locului şi îl privi fix pentru câteva secunde, apoi se apropie de el.

— Ce anume vrei să spui cu asta? întrebă el.

— Exact ceea ce crezi, răspunse Ashley.

Ştiu ce avea să se întâmple. Ar fi putut să se ferească foarte simplu. Dar nu se mişcă, nici măcar nu-şi desfăcu mâinile împreunate la spate. Capul i se izbi de uşă, durerea îi explodă în falca dreaptă, şi vederea i se întunecă pentru câteva momente. Dar rămase cu mâinile la spate.

— Porcule! Glasul lui Royce mustea de furie şi dispreţ. Te voi provoca la duel pentru asta, Kendrick.

— Dacă trebuie, confirmă Ashley. Dar poate ar fi mai logic să discutăm afaceri. Dacă aş trăi, nu s-ar schimba nimic. Dacă aş muri şi ar exista… consecinţe pentru Emmy, ea s-ar afla într-o situaţie imposibilă.

Îl văzu pe celălalt bărbat luptându-se cu furia în timp ce se gândea la ceea ce aflase. Nările îi fremătau.

— Ai forţat-o? întrebă el.

Ashley nu răspunse imediat.

— Dacă aşa spune ea. Trebuie s-o întrebi pe Emmy. Dar răspunsul ei nu va schimba nimic. Ne vom căsători.

— E posibil ca lui Powell să nu-i pese prea mult dacă mori sau trăieşti, adăugă Victor.

Ashley îşi înclină capul.

— Asta va fi alegerea lui. Am să-l caut imediat ce voi ieşi de-aici.

— Nu! strigă Victor cu asprime. Vei lăsa asta pe seama mea, Kendrick.

Ashley se gândi pentru o clipă şi încuviinţă.

— Hai să trecem la afaceri, atunci, spuse el, arătând spre biroul care se afla în faţa lor.

Dar Victor nu se întoarse.

— Să mă scuzi dacă las această discuţie pe mai târziu. Chestiunea asta e greu de digerat. Şi, pe viaţa mea, e greu de acceptat. Nu e suficient că de-abia ai ieşit din perioada de doliu pentru o soţie? Trebuie să furi deja alta de sub nasul unui bărbat cumsecade?

Ashley ridică privirea, dar nu spuse nimic.

— Mă scuzi, zise Victor cu răceală.

Ashley se mişcă din faţa uşii, dar vorbi din nou:

— Nu vreau ca Emmy să primească vreun cuvânt urât din partea nimănui, spuse el. Acum se află sub protecţia mea şi nu voi permite să o supere cineva.

Contele de Royce se opri cu mâna pe mânerul uşii, dar nu-şi luă privirea de la el.

— La naiba, zise el, dacă ai fi fost bărbat, Kendrick, ai fi fost acolo, cu soţia şi copilul tău. I-ai fi salvat din vălvătaie sau ai fi pierit odată cu ei.

Ashley nu spuse nimic. Maxilarul îl durea de parcă ar fi avut o durere îngrozitoare de măsea. Dar nu reacţionă în niciun fel.

*

Emily îl găsi pe Lord Powell în salonul de dimineaţă, conversând cu Charlotte şi Jeremiah. Le zâmbi tuturor şi făcu un semn către Lord Powell. El o urmă afară, pe jumătate stânjenit, în timp ce Charlotte le arunca o privire ironică, iar Jeremiah părea chiar nemulţumit.

Emily îl conduse spre bibliotecă, deschise uşa înainte ca Lord Powell sau un valet să ajungă acolo şi aşteptă înăuntru, ca s-o închidă. Se vedea clar că Lord Powell se simţea de-a dreptul stânjenit.

— Bună dimineaţă, draga mea, spuse el, întinzând ambele mâini spre ea. Ce minunat că putem vorbi separat. Dar nu trebuie să rămânem prea mult timp singuri. Deocamdată suntem doar logodiţi, adăugă el zâmbind.

Ea nu-i întoarse zâmbetul şi nu-l prinse de mâini. Vârî mâna prin fustă, la buzunarul prins în talie şi scoase scrisoarea pe care o scrisese de dimineaţă, după ce se trezise. Descoperise cu surprindere că dormise – câteva ore bune, după câte se părea. Se trezi amorţită şi neliniştită, cu inima grea.

Remuşcarea pe care o anticipase în ajun o chinuia deja cu stoinicie. Vinovăţia, tristeţea şi ruşinea o asaltau din toate direcţiile. Dar refuzase să rămână în pat, zăcând.

Fusese conştientă de ceea ce făcea. Ştiuse care aveau să fie consecinţele. Nu avea niciun drept să-şi aline suferinţa. Nu avea niciun drept să sufere.

Aşa că scrisese biletul. Şi apoi încă două.

Întinse prima scrisoare spre Lord Powell şi observă, cu durere, că el părea mulţumit.

— Pentru mine? întrebă el. Mi-ai *scris,* Lady Emily?

Nu-şi închipuise că el s-ar fi putut aştepta ca aceasta să fie un fel de scrisoare de dragoste. Îşi coborî ochii pentru un moment, dar nu simţea că merită o astfel de alinare. Îl privi despăturind hârtia şi citind, apoi îi văzu ochii mutându-se înapoi în susul paginii, pentru a reciti. Chipul lui nu trăda nicio expresie clară.

„Milord", scrisese ea. Îşi amintea totul – îi luase o oră întreagă pentru a găsi vorbele. Cuvintele – chiar şi cele scrise – nu-i veneau prea uşor. „Dacă vei putea vreodată, te rog să mă ierţi. Nu pot continua logodna noastră. Nu pot să mă căsătoresc cu dumneata. Nu e vina dumitale, ci doar a mea. I-am scris fratelui meu şi ducelui de Harndon pentru a-i informa. Cu regret, Emily Marlowe".

El înălţă capul şi-o privi în ochi.

— De ce? întrebă.

Ea nu reuşi decât să se uite la el, mută.

— Ai făcut o promisiune, continuă el. Atât eu, cât şi Royce am semnat hârtiile de căsătorie. Familia ta a fost anunţată de logodnă… la fel şi a mea.

Ea îşi muşcă buza.

— Ai vreo temere? o întrebă. Ţi-e teamă să pleci de aici, din locul în care eşti iubită şi înţeleasă? Ţi-e teamă că handicapul de care suferi va cauza probleme foarte mari când vei pleca să locuieşti între străini? Asta este?

Nu. Simţise teama asta, dar fusese pregătită să accepte provocarea. Scutură din cap.

— Atunci, de ce? Powell se încruntă. Cu două seri în urmă, răspunsul a fost da. Ieri, răspunsul a fost da. De ce, în dimineaţa asta, când este deja prea târziu, răspunsul este nu? Trebuie să existe un motiv. Scrie-mi-l. Se uită în jur şi se duse la biroul de lângă fereastră. Trase o bucată de

hârtie, testă vârful peniţei, îl înmuie în cerneală şi i-l întinse.

Ea porni fără tragere de inimă spre el şi-i luă pana din mână. Oare ce spusese, atât de repede şi cu atâta supărare? Ce voia de la ea? Cum putea să-şi transpună gândul şi emoţia în cuvinte? Pentru ea, scrisul era aproape la fel de imposibil ca şi vorbitul. Mintea ei nu gândea în cuvinte.

„Nu pot”, scrise, ea. Dar el deja ştia lucrul acesta. Merita mai mult. Îşi dorea să-i poată explica, dar nu putea.

— Din cauza asta? întrebă el. Pentru că nu poţi vorbi? Pentru că nu poţi auzi? Ştiam lucrurile astea dinainte să vin la Bowden Abbey. Dinainte să te cunosc. Eram pregătit să te accept ca mireasă. Eşti potrivită pentru mine din toate punctele de vedere. Explică-mi.

Emily putea vedea că supărarea de pe chipul lui era şi mai, accentuată acum.

„Îmi pare rău”, scrise ea după ce înmuie iarăşi peniţa în cerneală. Rămase cu privirea pe hârtie. Nu putea continua discuţia – dacă aceasta era o discuţie. Era sigură că expresia lui uimită şi furioasă avea să i se întipărească în memorie şi va simţi umilirea zile şi săptămâni întregi. Poate chiar mai mult. Nu-şi făcea speranţe în privinţa asta.

Îi făcuse un rău inimaginabil. Ea nu avea să se ierte vreodată pentru asta. Nici măcar nu avea scuza că se lăsase atât de mult pătrunsă de sentimente, că nu se gândise la consecinţele faptelor sale. Ştiuse.

Dar el nu terminase discuţia. Îi apucă bărbia cu degetele şi-i ridică faţa, ba chiar i-o întoarse spre lumina care venea prin fereastră. Ea văzu că începuse să plouă. De dimineaţă apăruseră nori ameninţători. Nori grei, care acoperiseră cerul încă de când mai era încă afară, uitându-se la stele.

— Există altcineva, spuse el atunci când ochii ei îi urmăreau buzele. Asta trebuie să fie! Şi nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama despre cine e vorba. Lord Ashley Kendrick.

Ea se încruntă şi închise ochii. Scutură din cap. Dar mâna lui o strânse mai puternic de maxilar şi îi înălţă capul

atât de mult, că o durea. Deschise ochii din nou.

— El a dansat cu tine, continuă Powell. I-ai oferit timpul pe care mi-l promiseseşi mie. Şi nu făceai altceva decât să-i zâmbeşti tot timpul. El îţi spune „Emmy”. Am crezut că între voi există o tandreţe ca între fraţi. Încep să cred că am fost un prost. Dar nu se va căsători cu tine. E fiul unui duce. Din câte am auzit în ultimele zile, este extrem de bogat. E de rang mai înalt decât mine, Lady Emily. Sunt sigur că vrea o mireasă mai bună decât cea pe care mi-am ales-o eu. În plus, a pierdut o soţie acum un an şi ceva şi a fost devastat de durere. Poate că visezi că-i poţi oferi alinare şi că o poţi înlocui?

O rănea ironia pe care o citea pe chipul lui. Nu era o expresie plăcută sau atrăgătoare. Şi ea fusese cea care o crease. Nu putea înţelege ce-i spunea. Înţelese numai suferinţa şi umilinţa din spatele vorbelor lui.

— Poate, spuse el, că va profita dacă i te vei oferi deschis. Dar nu se va căsători cu tine. O să-ţi pară rău că nu m-ai acceptat atunci când ai avut ocazia. Acum te rog să mă scuzi. Voi pleca din casa asta până la sfârşitul zilei. Crede-mă, nici atunci nu e suficient de repede pentru mine.

În cele din urmă, îşi luă mâna de pe bărbia ei. Făcu o plecăciune în batjocură înainte să treacă, în grabă, de ea. Ea nu se întoarse ca să-l vadă ieşind din încăpere. Îşi coborî capul şi se privi lung spre covor, fără să vadă nimic.

capitolul 10

Ea nu era la cascadă, deşi el se îndreptase într-acolo, prin ploaie, ca să o caute. Nu era în camera copiilor, acolo unde copiii se jucau cu un entuziasm asurzitor. O găsi în seră, aşezată printre ghivecele mari, aproape ascunsă privirii. Nu-şi ridică ochii când se apropie de ea.

O vreme, rămase în picioare privind în jos spre ea, fără să încerce să-i vorbească. Părul îi era perfect coafat în această dimineaţă. Era pieptănat peste cap şi legat într-un

coc sever. Nu purta bonetă. Pe sub rochia simplă avea corsetul şi cercurile mici. Era palidă şi serioasă. Îşi ţinea mâinile în poală, nemişcate.

Îşi aminti de fata zâmbitoare şi exuberantă care obişnuia să fugă afară precum o mânză tânără... sau o micuţă căprioară. Îşi aminti de ochii zâmbitori şi încrezători cu care îl privea când vorbea. Îşi aminti de mâna ei caldă, de răbdarea cu care îi ascuţea penele atunci când el lucra pentru Luke. Dragă Emmy. Dulcea copilă.

Asta ajunsese: o femeie palidă, calmă şi frumoasă. Asta îi făcuse el. Încă nu-i venea să creadă că toate sentimentele de iubire frăţească pe care i le purtase întotdeauna se transformaseră în pasiunea nestăpânită din noaptea trecută. Adevărat, încercase să lupte împotriva impulsurilor sale. O îndemnase de mai multe ori să plece. Dar vina pentru tot ceea ce se întâmplase era în totalitate a lui. Emmy avea doar două defecte – era enorm de inocentă şi nemărginit de generoasă. Îl văzuse suferind şi venise să-l aline.

Ea nu înţelesese că nu-l mai putea ajuta în acelaşi mod ca în trecut. Şi totuşi, când îşi dăduse seama de asta, nu fugise. Rămăsese pe loc. Şi îi oferise darul suprem. Şi acum logodna, viitorul şi viaţa ei erau distruse. Existase un ataşament – probabil mai mult – între ea şi Powell.

Îi crăpa obrazul de ruşine când îşi amintea cum se folosise de ea noaptea trecută. Cum se simţea în interiorul ei, cât de lipsit de blândeţe fusese cu ea. Cum luase şi tot luase. Nu voia să aibă astfel de amintiri cu Emmy. Voia să fie din nou copila dulce. Nu voia să-şi aducă aminte cum tânjise după ea, cum îi posedase trupul cu dorinţa sălbatică a eliberării. Voia amintiri pline de tandreţe, nu realitatea dură.

Se lăsă pe vine în faţa ei şi o privi în ochi. Ea îi susţinu calmă privirea, deşi obrajii i se îmbujorară.

— Emmy, începu el, cum te simţi?

Ce întrebare stupidă. Cum *credea* că se simte? Buzele ei fură atinse de umbra unui zâmbet.

— Ai vreo suferinţă? întrebă, dându-şi seama de

ambiguitatea exprimării sale chiar în timp ce rostea cuvintele.

Voia s-o întrebe dacă o durea ceva, fizic. Îşi aminti clipele nesfârşite de dinainte de a-i răpi fecioria. Îşi aminti de mişcările lui sălbatice care îl conduseră la climax, la scurt timp după ce o pătrunse.

Ea scutură încet din cap. Se simţi uşurat cel puţin pentru asta, dar îşi dădu seama că era foarte posibil ca ea să nu recunoască dacă mai simţea vreo durere. Dacă suferea, ar fi fost corect măcar să fi fost consolată în dimineaţa de după noaptea nunţii, dacă aceea ar fi fost… Powell ar fi trebuit…

— Nu te voi insulta, cerându-ţi iertare, spuse el. Ceea ce am făcut e de neiertat.

Brusc, ochii ei se luminară. Scutură din cap cu putere.

— Ştiu, continuă el, fără să mai trebuiască să te întreb, că te consideri la fel de vinovată, Emmy. Dar nu eşti. Tu ai venit să mă ajuţi. Deşi ieri erai foarte fericită, ai văzut că eu sunt nefericit. Aşa că noaptea trecută ai venit să-mi oferi alinare… aşa cum ai făcut-o întotdeauna, încă de când nu erai mai mult decât un copilă. Generozitatea ta nu are margini, şi eu am fost atât de ticălos, încât să profit de ea. Distrugându-ţi fericirea. Nu ai de gând în dimineaţa asta să continui cu logodna, nu?

Ea se încruntă uşor, ca atunci când cineva vorbea prea repede sau prea mult. Dar înţelese ultima întrebare. Clatină din cap.

— Ai vorbit deja cu Powell? întrebă el.

Ea încuviinţă, cu ochii mari şi trişti.

— Sărmana Emmy, spuse el. Îmi pare atât de rău. Mă întreb cum ai făcut-o. Dar tu te poţi face oricând înţeleasă, dacă doreşti. Eu am vorbit deja cu fratele tău.

Ochii ei erau întrebători. Desigur, nu înţelesese. Onoarea o făcuse să dezlege logodna, dar nu înţelesese pe deplin gravitatea situaţiei. Poate crezuse că se putea retrage în linişte la vechiul ei mod de viaţă.

— Voi aştepta să vorbesc cu câteva persoane astăzi, rosti el mai rar. Luke. Sora ta… surorile tale. Poate şi cu

preotul care e cumnatul tău. Şi am să rămân, ca să-ţi ofer sprijinul meu moral astăzi. Dar mâine la prima oră voi pleca. Mă voi întoarce poimâine, cu licenţa pentru căsătorie. Nuntă noastră va putea fi oficiată în trei zile.

Ochii ei se măriră într-o expresie surprinsă, apoi una plină de neîncredere. Clătină din cap. El îşi puse un genunchi în podea.

— Da, spuse el. O, da, Emmy. Ne vom căsători.

Ea încercă să se ridice, dar el era îngenuncheat atât de aproape de ea, că nu avu loc. Se aşeză din nou. „Nu”, răspunse ea. „Nu, nu, nu”. Ochii ei nu-i ofereau nicio explicaţie, doar un refuz hotărât. El zâmbi pieziş.

— Îl iubeai, Emmy? întrebă el. Îl iubeşti? Şi doar ieri aveai un viitor fericit înainte, alături de el. Pentru tine, ziua în care m-am întors acasă a fost una blestemată. Dar nu va mai fi aşa. În trei zile vei fi Lady Ashley Kendrick. Îţi vei recăpăta onoarea.

Ideea că Emmy nu putea fi considerată o femeie respectabilă era absurdă. În ochii ei sclipea inocenţa, în ciuda faptelor blestemate de cu o noapte în urmă.

„Nu”, îi spuse din nou. Dar acum ochii şi mâinile ei expresive îi transmiteau mai mult. El nu *trebuia* să facă acest lucru. Ea i se oferise cu bună ştiinţă. Nu aştepta şi nu voia nimic în schimb. Nu era nevoie de aşa ceva.

— Emmy, zise el şi, pentru prima oară, o atinse. Îşi aşeză vârfurile degetelor pe mâna ei. Ieri noapte ţi-am luat fecioria. Fratele tău a aflat lucrul acesta, azi de dimineaţă. Înainte ca ziua să se termine, va afla toată lumea în această casă şi de la Wycherly. Din cauza ticăloşiei mele, astăzi eşti o femeie decăzută. Absurditatea cuvintelor sale era limpede pentru el – ca şi adevărul lor. Trebuie să-mi permiţi să împlinesc actul de onoare.

O văzu coborându-şi privirea spre maxilarul lui, care fără îndoială purta o vânătaie, urma loviturii primite mai devreme. Şi ochii i se umplură cu lacrimi, aşa că ştiu că trebuia să aştepte. Nu mai putea exista nicio conversaţie, niciun fel de comunicare, atât timp cât ea nu vedea. Lacrimile nu-i curseră pe obraz.

Îl iubea, el ştia foarte bine. Numai o iubire fără margini ar fi făcut-o capabilă de ceea ce se petrecuse noaptea trecută. Dar nu era iubire fizică, deşi în mod paradoxal se manifestase astfel. Ea nu-l iubea aşa cum o femeie iubeşte un bărbat. Dragostea ei era mult mai pură… iar el o pângărise. Şi mai ştia că, acum, trebuia să o încătuşeze pentru totdeauna în el, şi poate să o distrugă.

Astfel, trebuia să se distrugă şi pe el însuşi. Primise iubire necondiţionată, iar el secătuise până la ultima picătură acel izvor binecuvântat. Era o povară greu de purtat. Cea mai grea dintre toate.

— Mă înţelegi? întrebă atunci când văzu că nu mai avea lacrimi în ochi. Ea trebuia să înţeleagă că nu avea de ales. Ne vom căsători. E posibil să rămâi însărcinată.

O văzu înţelegând despre ce vorbea şi îmbujorându-se. O văzu cum îşi schimbă expresia… dându-şi seama că fuseseră împreună ca un bărbat şi o femeie şi că era posibil să fi conceput un copil. Chiar şi pentru el, deşi nu era prima oară când se gândea la asta, ideea era ameţitoare.

Nu Emmy. Nu cu Emmy. Nu se putea gândi la ea aşa. Nu *voia* să se gândească la ea din punct de vedere sexual. Nu o voia drept nevasta lui, femeia lui. O iubea mult prea mult. Pasiunea sexuală şi căsătoria erau două lucruri oribile.

Ea îşi coborî capul şi îşi privi mâinile pentru o clipă nesfârşită. Când îşi ridică din nou ochii, ei erau muţi. Nu păreau ochii lui Emmy. Erau lipsiţi de expresie, de parcă s-ar fi îndepărtat de el. Era cel mai prost moment dintre toate. Presupuse că era din cauză că acceptase inevitabilul. Îi acoperi mâinile cu ale lui.

— Ne vom căsători în trei zile, Emmy, repetă el, zâmbindu-i. N-o să fie rău, o să vezi. Îmi voi dedica viaţa ca să te fac fericită.

Ea scutură din cap încet, cu privirea pustie.

— Nu crezi că ar trebui să fac asta? o întrebă.

Ea scutură iarăşi din cap. Dar el ştia că de data asta nu-i mai răspundea la întrebare.

— Nu vrei să te măriţi cu mine? o întrebă.

Nu, îi răspunse cu hotărâre. Nu voia să se mărite cu el. Şi făcu un un semn cu mâinile ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze ceva de ea. Îi spunea ceva ce nu-i mai spusese niciodată: „Pleacă de lângă mine, lasă-mă singură”.

*

Lord Powell pleca. Nu-i luase mult să-şi facă bagajele şi să cheme trăsura. Luke şi Anna îl conduceau: Luke avea o expresie întunecată, iar Anna plângea.

Ashley avu grijă să nu le iasă în cale. Era ultima persoană pe care cei trei ar fi vrut să o vadă în momentele acelea. Se aşteptase ca Powell să-l provoace la duel, dar nu se întâmplase. Poate că nu cunoştea adevăratul motiv pentru care fusese ruptă logodna. Dar era sigur că Luke şi Anna ştiau. Stătea sub arcada scării interioare când cei doi intrară în casă. Anna îşi muşcă buza superioară când îl văzu.

— Ashley, spuse ea. O, Ashley, ce ai făcut?

Ochii ei nu îl priveau acuzator, ci doar cu foarte multă tristeţe.

— Te rog să-mi faci favoarea de-a te duce în camera ta, doamnă, interveni Luke, unde vei putea găsi liniştea de care ai nevoie. Voi veni mai târziu la tine. Noi doi vom discuta afară, Ashley.

Vorbise pe un ton rece, superior. În momentul acela era ducele de Harndon, bărbatul care fusese respectat şi temut timp de zece ani la Paris pentru abilitatea de-a mânui pistolul şi sabia. Anna dispăru fără un cuvânt.

Porniră în tăcere prin ploaia care începuse să cadă cu picături reci şi dese. Luke purta pelerină. Nu şi Ashley. Apa îi uda haina, vesta brodată şi cămaşa, părul legat la spate. Dar el nici nu băga de seamă. Ieşiră prin spatele casei şi trecură de deal, ajungând pe câmpia întinsă care ducea la râu.

Nu mai puteau fi văzuţi din casă. Luke se opri şi-şi scoase pelerina. O lăsă să cadă pe iarbă şi îşi dădu şi haina jos – ba chiar şi vesta. Ashley îl privi, zâmbind pieziş.

— Scoate-ţi haina, spuse Luke pe un ton glacial. O să te bat măr, Ashley.

— Nu mă bat cu tine, răspunse el încet.

— Aşa cum nu ai vrut să te lupţi cu Royce? întrebă Luke. Cred că vânătaia aia e cadou din partea lui. N-am observat niciun semn de violenţă pe chipul lui când am vorbit, cu puţin timp în urmă. Foarte bine, atunci. Poţi să-ţi primeşti pedeapsa fără să te aperi, dacă asta ţi-e alegerea.

În următoarele minute, Ashley luptă doar ca să rămână în picioare.

Nu voia să se lase bătut ca un laş, nu voia să se prăvălească la pământ, evitând loviturile fratelui său. Îşi ţinu pumnii strânşi, dar nu-i folosi. Luke rămăsese la fel de puternic, îşi dădu Ashley seama, deşi trecuse bine de treizeci de ani. În cele din urmă, Luke îl prinse de reverele hainei cu ambele mâini şi îl izbi de trunchiul singurului copac care se afla pe câmpie.

— Este *sora* soţiei mele, rosti el printre dinţi. Se află aici sub *protecţia mea.* Şi cu toate astea, chiar sub nasul meu, fratele meu o siluieşte şi îi distruge reputaţia. Fii mulţumit că scapi cu viaţă în dimineaţa asta, Ashley. Se întâmplă numai şi numai pentru că ea are nevoie de protecţia ta nenorocită acum, şi pentru că nu vreau să-i răpesc lucrul ăsta.

Ashley nu spuse nimic. Se concentra asupra durerii pe care o simţea şi pe care o primea cu inima deschisă, preferând-o în locul alteia mai greu de suportat.

— Dar îţi jur pe viaţa mea, *frate.* Dacă te porţi urât cu ea, dacă îi provoci vreo clipă de suferinţă, s-a zis cu viaţa ta. Nu te întreb dacă mă înţelegi. Înţelegi foarte bine.

Apoi îi dădu drumul ca şi cum atingerea lui l-ar fi murdărit şi îi întoarse spatele. Se aplecă după haine şi începu să se îmbrace.

— Ea spune că nu vrea să se mărite cu mine, comentă Ashley încet.

Luke se opri din încheiatul pelerinei. Se uită la el, peste umăr.

— Poftim? întrebă.

— M-a refuzat, repetă Ashley. Şi e chiar foarte hotărâtă în privinţa asta. Desigur, eu o să insist, dar cumva cred că nu o să fie prea impresionată.

Luke se duse la el şi îl privi, aşa lovit cum era. Ashley nu-şi întoarse chipul şi nici nu încercă să-şi şteargă sângele care îi picura din nas, pe lavalieră.

— Ei bine, dragul meu, spuse Luke, poate că îţi vei primi pedeapsa, până la urmă. Nu aceea de-a fi obligat să te căsătoreşti cu femeia pe care ai compromis-o, ci fiind forţat să *nu* te căsătoreşti cu ea. Eu am respectat-o întotdeauna pe Emily. Iar acum, respectul meu s-a înzecit.

Se întoarse şi porni cu paşi mari în direcţia casei, fără să se oprească pentru a-şi aştepta fratele.

*

Curând, aveau să afle toţi. Întreaga familie avea să ştie că rupsese logodna la doar o zi după ce fusese anunţată. Pentru că el acţionase nesăbuit şi vorbise cu Victor şi îşi asumase datoria de-a se căsători cu ea. Ar fi trebuit să o întrebe mai întâi. Poate că atunci şi-ar fi scutit familiile de durerosul şi mizerabilul adevăr.

Dar poate că nu. Poate că ar fi bănuit oricum – Lord Powell bănuise – şi ar fi pus întrebări sau ar fi forţat-o să spună adevărul. Şi atunci ar fi avut o părere şi mai proastă despre Ashley pentru că păstrase secretul. S-ar fi gândit, probabil, că încerca să se sustragă de la căsătorie, singurul lucru onorabil care mai rămânea de făcut.

Lucrul onorabil?! Emily, rămasă încă în seră, se uita lung la mâinile ei. Doar ieri făcuse o promisiune. Ieri fusese de acord ca logodna ei cu Lord Powell să fie anunţată public. Iar noaptea trecută… Oftă.

Şi se înşelase amarnic. Se gândise să ofere alinare. Când înţelesese că el avea nevoie de ea, merse înainte fără să se gândească. Sacrificase totul, inclusiv onoarea, pentru a oferi alinate. Şi eşuase lamentabil. Dar nu avea să înrăutăţească şi mai mult situaţia. Nu voia să aleagă calea laşilor. Nu avea să se mărite cu el. Ashley. Îşi întinse

palmele în poală. O durea tot trupul, se gândi ea. Până şi degetele. Chiar şi inima. Mai ales inima.

Anna fu prima care o găsi, după cinci minute sau mai mult – timpul nu prea mai însemna nimic pentru Emily în dimineaţa aceasta. Sora ei îşi trase un scaun şi se aşeză lângă ea. Era tentată să nu ridice privirea, să rămână ascunsă în lumea ei intimă şi tăcută. Şi, pentru o vreme, nu ridică ochii. Dar nu o putea răni pe Anna şi mai mult decât o făcuse deja, îşi zise Emily în sinea ei. Anna fusese ca o mamă pentru ea. Aşa că o privi. Chipul Annei încă mai era brăzdat de urmele roşii ale suferinţei.

— Emmy, oftă ea. O, Emmy.

Emily se întinse spre ea şi o mângâie pe mână. Dar era prea târziu ca să mai ofere alinare cuiva.

— Lord Powell era atât de furios şi de înverşunat pe dinafară, dar suferea atât de mult în sufletul lui, comentă Anna. Cu toate astea, ai făcut bine că ai vorbit cu el de dimineaţă, în loc să-l laşi pe Victor să facă asta. Te admir pentru asta.

Draga de Anna. Căuta mereu să nu condamne. Căuta mereu binele, chiar şi atunci când acesta nu exista. Emily o bătu uşor pe mână.

— Luke tocmai a venit la mine, continuă Anna. Mi-a spus că nu vrei să te măriţi cu Ashley. Este adevărat, Emmy? Şi este adevărat că... Ridică din umeri şi obrajii i se înroşiră. Dar asta nu e treaba mea. I-a spus lui Luke că te va mai întreba. Nu îl vei accepta?

Emily scutură din cap.

— Dar îl iubeşti. Anna o prinse de mână. L-ai iubit dintotdeauna. Chiar şi în anii în care a fost plecat. Chiar şi după ce s-a căsătorit şi după ce i s-a născut fiul. Asta e singura explicaţie pentru... pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută. Cred că a fost îngrozitor pentru tine să vezi cât s-a chinuit ieri să ascundă faptul că suferea. Acum te-ai putea mărita cu el, Emmy. Zău aşa, mulţi oameni spun că nu ai încotro şi că trebuie să te măriţi cu el.

Emily scutură din cap. Anna o strânse de mână.

— Atunci, eu te voi sprijini, indiferent care va fi

hotărârea ta, spuse ea. Nu voi permite nimănui să râdă de tine. Eu sunt cea care ţi-a spus întotdeauna că nu trebuie să te măriţi cu nimeni, că poţi rămâne aici pentru tot restul vieţii tale. Eşti sora mea, dar te-am simţit mereu ca pe fiica mea. Erai numai un bebeluş când mama s-a îmbolnăvit grav şi apoi a murit. Te iubesc de parcă ai fi copilul meu, Emmy. Îmi eşti la fel de dragă ca şi Joy sau oricare dintre băieţi.

Asta era problema, îşi zise Emily în sinea ei. O, asta era problema. N-ar fi avut încotro decât să rămână acolo pentru tot restul vieţii, ca o povară pe umerii oamenilor care aveau şi ei propriile vieţi de trăit. Fratele lui Ashley. Acum nu mai avea cum să scape. Îşi pierduse şansa pe care o avusese cu Lord Powell. Şi refuzase şansa de-a fi cu Ashley. Iar alt bărbat nu mai putea fi.

— Hai să mâncăm ceva, îi propuse Anna. Presupun că nu ai mâncat nimic toată ziua.

Ea scutură din cap. Nu putea să mănânce. Şi cu atât mai puţin putea să intre înapoi în casă şi să dea ochii cu ceilalţi. Ei sigur ştiau deja. Aveau să se uite la ea, poate cu condamnare în priviri, poate cu milă sau stânjeniţi. Ştiau că se culcase noaptea trecută cu Ashley. Cât de public devenise lucrul acesta. Ashley, îşi zise ea, mai trebuia să suporte şi ruşinea refuzului ei, faptul că nu-i permise să-şi răscumpere onoarea. Iar ea care se gândise să-i ofere alinare!

Anna o lăsă singură, dar mai târziu îi trimise o tavă cu mâncare. Emily mâncă un măr şi bău o ceaşcă de ceai.

*

— Va trebui să o convingem, spuse Charlotte. Problema cu Emily este că, din cauza afecţiunii de care suferă, i s-a permis întotdeauna că facă absolut tot ce doreşte. N-a învăţat-o nimeni ce înseamnă datoria. Poate că îi vei explica tu, Jeremiah. Poate pe tine te va asculta, având în vedere că eşti…

— Nu prea cred, dragostea mea… răspunse

reverendul Jeremiah Hornsby.

— Dacă trebuie să vorbească cineva cu Emily, interveni brusc contele de Royce, atunci acela voi fi eu.

Toată lumea, în afară de Emily şi Ashley, era adunată în sufragerie, deşi nimeni nu prea avea poftă de mâncare. Aceasta era o adunare de familie.

— Nu va vorbi nimeni cu Emily, spuse Anna. A luat o hotărâre. Am face bine să ne amintim că e o femeie matură, nicidecum un copil.

— La naiba cu asta, sări Lord Quinn. Singurul meu nepot este personajul negativ în toată povestea asta. Jur pe viaţa mea, că dacă ar intra pe uşă acum, l-aş ucide.

— Sunt doamne de faţă, Theo, îl opri Luke.

— La naiba, Theo, interveni Lady Sterne, n-ai observat că Luke îşi ascunde mâinile sub masă?

Luke făcu o grimasă şi ridică din sprâncene.

— Draga mea, reluă el, deja ţi-am oferit o explicaţie. Mi-am rănit încheieturile când mă jucam cu fiii şi nepoţii mei, ba chiar şi cu una din nepoate, în dimineaţa asta.

— Pfiu! exclamă Lady Sterne.

— Atunci, tu trebuie să vorbeşti cu Emily, Victor, spuse Charlotte. Dar trebuie să fii ferm cu ea.

— Ascultaţi la mine, interveni Lord Quinn, lovind cu degetul în masă. Era atât de încruntat, încât sprâncenele i se uniseră deasupra nasului, conferindu-i o expresie încordată. Cel care trebuie să fie ferm cu ea este nepotul meu. Îi voi spune asta de îndată ce îl voi vedea. Doamne, ea e aşa o fată dulce şi are nişte ochi atât de expresivi. Fără îndoială, a speriat-o de moarte. Trebuie pus să o convingă de faptul că a lăsat în urmă durerea resimţită la moartea soţiei sale şi că i se va devota ei. I-a spus asta de dimineaţă? Pun pariu că nu, pe viaţa mea.

— Este o întâmplare îngrozitoare, spuse reverendul Hornsby, şi o pată pe onoarea familiei. Jurăminte încălcate, seducţie, refuzul de a accepta consecinţele păcatului. Mă scuzaţi, draga mea şi Anna, dar vina cade numai pe umerii lui Emily. Nu contează cum i-a vorbit Lord Ashley de dimineaţă, Lord Quinn. Contează că i-a *vorbit* şi că s-a oferit

să facă ceea ce este onorabil.

— Poate că se va răzgândi, îşi dădu cu părerea Lady Sterne. Doamnelor le place să fie convinse. Poate că Lord Ashley a uitat, în dimineaţa asta, să-i amintească faptul că ţine la ea. Jur că a greşit dacă n-a făcut-o.

— Poate, interveni şi Luke pe un ton agasat, ar trebui să mâncăm ce avem în farfuriile de sub nas. Poate că ar trebui să le permitem celor doi oameni despre care vorbim acum să ia singuri deciziile în privinţa propriilor vieţi. Ridică o mână ca să oprească iute comentariul lui Charlotte şi trase adânc aer în piept. Pentru o clipă, toată lumea îi văzu clar încheieturile zdrobite ale mâinilor, despre care spusese că le lovise în joacă. Voi vorbi eu însumi cu Emily, până la sfârşitul zilei. Cred că am o oarecare influenţă asupra ei.

— Luke… începu Anna, întinzând mâna şi atingându-l pe braţ.

— Doamnă. El o privi cu calm. Doreşti să mănânci friptură rece de vită cu pâine? Sau preferi carnea de pui?

capitolul 11

Emily se schimbase în aceeaşi rochie veche care îl şocase pe Lord Powell cu numai câteva zile înainte. Îşi scoase acele din păr şi îşi scutură buclele, despletindu-le. Îşi aruncă pantofii şi-şi scoase ciorapii de mătase. Deşi ploaia se oprise, afară era o vreme umedă şi mohorâtă. Dar ei nu-i păsa. Se strecură pe scara servitorilor din spatele casei şi ieşi în aer liber.

Nu se ducea la cascadă. Nu era sigură că mai putea merge acolo, în locul în care făcuse cea mai mare greşeală din viaţa ei. Toate amintirile ei cu Ashley aveau să fie legate de locul acela – absolut toate. Culminând cu amintirea felului în care i se agăţase de gât, când încercase să-i aline suferinţa. Darurile erau periculoase, îşi zise în sinea ei. Uneori voiai să oferi şi nu făceai decât să iei mai mult decât dădeai.

Fugi uşor în direcţia cealaltă, traversă peluza udă şi rece, ajunse la copacii de pe ale căror ramuri îi picura apă în cap, pe faţă şi pe braţe, şi ajunse la poieniţa de dincolo de ei. Întotdeauna iubise locul ăsta – pentru motivul opus celui pentru care iubea cascada. Cascada o ajuta să se închidă în lumea ei mică, secretă. În schimb, poieniţa îi deschidea lumea spre priveliştea largă, spre câmpiile şi ţinuturile din depărtare.

Rămase pe loc multă vreme, privind lumea de dincolo de ea. Spre ordinea ei, frumuseţea şi pacea care stăpâneau acolo. Iarba era udă sub picioarele ei, dar lucrul acesta nu avea să o oprească. Se lăsă în genunchi şi se întinse cu faţa în jos, cu capul într-o parte, ca să se poată uita la câmpie de la nivelul pământului. Văzu firele de iarbă şi florile sălbatice aşa cum se vedeau între ele, cu rădăcinile în pământ şi crescând în sus, spre lumină şi ploaie. Putea vedea picăturile de apă pe fiecare fir de iarbă şi pe petalele florilor.

Apoi îşi rezemă capul pe braţe. Ţinea mâinile întinse pe pământ, cu degetele răsfirate. Putea simţi lumea învârtindu-se odată cu ea. Putea simţi pulsul universului în bătăile inimii. Rămase acolo, liniştită, simţind legătura.

Când îşi dădu seama că nu mai era singură, nu simţi neliniştea care punea de obicei stăpânire pe ea. Pentru o vreme, nici măcar nu se mişcă. Ştia cine era. El nu avea s-o deranjeze, dar nici nu avea să plece. În cele din urmă, îşi întoarse capul şi se uită la el. Stătea cu picioarele încrucişate pe iarbă, aproape de ea. Haina lui maro şi elegantă, precum şi pantalonii aveau să i se ude, gândi ea. Îi studie chipul lovit – cu un ochi umflat, pe jumătate închis, cu ambii obraji roşii, învineţiţi, cu o buză umflată şi spartă. Victor îi făcuse o vânătaie sub falcă. Oare cine fusese responsabil pentru restul? Lord Powell? Luke?

— Luke, spuse el, de parcă ar fi rostit întrebarea cu voce tare.

Ea se ridică şi observă că rochia era întunecată acolo unde se udase şi i se lipea de trup în faţă, de sus până jos. Nu conta.

Îşi ridică genunchii şi îi prinse cu braţele.

— Te-am văzut de la fereastra mea, explică el, speriind-o cu faptul că îi vorbise prin semne, în limbajul pe care începuseră să-l stabilească cu multă vreme în urmă, şi te-am urmărit. Azi nu-ţi găseşti liniştea nicăieri, nu-i aşa?

Îi zâmbi, apoi făcu o grimasă şi îşi atinse încet buza cu un deget. Ea se întrebă dacă Luke arăta la fel de rău. Oare de ce, se întrebă în sinea ei, nu venise nimeni să o bată şi pe ea? Ea merita o bătaie mai mult decât Ashley.

— Trebuie să vorbim, Emmy, îi zise el tot prin semne. Nu mi-a trecut vreodată prin cap că m-ai putea refuza. Aşa că i-am spus totul lui Royce, iar el le-a dat vestea bună tuturor din casă. Fără îndoială că nici el nu acceptă refuzul tău. Te-am pus într-o poziţie foarte ciudată – asta ca să nu spun mai multe.

Ar fi vrut să nu mai ia pe umerii lui responsabilitatea care îi revenea ei. Făcuse totul de bunăvoie. El îi oferise o viaţă respectabilă, şi ea refuzase. Nu-i datora nimic altceva. Nu-i datora absolut nimic. Îşi dorea să-i mângâie uşor obrajii loviţi şi buza rănită.

— Ah, ochii ăştia, comentă el. Ochii ăştia spun atâtea, dar uneori nici măcar eu nu pot traduce limbajul lor. Iar noi nu am inventat niciodată semne pentru gândurile şi sentimentele profunde. Nu e corect ca toată povara de-a asculta şi a înţelege să cadă pe umerii tăi. Îmi amintesc cum ţi-am spus odată că mă voi întoarce şi te voi învăţa să scrii şi să citeşti. Îţi aminteşti?

Îi spusese asta atunci când plecase. În dimineaţa aceea dureroasă – mai dureroasă chiar decât dimineaţa asta.

— Poate că ar trebui să rămân aici o vreme, să te învăţ, Emmy, continuă el. Să uit de noaptea trecută. Să uit de dimineaţa asta. Şi să fim, iarăşi, buni prieteni. Frate şi soră, aşa cum am fost odinioară.

Ea zâmbi cu tristeţe. Dar arătă cu degetul spre ea, întinse palma cu degetele răsfirate şi se uită la ele aşa cum s-ar fi uitat la o carte. Apoi înmuie o pană imaginară în cerneală şi scrise un cuvânt în aer. Apoi se uită înapoi la el.

— Deja ştii să scrii şi să citeşti? întrebă el. Cine te-a învăţat, Emmy? Luke?

„Da, Luke”.

— Blestemat să fie, protestă el.

Ea ridică din umeri.

— Prin urmare, nu mai pot face nimic pentru tine, nu? întrebă el. Emmy cea puternică şi independentă. Mereu ai fost aşa. Întotdeauna mi s-a părut o greşeală să fii considerată slabă şi neajutorată din cauză că nu poţi vorbi şi auzi, deşi mulţi oameni o făceau. Şi probabil unii încă mai cred asta. Ne gândeam întotdeauna că trebuie să te învăţăm, Emmy. Să te învăţăm să comunici. Poate că noi suntem cei care trebuie să învăţăm… să învăţăm să nu comunicăm sau să o facem într-un alt mod. Uite, asta e o idee. Poate că am avea de învăţat din liniştea ta, dacă am putea fi la fel. Cum este? Liniştea nu e o suferinţă teribilă, nu? Tu ai găsit un sens în tăcere. Eşti aproape o fiinţă cu totul diferită. Probabil că ai personalitatea cea mai puternică dintre toţi oamenii pe care îi cunosc.

Se opri din vorbit prin gesturi. Şi vorbise destul de mult, aşa cum făcuse dintotdeauna. Ea îl înţelesese mereu, poate şi pentru că îi plăcea să îl privească. Se simţea orice, numai puternică nu. În momentul acesta, aproape că îşi dorea să fi cedat de dimineaţă şi să se lase purtată de viaţă încotro avea s-o ducă. L-ar fi avut pe Ashley… pentru tot restul vieţii. Ca prieten, iubit, soţ. Nu! Nu, nu l-ar fi avut niciodată. Chiar dacă ar fi acceptat să se mărite cu el, nu ar fi fost al ei niciodată. Inima lui Ashley era dată şi fusese îngropată odată cu soţia lui. Ea nu putea fi fericită cu ceea ce rămăsese în urma ei… mai ales dacă resturile îi erau oferite din obligaţie, o obligaţie pe care ea i-o crease.

— Poate că într-o zi voi învăţa cum să fiu tăcut, continuă el, şi de data asta îi zâmbi cu ochiul lui bun, gest care îl făcu să semene şi mai mult cu Ashley cel de odinioară, în ciuda faptului că avea chipul mutilat. Dar, între timp, poate că ar trebui să te învăţ să vorbeşti, Emmy. Asta chiar ar fi un dar de preţ.

Ea îşi prinse buza inferioară între dinţi.

— Ai încercat vreodată? o întrebă, aplecându-se uşor înainte. Presupun că n-ar fi imposibil. Ştii că scoţi sunete, Emmy, nu? Mai ales atunci când râzi. Dacă măcar ai auzi, probabil că ai putea şi vorbi. Ai încercat vreodată?

„Când eram mică”, îi spuse ea prin câteva semne cu degetele, „am vorbit puţin”.

El făcu ochii mari.

— Tu?! exclamă el. Ai putut vorbi? Puteai auzi, Emmy? Ce s-a întâmplat?

„Am făcut febră”, îi spuse în cel mai rapid mod posibil. „Şi apoi nu am mai auzit”.

— La naiba, sări el, n-am ştiut asta. Îţi aminteşti cum erau sunetele, Emmy? Îţi aminteşti cum vorbeai?

„Nu”, răspunse ea cu tristeţe. „Nu, eram foarte mică”.

— Atunci, ar trebui să poţi vorbi din nou, Emmy. Se aplecă înainte, cu o expresie nerăbdătoare şi aproape copilărească pe chipul lui lovit. Ai *încercat?*

Stătuse deseori în faţa unei oglinzi, formând cu gura cuvintele pe care le citea pe buzele altor oameni. Încercase chiar să scoată sunete. Dar nu avea de unde să ştie că vorbise cu adevărat. Nu încercase asta cu nimeni. Şi nu îşi mai amintea cum era să vorbească.

— La naiba, *ai încercat.* Zâmbi larg, apoi îşi pipăi buza din nou. Recunoaşte.

Ea încuviinţă, stingherită.

— Spune „da”, o îndemnă el. Lasă-mă să te aud.

Ea rămase fără suflare, de parcă ar fi alergat cinci kilometri fără oprire. N-ar fi recunoscut niciodată adevărul. Dar el ar fi ştiut.

— Spune-mi „da”, o rugă el din nou şi zâmbetul i se înmuie.

Trase aer în piept şi îşi mişcă buzele cu grijă, formând cuvântul. În acelaşi timp, se forţă să scoată ceea ce credea ea că era sunetul potrivit. Apoi îşi ascunse faţa în mâini. Când avu destul curaj să-şi ridice palmele, văzu că el *râdea.*

— Cuvântul a fost corect format, îi spuse, şi s-a auzit şi sunetul. Dar nu a fost nicio legătură între cele două. Emmy. Cred că ai blocat sunetul… Pentru că s-a auzit pe

nas.

Ea îşi muşcă buza, îngrozitor de stânjenită. Ce se întâmplase cu ideea lui de a învăţa să tacă? *Ea* ar râde de *el* dacă nu s-ar descurca?

— Încearcă din nou, o îndemnă. Lasă sunetul să-ţi iasă prin gură. Lasă aerul să-ţi iasă printre buze.

Ea nu ştia cum. Nu-şi putea aminti. „Rosteşte tu cuvântul”, îi ceru ea, cu o mână. Dar atunci când o făcu, ea tot nu-şi dădu seama cum reuşea. Se aşeză mai aproape de el până când genunchii aproape li se atinseră. „Din nou”, îi porunci ea.

— Da, zise el în timp ce ea întinse o mână şi îi atinse uşor gâtul, cu vârfurile degetelor, simţind vibraţiile.

— Da. Da. Da.

Apoi îşi atinse gâtul şi încercă să obţină aceleaşi vibraţii. El îi spusese să lase aerul să-i iasă printre buze. Puse o mână în faţa gurii. Putea simţi aerul… şi apoi vibraţiile. Privirea îi ţâşni spre el.

— Ai reuşit, jur pe viaţa mea! exclamă el. Emmy, îţi iese sunetul pe buze. Acum spune „da”.

— Nndddaaahhhh, spuse ea.

Licărul din privirea lui nu era neapărat de bucurie. Era… de victorie. Genul de expresie pe care o văzuse în ochii lui Luke atunci când Joy făcuse primul pas.

— Da-a-a, repetă el mai apăsat.

— Daaa, repetă ea.

Ashley se distra. Acelaşi Ashley, deşi acum era ceva mai ponosit. Dar ea se concentra mult prea puternic pentru a-şi da seama de asta.

— Da, spuse el.

— Nndaaahh.

— Da-a-a.

— Nndaaa.

— Da.

— Nda.

— Da.

— Da.

El râdea.

— Da, Emmy, da, spuse el, şi întinse braţele spre ea.

Râdea şi ea, din toată inima, precum un copil care câştigase un premiu. Putea vorbi! Putea forma cuvintele, putea scoate sunetele şi se putea face înţeleasă. Putea rosti un cuvânt. Râdea în hohote. Se legănă înainte câţiva centimetri… după care se opri.

Ashley deveni brusc serios, şi la fel şi ea. Îşi lăsă mâinile să-i cadă pe genunchi.

— Emmy, spuse el, mărită-te cu mine. Mărită-te cu mine şi fă-mă să râd din nou. Mărită-te cu mine şi învaţă-mă să fiu tăcut şi liniştit ca tine. Mărită-te cu mine şi lasă-mă să te învăţ să vorbeşti… să porţi o conversaţie. Să-i distragi pe oameni cu sporovăială ta. Mărită-te cu mine.

Tentaţia era aproape copleşitoare. Pentru câteva minute, cei şapte ani dispăruseră, şi ei fuseseră pur şi simplu fericiţi împreună, aşa cum fuseseră întotdeauna. Într-o ocazie rară, în care reuşiseră să comunice, el trecuse în lumea ei la fel de sigur cum pătrunsese şi ea într-a lui. Tentaţia de a crede că cele câteva minute ar putea fi extinse la o viaţă întreagă era, într-adevăr, puternică.

Ea clatină din cap. El o privi multă vreme înainte ca ea să cedeze ispitei. Îi ridică una din palmele pe care le ţinea pe genunchi şi-şi cuibări obrazul în ea, apoi o întoarse şi o sărută. După asta, i-o aşeză înapoi pe genunchi.

— Da, ştiu, spuse el când ea îşi ridică privirea din nou. Îl iubeşti, Emmy. Şi în viaţa mea au existat Alice şi Thomas. Ceea ce simţim unul pentru celălalt nu va depăşi aceste bariere. Să fie cum vrei tu, atunci.

Ea îi zâmbi.

— Dar, Emmy, continuă el prin semne, dacă va exista un copil – şi poate exista un copil –, trebuie să te măriţi cu mine. Înţelegi? Atunci nu vom mai fi doar noi doi. Va mai exista altcineva, mai important decât fiecare din noi. Copiii sunt atât de fragili şi de inocenţi. Înaintea altor lucruri, trebuie să îi protejăm pe ei. Îmi promiţi?

Îi vedea întipărită pe chip durerea amintirii. Faptul că existase un copil – fiul lui – pe care fusese incapabil să-l protejeze. Prin gesturile pe care le făcea cu mâinile, îi arăta

că un copil era o fiinţă fragilă şi preţioasă. Ea încuviinţă.

— Dah, spuse ea.

— Mulţumesc. Se aplecă înainte şi-i lua mâinile într-ale lui. Le duse, una câte una, la buze. Dacă nu răceşti serios, Emmy, în rochia aia pe care o porţi, atunci chiar că nu există dreptate pe lumea asta. Vino înapoi în casă cu mine.

— Dah, spuse ea, ridicându-se şi făcând o grimasă când rochia i se lipi de trup.

Porni alături de el, bucuroasă că îi oferise braţul lui drept sprijin. Când ajunseră la peluză, îi zâmbi, îşi adună fustele şi fugi singură în direcţia uşii laterale.

După ce sună clopoţelul, apăru o servitoare, iar ea îi făcu semn că doreşte apă caldă. Slujnica se întoarse cu un vas mare de apă fierbinte şi un mesaj.

— Excelenţa Sa doreşte să vă vadă în camera de lucru, cât mai curând după ce veţi fi gata, milady, zise ea şi făcu o plecăciune.

Emily simţi emoţia strângându-i stomacul. Dintre toţi, cu Luke îi era cel mai greu să se întâlnească. Nu că ar fi fost vreodată dur cu ea. Nu o pedepsise niciodată – nu o făcea nici cu propriii copii. Dar Luke nu avea niciodată nevoie să folosească vorbe dure sau violenţă pentru a-şi impune voinţa în casa lui. Prezenţa lui era suficientă. Iar expresia din ochii lui era şi mai greu de suportat. În camera de lucru! Era o invitaţie oficială, se părea. Şi acel „cât mai curând” însemna „acum”, sau chiar mai devreme.

Se spălă rapid, îşi trase o rochie curată şi uscată peste juponul cu cercuri mici, îşi pieptănă părul într-o coadă simplă şi trase aer în piept de câteva ori ca să se liniştească.

Un valet îi deschise uşa camerei de lucru. Luke stătea în spatele biroului şi scria. Nu se uită la ea şi nici nu se ridică timp de un minut întreg. Emily rămase tăcută, cu faţa spre el, de cealaltă parte a biroului. Ştia că o ignora înadins. O făcea să se simtă ca o servitoare neascultătoare care urma să fie pedepsită.

În cele din urmă, el lăsă pana jos şi îşi ridică privirea

spre ea. După cum se aşteptase, ochii lui o priveau cu răceală. De asemenea, aşa cum se aşteptase, el nu-i vorbise atât de mult timp, încât fu nevoită să se străduiască din răsputeri să nu-şi coboare privirea… Ea, care nu vorbea, se simţi dintr-odată umilită de absenţa cuvintelor. Nu o invită să ia loc.

— Emily, începu el, ai făcut un tânăr să se simtă foarte nefericit şi extrem de furios astăzi. L-ai umilit şi, mai mult, l-ai umilit şi în faţa familiei sale. N-ai procedat bine deloc.

Ea înghiţi în sec.

— Ţi-ai făcut propria familie nefericită, continuă el. Inclusiv pe Anna. Fericirea ei este cel mai important lucru pentru mine pe lumea asta. Sunt destul de supărat pe tine.

Ea privi scurt spre mâna în care ţinuse stiloul. Îi văzu şi pumnii. Pe chipul lui nu existau semne de violenţă. Prin urmare, fusese o pedeapsă, pur şi simplu. Ashley nu ripostase. La fel cum nici ea nu avea să riposteze acum.

— Îţi voi pune o întrebare, spuse el. Nu mă interesează exact ce aţi făcut voi, tu şi fratele meu, ieri-noapte, şi cum s-a ajuns la asta este numai treaba voastră. Dar vreau să ştiu dacă a fost de comun acord, Emily. Ai fost constrânsă în vreun fel?

„Nu. O, nu”, răspunse ea. Nu trebuiau să creadă niciodată aşa ceva despre Ashley. Oare el îl întrebase şi pe Ashley dacă o *forţase*?

— Mulţumesc, spuse Luke. Nici eu nu credeam, dar am simţit că este necesar să întreb. Şi astfel, Emily, ai oferit cu nechibzuinţă ceva ce nu trebuia dat, şi acum ai ales să nu-i permiţi lui Ashley să-ţi spele onoarea. Aşa este?

Ea încuviinţă.

— Şi nu există nicio şansă să nu fi înţeles situaţia? Iar atunci când vei înţelege, să-ţi schimbi părerea? Iar noi să ne pregătim de nuntă săptămâna viitoare?

Doar dacă ar fi ştiut că rămăsese însărcinată. Dar nu avea să afle asta săptămâna viitoare. Scuturã din cap.

Luke îşi puse coatele pe mânerele scaunului şi începu să bată darabana.

— Atunci, ţi-ai recâştigat o bucăţică din respectul meu, fu ea surprinsă să-l audă rostind. E nevoie de o mare putere de caracter să refuzi un bărbat pe care îl iubeşti mai mult decât viaţa, doar pentru că ar fi greşit să te măriţi cu el.

Ea era pregătită să suporte o predică în care să i se spună că trebuia să accepte oferta lui Ashley. În schimb, simţi că-i venea să plângă, pentru că, în mod neaşteptat, Luke era de acord cu decizia ei. El aşteptă să-şi şteargă ochii.

— Poţi pleca acum, îi spuse scurt, dând din cap, apoi îşi ridică stiloul şi coborî din nou privirea.

Una peste alta, se gândi ea, ieşind din birou şi închizând uşa în urma ei, se simţea ca şi cum ar fi fost aspru pedepsită. Îi tremurau picioarele şi avea palmele transpirate. Era o senzaţie straniu de reconfortantă.

*

Nu mai era plăcut să se afle în mijlocul familiei, descoperi Ashley. Şi asta îl făcea să tranşeze mai repede lucrurile. Ajunse în salon, unde mama, unchiul, familiile Hornsby şi Severidge, precum şi Lady Sterne serveau ceaiul, şi simţi că se loveşte de un zid de indiferenţă şi răceală. Se făcu nevăzut.

Urcă în camera copiilor, unde aproape toţi, în afară de cel mai mic Hornsby, care dormea, şi tânărul Harry, care îşi bea ceaiul în camera Annei, erau în al nouălea cer să vadă un nou potenţial partener de joacă, dar începură să-i pună o grămadă de întrebări legate de faţa lui lovită. Doris îl făcu însă imediat să se simtă ca un intrus, şi chiar şi Weims ridică din sprâncene şi se întoarse să se ocupe de fiul lui mai mic, care îl trăgea de haină pentru că voia să fie ridicat în braţe. Ashley le zâmbi copiilor, îi făcu să chiuie de bucurie când le povesti că dăduse nas în nas cu un taur furios, şi care, apropo, arăta mai rău decât el, le făcu semn cu mâna şi se retrase.

Avea să rămână, se hotărâse el în timp ce se întorcea

acasă împreună cu Emily, şi avea să o ajute cumva să facă faţă îngrozitorului scandal care explodase în timpul zilei. Măcar nu se ştia decât în familie. Se îndoia că lui Powell i se spusese întregul adevăr… poate doar dacă Emmy nu fusese brutal de sinceră cu el. Avea să rămână, se gândi Ashley, şi, încet-încet, avea să o facă să se îndrăgostească de el. În timp, ea avea să-şi dea seama că nu avea altă soluţie decât să se mărite cu el. Acum nu mai putea să existe alt soţ pentru ea.

Va rămâne şi o va învăţa să vorbească. Avea să facă ceva util cu viaţa lui, măcar de data asta. I se părea că trecuse o veşnicie de când făcuse un lucru bun. Închise ochii pentru o clipă şi îşi aminti cât de ocupat şi de fericit fusese în anii în care lucrase pentru Compania Indiilor de Est. Faptul că avea s-o înveţe pe Emmy să vorbească avea să fie la fel de eliberator. Şi, cu un singur cuvânt rostit puţin greşit şi pe un ton straniu, ea îi arătase că era posibil.

Să rămână şi să o înveţe să vorbească avea să-i facă bine. Îşi va lua mintea de la un trecut pe care nu-l mai putea repara, şi pentru care nu mai avea nicio pedeapsă de ispăşit. Probabil. Şi poate că şi el avea să înveţe ceva de la ea. Avea cel puţin la fel de multe de învăţat şi el.

Dar, la scurtă vreme după ce se întorseseră în casă, îşi schimbase părerea.

Emmy îşi stabilise singură cursul vieţii. Rupsese logodna cu Powell şi refuzase cererea lui în căsătorie – de două ori –, chiar dacă mai încercase, şi era sigur că şi ceilalţi membri ai familiei ei mai încercaseră să-i explice faptul că nunta lor era ceva obligatoriu. Ea nu voia să se răzgândească. Emmy era genul de persoană care nu alegea niciodată calea cea mai uşoară, dacă nu era drumul pe care şi-l dorea. Nu credea că există lucruri inevitabile.

Atitudinea ei nu putea decât să nască respect… şi, uneori, să-l facă s-o zguduie ca să înţeleagă realitatea. Zâmbi în ciuda tristeţii care pusese stăpânire pe el. Ţinea la Emmy mai mult decât la oricine altcineva din viaţa lui, oricât de straniu ar fi putut părea. Mai ales având în vedere faptul că aproape uitase complet de ea în timpul cât fusese

plecat. Deşi acum nu mai era atât de sigur că o uitase – simţise nevoia urgentă şi iraţională de-a se întoarce acasă, la Bowden. Oricum, faptul că ţinea la Emmy era principala problemă de astăzi. Nu voia să se însoare cu ea, dacă trebuia să recunoască adevărul. Era şi uşurat văzându-i încăpăţânarea, în aceeaşi măsură în care era speriat.

Ura să se gândească la Emmy ca la o soţie, o iubită. Îşi aminti trupul ei cald, catifelat, voluptuos şi gol sub al lui. Îşi aminti de faptul că fusese virgină. Îşi aminti de impulsul de nestăpânit de-a o poseda. Şi simţi ceva, nu repulsie, ci… o mare tristeţe. O nemărginită ruşine. Cunoscuse ceea ce nu avusese nicio dorinţă să ştie. O cunoscuse ca pe o femeie. Şi, cu toate astea, el voia să o ştie numai ca pe fiinţa sălbatică pe care o văzuse ieri-dimineaţă, când stătea pe stânca de deasupra cascadei, refuzând să-l asculte pe Powell. Şi voia să şi-o amintească aşa cum fusese cu şapte ani în urmă.

— Unde îl pot găsi pe Excelenţa Sa? îl întrebă pe valetul din hol, privindu-l direct în ochi şi refuzând să-şi ascundă faţa în umbră. Era sigur că ceea ce aflase familia de la etaj, servitorii ştiau deja în detaliu.

Aşa funcţionau lucrurile într-o casă mare. Probabil servitorii ştiau exact câţi pumni îi dăduse Luke, deşi Ashley renunţase la un moment dat să-i mai numere.

— Se află în camera de lucru, milord, îl informă valetul.

— Întreabă-l dacă îl primeşte pe Lord Ashley Kendrick, îi ceru el pe un ton formal, aşteptând apoi în hol până când valetul apăru din nou şi îi făcu semn să intre.

Luke stătea în spatele biroului. Îl privi cu răceală când intră, dar nu se ridică şi nici nu-i spuse să ia loc. Ashley recunoscu tactica pe care Luke o folosea întotdeauna şi care avea o eficienţă de invidiat. Aşa, aşezat în spatele biroului, Luke era ducele de Harndon, stăpânul de necontestat la Bowden şi pe toate celelalte proprietăţi, capul de necontestat al familiei. Cu mulţi ani în urmă, un tânăr egoist şi rebel fără vreo ţintă în viaţă în afară decât, poate, de ruină se înfăţişase astfel în faţa lui Luke de mai

multe ori. Acum Ashley se simţea iarăşi precum tânărul de odinioară. Devenise un om de afaceri independent, de succes şi foarte respectat în India. Dar viaţa aceea se destrămase şi apoi îşi continuase fulgerător declinul în doar câteva zile de când se întorsese din India. Venise vremea să facă ceva în privinţa asta. Cu o jumătate de oră în urmă luase o hotărâre.

— Ai dorit să vorbeşti cu mine? întrebă Luke.

— N-o să întreb dacă ea poate rămâne aici, spuse Ashley. Ar fi o insultă pentru iubirea pe care tu şi Anna i-aţi arătat-o întotdeauna. Vă rog doar să vă asiguraţi că este lăsată în pace. Că nu o să aibă parte de acuzaţii, insulte, şi nu va fi tratată cu răceală. Ea este nevinovată.

— Şi totuşi, dragul meu, zise Luke, m-a asigurat că nu a fost forţată.

Ashley îşi încleştă maxilarul.

— Ea nu are nicio vină, repetă el. Şi o să-mi promiţi ceva, Luke.

— O să promit?

Nimeni nu putea părea mai autoritar decât Luke, când avea sprâncenele ridicate.

— Că o să mă chemi dacă afli că a rămas însărcinată, spuse Ashley. Voi veni imediat, aducând o licenţă cu mine.

— Ai de gând să pleci undeva?

Sprâncenele erau încă ridicate.

— Acolo unde ar fi trebuit să mă duc de îndată ce am pus piciorul în Anglia, explică Ashley. La Penshurst. La Alice acasă. Acasă la mine. Voi avea de lucru acolo. Proprietatea e condusă de un simplu administrator de mai bine de patru ani, de la moartea fratelui lui Alice. A venit vremea să preiau hăţurile.

— Da, admise Luke. Ai fost întotdeauna priceput la asta.

— Voi pleca mâine, la prima oră, adăugă Ashley. Dar nu e departe. E aproape, în Kent. Mă pot întoarce repede.

— Da, încuviinţă Luke.

— Ţin la ea, spuse Ashley. Vreau să ştii asta. N-a fost… urât. Ţin la ea.

— Da. Ochii reci ai lui Luke îi examinară chipul. Întotdeauna ai ţinut la ea, Ash. Aşează-te şi hai să bem ceva împreună. Cu două seri în urmă, când te-am văzut în sala mea de bal şi m-am convins că nu e o iluzie, eram mai fericit decât pot descrie în cuvinte. Fratele meu – singurul frate care mi-a mai rămas – se întorsese acasă. Mă şi închipuiam discutând cu tine, făcând plimbări călare în timp ce soţiile noastre şi copiii se cunoşteau mai bine. E o imagine care a ajuns praf şi pulbere.

Dădu ocol biroului, puse o mână pe umărul lui Ashley şi îi indică cele două scaune din faţa căminului.

capitolul 12

Ashley pleca. Se ducea la Penshurst, proprietatea din Kent pe care o moştenise de la soţia lui. Nu era la fel de departe ca India. De fapt, se afla la doar o zi distanţă. Mai aproape decât casa lui Victor sau a lui Charlotte. Însă Emily ştia, în timp ce se aşeza pe scaunul de la geamul din camera ei – îmbrăţişându-şi genunchii, cu capul rezemat de sticla rece a ferestrei –, că ar fi putut la fel de bine să se afle şi-n India. Ba chiar mai departe. Când plecase acolo mai existase speranţa, oricât de slabă, că avea să se întoarcă într-o zi. De data asta nu mai exista nicio astfel de speranţă. El nu avea să se mai întoarcă la Bowden. Nu atât timp cât era ea acolo. Probabil nu avea să-l mai revadă vreodată.

Se uită la câmpii şi la copaci. O zi asemănătoare fusese şi atunci când plecase pentru prima dată. Cenuşie şi vântoasă. Nu avea cum să vadă partea din faţă a casei, nici grajdurile sau adăpostul pentru trăsuri.

Nu ştia dacă plecase încă. Îşi aminti sentimentul de panică care-i chinuise stomacul data trecută. O împinsese, în cele din urmă, să se năpustească afară şi să se ascundă printre copaci ca să-i vadă trăsura trecând. Simţea aceeaşi panică acum. Dar de data asta nu mai putea face nimic. Îşi

coborî fruntea ei pe genunchi şi închise ochii.

De data asta, ea fusese cea care alesese să-l îndepărteze. Şi dacă ar fi fost să aleagă din nou – dacă ar fi venit să o întrebe încă o dată –, nu şi-ar fi schimb hotărârea. Pleca pentru că ea îl respinsese. Pentru că îl iubea.

Se întrebă dacă suferinţa ei era suficientă pentru a plăti ceea ce-i făcuse lui Lord Powell. Nu-i părea rău pentru ea – merita acest sentiment de disperare. Spera ca Lord Powell să-şi găsească pe altcineva. Spera să fie fericit. Spera ca el să ajungă să se uite în trecut şi să-i pară bine că ea rupsese logodna. Îşi concentră gândurile asupra lui, imaginându-şi chipul lui cu sprâncene groase şi nas destul de mare şi dinţi uşor strâmbi. Încercă să-şi dea seama de ce un bărbat chipeş nu trebuie neapărat să aibă trăsături perfecte. Încercă să-şi mute gândurile.

Ashley pleca. Nu avea să-l mai vadă niciodată. Şi dacă totuşi avea să-l mai vadă, asta nu ar face-o decât să se simtă mai rău. Nu, nu se putea simţi mai rău.

Seara trecută nu coborâse la cină. Şi nici nu se alăturase familiei după cină, în salon. Anna venise la ea mai târziu, după ce fusese în camera copiilor să-l hrănească pe Harry, şi îi spusese că Ashley pleca.

— Curând, toţi se vor întoarce la casele lor, Emmy, îi spusese ea, luându-i mâinile într-ale ei şi zâmbindu-i. Totul va reveni iarăşi la normal. Nu vom mai fi decât Luke, eu, copiii şi tu – aşa cum îmi place mie cel mai mult. Chiar şi mama pleacă împreună cu Doris şi Andrew. Îţi vei putea trăi viaţa aşa cum doreşti. Vei putea picta din nou. Îţi vei găsi liniştea. Vei fi fericită, Emmy, imediat ce întâmplările petrecute zilele astea vor deveni trecut. Lord Powell a fost drăguţ, dar el nu te-ar fi înţeles aşa ca mine sau ca Luke şi nu te-ar fi iubit nici pe jumătate. Ai făcut ceea ce trebuia.

Draga de Anna. Nici nu vorbise despre Ashley sau despre motivul pentru care fusese nevoită să rupă logodna.

Aşa că astăzi pleca. Plecase. Soarele răsărise deja de mai mult de o oră. Anna spusese că avea să plece la primele ore ale dimineţii. Plecase. Era deja de o oră pe

drum. Braţele lui Emily se strânseră mai puternic în jurul picioarelor, şi închise ochii şi mai bine. Se închise în lumea ei – complet.

Restul vieţii ei începuse. Aşa să fie, atunci. Nu avea să se ascundă în camera ei pentru totdeauna sau să fugă afară, doar de dragul de a scăpa. Avea să se îmbrace decent, ca aproape în fiecare zi în care Lord Powell fusese acolo, şi avea să coboare la micul dejun. Desigur, exista pericolul ca toată lumea să fie acolo. Dar nu conta. Oricum avea să coboare.

— Dah, spuse ea, ridicându-se cu hotărâre şi traversând încăperea până la garderob.

Rămase în faţa oglinzii.

— Dah, repetă ea. Nu, nu era destul de bine. Îşi coborâse prea mult falca. Ar fi trebuit să-i spună ieri, aşa cum îi atrăsese atenţia asupra sunetului. Aşa trebuiau să arate gura şi maxilarul. A-a-a, repetă ea. Dah.

Acum arăta mai bine. L-ar fi certat pentru că nu o certase *el.* Zâmbi la imaginea ei.

Şi apoi chipul i se schimonosi. Îl ascunse în palme şi începu să plângă în hohote.

*

— Emily va veni acasă cu mine şi Constance, spuse Victor fără să zâmbească, cu o expresie aproape sumbră. Aşa se cade. Eu sunt fratele ei, capul familiei ei. Locul ei este la Elm Court. Acolo voi fi capabil să fiu cu ochii pe ea.

— Iar Charlotte şi Jeremiah vor fi aproape, adăugă Constance. Va fi o consolare pentru ea să fie aproape de biserică.

— Eu am spus întotdeauna – nu-i aşa, iubirea mea? –, am spus întotdeauna că locul unei fete nemăritate este în casa în care s-a născut, alături de capul familiei, oricine ar fi acesta, continuă Jeremiah. Emily poate fi învăţată să fie utilă la Elm Court. Iar Charlotte o va ajuta pe Constance să-i ofere îndrumare morală.

— Doamne, sună de parcă nu l-ai considera pe Luke

un tutore responsabil, spuse Doris.

Contele Weims puse o mână peste a ei, pe masă, iar ea tăcu.

— Probabil că Emily ar fi mai fericită dacă ar pleca cât mai departe de aici, comentă bătrâna ducesă de Harndon. Cu propria familie, şi la distanţă de toţi membrii familiei mele.

— Emmy va rămâne acolo unde-i este locul, interveni Anna, cu obrajii înroşiţi. Acolo unde a fost mereu fericită şi iubită. Nu va pleca împreună cu tine, Victor, ca să o trataţi ca pe un copil care trebuie să fie disciplinat.

Luke reacţionă asemenea lui Weims, aşezând o mână peste a ei.

— Nu trebuie să te superi, draga mea.

— Dacă s-ar afla adevărul, spuse Victor, Luke va fi chiar fericit să scape de Emily, Anna. Nu cred că îi face bine să ştie că fratele lui a dezonorat-o sau că sora noastră e cea care i-a refuzat lui Lord Ashley şansa de a-şi răscumpăra păcatele.

— E adevărat, Anna, zise Constance, gata să izbucnească în lacrimi.

Anna deja plângea.

— Şi trebuie să te gândeşti mai întâi la sentimentele soţului tău, de-abia apoi la cele ale lui Emily, Anna, adăugă Jeremiah. El este lordul şi stăpânul tău.

— E uimitor, jur pe viaţa mea, începu Luke, ridicând foarte mult din sprâncene, cu o privire mai mult plictisită decât glacială, că există atât de mulţi oameni care îmi cunosc cele mai intime gânduri şi sentimente şi aleg să vorbească despre ele în locul meu.

El nu terminase de vorbit. Însă Emily, care stătea la masă, văzându-i pe toţi cum vorbeau despre ea la persoana a treia, văzându-i cum îi hotărau viitorul, deşi îşi ţinuse ochii pentru mult timp în farfurie, nu aşteptă să vadă şi restul. Se ridică în picioare, împături şerveţelul şi-l aşeză frumos lângă farfurie, apoi ieşi din cameră, înfrângându-şi impulsul de-a fugi.

Nu avea *unde* să fugă. Nu avea unde să meargă.

Indiferent dacă dorea sau nu, ei aveau să hotărască pentru ea. Acum devenise pentru totdeauna fata bătrână din familie, o povară pentru ei toţi, fie că recunoşteau sau nu, chiar şi faţă de ei înşişi. Chiar dorinţa de-a evita această situaţie o făcuse să se decidă cu privire la căsătorie. Mai bine o căsătorie lipsită de pasiune în care să nu existe o iubire profundă, se hotărâse ea, decât să depindă de rudele ei pentru tot restul vieţii.

Acum nu mai avea încotro, rămânea dependentă. Şi mai rău, nu mai era nici măcar o fată nemăritată virgină care depindea de ei. Era o femeie dezonorată. Poate că ei n-aveau s-o descrie chiar aşa, dar toate cuvintele care fuseseră rostite la masa de dimineaţă făcuseră aluzie la lucrul acesta. Şi la faptul că nu era normală, că era incapabilă să-şi conducă propria viaţă. Cât o obosise să le urmărească sunetele – prea obosită ca să o amuze până şi gândul acesta. Sunetul, vocile, se părea, conduceau lumea.

Urcă în camera ei pentru a lua o pelerină şi apoi ieşi din casă. Traversă parcul englezesc şi peluza de mai departe. Trecu podul şi merse pe alee până la pâlcul de copaci. Ciudat, dar în acei şapte ani, niciodată nu se întorsese la copacul acela. Dar nu uitase care era.

Se rezemă de el, la fel cum o făcuse în dimineaţa aceea. Îşi lăsă capul pe spate, lipit de trunchi, şi închise ochii. Se închise iarăşi în lumea ei. În dimineaţa aceasta, întârziase cu câteva ore.

*

Luke aşteptă ca Emily să plece. Strânse mâna Annei între degetele sale. Ca şi Emily, soţia sa îşi controla foarte bine emoţiile. Rareori vorbea în public despre ce simţea, şi la fel de rar se supăra atunci când se afla în compania altor oameni.

— Mi se pare, începu Luke, că astăzi şi ieri nu au fost luate în seamă două lucruri importante. Poate chiar trei. În primul rând, Emily este un om cu inteligenţă şi voinţă proprie. În al doilea rând, este o femeie adultă – are

douăzeci şi doi de ani. În al treilea rând, deja şi-a asumat responsabilitatea pentru propriile fapte care s-au petrecut acum două nopţi, şi deja a hotărât ce vrea să facă în viitor. Poate că nu e tocmai cel mai bun lucru să încercăm să-i stabilim viitorul noi, mai ales dacă este şi ea prezentă. Poate că ar trebui să ţinem cont de dorinţele ei.

— Bravo, băiete! exclamă Lord Quinn.

— Emmy va dori să rămână aici, Luke, spuse Anna.

— Emmy trebuie să înveţe că ieri a renunţat la dreptul de-a alege, comentă Victor.

— Emily trebuie să înveţe că viaţa ei trebuie să fie condusă de bărbaţi, spuse Jeremiah. În cazul acesta, de Victor.

— Eu îi voi oferi lui Emily o alegere despre care nu a vorbit încă nimeni, interveni Lady Sterne pentru prima dată în discuţia aceasta. Îi voi da de ales, nu o voi obliga. Şi aş vrea să le amintesc tuturor celor care vorbesc despre rolul bărbaţilor din viaţa femeilor – şi se uită cu duritate la reverendul Harndon – că unele femei se descurcă foarte bine şi fără câini de pază. Harndon deja ne-a spus câţi ani are Emily. Dacă vrea, se poate întoarce la Londra cu mine. Suntem în plin sezon, când toată lumea bună se adună ca să se distreze. O voi scoate în lume şi ne vom petrece împreună cea mai frumoasă primăvară de la debutul Annei şi al lui Agnes. E vremea să nu o mai cocoloşim pe Emily. Este doar *surdă,* nu un copil fără minte.

— Bravo, Marj, draga mea, exclamă iarăşi Lord Quinn.

Luke făcu o grimasă, părând amuzat.

— Mătuşă Marjorie, spuse Anna. O, mătuşă Marjorie, eşti o *drăguţă.*

— Imposibil, doamnă, interveni reverendul Hornsby. Vă amintesc faptul că Emily este dezono…

— Termină propoziţia, băiete, şi o să te îneci cu sângele care-ţi va curge din nas, îl opri Lord Quinn, pe un ton plin de afabilitate.

— Theodore! exclamă bătrâna văduvă Harndon, privind cu răceală spre fratele ei.

— Pot sugera să vorbim despre vreme? spuse Lady

Sterne, ridicându-se în picioare şi făcând un gest prin care le dădu de înţeles bărbaţilor că nu se aştepta să se ridice din politeţe pentru ea. E plictisitor, dar nu insultăm pe nimeni. Mă duc să o caut pe Emily. O, Doamne, dar se pare că deja a venit primăvara. Să văd dacă o pot convinge.

Luke o bătu uşor pe mână pe soţia sa.

— Totuşi, norii par grei şi joşi, comentă Lord Quinn. Doar că sunt mai degrabă albi decât negri. Sau poate gri, ca să fiu mai exact. Credeţi că o să plouă? Tu ce zici, Hornsby?

*

Lady Sterne se opri la ultima terasă a parcului englezesc şi văzu cum Emily îşi târa paşii, cu capul în jos, pe peluza care ducea la pod. Nu purta o rochie cu corset în această dimineaţă, dar chiar şi aşa avea o siluetă bine proporţionată şi plăcută. Cercurile pe care se întindea rochia erau mici, dar cercurile mari deja nu mai erau la modă. Nu purta pălărie, şi boneta de dantelă i se lăsase atât de mult pe ceafă, că de-abia se mai vedea din faţă. Bineînţeles, era despletită… părul acela superb, cu o nuanţă care ar fi putut fi descrisă ca auriu sau blond, însă niciuna din ele prea aproape de adevăr.

Şi apoi, desigur, mai erau ochii, de departe cea mai minunată trăsătură a ei. Bărbaţii s-ar fi îndrăgostit doar de ochii ei, îşi zise Lady Sterne, chiar dacă restul nu ar fi fost la fel de plăcut. Doar că Emily era foarte plăcută, în general. Se făcuse foarte frumoasă. Îşi aminti cum arătase la bal, cu doar trei nopţi în urmă.

Doamne, o să fie chiar minunat, se gândi Lady Sterne, simţind cum devenea din ce în ce mai veselă. Uneori, se surprindea simţindu-se bătrână. La venerabila vârstă de cincizeci de ani. Părea cu un deceniu mai mult decât patruzeci şi nouă. Avea nevoie de ceva pentru a se menţine tânără. Desigur, îl avea pe Theo, dar îl simţea mai mult ca pe un om drag şi familiar decât ca pe o forţă de întinerire.

Dacă ar fi putut s-o ia pe Emily cu ea la Londra… Dacă

i-ar fi dată ocazia de-a o duce pe fată în lumea bună, în ciuda afecţiunii de care suferea. Ba nu, tocmai *graţie* ei. Se puteau specula multe despre o femeie frumoasă care nu putea nici să audă, nici să vorbească – şi care avea ochii aceia. Cât despre miresele virgine… Pfiu! exclamă Lady Sterne în sinea ei. Sigur orice bărbat ar fi mulţumit să evite sângele şi teama din noaptea nunţii.

Emily o văzuse şi îşi dăduse seama că era prea târziu s-o ia pe altă potecă, aşa că venea spre ea, zâmbind. Lady Sterne ajunse în faţa ei la jumătatea gardului viu care separa terasa de peluză.

— Uite cum stă treaba, Emily, draga mea, începu ea încet, dar rostind cuvintele foarte clar. Se ceartă cu toţii pe tine aşa cum fac dulăii cu un os, de parcă te-ar putea lua fiecare de partea lui. Desigur, toţi au intenţii bune. Doamne, bărbaţii şi ideile lor despre ce e mai bine pentru o femeie! E timpul ca mai multe femei să le ţină piept, la fel cum ai făcut tu, ieri, cu Lord Ashley, cerându-i să hotărăşti singură ce vrei să faci. Se forţă să-şi încetinească ritmul vorbirii, când văzu încruntarea de pe chipul fetei. Dacă vrei, copilă, poţi face ca ei. Sau îţi poţi lua viaţa în propriile mâini şi să vii cu mine la Londra. Ne vom bucura împreună de sezon. Toţi bărbaţii din regat ne vor sta la picioare. Ce zici?

Emily o privi cu seriozitate o vreme, iar Lady Sterne simţi că visul ei se destramă. Fata nu înţelesese o iotă. Şi cum ar putea ea să trăiască în Londra, unde totul se rezuma la zgomot, conversaţii, muzică şi dans? Fusese o nebunie din partea ei să-şi imagineze asta… Dar apoi Emily zâmbi, mai întâi cu ochii şi apoi cu restul chipului. Începu să râdă în felul ei ciudat, mai degrabă stângaci, dându-şi capul pe spate şi părând mult mai vie decât o văzuse vreodată Lady Sterne. Câtă patimă, libertate, bucurie şi frumuseţe se vedea pe chipul ei. Era cu adevărat neobişnuită. Da, ăsta avea să fie secretul succesului ei. Era neobişnuită.

„Fiecare bărbat din regat?” se întrebă Lady Sterne în sinea ei. Nu, dar nici nu era o exagerare. Începu să râdă cu Emily. Era o nebunie. Dar o nebunie care o făcea să se simtă bine. Se simţea… iarăşi tânără.

*

Penshurst se afla într-o vale plăcută, cu dealuri rotunjoare împădurite în spate, cu un parc şi o peluză în partea din faţă. Un râu cu albie largă curgea la est de casă. Pe celălalt mal se afla un sat, înghesuit în jurul unei biserici cu turlă înaltă. Casa avea o arhitectură clasică, pătrată, aşezată între un grajd şi o anexă cu camere de lucru. Totul părea încă nou şi destul de frumos.

Ashley trase de hăţurile calului pentru a-l opri, mişcare ce-i oferi o vedere panoramică asupra casei, a satului şi a dealurilor. Trăsura, cu valetul şi bagajele lui veneau în urmă. Totul era foarte frumos şi liniştit. Îi părea rău pentru Sir Alexander Kersey, care cumpărase terenul, demolase casa veche şi o construise pe aceasta. O construise cu averea făcută lucrând alături de Compania Indiilor de Est. Avusese de gând să se retragă aici, unde să pună bazele unei dinastii. Dar succesiunea lui se stinsese la scurtă vreme după el. Fiul lui murise chiar înainte, Alice la scurtă vreme, iar Thomas odată cu ea. Astfel încât Penshurst trecuse în mâini noi – ale lui.

Numai că el nu voia acel domeniu. Oricât de măreţ şi de frumos era, oricât de mult ar fi vrut să se stabilească pe o proprietate proprie în Anglia, o câştigase într-un mod greşit şi mult prea târziu.

Pe tot parcursul călătoriei sale spre acasă, şi apoi în zilele următoare, se gândise de mai multe ori să vândă, să meargă altundeva şi să o ia de la capăt. Dacă Emmy s-ar fi căsătorit cu el, poate că ar fi făcut-o. Nu ar fi vrut să o aducă acolo…

Emmy. Simţea o strângere de inimă ori de câte ori se gândea la ea – şi era în mod constant în gândurile lui, indiferent cât de mult încerca să se concentreze asupra provocării prezente. El îi distrusese viaţa. Şi nu credea să fie prea dramatic în privinţa asta, mai ales că încă exista şansa ca ea să fie însărcinată.

Dar nu putea să se gândească la asta acum. Dădu

pinteni calului şi continuă drumul. De fiecare dată când se gândise, îşi dăduse seama că nu putea vinde Penshurst. Nu încă, oricum. Trebuia să meargă acolo, să vadă locul unde trăise ea, unde crescuse. De dragul ei şi al tatălui ei, trebuia să vadă că proprietatea era administrată cum trebuia. O simţea legată de el, ca o piatră de moară, îşi aminti ce-i spusese în India prietenul lui, maiorul Roderick Cunningham, când îi împărtăşise intenţia de-a demisiona din postul pe care îl ocupa în Compania Indiilor de Est şi de-a reveni în Anglia.

Roderick îl sfătuise să se întoarcă, să se căsătorească şi să aibă copii, să lase trecutul în urma lui. Dar, în cele din urmă, îi pusese o mână pe umăr, strângând cu putere.

— Dar tu n-o să faci asta, Ash, îi spusese el. O să te duci la Penshurst şi o s-o găseşti acolo şi o să te pedepseşti retrăind trecutul. Vei face din locul ăla cel mai bine administrat domeniu din Anglia, ca un fel de pedeapsă, şi te vei simţi îngrozitor. Dacă asta vrei, fă-o. Şi, în cele din urmă, iartă-te, vinde locul, pleacă în altă parte şi continuă-ţi viaţa.

Rod avusese dreptate – în privinţa a tot, mai puţin ultima parte. Ashley nu ştia dacă se putea ierta vreodată. Dar nici să-şi plângă de milă nu servea la nimic. Autocompătimirea nu-l adusese într-o situaţie prea bună la Bowden. Tresări gândindu-se la felul în care îl găsise Emmy atunci, când era foarte deprimat, când ajunsese la capătul puterilor din cauza disperării. Căutase cu disperare liniştea, dar o distrusese.

Ashley zâmbi şi îşi atinse pălăria în semn de salut în faţa mai multor oameni, când trecu prin sat. Era un loc frumos. La capătul străzii principale se afla un pod peste râu. În partea cea mai îndepărtată se afla o căsuţă ceva mai mare decât cele din sat. Şi dincolo de ea se aflau porţile înalte care duceau pe proprietate. Erau deschise.

Dar el se opri lângă căsuţă. Un copil se legăna pe poarta care ducea la grădina bine îngrijită. Acesta se uită la Ashley cu ochi mari şi albaştri. Părul său negru era tuns scurt şi creţ.

— Bună ziua, băiete, spuse Ashley. Tu cine eşti?

— Sunt Eric Smith, răspunse băiatul. Dar tu?

— Eric! strigă o voce din spatele lui.

O femeie stătea în uşa deschisă a casei. Era îmbrăcată în haine simple, dar decente. Era tânără şi destul de frumoasă. Ashley se gândi că trebuia să fie mama copilului, deşi părul ei era mai deschis la culoare.

— Doamnă. O salută atingându-şi borul pălăriei. Bună ziua. Mă pot prezenta? Lord Ashley Kendrick de Penshurst.

Ea se înclină pe jumătate în faţa lui, deşi nu făcuse o plecăciune, aşa cum s-ar fi aşteptat. Chipul ei, care afişase o expresie stânjenită atunci când îşi strigase fiul, părea acum lipsit de expresie.

Dar înainte ca Ashley să pornească mai departe, mai apăru cineva în prag, un bătrân care ocoli femeia şi porni pe drumul spre poartă. Zâmbea, deşi se uita la Ashley cu ochi vicleni, poate circumspecţi.

— Sunteţi aşteptat acasă, milord, spuse el. Ned Binchley mă numesc. Nepotul meu, Eric. Îşi puse mâinile pe umerii copilului şi îl opri să se mai legene pe poartă, apoi întoarse capul şi se uită înapoi spre uşă, unde nu se mai afla nimeni. Fiica mea, doamna Katherine Smith.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Ashley.

Omul era îmbrăcat ca un domn, chiar dacă haina şi pantalonii lui văzuseră zile mai bune. De asemenea, vorbea ca un gentleman.

— Am fost intendentul lui Sir Alexander timp de cincisprezece ani, explică domnul Binchley. Cunosc proprietatea, milord. Dacă vă pot ajuta cu ceva, sunt aici.

— Dar nu mai sunteţi administratorul? întrebă Ashley.

— M-am retras, explică domnul Binchley, cu aproape cinci ani în urmă, după ce a murit tânărul domn Kersey.

Ashley dădu din cap, îşi atinse pălăria din nou, îi făcu cu ochiul lui Eric şi porni călare mai departe. Fusese amintit numele de Kersey. Aparţinea de locul acesta, aici era cunoscut. Aici locuise ea. Probabil se plimbase, pe jos şi călare, pe aleea asta, de o mie de ori. Şi trăise în casa care intra acum în raza lui vizuală. Înăuntru aveau să existe

semne ale vieţii sale. Asta dacă nu cumva cineva luase hotărârea fără să-l consulte ca, după moartea ei, să-i fie aruncate lucrurile. Aproape că-i putea simţi prezenţa. Se cutremură.

capitolul 13

Lady Sterne şi Emily conveniseră în timpul călătoriei spre Londra – deşi, desigur numai Lady Sterne vorbise – ca în prima săptămână să rămână acasă pentru a-şi pregăti intrarea în activităţile aglomerate ale sezonului.

Şi, astfel, Lady Sterne avu bucuria de a-şi chema croitorul şi de a-şi petrece două zile aproape nesfârşite luându-i lui Emily măsurile, alegând modele şi materiale şi convingând-o că era posibil să aibă nevoie de mai multe haine decât crezuse la început.

Şi mai răspândise vestea că sora contelui de Royce, cumnata ducelui de Harndon, era în oraş pentru a lua parte la sezon. Lăsă înadins să se ştie că Lady Emily Marlowe era complet surdă şi că nu putea vorbi, dar putea citi de pe buze. Şi că frumuseţea ei o întrecea chiar şi pe cea a surorilor sale, de care toată lumea îşi amintea că erau superbe. Oare una dintre ele nu-i furase inima lui Harndon, cel mai frumos şi mai bogat burlac din vremea sa?

— Doamne, cât de fericită eşti, Marj, îi spuse Lord Quinn spre sfârşitul săptămânii. Nu te-am mai văzut atât de bucuroasă de multă vreme.

— Sigur că sunt fericită, spuse ea, zâmbindu-i alene. Mereu ai avut efectul acesta asupra mea, Theo. Şi au trecut trei săptămâni întregi. O eternitate. Ai fost extrem de bun astăzi, dragul meu.

Discreţia şi cele mai stricte bune maniere îi obligaseră să stea departe unul de celălalt la Bowden, dar acum că amândoi se întorseseră la Londra, îşi reluaseră întâlnirile săptămânale care îi aduseseră împreună atâţia ani. Stăteau unul în braţele celuilalt, odihnindu-se după o partidă de

amor.

Lord Quinn chicoti.

— Doar pentru că tu ai fost fericită şi neaşteptat de nerăbdătoare, Marj, spuse el. E din cauza fetei. Îţi pare bine că se află aici. Cum naiba vrei să o scoţi în societate, când ea este cu desăvârşire surdă şi n-are cum să facă conversaţie, nu ştiu. Dar chiar dificultatea aceasta te încântă, jur pe viaţa mea. O sărută pe buze.

— E ultima ei şansă, spuse ea. Am crezut că o pierduse, Theo, când a acceptat să se mărite cu Lord Powell. Şi m-am bucurat, de dragul Annei, că totul s-a rezolvat. Dar nu pot pretinde că-mi pare rău că e aici, cu mine. Toţi tinerii vor fi la picioarele ei.

Lord Quinn râse din nou.

— N-o să uit cum am plănuit să-l însurăm pe nepotul meu cu fina ta, acum opt ani, Marj. S-au căsătorit la o săptămână de când s-au cunoscut şi, aşa cum am prezis atunci, a născut un copil după fix nouă luni.

— A născut o fetiţă, spuse ea. Ziseseşi că va fi băiat, Theo. Dar ne-am descurcat destul de bine, nu-i aşa? Scumpa de Anna. Încă e fericită alături de el. Iar băiatul venit mai târziu – băieţii. Trei la număr.

Ea oftă şi se mută un pic mai aproape de el.

— Pe legea mea, Marj, continuă Lord Quinn, cred că ar trebui să încercăm din nou.

Ea îşi înălţă capul, ca să se uite la el.

— Cu derbedeul ăla de nepot al meu şi protejata ta, explică Lord Quinn.

Lady Sterne îl privi lung, gânditoare.

— De ce s-a întâmplat, Theo? întrebă ea în cele din urmă. Nu a forţat-o, şi mă bucur să spun asta, de dragul lui Ashley. Dar atunci, de ce? Ei părea să-i fie drag Lord Powell.

— Marj, draga mea, spuse el, am crezut că femeile sunt mai romantice.

Ea îl privi lung din nou.

— Crezi asta? spuse ea. Chiar crezi asta?

— Doamne, continuă el, numai un singur lucru mă deranjează. Dacă îl iubeşte pe băiat, de ce nu-l vrea? Poate

că mă înşel.

— O, la naiba! exclamă Lady Sterne. Asta ar trebui să fie limpede, Theo. Aş fi observat mai devreme, dacă nu aş fi avut orbul găinilor. Bineînţeles că îl iubeşte. Altfel, de ce l-ar fi refuzat?

— Poftim, comentă Lord Quinn, încruntat. Logică feminină. Jur pe viaţa mea că nu am înţeles niciodată gândirea asta. Dar eşti de acord cu mine, Marj?

— Doamne, dar mi-ai spulberat toate speranţele, răspunse ea. Am adus-o aici pentru a-i găsi un soţ, Theo, în ciuda tuturor piedicilor. Dar dacă ea îl iubeşte pe Lord Ashley şi îl refuză, fără îndoială că nu va mai exista altcineva. Oftă.

— Atunci, draga mea, spuse el, poate că am face bine să procedăm ca data trecută. Am face bine să-i aducem noi împreună.

— Da, dar cum? întrebă ea. El a cerut-o, iar ea a refuzat. El a plecat la Penshurst, şi ea a venit în oraş. Cum să-i aducem împreună? Cu Luke şi Anna a fost uşor. Au luat parte la acelaşi bal, iar noi n-a trebuit decât să aranjăm lucrurile în aşa fel încât să se privească bine unul pe celălalt.

— Doamne, dar am făcut mai mult de-atât, ripostă el. Nu uita că Luke jurase că nu se va căsători niciodată. Iar Anna făcuse la fel. Şi cu toate astea, s-au căsătorit. Trebuie să-l aducem pe băiatul ăla la Londra, Marj.

— Cum? întrebă ea. Tocmai s-a dus la Penshurst şi are inima frântă gândindu-se la sărmana lui soţie. Şi fără îndoială îi e ruşine şi din cauza situaţiei lui Emily. Crezi că o iubeşte, Theo?

— O s-o iubească, rosti răspicat Lord Quinn. Dar trebuie să-l aducem aici, să vadă cum toţi tinerii cad la picioarele ei, Marj. Şi nu mă pot gândi decât la o singură modalitate.

Ea îl privi.

— Arăţi ca un lup în staul, Theo, comentă ea. Ce pui la cale?

— Uite cum stau lucrurile, Marj, începu el. Cred că a

venit vremea să fac o femeie respectabilă din tine, draga mea.

Lady Sterne îl privi înmărmurită pentru câteva momente, apoi îşi dădu capul pe spate şi izbucni în hohote.

— Theo, reuşi ea să îngaime, ai făcut o păcătoasă din mine timp de mai mult de douăzeci de ani. Am căzut de acord, de atâtea ori, că e mai bine aşa, că niciunul din noi nu e atras de cătuşele căsniciei.

— Dacă ar fi să îmi pun cătuşele, Marj – în catedrala St. George, desigur, cu invitaţi din lumea bună –, nepotul meu nu ar avea încotro şi ar trebui să participe.

— Ne vom căsători, îl întrerupse ea, doar ca să-l facem pe Lord Ashley să vină în oraş, Theo? Ar fi cel mai neobişnuit motiv de căsătorie pe care l-am auzit vreodată.

El o strânse mai puternic în braţe şi o sărută cu pasiune.

— Treaba e, Marj, că am fost burlac toată viaţa mea şi nu m-am gândit la singurătate… până de curând. Dar, odată cu trecerea anilor, am început să simt nevoia să am pe cineva alături de care să mă trezesc în toiul nopţii şi în fiecare dimineaţă. Şi să am pe cineva care să stea pe canapeaua de lângă şemineu, alături de mine, dimineaţa şi seara.

— Ai pus ochii pe fetele care debutează în sezonul ăsta, comentă ea, clipind des, ca să-şi oprească lacrimile care ameninţau să i se scurgă pe obraji.

Lord Quinn chicoti.

— Sunt suficient de bătrân ca să pun un preţ mai mare pe linişte, Marj, spuse el. Şi eu sunt liniştit alături de tine.

— Liniştit? ridică ea din sprâncene.

— Doamne, rectifică el, nu m-am exprimat bine, îţi jur. Ştii că te iubesc, Marj. Te-am iubit de când erai căsătorită cu Sterne. Te-am iubit şi când erai văduvă. Încă te iubesc. Pentru mine, nu a existat niciodată o altă femeie. Şi nu va exista niciodată.

Ea îşi întoarse chipul spre umărul lui.

— Dar să ne căsătorim doar ca să facem pe peţitorii,

Theo? Şi vrei să se întâmple cât mai curând, nu?

— L-am putea ruga pe preot să ne citească din Biblie duminica viitoare, spuse el. Vezi tu, Marj, m-am gândit la cum va fi, acum că fata e aici. Ea *va pleca,* ştii asta, fie că se va întoarce înapoi la Bowden, fie la Elm Court, atunci când va veni vara. Sau se va căsători cu cineva, deşi eu nu pot crede că se va întâmpla asta. Dar nu fata este preocuparea mea principală. Tu eşti. Vei fi nefericită, draga mea. Vei fi singură. Din nou. Crezi că nu am observat în ultimii doi ani că ţi-a mai pierit sclipirea din ochi? Poate ai nevoie de o nouă viaţă, de o nouă provocare, una care să fie mai de durată decât găsirea unui soţ pentru sora Annei. Voi fi eu provocarea ta. Promit să fiu o provocare.

— O, Theo, zise ea, cu chipul rezemat de umărul lui. Doamne, sunt tentată să accept… E ridicol.

— După ce se va termina sezonul, spuse el, aş putea să te iau în Franţa, Marj, şi în Italia, şi Austria, şi toate celelalte locuri pe care spuneai întotdeauna că vrei să le vizitezi, dacă ai avea ocazia. La naiba, am putea fi din nou tineri, draga mea. Nu în ani – nu doresc să fim iarăşi tineri ca vârstă. Ci tineri în gândire şi pasiune pentru viaţă. Doamne, îmi place cum sună asta. Căsătoreşte-te cu mine, femeie.

— Şi Lord Ashley va veni în oraş pentru nuntă, iar noi îl vom convinge că o iubeşte pe Emily, spuse Lady Sterne râzând. Şi o vom convinge şi pe Emily că el o iubeşte. Apoi vom participa la nunta lor. Este cel mai nebunesc plan, Theo.

— O vom face, zise el, ridicându-se într-un cot şi aplecându-se peste ea. Acum spune „da”, Marj, şi sărută-mă. Fără întârziere. Mai avem timp să ne bucurăm unul de celălalt, fără grabă. Ştii cât urăsc să fiu grăbit. Să nu mai pierdem nicio clipă.

Ea oftă zgomotos.

— Da, rosti şi-şi ridică faţa pentru a-i pecetlui buzele cu ale sale.

*

Emily nu avusese niciodată dorinţa de-a merge la Londra pentru a-şi face debutul în lumea bună. Ar fi putut face asta împreună cu Anna şi Luke, care mai plecau, din când în când, în oraş. Întotdeauna se cutremurase la gândul de a fi departe de viaţa la ţară, de-a fi forţată să se îmbrace şi să se comporte ca o doamnă tot timpul, în fiecare zi, de-a se afla în compania unor oameni care aveau să se uite la ea ca la un fel de ciudăţenie, înainte de-a se hotărî să ia în serios relaţia cu Lord Powell, se asigurase că era genul de om care-şi petrecea mai tot timpul pe propria moşie. Luke ţinuse cont de asta atunci când îi alesese pretendenţii.

Dar acum se afla în Londra, pregătindu-se pentru înalta societate împreună cu mătuşa Marjorie, participând la şedinţe lungi cu croitorul ei personal şi la vizitat magazine, în care îşi cumpărau pantofi, şi pălării, şi bonete, şi evantaie, şi o serie ameţitoare de alte obiecte frivole. Era perioada sezonului în Londra, şi ea ştia că aveau să ia parte zilnic la întâlniri şi petreceri, ba chiar uneori de două ori pe zi. Avea să-i întâlnească pe oamenii care făceau parte din lumea bună.

Curând – la doar o săptămână după sosirea ei. Era o nebunie. Era imposibil.

Simţea un fel de entuziasm frenetic. Toate planurile de viitor pe care şi le construise cu grijă se duseseră pe apa sâmbetei din cauza unui moment de indiscreţie, la cascadă. Înfruntase consecinţele inevitabile şi apoi refuzase să se căsătorească cu Ashley. Şi reuşise în ultimul moment să scape de planul chinuitor pe care îl gândise familia pentru tot restul vieţii sale, astfel că nu fusese forţată să meargă cu Victor sau cu Charlotte.

Se simţea incredibil de liberă. Se simţea stăpâna lumii, de parcă avea toată viaţa înainte. Simţea că nu trăise deloc în cei douăzeci şi doi de ani ai ei. Simţea că mai avea multe de trăit şi de făcut, şi că, în cele din urmă, avea o nouă şansă.

Nu voia să se gândească la viitor. Dacă ar fi făcut-o, ar fi ştiut că sezonul se apropia de final, că nu putea locui

cu Lady Sterne pentru tot restul vieţii, că în cele din urmă va trebui să fie din nou dependentă de familia ei şi că poate nu avea să i se mai permită să-şi hotărască singură viitorul în totalitate. Refuza să se gândească la asta. Nu plecase la Londra cu intenţia de a-şi găsi un soţ, deşi ştia că Lady Sterne spera să o facă. Nu voia să se căsătorească niciodată. Parţial pentru că nu putea. Nu mai era virgină şi ştia că bărbaţii considerau virginitatea drept cerinţă obligatorie pentru o viitoare soţie. Şi în principal din cauză că nu voia neapărat să se mărite. I se oferise o dată lui Ashley. Şi nu avea să se mai ofere nimănui, niciodată.

Cu toate astea, chiar şi faptul că era în căutare de soţ îi dădea un sentiment eliberator şi antrenant. Nu avea niciun motiv ascuns pentru care venise la Londra în timpul sezonului. Venise doar ca să se distreze. Habar n-avea cum urma să facă asta, dar nu-i prea păsa. Se bucura de fiecare moment.

— Trebuie să recunosc că n-am mai cunoscut niciodată o domnişoară atât de răbdătoare şi de ascultătoare, milady, spuse madame Delacroix, croitoreasa, către Lady Sterne, în timp ce Emily îi urmărea buzele.

Dar Emily voia să fie transformată. Dorea să fie cât de elegantă şi de frumoasă putea fi. Voia să uite restul – faptul că era surdă, că era diferită, că se simţea vinovată, că îşi distrusese viaţa. Voia să devină o altă persoană.

O persoană *normală.* Dorea să uite de lumea în care fusese mereu captivă.

— Şi nu am cunoscut vreodată o domnişoară mai frumoasă, adăugă madame Delacroix.

Fără îndoială că spunea aceleaşi lucruri fiecărei cliente, se gândi Emily, zâmbind la imaginea ei din oglindă. Dar era imposibil să nu o bucure complimentul.

*

— Lasă-mă să te văd. Când Emily intră în salon, Lady Sterne se ridică şi îşi împreună mâinile la piept, uluită. Doamne, credeam că eşti frumoasă, copilă, aşa cum arătai

atunci, la balul organizat de Harndon. Dar acum eşti de zece ori mai frumoasă. Ce zici, Theo?

— Dumnezeule, încuviinţă Lord Quinn. O să fie o minune dacă n-o să-mi explodeze capul din pricină că însoţesc două femei atât de frumoase în noaptea asta.

Emily făcu încet o piruetă. Urmau să ia parte la un bal organizat de doamna Cadoux, în Berkeley Square.

I se părea o nebunie ca prima ei apariţie în public să aibă loc acolo, mai ales că nu putea auzi muzica şi nici să danseze. Încercă să uite de singura ocazie în care fusese destul de nechibzuită cât să încerce. Dar fusese de acord să participe atunci când Lady Sterne îi întinsese invitaţia şi îi spusese că ar putea fi un început perfect.

Rochia ei era albastră şi dreaptă, strânsă în faţă şi largă în spate, şi decorată cu volane care căzeau în falduri complicate. Juponul de o nuanţă albastră puţin mai întunecată şi purtat peste cercuri mari era bine ascuns sub valurile de volane. Corsetul era tivit cu fundiţe mici, din panglici la modă. Pe piept şi la coate avea dantelă. Părul ei, coafat cu grijă şi ondulat la spate, fusese pudrat din belşug. Boneta din dantelă era prinsă la ceafă, panglicile fluturând libere până în talie. Pentru prima dată, se şi machiase – ruj şi ceva culoare pentru gene – şi o inimioară mică, neagră, pe obraz, ca o concesie făcută modei frivole.

Îşi desfăcu evantaiul de mătase argintie şi-l mişcă uşor în faţa gurii, râzând pe deasupra lui la mătuşa Marjorie şi Lord Quinn.

— Dumnezeule, copilă, spuse Lady Sterne. Ochii ăia sunt arme ucigătoare.

— Jur pe viaţa mea că toţi domnii prezenţi vor cădea sub vraja lor, comentă Lord Quinn. Doamnelor?

După ce făcu o plecăciune elegantă înaintea lor, le oferi fiecăreia câte un braţ.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce trăsura lor înainta spre casa luminată din Berkeley Square, Emily îşi dădu seama că nu avea să fie atât de uşor precum crezuse. Inima îi bătea cu putere, plină de entuziasm şi teamă. Cum putea face faţă unei săli întregi – unei case întregi – pline

de străini? Dar acum era prea târziu să se întoarcă.

Rămase uimită când intră în casă, la braţul lui Lord Quinn, şi urcă scările încet spre sala de bal şi şirul de primire al invitaţilor. Şi ei i se păruse că balul de la Bowden fusese un eveniment aglomerat şi fastuos! Sala aceasta de bal, după cum descoperi abia atunci când pătrunse în interior, era cu siguranţă prea aglomerată ca să mai poată dansa cineva. Oamenii discutau în grupuri, cuplurile se plimbau pe la marginea ringului de dans, oamenii – mai ales domnii – stăteau şi priveau. Se simţea ameţită şi speriată. Nebunia era prea mare.

Curând, oamenii începură să se apropie de grupul mic din care făcea parte: doamnele, ca să o salute pe Lady Sterne, domnii ca să-l întâmpine pe Lord Quinn. Şi domnii mai veneau şi pentru a-i fi prezentaţi ei. După primele momente, Emily bănui că totul fusese aranjat astfel, că Lady Sterne şi Lord Quinn se ocupaseră dinainte să aibă parteneri, dacă nu pentru dans, cel puţin pentru plimbări şi conversaţii. Niciunul din domni nu părea surprins de faptul că ea nu putea vorbi sau auzi, şi că putea înţelege numai citind pe buze.

Emily zâmbi şi încuviinţă atunci când fu nevoie, ba chiar râse. Îşi deschise evantaiul pentru a se răcori şi zâmbi pe deasupra lui. Şi când un tânăr domn veni şi vorbi cu Lord Quinn şi apoi, când îi fu prezentat şi ei, se arătă surprins de handicapul ei, atunci ştiu că, în cele din urmă, atrăsese pe cineva care nu fusese convins dinainte să vină şi să-i vorbească. Atunci zâmbi şi mai veselă.

Vicontele Burdett ceru permisiunea să stea cu ea pe parcursul primului dans şi o condusese spre canapeaua de pe care tocmai se ridicase un cuplu care plecase la dans.

Fusese începutul unei seri ciudate şi delirante. Canapeaua devenise locul din care ea guverna peste propria curte, după cum avea să remarce Lord Quinn mai târziu, în trăsură, pe drumul de întoarcere.

Ea nu ştia exact care era atracţia, dar domnii se aşezau lângă ea, rămâneau în picioare lângă ea sau pe undeva prin apropierea ei. Şi pe toţi îi cunoscuse prin

intermediul mătuşii Marjorie sau al lui Lord Quinn. Vorbeau între ei. Uneori vorbeau şi cu ea, rostind cuvintele atât de rar, încât ea începuse să râdă de ei. Păreau uimiţi atunci când le încuviinţa spusele sau reacţiona printr-o mişcare a capului în momente potrivite, în semn că înţelegea. Bănuia că o priveau ca pe un fel de curiozitate. Dar ei nu-i păsa. *Ei* erau o curiozitate pentru ea, şi se amuza pe seama lor. Şi chiar se distra. Era extrem de fericită... sau, cel puţin, se distra de minune.

— Nu trebuie să te mire faptul că ai succes, copilă, îi spuse mătuşa Marjorie în trăsură, bătând-o uşor pe mână. Nu erai doar frumoasă, copilă, ci străluceai, jur. Şi domnii nu pot rezista la asta. Toate sărmanele fete care sunt învăţate să pară plictisite, pentru a nu fi acuzate de prost-gust, sunt sfătuite prost.

— Doamne, zise Lord Quinn, chiar că ar fi ciudat să nu apară cineva care să vrea să te curteze. Burdett a întrebat dacă tu şi Marj veţi fi acasă mâine după-amiază. Şi o mulţime de alţi tineri au ascultat cu nerăbdare răspunsul meu.

Emily râse.

— Theo, spuse mătuşa Marjorie, aplecându-se înainte şi punând o mână pe genunchiul lui, putem să-i spunem şi lui Emily?

Emily îl privi de pe bancheta opusă. Încă zâmbea.

— Eşti prima care află, draga mea, spuse el prinzând-o pe mătuşa Marjorie de mână tocmai când ea voia să şi-o retragă. Marj, aici prezentă, mi-a făcut marea onoare de-a accepta cererea mea. Ne vom căsători, aici, la Londra, de îndată ce va fi făcut anunţul. La St. George, cu jumătate din lumea bună printre invitaţi.

Emily îşi muşcă buza de jos. Nu ştia pe care să-l îmbrăţişeze mai întâi. Se uita de la unul la celălalt, cu ochii strălucind. Îi cunoştea de multă vreme şi îi iubea pe amândoi. Ştiuse dintotdeauna că între ei exista un ataşament mai puternic decât o simplă prietenie.

— Îndrăznesc să spun că toată familia ta va veni în oraş pentru eveniment, spuse mătuşa Marjorie. Nu ne

înrudim decât prin faptul că sunt naşa Annei, dar aţi fost cu toţii drăguţi să mă numiţi „mătuşă”. Aşadar, vreau să fiţi cu toţii prezenţi la nunta mea.

Avea s-o vadă pe Anna, îşi zise Emily în sinea ei. Şi Anna avea să vadă cât de fericită era. Fusese atât de îngrijorată că Londra nu era locul potrivit pentru sora ei mai mică.

— Şi toată familia mea, adăugă Lord Quinn. Doris şi sora mea sunt deja în oraş. Luke va veni de la Bowden, iar Ashley de la Penshurst.

Emily simţi un nod în stomac.

— Ai putea spune că e un eveniment chiar indecent, având în vedere că am cincizeci de ani, interveni mătuşa Marjorie, lovind uşor braţul lui Emily cu mâna liberă, dar va fi cea mai fericită zi din viaţa mea.

Ashley avea să vină de la Penshurst. De îndată ce se anunţa logodna. Pentru nuntă. Într-o lună. Avea să-l vadă din nou. Ashley avea să vină. Emily închise ochii îşi se rezemă cu capul de perne.

O dureau ochii. Oare pe oameni îi dureau urechile de la atâtea discuţii, aşa cum pe ea o dureau ochii uneori? Brusc, îşi dori să se afle în singurătatea, liniştea şi pacea pe care i-o oferea natura.

Dar ea părăsise acea viaţă şi păşise în lumea reală. Venise aici ca să se distreze. Şi se *distra.* Deschise ochii, hotărâtă, şi zâmbi mai întâi către Lord Quinn şi apoi către mătuşa Marjorie, în timp ce amândoi o priveau în tăcere, dar cu foarte multă atenţie.

Ashley avea să vină.

capitolul 14

La Penshurst nu exista un salon separat în care să se servească micul dejun. Toate mesele erau servite într-o sală imensă, cu pereţi acoperiţi cu lambriuri şi tavanul pictat. Masa masivă din lemn de stejar fusese realizată

special pentru această încăpere.

Ashley stătea singur în capul mesei, îşi mânca micul dejun şi citea scrisorile. Nu era nicio veste de la Bowden. Verificase în teancul de scrisori pentru a se asigura de asta. Desigur, era posibil ca vestea, dacă şi când avea să vină, să nu ajungă la urechile lui neapărat de la Bowden. Ea plecase la Londra cu Lady Sterne. Luke îl anunţase în scrisoarea anterioară. Emmy la Londra, cu Lady Sterne, care era o femeie foarte sociabilă. Era greu de imaginat. Biata Emmy!

Se afla deja de aproape trei săptămâni la Penshurst. Probabil că până acum ar fi aflat, sau cel puţin ar fi bănuit. Oare ar spune cuiva, imediat? Şi-ar da seama? Emmy era un amestec atât de straniu de înţelepciune şi inocenţă, încât era imposibil să ştie. Dar aşteptarea începuse să-l doboare psihic. Şi nu se putea hotărî dacă voia să fie aşa sau nu. Emmy însărcinată – cu copilul lui – şi forţată să se mărite cu el, în cele din urmă. O parte din el spera din toată inima să nu se întâmple aşa ceva. Nu o voia astfel şi nu voia ca ea să fie forţată să facă ceva ce, în mod clar, nu-şi dorea. Dar o parte din el îşi dorea să o fi forţat cineva să-i permită să facă lucrul onorabil. Şi o parte din el tânjea numai după ea, după apropierea şi prietenia ei, după personalitatea ei neobişnuită, după... Însă niciodată nu putea exprima în cuvinte ce anume îi lipsea de la ea.

Şi o parte din el îşi dorea un copil. Un fiu sau o fiică – nu conta. Un copil al lui. Primul lui copil.

Era o scrisoare de la Londra, dar era de la unchiul lui, Theo, şi nu de la Lady Sterne. Theo era ultimul om care l-ar fi chemat. Uneori se gândise că ar fi fost mai bine să plece singur.

La Londra. Era sezonul. Iar el se întorsese de curând în Anglia. Ar fi fost uşor să se ducă acolo pentru o săptămână sau două. Doar ca să vadă dacă Emmy se simţea bine şi era sănătoasă. Doar ca să vadă dacă avea nevoie de el. Întotdeauna el fusese cel care avusese nevoie de ea, nu invers, îşi dădu el seama. Era chiar invers faţă de ce ar fi crezut un om care privea din afară. Emmy fusese întotdeauna cea mai puternică, mai independentă. Până la

sfârşit.

Se uită la scrisul puternic de mână al unchiului său când rupse sigiliul. Citi de două ori mesajul scurt din bilet, apoi zâmbi. Bătrânul crai! Faptul că Theo şi Lady Sterne erau amanţi de atâta vreme era un secret de familie atât de vechi, încât Ashley aproape uitase. În cele din urmă, aveau să se căsătorească. Şi nu aveau de gând să o facă în linişte, să dea fuga la cel mai apropiat preot. Voiau o nuntă grandioasă, la una dintre cele mai la modă biserici din Londra, St. George, în prezenţa multor membri din înalta societate.

El le dorea tot binele din lume. Nu avea nicio îndoială că aveau să fie fericiţi împreună. Se cunoşteau destul de bine... în toate felurile posibile, Ashley nu avea nicio îndoială în privinţa asta. Nu se putea spune despre ei că se căsătoreau în pripă, la câteva săptămâni de când se cunoscuseră.

Zâmbetul pieri de pe chipul lui Ashley. Îşi dădu seama ce anume însemna scrisoarea aceea. Era mai mult decât un anunţ. Era o invitaţie. Ashley împături hârtia şi o puse pe masă. Bătu darabana încet, deasupra ei. Îşi spusese sieşi că nu va merge la Londra. Că ea nu dorea să-l vadă. Aici avea de lucru – încă era ocupat să-şi descopere proprietatea şi începea, treptat, să se ocupe singur de administrarea ei. Şi avea de onorat invitaţiile primite din partea vecinilor.

Dar tentaţia de a merge la Londra fusese puternică încă dinainte de sosirea invitaţiei de la Theo. Deşi era o casă splendidă, lui i se părea apăsătoare. Era o casă feminină. Se simţea amprenta lui Alice în fiecare draperie şi pernă cu ciucuri, în toate tablourile cu peisaje şi în fiecare bibelou de porţelan. Totul îi amintea cu violenţă de cum îi transformase şi lui casa din India, şi cum se opusese dezordinii care îl caracteriza. Şi aici, la Penshurst, erau câteva camere care îl atrăseseră ca un magnet, deşi ura gândul de a păşi înăuntru. Şi totuşi îi fusese imposibil să nu o facă. Camerele lui Alice, încă pline cu lucrurile ei, cu parfumul ei special cu care se dădea întotdeauna.

Într-o zi, pe când stătea în mijlocul camerei cu ochii

închişi, îşi zisese că, dacă ea ar fi pierit de moarte naturală, dacă ar fi murit într-un accident pentru care el să nu fi avut nicio vină, poate că n-ar mai fi fost încătuşat de toate astea. Ea nu-i fusese soţie. Nu încercase niciodată să nege faptul că avea amanţi. Dăduse naştere unui copil cu păr roşu, la paisprezece luni după singura dată în care l-ar fi putut concepe împreună cu el. Îi spusese că nu aveau să fie acasă în noaptea incendiului.

Dar nimic din ceea ce-şi spusese în mai mult de un an de chin nu-l putea convinge că nu trebuia să se simtă vinovat. În timp ce ei erau acasă, singuri, murind în focul acela, el se bucura de nurii unei femei măritate – în mod ironic, singura dată în care fusese infidel.

Şi astfel, după cum prevăzuse Roderick Cunningham se pedepsea administrând această proprietate care păstra intactă amintirea lui Alice – şi tânjea după orice scuză ca să plece cât mai departe.

Mai era un motiv pentru care dorea să ajungă în Londra. Un motiv iraţional, probabil, prin care nu făcea decât să schimbe o formă de pedeapsă cu alta. Lady Verney, vecina lui cea mai apropiată, îl chemase în vizită, împreună cu alţi câţiva vecini. Era o doamnă foarte bătrână. Vorbea despre fiul şi fiica ei, care se aflau în Londra, cu ocazia sezonului. De mai multe ori, ea îi numise Henry şi Barbara. Îl îngrozea întâlnirea cu Sir Henry Verney – amantul lui Alice, bărbatul pe care îl iubise aproape cu veneraţie. Ashley credea că Verney fusese distrugerea lor. Dacă ea nu l-ar fi iubit, dacă Henry nu ar fi abandonat-o, poate că nu l-ar fi urât atât de mult pe el. Pentru că ura fusese singurul motiv al lui Alice. Era convins de asta. Iar el, deşi o ura uneori, o şi compătimea.

Nu voia să îl întâlnească pe Verney, îşi zise. Şi totuşi acum, când descoperise că bărbatul nu era acolo, îşi dăduse seama că o parte din motivul pentru care venise fusese să-l vadă pe Verney, să încerce să înţeleagă ce anume se petrecuse aici cu cinci ani în urmă şi să dea un sens evenimentelor tulburătoare din ultimii trei ani. Îşi dădu seama că încă mai căuta liniştea pe care şi-o dorise încă de

la sosirea lui în Anglia, deşi, în mod raţional, ştia că nu avea s-o găsească vreodată. Era prea legat de păcatul pe care îl comisese şi de sentimentul de vinovăţie.

Administratorul lui se descurca de minune cu treburile proprietăţii, chiar dacă Ashley avea propriile idei de schimbare şi de îmbunătăţire. Iar menajera şi majordomul se descurcau foarte bine cu casa. Vecinii lui aveau să înţeleagă motivul pentru care îşi anula sau amâna vizitele. Nu avea niciun motiv să nu se ducă la nunta lui Theo.

Şi dacă se ducea, avea să scape din casa asta pentru o vreme. Şi ar avea ocazia să-i întâlnească pe cei doi Verney. Şi s-o vadă pe Emmy.

Avea s-o vadă pe Emmy. Puse mâna pe scrisoarea unchiului său şi închise ochii. Şi-o imagină stând turceşte pe iarba umedă de la Bowden, cu partea din faţă a rochiei udă şi lipită de trup, cu picioarele ei goale acoperite de firele de iarbă, cu părul lăsat liber, şi sălbatic, şi ud, şi lung până la pământ în spatele ei. Se încrunta, concentrându-se şi atingându-i gâtul cu degetele. Îi auzi glasul ciudat, neobişnuit de atrăgător, rostind „dah”.

Emmy. Avea s-o vadă dacă pleca la Londra – *când* pleca. Practic, nici nu avea de luat o hotărâre. Nu putea să nu fie prezent la nuntă. Şi nu avea nicio dorinţă să nu meargă.

Avea s-o vadă din nou.

*

Era o noapte caldă, din fericire. Toată săptămâna sperase că avea să se încălzească, pentru că fusese înnorat şi destul de frig. Dar în seara asta era o vreme perfectă. Lumina lunii şi a stelelor sclipea pe fluviul Tamisa pe care îl traversau cu o barcă. Îşi ridică faţa spre lumină pentru câteva momente şi simţi imensitatea şi misterul universului.

Şi apoi coborâră în grabă din barcă. Vicontele Burdett o prinse strâns de mână şi îi zâmbi în timp ce Lord Quinn o ajuta pe mătuşa Marjorie, iar contele de Weims o ajuta pe

Doris.

Câteva clipe mai târziu, se aflau la intrarea în Grădinile Vauxhall, iar ea admira locul acesta despre care auzise atât de multe şi i se părea că visează. Celebrele grădini de agrement, rivalele Grădinilor Ranelagh, pe care, de asemenea, dorea să le viziteze. Se spunea că amândouă erau cu adevărat magice pe timpul nopţii.

În dreapta lor, întinzându-se mult în depărtare, se afla un şir de coloane cu un acoperiş arcuit, în stil gotic, de care atârnau lămpi aurii şi roşii. În faţa lor se aflau copacii despre care auzise vorbindu-se, o peşteră şi multe alei întunecate. Copacii erau împodobiţi cu ghirlande de lămpi. De-a lungul aleii centrale, dincolo de copaci, se putea vedea o pată de lumină strălucitoare. Acolo se afla rotonda, locul unde cântau orchestra şi interpreţi cunoscuţi, iar oamenii dansau, locul în care aristocraţii stăteau în loje şi mâncau şi beau, bucurându-se de spectacolul din jurul lor. Vicontele Burdett închiriase o astfel de lojă în noaptea asta.

— Lady Emily. Braţul ei se rezema pe mâneca lui de satin. Îi atinse repede degetele cu ale lui. Îţi place?

Era magic, spectaculos. Era greu de crezut că acesta era un parc, plin cu copaci şi iarbă, cu cerul deasupra. Pentru o clipă se întrebă cum arăta pe timpul zilei, când nu mai exista lumina lămpilor care să ascundă realitatea, sau cum ar fi arătat fără lămpile acelea aprinse şi fără aglomeraţie. Dar alungă acel gând. Nu voia să ştie.

Îi aruncă un zâmbet orbitor bărbatului cu care conversase la mai multe baluri în ultimele săptămâni şi care o vizitase la mătuşa Marjorie şi se plimbase cu ea prin St. James Park. Se afla, aproape întotdeauna, în grupurile de domni care îi acordau atenţie oriunde s-ar fi dus. Ea nu ştia cu ce îi atrăgea, dacă nu cumva li se părea interesant să curteze o femeie care nu putea decât să zâmbească şi să dea din cap, indiferent cât de îngrozitoare ar fi fost complimentele lor sau cât de plictisitoare conversaţia. Aproape întotdeauna exista un grup care vorbea vrute şi nevrute, iar ea nu se putea bucura de linişte. Aglomeraţiile de oameni o scuteau de obligaţia de-a se concentra în

fiecare moment asupra buzelor celor din jurul ei.

Lord Quinn o numea cea mai fermecătoare tânără domnişoară din Londra – sau din Anglia – şi de aceea erau cu toţii atraşi de ea. Emily râdea de el. Mătuşa Marjorie spunea că radia şi că părea şi mai frumoasă atunci când zâmbea. Emily râdea şi de ea.

Sentimentul aproape nechibzuit de libertate şi voioşie care pusese stăpânire pe ea imediat ce mătuşa Marjorie îi făcuse propunerea aceea neaşteptată în grădina de la Bowden nu o părăsise încă de tot. Îşi dăduse seama că abia acum începea să trăiască. Era fericită. Şi acum ştia că niciodată nu va trebui să renunţe la libertatea şi fericirea pe care le simţea. Îi fusese un pic teamă când aflase că mătuşa Marjorie avea să se căsătorească cu Lord Quinn. Dar amândoi o asigurară că aveau de gând să rămână în Londra până la sfârşitul sezonului şi că de-abia apoi voiau să călătorească, sperând că ea avea să-i însoţească. O doamnă avea nevoie de ceva mai mult decât compania unui bărbat, spusese Lord Quinn. Iar domnii simţeau uneori nevoia să fie singuri, spusese mătuşa Marjorie, şi la fel şi doamnele. Dar doamnele nu au libertatea de-a fi singure, aşa ca bărbaţii. Aveau nevoie de însoţitoare. Avea nevoie de Emily.

La câteva minute după sosirea în grădină, stăteau în loja lor de lângă rotondă. Ajunseseră la timp pentru a vedea baletul, îi explicase vicontele. Alesese înadins noaptea aceasta, când, în afară de muzică, exista şi un spectacol vizual de care Lady Emily se putea bucura. Ea îi zâmbise.

Dar înainte să înceapă spectacolul de balet, nişte domni veniră la loja lor pentru a-i saluta şi pentru a încerca să ghicească ce mesaj încerca să transmită în noaptea asta prin semnul de pe obraz. Noaptea trecută se vorbise mult despre micuţa inimă pe care o avusese lângă colţul gurii. În noaptea asta purta o stea mare pe obraz, aproape de coada ochiului. Nu exista niciun mesaj, desigur, dar o amuza să vadă cât de inspiraţi puteau fi domnii şi cât de mult se distrau pe seama ei. Ea râdea întotdeauna de ei. Uneori chiar înceta să-i mai asculte şi începea să observe

lumea din jur. Ei nu păreau să dea atenţie faptului că nu-i mai urmărea. Niciunul din ei, îşi dădu ea seama, deşi niciodată nu se gândise prea mult la asta, nu era cu adevărat interesat de *ea.* Niciunul din ei nu o cunoştea, şi nici măcar nu-şi dădeau seama de asta. Dar ei nu-i păsa.

Ea tocmai râdea şi îl bătea încet pe braţ pe domnul Maddox, după ce acesta sugerase că ea era Venus şi că rivaliza cu stelele prin strălucire, când cineva li se alătură. Cineva care îi făcu un nod în stomac încă dinainte să îl privească. Ştiuse că avea să vină la Londra, desigur, dar nu ştia că sosise deja. Cu toate astea, ar fi trebuit să fie pregătită.

Din fericire, se ascundea sub masca pe care alesese că o poarte încă de la sosirea ei în Londra. Se întoarse spre el şi-i oferi unul dintre zâmbetele ei uimitoare.

Spre deosebire de ceilalţi bărbaţi prezenţi, el nu purta perucă. Şi nici nu avea părul pudrat, asemenea ei. Părul lui, ondulat la tâmple, prins strâns într-o coadă legată cu o panglică neagră de mătase, părea surprinzător de negru pe întuneric. Era încă şi mai tras la faţă decât ar fi trebuit, iar trăsăturile lui erau regulate, ascuţite, frumoase. Era îmbrăcat într-un costum de catifea albastru-închis, un contrast cu nuanţele pastelate ale costumelor de mătase şi satin pe care le purtau ceilalţi domni.

Trecuse mai puţin de o lună. Părea o eternitate. Era greu de crezut că tot ceea ce se întâmplase la Bowden era real. Ajunsese să simtă că fusese altcineva atunci, nu ea însăşi.

— Bună, Emmy, spuse el.

O privea cu tandreţe, deşi nu-i zâmbea cu adevărat. Ea îşi ridică evantaiul până la nivelul nasului şi continuă să-l privească. El se întoarse pentru a-şi saluta sora şi pe ceilalţi invitaţi din lojă, apoi acceptă să li se alăture. Se aşeză între mătuşa Marjorie şi Lord Quinn.

— O, Doamne, spuse unul dintre tinerii care o urmăreau peste tot, când îşi întoarse privirea către el, iată pe cineva căruia i-a fost acordat privilegiul de-a vă spune pe nume. Să-l provoc la duel, Lady Emily? Sau să-mi trag un

glonţ în cap?

Emily îl lovi brusc pe braţ.

— Nu îl cunoşti pe Lord Ashley Kendrick, Max? întrebă vicontele Burdett. Pe fratele lui Harndon?

— Ah, se linişti tânărul. Face parte din familie, atunci. Prin urmare, încă mai pot spera, rosti el ridicând o mână într-un gest teatral şi ducând-o la inimă.

Dar participa prea multă lume la conversaţie. Era prea ameţitor să încerce să-l vadă pe cel care vorbea într-un anumit moment. Şi nu aveau nimic important de spus. Emily zâmbi vesel şi se uită în jurul ei… oriunde, numai la *el* nu.

— Vă rog să ne scuzaţi, interveni vicontele Burdett aşezând mâna lui Emily pe mâneca lui, dar baletul este pe cale să înceapă. Aş dori ca invitaţii mei să poată urmări spectacolul în linişte.

Ceilalţi domni mormăiră veseli şi plecară. Emily se uită la vicontele Burdett, iar acesta făcu un semn spre orchestră. Muzicienii îşi acordau instrumentele. Nu mai văzuse niciodată un balet, aşa că era nerăbdătoare. Îşi mută privirea spre scenă şi rezistă impulsului de-a ridica mâna de pe braţul vicontelui.

Ashley se mutase de cealaltă parte a mătuşii Marjorie, astfel că se afla în colţul îndepărtat al lojii. Stătea rezemat de spătarul scaunului, spre deosebire de majoritatea oamenilor, care se înclinau în faţă atunci când aşteptau să înceapă spectacolul. O privea. Ea nu-şi întoarse capul niciun milimetru, dar îi simţi fiecare mişcare. Şi îi simţi privirea.

Ceva în interiorul ei ameninţa să se prăbuşească. Tot ceea ce fusese construit cu atâta hotărâre şi cu atâta nerăbdare în ultimele săptămâni.

Dar ea nu avea de gând să permită asta. Aici, în Londra, se recrease pe sine – devenise o fiinţă liberă şi fericită. Refuza să se târască înapoi în nefericirea şi subjugarea unei iubiri neîmpărtăşite, care o ţinuse captivă timp de opt ani şi care îi adusese doar câteva clipe de fericire. Era fericită cu această nouă viaţă. Mai mult decât fericită.

Brusc, îşi dădu seama că baletul începuse deja de ceva vreme. Se uitase spre scenă, dar nu fusese atentă. Pentru o clipă, se gândi că zâmbetul îi pierise de pe chip, dar nu era cazul. Îi surâse scurt vicontelui, iar acesta îi răspunse la rândul lui cu un zâmbet şi îi atinse mâna.

Spectacolul de balet era minunat. Era muzică pentru ochi. Dansatorii se deplasau cu precizie şi graţie pe o melodie tăcută. Pentru scurt timp, simţi aceeaşi legătură ca atunci când se afla singură în natură. Dar simţi şi că Ashley o privea.

Ajunsese la Londra dimineaţa târziu şi, o oră mai târziu, mersese în vizită la unchiul său. Ashley stătea la Harndon House, care fusese deschisă pentru că ducele urma să sosească acolo cu familia sa. Luke îl invitase să stea acolo, şi după o scurtă ezitare, el acceptase. Nu avea să se ascundă de familia lui, ca un şcolar fricos. Trecutul era trecut – cel puţin în ceea ce privea relaţiile cu familia sa.

Unchiul său îi strânsese puternic mâna şi îl bătuse pe umăr, oferindu-i toate indiciile că este bucuros să-l vadă. Ashley se întrebase dacă invitaţia îi fusese trimisă pur şi simplu din politeţe şi dacă nu cumva ei ar fi preferat ca el să refuze. Trebuia să o salute pe Lady Sterne cât mai curând, i se spusese, dar fetele – denumirea destul de neobişnuită pe care unchiul lui o folosea când vorbea despre logodnica lui şi Emmy – aveau să meargă la un eveniment în după-amiaza aceea. Apoi, seara, se duceau cu toţii la Grădinile Vauxhall, ca oaspeţi ai vicontelui Burdett. Şi Ashley trebuia să vină – unchiul lui avea să-i trimită vorbă lui Burdett să facă aranjamentele necesare.

Mai târziu, la Harndon House sosi un bilet prin care vicontele îşi exprima dorinţa ca Lord Ashley Kendrick să-i facă onoarea de-a se număra printre invitaţii lui din seara aceea. Cine dracu’ era vicontele Burdett? se întrebă Ashley. Şi se întrebă şi dacă Emmy se număra printre invitaţii lui. Probabil că da, îşi dădu el seama, pentru că şi Lady Sterne avea să fie prezentă. Sărmana Emmy. Nu îi plăcea gândul că avea să fie târâtă pe la toate evenimentele şi adunările

sociale. Ei sigur nu-i plăceau.

Se trezi că-i era iarăşi dor de ea. Voia să vadă ce-i făcuse. Probabil că se simţise obligată să plece de la Bowden şi să se îndepărteze de fratele şi surorile ei pentru un timp, aşa că venise aici, exact în locul cel mai nepotrivit pentru cineva că Emmy. Se aştepta să o găsească pierdută şi plictisită. Poate că avea să fie gata pentru o nouă cerere în căsătorie. El nu era deosebit de fericit la Penshurst, dar acolo îi putea oferi peisajul de la ţară, dealurile, râul, copacii.

Plecă singur la Vauxhall şi găsi loja vicontelui de Burdett. Nu sosise primul. Îi zări pe Doris şi pe Weims. Ceilalţi invitaţi erau ascunşi privirii sale de un grup de tineri care stăteau în faţa lojii. De-abia când se apropie mai mult văzu care era centrul atenţiei lor – sau cine.

Arăta la fel ca la balul lui Luke – îmbrăcată la modă, elegantă şi extraordinar de frumoasă. Numai că ea nu mai folosise niciodată cosmetice. Şi niciun semn mic şi negru, aşezat pe obraz, care să atragă atenţia asupra ochilor ei. Iar la balul acela, deşi zâmbise şi strălucise de bucurie şi când dansase primul ei menuet, nu fusese atât de exuberantă şi nu râsese atât de puternic şi de… cochet. Bătea uşor în braţul unui domn îmbrăcat într-un costum de culoarea lavandei şi atrăgea asupra ei toată atenţia şi complimentele tinerilor. Burdett – el trebuia să fie, îşi zise Ashley care stătea lângă ea, arata ca o pisică sătulă sau care tocmai prinsese un canar. Emmy flirta cu toţi.

Primul instinct al lui Ashley, pe care din fericire şi-l înfrână, fu să se arunce asupra lor cu pumnii. Apoi, ea deveni conştientă de prezenţa lui. Se aşteptase ca zâmbetul ei să fie mai tandru. Refuzase să se mărite cu el, dar se despărţiseră ca buni prieteni. Îşi aminti de acea ultimă oră pe care o petrecuseră împreună, stând nechibzuiţi pe iarba udă, cu genunchii aproape atingându-li-se, în timp ce el o învăţa să pronunţe primul ei cuvânt. Şi îşi aminti că, la bal, ştiuse de îndată ce se uitase în ochii ei, că ea era Emmy.

Ochii ei – ochii ei atât de pătrunzători – continuau să

strălucească în timp ce-i zâmbea şi-şi ridică evantaiul la nas. Părea nespus de fericită. Dar zâmbetul ei îl făcu să încremenească. Nu arăta ca Emmy. Îi părea rău că venise. La Vauxhall. La Londra.

Intră în lojă şi se aşeză între unchiul lui şi Lady Sterne, după ce-i salută pe Doris şi Weims şi schimbă câteva glume cu ei. O felicită pe Lady Sterne pentru logodnă, îi sărută mâna, concentrându-şi toată atenţia asupra ei. Dar chiar când toţi domnii aflaţi în faţa lojii începură să se îndepărteze şi orchestra începu să-şi acordeze instrumentele pentru ca baletul să înceapă, Lady Sterne se aplecă spre el şi-l bătu pe genunchi.

— Voi schimbă locul cu tine, dacă îmi permiţi, dragul meu băiat, spuse ea, ca să stau lângă Theo.

Ashley fu amuzat. Cei doi erau amanţi de douăzeci de ani sau mai mult, şi întotdeauna avuseseră un comportament cuviincios în public, dar acum era important pentru ei să stea unul lângă celălalt? Aproape că se aştepta să-i vadă ţinându-se de mână. Dar curând nu mai găsi amuzantă situaţia. De pe scaunul pe care îl ocupase Lady Sterne o putea vedea direct pe Emmy, care stătea în cealaltă parte a lojii.

Desigur, ar fi putut să-şi întoarcă privirea spre spectacolul de balet – era nepoliticos să se uite insistent la unul dintre invitaţii aflaţi în lojă. Dar nu putea abţine.

Privea spectacolul de balet, dar părea absorbită, nu avea o privire uimită, aşa cum s-ar fi aşteptat să vadă în ochii ei. Afişa în continuare un zâmbet cochet care nu-i era deloc caracteristic lui Emmy. Şi ţinea mâna pe braţul lui Burdett, cu degetele răsfirate pe manşeta lui. Şi ţinea bărbia ridicată într-un gest de mândrie. Asta îi făcuse el?

Îşi aminti că – atunci când dansase cu el la Bowden – o întrebase dacă se deghizase sau dacă ei o transformaseră în fiinţa aceea. „Te-au îmblânzit, inima ta nu mai caută sălbăticia?” o întrebase el. „Te-au pus să cânţi frumos, ca o pasăre în colivie?”

Nu, nu ei îi făcuseră asta. Atunci mai era încă o fiinţă liberă. A doua zi de dimineaţă fusese la cascadă, pictase, se

comportase precum micuţa lui căprioară. Pictase vigoarea vieţii, ţâşnind cu pasiune prin orice fiinţă vie şi prin universul însuşi. El era cel care îi făcuse asta. El îi îmblânzise spiritul şi o închisese într-o colivie. Simţi o durere din piept şi un nod în gât. Îi venea să plângă.

Când spectacolul de balet se termină, vicontele Burdett se ridică, făcu o plecăciune adâncă deasupra mâinii ei şi o luă la plimbare pe una dintre aleile luminate de lămpi. Lady Sterne se uită la Doris şi ridică din sprâncene, apoi tânăra şi Weims îi urmară, ca să nu fie singuri. Ashley rămase pe loc. Curând, observă el, şi alţi domni începură să se plimbe cu Burdett şi Emmy.

— Doamne, zise Lady Sterne, s-o aduc pe Emily în oraş a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, Theo. Se distrează atât de bine şi are aproape cel mai mare grup de peţitori. Zilnic mă aştept ca vreunul dintre ei să-i ceară mâna.

— Nu m-aş mira, Marj, comentă Lord Quinn. Este cea mai fermecătoare fată de aici şi are şi ochii ăia sclipitori. Burdett s-a remarcat prin atenţiile lui. Şi e viconte, Dumnezeule. Se putea mai rău de atât.

Ashley strânse din dinţi şi nu spuse nimic, deşi conversaţia continuă pe acelaşi subiect pentru o vreme – de parcă logodnicii ar fi uitat de prezenţa lui şi de faptul că, dacă Emmy voia să se mărite, el era singurul care putea pretinde mâna ei.

capitolul 15

Fusese plecată la cumpărături toată dimineaţa, pe Oxford Street şi Bond Street, împreună cu Lady Sterne, îşi cheltuise banii inutil, pe o pălărie de paie decorată cu neghină. Era sigură că deja avea îndeajuns de multe pălării, încât să poarte câte una în fiecare zi, timp de o lună întreagă. De asemenea, de-abia închisese ochii noaptea trecută – pentru prima dată de când venise la Londra. Şi

exista o legătură între faptul că-şi cumpărase pălăria şi insomnia din noaptea trecută.

În după-amiaza aceea, avea să iasă cu Ashley la plimbare, pe jos. După ce o salutase, nu îi mai vorbise deloc la Vauxhall, nu până când se scuzase şi plecase devreme, înaintea celorlalţi.

Ea tocmai se întorsese de la plimbarea cu vicontele Burdett, Doris şi Andrew. Iar el se aplecase peste mâna ei după ce se ridicase în picioare şi li se adresase mai întâi celorlalţi. Crezuse că avea să plece fără să-i mai spună vreun cuvânt. Dar nu era aşa.

— Am întrebat-o pe Lady Sterne dacă va fi acasă mâine după-amiază, Emmy, îi spusese Ashley. Voi veni şi ne vom plimba pe jos până la parcul St. James, dacă îmi permiţi.

Ea zâmbise şi încuviinţase. În acel moment, pentru ea nu mai exista decât Ashley, nu întrebarea dacă era înţelept sau nu din partea ei să stea prin preajma lui. El plecase înainte de-a vedea supărarea de pe chipul vicontelui Burdett. Dar nu avea niciun motiv să fie supărat. Ea nu-i aparţinea şi nici nu intenţiona să-i aparţină vreodată. În plus, se plimbase şi cu alţi domni. Îi plăcea lucrul acesta.

— Lord Ashley Kendrick este un membru al familiei dumitale, Lady Emily? întrebase el, aplecându-se astfel încât nimeni altcineva din lojă să nu mai audă ce-o întrebase, bănuise ea. Un fel de frate?

Ea zâmbise şi-şi desfăcuse evantaiul ca să-şi răcorească faţa.

— Atunci nu mi se pare politicos ca un simplu frate să pună monopol pe întreaga dumitale după-amiază, doamnă. Cum aş putea suporta o asemenea dezamăgire?

Ea râsese la gluma lui plină de galanterie şi întinsese braţul să-i răcorească şi lui chipul pentru câteva momente.

Dar în noaptea aceea dormise foarte puţin. Cu mai puţin de o lună în urmă, nu se aştepta să-l mai vadă vreodată. Şi apoi mătuşa Marjorie şi Lord Quinn se hotărâseră să se căsătorească, şi ea aflase că Ashley avea să vină la nuntă. Vestea o tulburase. Nu voia ca el să vină

la Londra, la fel de mult cum nu-şi dorise ca el să se întoarcă acasă la Bowden. Trebuia să-şi trăiască viaţa fără Ashley, şi era mult prea dureros să-l vadă.

Mai ales acum. Toată seara trecută, după ce se alăturase grupului de invitaţi ai vicontelui Burnett, deşi nu-l privise nici măcar o dată până când nu-şi luase rămas-bun de la ea, îi simţise prezenţa cu fiecare fibră din corpul ei.

Nu doar cu inima. Nu doar cu braţele ei, care tânjeau să-l ţină, sau cu buzele însetate după săruturile lui. Îl simţise prin tremurul pântecului şi mai jos, acolo unde trupurile lor se contopiseră. Nu fusese vorba neapărat de pasiune, cât de cunoaştere.

N-ar fi trebuit să o invite la plimbare. Era nedrept. Dorea să reia o relaţie care fusese întotdeauna prielnică pentru el. Voia să fie fratele ei, prietenul ei.

Oare nu ştia, aşa cum ştiuse ea dintotdeauna, că o astfel de relaţie era imposibilă? În timpul plimbării avea să se comporte ca un prieten şi ca un frate? Sau va încerca din nou să o convingă să se căsătorească cu el? Cu siguranţă nu. La Vauxhall văzuse probabil cât era de fericită, cât de mult se bucura de sezon şi compania altor domni. Nu ar fi trebuit s-o invite la plimbare.

Şi, astfel, ajunsese să se răsucească în pat, când pe-o parte, când pe alta, toată noaptea. Aşa că plecase la cumpărături dimineaţa devreme şi îşi cumpărase o pălărie nouă.

*

Înainte să meargă la Lady Sterne, Ashley avea de făcut o vizită pe South Audley Street. O vizită pe care nu era nevoit şi nici nu trebuia să o facă, după cum îşi repetase neîncetat pe drumul spre Londra şi, din nou, în dimineaţa aceea. Chiar dacă Lady Verney îi dăduse adresa fiului ei atunci când aflase că avea să meargă la Londra şi insistase să-i facă o vizită – Henry şi Barbara aveau să fie onoraţi de o astfel de vizită de curtoazie, îi spusese ea –, el nu simţea nicio dorinţă să viziteze nişte oameni care-i erau

străini.

Dar fu învins de curiozitate. Voia – nu, putea spune că aproape avea *nevoie* – să-l vadă pe bărbatul pe care îl iubise Alice şi cu care se culcase înainte să plece în India. Poate că, dacă înţelegea relaţia lor, avea să lase cumva în urmă restul amintirilor îngrozitoare.

Când sună la uşa casei din South Audley Street şi îşi puse cartea de vizită pe tava de argint întinsă de valet, acesta îi spuse că avea să verifice dacă Sir Henry şi domnişoara Verney erau acasă. Ashley aproape spera că erau plecaţi sau că nu voiau să-l primească. Verney putea foarte bine să aleagă să-l evite. Dar valetul se întoarse câteva minute mai târziu, se înclină şi întrebă dacă Domnia Sa dorea să îl urmeze până în salon.

Când Ashley intră în încăpere, după ce fu anunţat de valet, un bărbat şi o femeie se ridicară în picioare. Bărbatul veni cu paşi mari spre el, cu mâna dreaptă întinsă. Părea foarte puternic şi era cam de aceeaşi vârstă cu el, bănui Ashley. Nu la fel de înalt, dar cu umeri largi şi un piept bombat care lăsau impresia că este masiv. Era îmbrăcat după ultima modă, dar nu spilcuit. Nu purta perucă, iar părul blond îi era legat frumos la ceafă. Avea un chip vesel şi zâmbitor.

— Lord Ashley Kendrick, zise el. Ce onoare! Am auzit de la mama că te-ai întors din India şi că ţi-ai stabilit reşedinţa la Penshurst. Îmi pare rău că nu eram acasă şi n-am putut să vin în vizită, să îţi prezint omagiile mele. Şi iată că ai venit aici, în schimb. Ţi-o prezint pe sora mea, Barbara.

Ashley scutură mâna care-i fusese întinsă şi se înclină în faţa doamnei, care făcu o reverenţă şi-i zâmbi. Ea avea pielea puţin mai închisă la culoare, dar amândoi afişau aceeaşi eleganţă şi acelaşi aer de bună dispoziţie. Nu era frumoasă, dar nici foarte urâtă.

— Doamnă, Verney, îi salută el. Veţi fi bucuroşi să aflaţi că Lady Verney era bine, sănătoasă, când am văzut-o ultima dată. Vă salută cu drag.

— Ce drăguţ din partea dumitale să ne transmiţi

mesajul. Ia loc, milord, spuse Barbara Verney. I-am dat instrucţii valetului să ne aducă o tavă cu ceai.

Ashley se aşează. Ura sufocantă pe care începuse să o simtă îl luase complet prin surprindere. Se aşteptase să găsească un bărbat tăcut, morocănos, genul de om despre care oricine şi-ar fi imaginat cu uşurinţă c-ar putea seduce şi abandona o femeie îndrăgostită de el. Nu se aşteptase să vadă un om prietenos, zâmbitor, care putea fi atrăgător pentru femei mai mult pentru personalitatea lui decât pentru aspectul fizic. Aproape c-ar fi putut ierta un om prudent şi posac. Dar nu putea decât să urască ospitalitatea şi căldura cu care fusese primit.

— Trebuie să recunoaştem, începu Sir Henry, aşezându-se după ce sora lui luase loc pe un scaun în faţa lui Ashley, că am fost curioşi să îl întâlnim pe bărbatul cu care s-a căsătorit Alice. Nu-i aşa, Barbara? Apropo, am aflat şi noi cu mare tristeţe, acum câteva luni, de tragedia care s-a abătut asupra ei şi a fiului vostru. Am trimis imediat o scrisoare, fără să ştim că erai deja în drum spre Anglia. Te rugăm să primeşti sincerele noastre condoleanţe.

— Da, aşa este, spuse şi domnişoara Verney.

Dacă ar fi putut să-l rupă din bătaie pe omul acesta şi să nu-şi păteze reputaţia, ar fi făcut-o, îşi zise Ashley în gând. Pe chipul lui nu se citea niciun pic de ruşine sau vinovăţie.

— Mulţumesc, spuse el. Dar era curios, aşa că i se adresă domnişoarei Verney: Aţi cunoscut-o bine pe soţia mea?

— Am crescut împreună, răspunse ea, Alice, Gregory – fratele ei, ştiţi –, eu şi Henry.

— Şi Katherine Binchley, adăugă Sir Henry. Fiica administratorului de la Penshurst. Poate că ai cunoscut-o, deşi acum o cheamă Katherine Smith.

— Da, şi Katherine, admise domnişoara Verney. În copilărie am fost cu toţii foarte apropiaţi. Dar am crescut şi ne-am îndepărtat unii de ceilalţi. A fost inevitabil, presupun. Deşi Henry şi Gregory au rămas prieteni apropiaţi. Dar Gregory a murit, Alice a plecat în India, şi Katherine s-a

măritat cu domnul Smith – iar toate astea s-au întâmplat în doar câteva luni. Totul s-a schimbat.

— Dar dumneata voiai să afli despre Alice, despre cum era înainte s-o cunoşti, adăugă Sir Henry. A fost dintotdeauna extraordinar de frumoasă, nu-i aşa, Barbara, chiar atunci când era doar un copil? Era minionă, delicată şi rafinată. Până a împlinit şaisprezece ani, toţi băieţii din ţinut erau la picioarele ei. Dar lucrul acesta nu i s-a urcat niciodată la cap. Nu acorda atenţie nici unuia în mod special. Ştia foarte bine să facă diferenţa între oameni. Zâmbi.

„Ştia foarte bine să facă diferenţa între oameni", îşi repetă Ashley în gând. Pentru că ignorase atenţiile celorlalţi tineri din ţinut, mai puţin pe cele ale lui Verney?

Barbara Verney turnă ceaiul. Îi întinse lui Ashley o ceaşcă şi-i zâmbi.

— Cred că, la un moment dat, mama îşi făcuse speranţe că Alice şi Henry s-ar fi putut potrivi, comentă ea. Din fericire pentru dumneata, lucrul acesta nu s-a întâmplat.

— Pe de altă parte, interveni Sir Henry râzând, nici tu nu te-ai potrivit cu Gregory, Barbara. Uneori, Kendrick, după cum poate ştii din proprie experienţă, mamele au nişte planuri foarte clare pentru copiii lor, care însă nu se potrivesc cu ceea ce-şi doresc copiii pentru ei înşişi. Am fost încântat să aud că Alice s-a căsătorit cu dumneata, un om cu atâtea relaţii impresionante şi un coleg respectat al tatălui ei. Când a plecat de la Penshurst, era o tânără domnişoară foarte nefericită.

Nu avea absolut niciun sentiment de regret sau vinovăţie, îşi dădu seama Ashley. Fusese încântat să audă că se căsătorise cu altcineva. Oare *el* ar fi încântat să audă de căsătoria lui Emmy cu alt bărbat? Ar putea să-l privească pe celălalt bărbat în ochi, cândva în viitor, şi să-i spună că a fost încântat să afle de căsătoria lor?

Când el însuşi o cunoscuse aşa cum numai un soţ trebuia să o ştie? Oare Verney se întreba dacă ştie? Oare zâmbetul lui ascundea un dispreţ pentru bărbatul care îi

luase locul? Dar el nu dorea să se gândească la Alice aşa. Nu o iubise. De fapt, o urâse în multe feluri. Dar ea fusese un om, ba chiar un om foarte nefericit.

— Da, spuse Ashley. Îşi pierduse de curând fratele. Presupun că erau foarte apropiaţi, deşi ea vorbea rareori despre el. Am înţeles că era foarte dureros pentru ea.

Cei doi făcură un schimb de priviri.

— Da, spuse Sir Henry. Erau apropiaţi. Moartea lui a fost un şoc îngrozitor pentru ea, ca şi pentru noi.

Gregory Kersey murise împuşcat într-un accident de vânătoare. Atât aflase Ashley de la Sir Alexander Kersey, cu mult timp înainte s-o întâlnească pe Alice. Iar ea nu-i vorbise aproape niciodată despre fratele ei.

— Dar cum s-a întâmplat? întrebă Ashley.

Pentru prima dată, Verney păru stânjenit. Se scărpină în cap şi se uită la sora lui.

— Era dimineaţa devreme, începu ea. Ieşise la vânătoare împreună cu alţi domni din vecinătate.

— Şi eu mă aflam printre ei, adăugă Sir Henry.

— Da, întări ea. Tocmai hotărâseră că fusese destul pentru acea zi şi o pornise fiecare spre casă, când s-a auzit o împuşcătură.

— Niciunul din noi n-a acordat atenţie împuşcăturii, explică Sir Henry. Toţi ne-am gândit că cineva mai văzuse o pasăre şi nu rezistase impulsului de-a o vâna. N-ar fi fost ceva cu totul neobişnuit. Binchley a găsit trupul, la prânz. Alice îl trimisese să afle de ce Gregory nu se întorsese acasă de la vânătoare.

— Nimeni nu şi-a amintit c-ar fi tras ultimul, adăugă Barbara Verney.

— Sau nimeni nu a vrut să recunoască, zise fratele ei. Fără îndoială că a fost un accident de vânătoare. Greg nu avea duşmani. Dar ar fi fost greu pentru cineva să ştie – şi să recunoască public – că a împuşcat un prieten.

— Unde? întrebă Ashley. Unde a fost împuşcat?

— Pe dealurile aflate la nord de Penshurst, spuse Sir Henry. Pe proprietate.

— A fost împuşcat în cap, adăugă domnişoara Verney

încet. La asta se referea Domnia Sa, Henry. A fost îngrozitor. Aproape toţi bărbaţii din ţinut au fost suspecţi. Inclusiv Henry. Iar Henry a fost cel mai bun prieten al lui.

Oare Gregory Kersey aflase totul despre cel mai apropiat prieten şi sora lui? se întreba fără să vrea Ashley. Îşi alungă gândul din minte. Nu avusese intenţia să intre la astfel de bănuieli.

— Când am auzit de Alice şi fiul ei – fiul vostru –, a fost ca un coşmar, spuse Sir Henry. Era ca şi cum acea familie fusese blestemată. Dar conversaţia devine prea morbidă. Sunt sigur că ai suferit în ultimul an cât pentru o viaţă întreagă. Ai venit în oraş pentru a lua parte la sezon? întrebă el zâmbind.

— Pentru asta, explică Ashley, dar şi pentru a lua parte la nunta unchiul meu.

Conversaţia se derulă pe un ton mult mai confortabil, cu subiecte obişnuite. Vorbiră despre nunţi, modă, spectacole şi chiar şi vreme.

Sir Henry Verney era un om care îşi satisfăcuse o plăcere, dar care nu simţea niciun pic de vină, se gândi Ashley când plecă de pe South Audley Street, o jumătate de oră mai târziu. Un om destul de superficial. Era greu de înţeles de ce fusese Alice atât de îndrăgostită de el. Dar dragostea era greu de înţeles. Nu era întotdeauna raţională.

„Era ca şi cum acea familie fusese blestemată”.

Cuvintele pe care şi le aminti îi îngheţară sângele în vine. Şi totuşi, îşi zise Ashley, nu putea exista o legătură între accidentul tragic care îi luase viaţa lui Gregory Kersey şi cel care o ucisese pe Alice, patru ani mai târziu. Era doar o coincidenţă tulburătoare. Dar nu putea să-şi scoată acele cuvinte din minte.

„Era ca şi cum acea familie fusese blestemată”.

*

Purta noua ei rochie de mătase albastră cu dungi albe. Pe dedesubt, după cea mai nouă modă, nu purta

cercuri, ci un jupon din mătase albă. Avea părul împletit şi prins într-un coc la ceafă. Buclele îi erau acoperite cu o bonetă de dantelă. Peste toate astea purta pălăria ei nouă de paie, înclinată în faţă, ca să-i ţină umbră la ochi, şi legată cu o panglică la ceafă.

Se întrebă dacă lui avea să-i placă felul în care arăta. Nu conta, însă voia ca el să vadă cât de mult se schimbase şi cât de fericită era. Dacă încă mai avea acelaşi sentiment de vinovăţie sau mai era convins că era dator să se căsătorească cu ea, dorea să-l liniştească. Îi făcuse o favoare, îşi zise ea în sinea ei. Dacă nu ar fi venit acasă, ea s-ar fi căsătorit cu Lord Powell şi şi-ar fi petrecut restul vieţii la ţară, luptându-se să se afirme în faţa mamei lui – lucru care, cel mai probabil, nu i-ar fi reuşit niciodată. Nu ar fi descoperit, nici măcar la vârsta de douăzeci şi doi de ani, cât de multe avea să-i ofere viaţa chiar şi unei femei surde.

Emily se aplecă şi se uită cu atenţie în oglinda din garderob. Avea să-i zâmbească şi atunci el avea să ştie că nu avea deloc nevoie de el. Dar când îşi întâlni privirea în oglindă, se uită repede în altă parte, concentrându-se pe orice altceva.

El aştepta în hol cu mătuşa Marjorie când ea coborî scările. Ajunsese mai devreme. Purta o haină lungă verde-închis, cu pliuri la spate, după cum dicta moda, o vestă asortată şi pantaloni bufanţi. Părul, ca de obicei, era nepudrat. Îşi ţinea pălăria sub braţ. Ochii lui albaştri îi zâmbiră. Începea să-i devină familiar chipul lui osos. I se părea uimitor de chipeş.

— Emmy. Făcu o plecăciune formală. Arăţi foarte frumos.

Ea îi oferi zâmbetul ei orbitor.

— Dumnezeule, comentă mătuşa Marjorie, o s-o ameţeşti de tot, Lord Ashley. De când am ajuns în oraş, nu am auzit decât complimente pentru Emily. Chiar că eşti norocos dacă vei avea timp să te plimbi cu ea prin parc.

El îi zâmbi lui Emily în timp ce mătuşa Marjorie vorbea, dar ea era interesată să vadă ce se spunea despre ea. Roşi. Nu din cauză că ar fi fost ameţită, îşi zise ea.

Toate complimentele alea prosteşti – cele pe care îşi bătuse capul să le citească pe buze – nu însemnau nimic pentru ei. Doar o amuzau şi îi luau mintea de la alte gânduri… ba nu, de fapt o făceau să se gândească la alte lucruri. O forjau să se gândească la cât de fericită era în prezent.

În drum spre parc, fu atentă la tot ce o înconjura, la oamenii care treceau pe lângă ei, la plimbăreţii eleganţi, la vânzătorii ambulanţi care făceau reclamă strigând din toţi rărunchii, la mărfurile lor, la copiii care ţâşneau în fugă de colo-colo, la doi câini ţinuţi în zgardă. Deodată, îşi dădu seama că putea fi destul de înfricoşător să se trezească singură într-o astfel de zonă – foarte diferită de cele de la ţară, unde rareori îi era frică. Dar ea nu fusese niciodată singură aici. Şi nici acum nu era singură. Zâmbi şi simţi că Ashley o privea. Nu voia să se uite la el ca să vadă dacă avea ceva de spus.

Ashley. Simţea un gol în stomac, dar se opunea senzaţiei cu fiecare fibră din fiinţa ei. El îi oferi braţul său când coborâră din trăsura deschisă şi începură să se plimbe. Emily adora parcul deschis, cu alei mărginite de copaci, cu grupurile de oameni care se plimbau sau discutau. Uneori îi plăcea să se uite în sus, ca să vadă ramurile copacilor şi frunzele pe fundalul albastru al cerului. Dar, cel mai adesea, prefera să se uite la oameni şi să se simtă ca o egală. Astăzi simţea muşchii de pe braţul lui Ashley şi căldura pe care o emanau.

În cele din urmă, îl privi de sub borul pălăriei. El se uită la ea cu un zâmbet în ochi. Un zâmbet care nu se întindea şi pe buze.

— Eşti fericită, Emmy? o întrebă.

Ea îi răspunse cu ochii sclipind cât de fericită era. Făcu un semn în jurul ei. Cum putea să nu fie fericită?

— Penshurst e un loc destul de minunat, îi povesti el. Se află într-o vale, cu un parc uriaş, care se întinde de la casă până la drum. Între casă şi sat se află un râu lat. O parte din el curge prin parc, frumos amenajat. Şi în spatele casei sunt dealuri împădurite, de obicei o oază de linişte şi umbră, dar care duc dincolo, spre restul ţinutului. Există şi

o casă de vară acolo sus. Este chiar mobilată, deşi nu a mai fost nimeni acolo de ani întregi, cred.

Penshurst. Reşedinţa în care locuia. Locul de care aparţinea. Unde trăise Alice. Locul în care ar fi trăit cu ea, dacă n-ar fi murit împreună cu fiul lor.

— Ţi-ar plăcea, Emmy. Îşi aplecă fruntea mai aproape de ea şi îi atinse mâna. Mi-aş dori să-l poţi vedea…

Pentru o clipă, se simţi ameţită de dorinţă. Dar numai pentru o clipă. „Nu”, îi răspunse ea. Râse şi-i arătă cu braţul eleganţa formală cu care fusese amenajată aleea pe care se plimbau, dar şi pe ceilalţi oameni îmbrăcaţi la modă. Ea voia să fie aici. Acesta era locul de care aparţinea.

El o făcu să se uite înapoi la chipul lui.

— Vorbeşti serios? o întrebă el. Ea îşi dădu seama că amândoi vorbeau prin semne, cu câte o mână. Mă simt atât de trist când văd…

Dar ea nu prinse restul propoziţiei. Nu voia să afle ce anume îl întrista. Doi domni se opriseră în faţa lor, zâmbind şi făcând plecăciuni. Erau din grupul ei de cunoştinţe. O complimentară pentru felul în care arăta, o întrebară dacă aveau s-o vadă diseară la bal, se înclinară tăcuţi în faţa lui Ashley şi-şi văzură de drum. Ea îi zâmbi veselă.

— Nu mă miră succesul tău, îi spuse el. Dar asta este ceea ce îţi doreşti, Emmy?

Desigur că da. Nu putea să înţeleagă asta? îi explică folosindu-şi mâna liberă şi zâmbetele. Apoi se gândi la altceva.

— Dah, spuse ea cu ochii strălucind.

Ea singurul cuvânt pe care îl ştia. Întregul ei repertoriu.

— Te-aş fi putut învăţa şi restul dicţionarului, Emmy, spuse el. Încă o pot face. Şi m-ai putea învăţa…

Dar domnul Maddox, aflat la braţ cu o domnişoară, făcu o plecăciune în faţa ei şi o întrebă cum s-a simţit la spectacolul de balet din ajun. Când porniră mai departe, nu voia să se mai uite la Ashley. Nu putea. Simţea că tertipurile ei erau pe cale să cedeze, ca un strat subţire de email. Nu recunoscuse nici măcar faţă de sine însăşi că

erau numai tertipuri, că de fapt nu se simţea deloc fericită. Că avea inima frântă. Şi ştia prea bine că nici Ashley nu-şi găsise liniştea de când îl văzuse ultima oară şi că probabil nu avea s-o găsească niciodată. Nu avea nevoie de cuvinte sau de limbajul semnelor ca să-i spună asta.

El atinse iarăşi mâna şi o strânse, iar ea fu forţată să se uite la el.

— Mi-a părut rău pentru Powell în dimineaţa aceea, la cascadă, când nu ai vrut să te uiţi la el, Emmy. Acum faci la fel cu mine.

Se uită la el şi îşi dădu seama cu uimire că masca zâmbitoare pe care o purta nu-i căzuse. Surâdea în continuare.

— Emmy. Se aplecă foarte aproape de ea. Ea bănui că, deşi îşi mişca buzele, de fapt nu scotea niciun sunet. Mai există vreo şansă să fii însărcinată? Eşti însărcinată?

Nu era. Menstruaţia îi întârziase, dar apoi descoperise, cu mâinile tremurând de uşurare, că nu era însărcinată. Şi, mai târziu, după ce se îngrijise, se aruncase peste pat şi plânsese. Dar nu neapărat de uşurare. Zâmbetul îi dispăruse.

Nu, îi spuse ea. Nu era niciun copil. Orice obligaţie simţea că ar fi avut faţă de ea nu exista în realitate. Era liber să se gândească la ea doar ca la o soră. Dar nu reuşi să-şi dea seama cât de uşurat se simţea. Ochii lui continuară să o privească fix, până când îşi coborî ea privirea la eşarfa pe care Ashley o purta la gât.

Da, existase o posibilitate. Pentru două zile, crezuse că... Dar nu fusese aşa. Şi îi păruse rău. Cât de nesăbuite şi iraţionale puteau fi emoţiile! Dacă ar fi fost însărcinată, ar fi trebuit să se mărite cu el. Să se căsătorească cu omul care-i era mai drag decât propria inimă, dar pentru care ea nu era decât o soră dragă. Ar fi fost de nesuportat. Cu mult mai insuportabil decât situaţia aceasta, îşi ridică ochii şi îi zâmbi.

Şi apoi fu distrasă de un alt cuplu care se oprise în faţa lor. Ea se întoarse să vadă despre cine era vorba, dar nu îi recunoscu. Amândoi îi zâmbeau lui Ashley.

— Ne întâlnim din nou, atât de curând, zise bărbatul în timp ce femeia zâmbi.

Emily se uită la Ashley. El dădea din cap, semn că îi cunoştea. Îl văzu ezitând, dar apoi se uită la ea.

— Emmy, spuse el, ţi-i prezent pe vecinii mei de la Penshurst, Sir Henry Verney şi domnişoara Verney. Îi privi. Lady Emily Marlowe, sora contelui de Royce şi a ducesei de Harndon.

Ea le zâmbi veselă. Noii lui prieteni, o parte din noua lui viaţă. Şi îi plăceau. Era o prostie, probabil, să tragă astfel de concluzii, dar amândoi păreau foarte prietenoşi. Domnişoara Verney zâmbi înapoi. Sir Henry făcu o plecăciune.

— De la Bowden Abbey, adăugă el. L-am văzut o dată, în timpul călătoriilor mele. Un loc frumos.

Da, îi spuse ea cu un semn din cap. Acasă. Acolo se simţea mai acasă decât la Elm Court, adăugă în sinea ei.

— Ah, chiar aşa? îi spuse Sir Henry lui Ashley, privindu-l pentru un moment. Da, îmi dau seama că poţi citi pe buze, Lady Emily. Am văzut că ai auzit comentariul meu legat de proprietatea aceea şi că ai fost de acord cu mine.

— Trebuie să fie obositor să fii mereu atentă, comentă domnişoara Verney. Dar se spune că afecţiunea aceasta poate întări caracterul, dacă cel care suferă este dispus să o accepte ca pe o provocare. Eşti de acord, Lady Emily?

Ea nu era sigură că surzenia îi întărise caracterul. Nici măcar nu era sigură că o luase ca pe o provocare. Lumea tăcută era la fel de obişnuită pentru ea, pe cât era o lume gălăgioasă pentru ei, îşi zise în gând. Dar oamenii aveau tendinţa de-a presupune că persoanele surde nu puteau funcţiona pe deplin decât dacă învăţau să se adapteze într-o lume a sunetului. Dar cum rămânea cu provocarea pe care o aducea tăcerea? Foarte puţini oameni care auzeau puteau accepta că şi tăcerea era o provocare. Oamenii care auzeau se temeau de tăcere, bănui ea. Dar nu putea explica toate astea. Domnişoara Verney voia doar să fie prietenoasă.

Emily zâmbi, apoi se întoarse la timp ca să vadă ce

spusese Ashley.

— Emmy este foarte modestă când trebuie să vorbească despre realizările ei, spuse el. Va dansa cu mine la balul din seara asta.

Emily râse.

— „Chiar aşa?” îl întrebă ea cu sprâncenele ridicate, un minut mai târziu, când îşi văzură de drum.

— Acum din ce cauză mă interoghezi? o întrebă el. Din cauză că te-am prezentat unor străini? Sau din cauză că le-am spus direct că vei dansa cu mine, înainte să te întreb?

— „Da, din cauza asta”, îi confirmă printr-un gest. „O să dansez?”

— Da, o să dansezi, Emmy, răspunse el râzând.

De pe chipul lui dispăruse toată tristeţea. N-ar fi prea sănătos pentru ea dacă l-ar vedea aşa prea des, îşi spuse ea.

— Pentru că adori să dansezi, mai ţii minte? Pentru că ţi-ai dorit întotdeauna să dansezi. Şi pentru că numai eu sunt destul de nesăbuit încât să accept provocarea.

Ea râse din nou.

— Vrei? o întrebă el cu un gest, cu ochii şi cu buzele. Dansezi cu mine? Vrei, Emmy?

Da, voia. Chiar şi în faţa oamenilor din înalta societate. Desigur că voia.

De-abia când o conduse înapoi la trăsură şi îşi aranja fustele în jurul ei, iar el ocolea vehiculul pentru a se urca pe partea cealaltă, îşi dădu seama că se schimbase ceva. Zâmbea, râdea, aproape exploda de fericire – aşa cum fusese cu o lună în urmă. Dar exista o diferenţă. Masca ei zâmbitoare pierise şi fusese înlocuită, pentru moment cel puţin, de bună-dispoziţie adevărată. Era un gând înfricoşător.

capitolul 16

— Ai avut dreptate, îi spuse Sir Henry Verney surorii lui în timp ce-şi continuau plimbarea prin parc. Există o asemănare uimitoare. Sunt surprins că nu am observat mai devreme, când ne-a vizitat.

— El e un pic mai înalt şi mai slab, spuse Barbara Verney. Poate că nu la fel de întunecat la înfăţişare. Şi mult mai frumos, cred. Dar, fără discuţie, există o asemănare. Am fost atât de surprinşi amândoi să auzim că Alice s-a căsătorit şi ne-am întrebat ce fel de om reuşise să o convingă. Acum avem răspunsul pe care îl doream.

— Mă întreb cât de fericită a fost, continuă el. Nu cred că exista cineva care să şi-o poată imagina pe Alice fericită. Presupun că nu e nicio surpriză. Trebuie să fi fost…

Dar sora lui îl opri.

— E mai bine să nu discutăm despre asta, spuse ea. Îmi pare rău că am trezit amintiri vechi atunci când am adus vorba de asemănare. A avut un sfârşit îngrozitor, sărmana femeie. Nu putem decât să sperăm că acum şi-a găsit liniştea. Dar Lord Ashley a pierdut şi un fiu. Nu-i de mirare că are aerul unui om bântuit de trecut. Ţi-a plăcut de el, Henry?

— E puţin cam retras, răspunse el. Am citit o oarecare răceală în ochii lui. Dar presupun că e destul de greu pentru el să-i cunoască pe oamenii cu care a crescut soţia lui. Cred că a fost foarte curajos să ne facă o vizită. E un gest pe care îl apreciez.

— Retras? se miră ea. Mie nu mi s-a părut aşa, Henry. Are cei mai pătrunzători ochi albaştri. Dar nu, nu trebuie să te uiţi aşa la mine. N-am făcut o pasiune pentru Lord Ashley Kendrick sau pentru nimeni altcineva. Ţi-a plăcut Lady Emily Marlowe?

— Este de o frumuseţe rară, spuse el, şi are o strălucire care o face irezistibil de fermecătoare.

Barbara râse.

— Nu găseşti că incapacitatea ei de-a conversa e un factor descurajator? întrebă ea.

— Dimpotrivă, zise el. Pentru orice bărbat este extrem de provocator că ochii aceia se concentrează numai asupra buzelor sale şi că zâmbetul acela îi este adresat numai lui.

— Henry. Ea râse din nou şi-i strânse braţul. Cred că o iei razna.

— Nu chiar, spuse el chicotind. Dar se dezmetici şi oftă. Nu, absolut deloc, Barbara. Îmi doresc doar să existe într-adevăr ceva care să mă facă să o iau razna. Ar fi o dovadă de prostie din partea mea dacă aş visa la asta? Dar destul cu asta. Crezi că balul din seara asta, la care s-a referit Kendrick, este cel organizat de Lady Bryant? Poate voi încerca să o invit pe Lady Emily la un dans... dacă va dori să-şi îndrepte privirea spre un simplu baron, desigur.

— Orice doamnă ar trebui să se considere norocoasă, spuse ea.

Ashley ajunsese mai târziu decât intenţionase la balul organizat de Lady Bryant. Luke, Anna şi copiii lor sosiseră la Harndon House după-amiază, şi el fusese prins în toată agitaţia primirii lor. Trebuise să oprească o bătaie între micuţii George şi James, pentru ca apoi să se lupte el cu amândoi băieţii, care se aliaseră împotriva lui, în timp ce Luke încerca să-l liniştească pe Harry, care era foarte supărat şi roşu la faţă, şi să asculte în acelaşi timp şi sfatul lui Joy. Anna şi guvernanta inspectau camera copiilor împreună cu menajera, ca să vadă dacă totul era în ordine.

Se simţi aproape vesel când rămase în pragul sălii de bal şi privi în jur. O văzu imediat pe Emily. Muzica nu era una potrivită pentru dans, iar ea stătea aproape de Lady Sterne, înconjurată de domni, la fel cum se întâmplase la Vauxhall cu o seară înainte. Râdea şi îşi mişca evantaiul, flirtând cu ochii peste deasupra acestuia.

La fel ca în seara trecută, avea o coafură complicată, îşi pudrase faţa şi folosise cosmetice. Aproape de colţul gurii avea o inimioară. Arăta cu adevărat uimitor într-o rochie care părea să fie toată argintie. Numai evantaiul

avea o culoare diferită. Era roşu-închis.

Nu îi plăcea să o vadă astfel. Îşi aminti de reacţia iniţială pe care o avusese faţă de ea la balul lui Luke, când o remarcase drept cea mai frumoasă femeie din încăpere, înainte să afle cine era. Atunci simţise o zecime admiraţie şi nouă zecimi dorinţă pură. Şi când se uita la ea acum, îi era greu să vadă dincolo de aspectul exterior. Era greu să o vadă drept Emmy. Nu îi plăcea valul de dorinţă pe care îl simţea atunci când o vedea arătând astfel. Şi totuşi, se gândi el înainte să se forţeze să uite, atunci când făcuse dragoste cu ea nu arătase astfel. Atunci fusese Emmy, căprioara lui sălbatică şi nechibzuită.

Se simţea foarte vesel. Nu era însărcinată. La Bowden îi respinsese cu hotărâre cererile în căsătorie. Prin urmare, putea lăsa în spate episodul acela din viaţa lui. Putea să reia prietenia care îi legase odinioară. Se bucura că nu le mai era urât să se vadă unul cu celălalt. Chiar era fericit că acum o putea vizita aşa cum făcuse întotdeauna – deşi numai pentru a o ţine la marginea vieţii sale, nu ca atunci când fusese doar o copilă. Trebuia să nu mai ajungă din nou cu ea în întuneric.

O privi cum râdea de ceva ce spusese unul dintre admiratorii ei. Şi îi simţi iarăşi durerea… Da, categoric, deşi toţi ceilalţi din sală se uitau la ea, minunându-se de veselia ei contagioasă. El ar fi preferat s-o vadă pe Emmy acolo unde-i era locul, unde se putea comporta aşa cum era ea în realitate. Zâmbi uşor şi-şi aminti dezamăgirea iraţională ce se lupta cu uşurarea pe care o simţise în această după-amiază. Că nu era însărcinată cu el. Că nu era obligată să se mărite cu el. Uşurarea câştigase… pentru binele amândurora.

Apoi privirile li se întâlniră peste aglomeraţia din sală. Nu se aflase în raza ei vizuală, dar îi simţise prezenţa. Îi aruncă zâmbetul ei cochet. Apoi degetele de la mâna liberă îi făcură un semn pe care probabil numai el îl remarcă. Era înconjurată de admiratori, dar pentru moment îi ignora.

„Vino aici”, îi spuse ea. Şi apoi atinse vârful degetelor de locul în care se afla inima. „Chiar vreau să vii”.

Ah, Emmy.

*

— Dumnezeule, dar chiar funcţionează, Theo, exclamă Lady Sterne, lovind uşor braţul logodnicului ei. Nu i-a plăcut deloc să afle că ea nu era liberă pentru primele două dansuri. A plecat să-şi lingă rănile până când a început următorul.

— S-a dus în salonul de jocuri şi l-a urmărit pe tânărul Heyward pierzând o mică avere, spuse Lord Quinn. A afişat o expresie glacială şi dezaprobatoare cum numai Luke o poate face, Marj. S-a schimbat de când era tânăr şi nechibzuit, îţi spun eu. N-are ochi decât pentru ea.

— Şi nu ai vorbit cu el în această după-amiază, după cum ai promis? întrebă Lady Sterne. Mă gândisem să aduc chiar eu vorba când a venit să o ia pe Emily la plimbare în parc, dar mi-am zis să nu-i dăm de bănuit dacă îi spuneai şi tu apoi.

— Doamne, parcă am făcut o nebunie, Marj, spuse el, când am asigurat-o că faptul că ne vom căsători nu va schimba cu nimic perspectivele ei. Dar, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi place mai mult ideea.

Ea îl bătu pe braţ şi-şi deschise evantaiul.

— Ideea unei călătorii de nuntă la Lacuri, pentru două săptămâni, pare irezistibilă, fu ea de acord. Dar de ce să n-o facem, Theo, şi să ne distrăm? La urma urmelor, nu este o idee egoistă. Am făcut-o de dragul lui Emily şi a lui Lord Ashley.

— Cu toate astea, încă nu e nimic sigur, Marj, oftă Lord Quinn. Eu doar am scăpat câteva vorbe. Luke şi Anna nu sunt departe de Kent, acum că au venit în oraş, i-am spus eu. După ce au fost despărţite o lună, cred că Anna va dori să petreacă o săptămână sau două cu sora ei, am mai adăugat eu după ce am discutat pe îndelete despre vreme. Şi după ce am povestit despre vizita mea de azi-dimineaţă la clubul White, am oftat, draga mea, şi am spus într-o doară că o scurtă călătorie de nuntă ar fi plăcută dacă nu ar

fi fost mijlocul sezonului, şi dacă nu ne-am fi angajat să o aducem aici pe draga noastră Lady Emily – nu că ai considera-o ca pe o datorie, desigur, m-am grăbit eu să adaug. Dar chiar şi aşa... Şi apoi am scos din nou un oftat înduioşător. Sper doar că nepotul meu va ajunge singur la concluzia că va trebui să-i invite pe Luke, Anna şi Emily la Penshurst pentru o săptămână sau două.

— Doamne, asta ar fi ceva, comentă Lady Sterne. Uită-te la ei, Theo. Sunt cel mai frumos cuplu de la bal şi dansează menuetul ăsta de parcă ar fi singuri pe lume. Cine ar putea ghici că ea este surdă, dacă nu ar sta să observe că dansează aproape *prea* perfect? Dragă Emily.

— Dacă flăcăul nu o duce la altar până la sfârşitul verii şi n-o să aibă un moştenitor până la începutul verii viitoare, adăugă Lord Quinn, atunci nu este nepotul meu, îţi jur.

*

Nu era sigur cum de reuşea. El încercase să-şi imagineze că dansează fără muzică. Şi i se părea imposibil. Dar ea dansa perfect, în ritmul muzicii. Mai mult decât atât. Dansa cu eleganţă şi avea un simţ al ritmului de parcă ar fi avut muzica în sânge, de parcă muzica s-ar fi aflat de cealaltă parte a tăcerii.

Îşi zâmbeau unul celuilalt. Emily zâmbea fericită, bucuroasă, exuberantă şi liniştită. Nu mai avea un zâmbet cochet. Asta era, îşi zise el în gând. Ea chiar avea muzica în suflet, şi tot acolo exista frumuseţea, pacea şi armonia. Cele două lumi ale lor se puteau intersecta, în mod straniu, la anumite niveluri, iar acesta era unul dintre ele.

Exista muzica pe care o putea auzi, şi altă muzică tăcută, silenţioasă. Îşi aminti de pictura şi explicaţia ei, felul în care încercase să redea senzaţia de viaţă şi entuziasm prin intermediul culorilor. Emmy avea o personalitate frumoasă şi o viaţă interioară bogată, mult mai profunde decât părul acela pudrat şi obrajii înroşiţi şi inimioara provocatoare aflată atât de aproape de buze.

Brusc, îi veni o idee – îşi dorea să o vadă pe Emmy pe dealurile din spatele casei din Penshurst şi pe aleea umbroasă care şerpuia de-a lungul râului. Era mai mult decât o dorinţă – era aproape ca un dor.

În ciuda faptului că-i făcea plăcere să se afle iarăşi atât de aproape de Emmy, Ashley nu se bucura pe deplin de dans. Când se întorsese din salonul de jocuri, o găsise pe Emmy înconjurată, ca de obicei, de grupul de tineri… dar şi de Sir Henry Verney şi sora lui. Domnişoara Verney stătuse de vorbă cu Lady Sterne până când fusese luată de un domn care o invitase la dans. Verney vorbea cu Emmy… şi o invitase la dansul de după acest menuet.

Gândul că Verney, dintre toţi oamenii, avea s-o atingă pe Emmy îl făcea pe Ashley să vrea s-o ia în braţe şi s-o ducă forţat undeva unde să fie în siguranţă. Verney ar face bine să nu devină un membru constant în grupul ei de admiratori, îşi zise Ashley furios. Nu şi dacă ţinea la pielea lui. Şi totuşi mintea lui Ashley nu putea să se abţină să nu facă o comparaţie. Verney o compromisese şi o abandonase pe Alice, iar el pe Emmy. Dar exista o diferenţă, îşi spuse el. Alice îl iubise la nebunie pe Verney.

Când o abandonase, distrusese orice şansă ca ea să mai fie vreodată fericită. Emmy nu fusese cu adevărat abandonată – nu trebuia să-şi încarce conştiinţa cu asta. Ea îl abandonase pe el.

— Mulţumesc, spuse el, şi se aplecă peste mâna ei când menuetul se termină, apoi îi oferi braţul ca s-o conducă înapoi la Lady Sterne.

Nunta era peste doar câteva zile. Apoi, nu mai avea nicio scuză pentru a rămâne în oraş. Avea multă treabă la Penshurst. Şi totuşi, gândul că trebuia să se întoarcă acolo îi dădea frisoane. Casa aceea mare şi goală era prea nouă pentru a avea o istorie şi nu reţinuse decât prezenţa celor mai recenţi locatari. Alice era peste tot în casă. Dacă ar fi putut s-o umple cu oaspeţi… poate chiar şi cu copii… Dacă Emmy ar fi acolo…

Fu obligat să rămână şi să converseze cu Verney, care venise mai devreme după Emmy. Fu obligat să-i vadă pe

cei doi zâmbindu-şi şi plăcându-se reciproc. Şi, după câteva minute, fu obligat să-l vadă pe Verney conducând-o undeva, probabil spre o pereche de scaune sau o canapea. Ochii lui îi urmăriră tot drumul până la uşile franţuzeşti, care se deschideau spre terasa luminată puternic de lămpi. Îi văzu plimbându-se înainte şi înapoi prin faţa uşilor pentru câteva minute, apoi dispărură din câmpul lui vizual.

Verney o condusese pe trepte în jos, spre grădina care fusese special amenajată şi pusă la dispoziţia oaspeţilor. Printre copaci erau felinare şi bănci. Ashley fusese afară mai devreme, când aştepta să înceapă dansul cu Emmy…

De-abia acum i se păru straniu faptul că nici măcar nu se gândise să danseze cu altă doamnă sau domnişoară.

Desigur, nu exista niciun motiv pentru care un bărbat n-ar fi trebuit să-şi scoată partenera la plimbare prin grădină. Noaptea era caldă, şi în sala de bal aerul era neplăcut de sufocant. Dar Verney nu era un bărbat obişnuit. Şi nici Emmy nu era o parteneră obişnuită. Ashley se încordă din cauza frustrării şi a furiei. Unchiul lui şi vicontele Burdett se aflau lângă el, făcând conversaţie. Dar furia începu să-i bubuie în urechi precum un baros, blocând orice alt sunet. După cinci minute se scuză şi îşi croi drum spre uşile franţuzeşti.

*

Îi plăcea de Sir Henry Verney şi avea impresia că se putea relaxa în compania lui. Spre deosebire de majoritatea domnilor care o admirau şi se înghesuiau în jurul ei, el nu-i făcea complimente mereu şi nici nu rostea galanterii. Cu el nu se simţea obligată să zâmbească încontinuu sau să-şi fluture evantaiul.

Iar Sir Henry Verney zâmbea foarte uşor, de parcă expresia aceasta ar fi fost starea lui firească. Uitându-se în ochii lui mari şi cenuşii, se gândi că, peste mulţi ani, la colţurile ochilor său aveau să existe riduri permanente. Dar aveau să fie o trăsătură atrăgătoare. Aveau să fie riduri de

la râs. Era un bărbat atrăgător, mare şi solid, cu o faţă plăcută. Era un om alături de care se putea simţi în largul ei. Un om de încredere, îşi zise ea, deşi nu îl cunoştea absolut deloc.

— E prea cald în sala de bal, spuse el, şi ai dansat. Ai dori să ne plimbăm în aer liber, Lady Emily? Grădina este luminată şi se mai plimbă şi alte persoane pe-afară. Lady Sterne mi-a dat permisiunea să te iau la o plimbare… dacă doreşti.

Avea grijă ca ea să nu se simtă stingheră acceptând o propunere care suna atât de plăcut, îşi zise Emily în sinea ei. Vorbise chiar şi cu mătuşa Marjorie. Ea zâmbi, încuviinţă şi îl luă de braţ. Se bucura să iasă afară, unde avea să fie mai întuneric, mai răcoare şi mai puţină aglomeraţie – şi unde nu-l mai putea vedea pe Ashley. După dansul lor, mintea şi inima ei erau încă zbuciumate. Simţise o euforie sălbatică în timp ce dansa, simţise forma, ritmul şi mişcarea muzicii. Şi o parte din euforia şi entuziasmul pe care îl simţise i se datorase lui Ashley, aşa înalt şi subţire şi îmbrăcat mai elegant decât de obicei cu o haină de catifea de culoarea vinului, cu o vestă brodată, cu pantaloni gri până la genunchi şi o cămaşă mai albă decât zăpada. În plus, în seara asta avea părul pudrat. Ştia că ar fi rămas fără aer dacă mai stătea în sala de bal.

Locuia aproape de Penshurst, în Kent, îi spuse Sir Henry în timp ce se plimbau pe verandă. Locuia împreună cu mama şi sora lui, deşi venea deseori la Londra, unde stătea uneori chiar şi câteva săptămâni. Surorii sale îi plăcea să îşi facă aici cumpărăturile, şi amândoi se bucurau de spectacolele din perioada sezonului. Îi plăcea să călătorească mult, îi spuse el în timp ce o conduse pe trepte în jos, în grădină, deşi acum stătea mai mult în Insulele Britanice pentru a fi aproape de mama lui, în caz că ar avea nevoie de el. Făcuse marele tur al Europei, desigur, încă de foarte tânăr.

Emily îi zâmbi şi-l invită său povestească mai multe. Nu era un om prea vorbăreţ. Între amănuntele pe care i le dăduse existaseră pauze bine-venite. Părea să înţeleagă

faptul că, pentru ea, tăcerea nu era un moment stânjenitor, aşa cum li se părea celor mai mulţi oameni, că ea aprecia uneori acele momente în care nu exista niciun fel de conversaţie, pentru că atunci îşi putea muta privirea de pe buzele celui care o însoţea pentru a admira priveliştea şi a se relaxa. Grădina era drăguţă. Copacii, aleile şi peluzele se intersectau din loc în loc şi toate păreau să se adune în mijloc, acolo unde se afla o fântână din care ţâşnea apă luminată de felinare colorate.

Ajunseră la fântână şi stătură să se uite la jetul de apă un minut întreg. Emily putea simţi mirosul de apă. Deşi apa nu o atinsese, putea simţi umezeala şi ştia că nu era nevoie decât de o pală de vânt pentru a simţi picăturile pe faţă şi pe mâini. Ea închise ochii pe jumătate şi văzu cum lumina felinarului reuşea să treacă printr-un milion de picături de apă. Aproape îşi putea imagina că se afla înapoi la ţară. Dar Sir Henry se aplecă uşor spre ea şi fu nevoită să-şi întoarcă ochii la buzele lui.

— Întotdeauna am găsit că nu există niciun sunet mai liniştitor decât apa curgătoare, spuse el.

Ea zâmbi, lăsând să i se vadă amuzamentul pe chip.

— Doamne, scuză-mă, spuse el, părând îngrozit. A fost o lipsă incredibilă de tact din partea mea.

Dar ea râse şi arată spre ochii ei. Îi arătă nasul şi inspiră adânc, îşi frecă degetele.

— Îţi foloseşti celelalte simţuri şi asta are un efect liniştitor, spuse el. Sunt iertat, Lady Emily?

Ea ridică din umeri şi zâmbi în timp ce încuviinţă, pentru a-i da de înţeles faptul că nu era nimic de iertat. Sala de bal devenise insuportabilă din cauza atâtor oameni. Nu se simţise bine acolo. Oare se întâmpla aşa şi cu oamenii care puteau auzi? se întreba ea. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci fusese cruţată şi de disconfortul ăla. Se prinse iarăşi de braţul lui Sir Henry, ca să-şi reia plimbarea.

Dar înainte să continue, înainte să-şi întoarcă privirea spre el şi să se concentreze asupra restului povestirii despre turul Europei, avu din nou sentimentul acela familiar. El era pe undeva prin apropiere. Nu în sala de bal

sau pe verandă, ci mai aproape. Îl văzu stând la o oarecare depărtare, la capătul treptelor care coborau în grădină. Era singur. Pentru ce venise? se întrebă ea. Îi fusese şi lui cald şi avusese nevoie de aer? Se simţise singur? Nefericit?

Dar partenerul ei începuse să vorbească. Îşi întoarse capul şi toată atenţia numai spre el.

— Am fost plecat din Anglia mai mult de un an, continuă Sir Henry, pentru a-mi termina studiile. Ăsta este un mod politicos de-a spune că m-am distrat de minune, Lady Emily, şi că am dat dovadă de rebeliune şi extravaganţă. Dar poate că am şi învăţat ceva. Deseori îmi spun că tocmai prin această frenezie sălbatică şi extravagantă am ajuns să învăţ valoarea stabilităţii şi a moderaţiei. Eşti sigur că doreşti să te plictisesc povestinduţi aventurile mele?

Ea încuviinţă, dar râse ca să-i dea de înţeles că nu avea să se simtă plictisită. Probabil că trecuse şi prin Paris, unde Luke trăise timp de zece ani. Probabil fusese şi prin Italia şi văzuse toate bijuteriile arhitecturale şi picturile şi sculpturile, şi în Elveţia, unde văzuse munţii şi lacurile. Trebuia să fi fost şi prin... Ea nu mai ştia alte locuri. Ştia atât de puţine.

Îi privi cu atenţie buzele şi-i trăi experienţele în imaginaţia ei. Şi în tot acest timp ştiu că Ashley nu avea să plece din grădină. Rămăsese pentru un timp pe trepte, apoi începuse să se plimbe pe alei. Se oprise la fântână, sprijinit de peretele de piatră care o înconjura. Îi urmărea. Era sigură că se uită la ei, deşi nu se apropie de ei şi nici nu le făcu un gest cu mâna, în semn de salut.

— Ah, spuse în cele din urmă Sir Henry, ridicând o mână şi aplecându-şi capul într-un gest care-i dădea ei de înţeles că asculta ceva, observ că muzica e pe sfârşite. A venit momentul să te conduc înapoi în sala de bal. Ştii să asculţi un om, Lady Emily. De data asta nu se scuză, deşi tresări când îşi dădu seama ce spusese. Dar râse şi Emily îi urmă exemplul. M-am simţit foarte bine în această jumătate de oră pe care am petrecut-o împreună. Poate vom repeta experienţa cândva?

Ea dădu din cap în timp ce el o conduse sus pe terasă şi apoi în sala de bal. Nu se uită înapoi. Nu avea nevoie. Ştia că Ashley rămăsese la fântână.

*

Nu avusese de ce să-şi facă griji. Nu în ceea ce privea siguranţa fizică a lui Emmy, oricum. Dar Verney o atinsese, îi luase braţul. În timp ce se plimbau, îşi aplecase capul spre ea. Îi vorbise, îi zâmbise şi râseseră. Ea îi oferise atenţia şi zâmbetele ei. Părea că îi plăcea compania lui, că înţelegea ce-i spunea.

Şi în tot timpul ăsta, Ashley şi-l închipuise cu Alice.

Fusese seducţie? O răpise? O fi fost ceva de genul ăsta? Nu, deloc. Alice îl iubise, fusese obsedată de el. Mai mult ca sigur îşi folosise farmecul pe care i-l arăta acum lui Emmy. Pentru a-i câştiga dragostea, pentru a o seduce. Avusese tot timpul din lume – doar fuseseră vecini toată viaţa lor. Şi atunci o părăsise pe fiica vecinului său, sora celui pe care îl considera prieten. Şi acel prieten murise în circumstanţe misterioase, dacă nu chiar suspecte. Oare avusese loc o ceartă în dimineaţa aceea, după ce restul vânătorilor plecaseră spre casele lor?

Ashley îi văzu întorcându-se în sala de bal atunci când muzica ajunse, în cele din urmă, la un sfârşit. Îşi lasă capul în piept şi închise ochii. Dacă Verney începea să fie interesat de Emmy, atunci nu mai avea niciun motiv să…

Zgomotul neaşteptat al paşilor călcând pe pietriş îl făcu să ridice capul, pentru a vedea cine se apropia.

— Mă simt obligat să întreb, începu Sir Henry Verney, deşi poate nu este politicos din partea mea să o fac… dar m-ai urmărit cumva în ultima jumătate de oră?

Ashley se gândi la un răspuns. Nu se hotărâse încă dacă ar fi trebuit să-l confrunte sau nu. Dar presupunea că, la un moment dat, era inevitabil.

— Da, spuse el.

Sir Henry tăcu o vreme, aşteptând probabil o explicaţie.

— Aş putea să aflu motivul? întrebă el în cele din urmă.

— Lady Emily Marlowe, în ciuda vârstei sale, este inocentă în ceea ce priveşte lumea, spuse Ashley. Şi ea nu are o voce cu care să atragă atenţia asupra ei.

Expresia prietenoasă a vecinului său se transformă în mod vizibil de furie, deşi reuşi să se controleze destul de bine. Cu toate astea, Ashley observă că îşi dusese mâna dreaptă pe mânerul sabiei.

— Găsesc că această explicaţie este jignitoare, spuse el. Totuşi, nu trebuie să uit că eşti, oarecum, un fel de frate pentru Lady Emily, şi că familia simte nevoia probabil să o apere, din cauza afecţiunii de care suferă. Eu sunt un gentleman, Kendrick. Pe viitor, dacă mă voi mai întâlni cu doamna, cu permisiunea însoţitoarei sale, şi dacă doamna alege să accepte compania mea, mă aştept să nu te mai comporţi ca un câine de pază.

Aşadar, voia să înceapă s-o curteze pe Emmy. Probabil intenţionat, acum când ştia că atenţiile lui aveau să-l deranjeze pe bărbatul care se căsătorise cu Alice.

— Ştiu totul despre tine, spuse Ashley încet.

Sir Henry rămase nemişcat. Încă mai ţinea mâna pe plăselele sabiei, dar era mai relaxat.

— Crezi că soţia mea nu mi-a spus nimic? continuă Ashley. De fapt, chiar nu îi spusese aproape nimic, dar Verney nu avea nevoie să ştie asta. Ştia doar ce trebuia. Verney trebuia să înţeleagă temerile pe care le avea în privinţa lui Emmy. Mi-a spus totul.

Sir Henry nu spuse nimic pentru o lungă perioadă de timp, deşi mâna îi căzu de pe sabie.

— Ah, mormăi el în cele din urmă. Mă întrebam asta, desigur. Trebuie că o iubeai foarte mult. Şi nu doreşti să o vezi pe Lady Emily apropiindu-se de cineva care a fost implicat în ceva atât de urât. Cred că pot înţelege asta. Dar nu voi scoate niciun cuvânt care ar putea păta numele lui Alice. N-am făcut asta până acum şi nu o voi face niciodată. Totuşi, mă bucur că ştii. M-aş fi întrebat mereu dacă *ştii şi* m-aş fi *simţit* mereu *oarecum* stânjenit în compania

dumitale.

„Oarecum stânjenit?” Dar acum nu se mai simţea aşa?!

— Pentru Dumnezeu! Ashley se îndepărtă de zidul de care se rezemase până atunci. Puse mâna pe plăselele sabiei pe care o purta la brâu. Nu vei spune nimic ca să nu-i pătezi numele? Dumneata nu vei spune nimic, domnule?

În alt moment ar fi scos deja sabia din teacă. Într-un alt moment, şi Sir Henry Verney ar fi făcut la fel, pentru că şi îşi dusese mâna înapoi spre armă. Dar cineva râse undeva prin apropiere, cineva care se plimba pe aleile grădinii. Şi Ashley, care stătea cu faţa spre casă şi sala de bal, deveni conştient de locul în care se afla… şi de faptul că Emily stătea pe treptele verandei.

— Dacă doreşti să ne duelăm, spuse Sir Henry, dând drumul sabiei, poate că ar trebui să o facem ca la carte, Kendrick. Eu nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să ne duelăm, dar nu mă voi da înapoi dacă doreşti să mă provoci oficial.

— Nu, spuse Ashley, concentrându-se să scape de tensiunea care-i pusese stăpânire pe tot trupul. Nu, ar fi ridicol. Evenimentele la care ne referim s-au întâmplat cu mult înainte s-o cunosc eu pe Alice. Dar vreau să ştii clar că o voi proteja pe Lady Emily Marlowe, că îi voi proteja onoarea cu viaţa mea, dacă este necesar.

Sir Henry făcu o jumătate de plecăciune.

— Eu urăsc violenţa, spuse el. Voi alege să nu îţi interpretez ultimele cuvinte ca pe o insultă personală. Onoarea lui Lady Emily e în perfectă siguranţă cu mine. Dar acum îmi dau seama că am înţeles greşit adevărata natură a grijii dumitale faţă de doamnă. Bună seara, Kendrick.

Se întoarse şi porni cu paşi mari în direcţia sălii de bal. Ashley văzu că Emily nu mai era pe trepte. Se mutase într-o parte, în spatele unui copac, iar Verney nu o putea vedea. Rămase acolo şi după ce el intră în sala de bal.

Ashley îşi dădu seama că, la fel ca şi Verney, şi ea venise pentru a discuta cu el. Şi îi vorbea cu mâinile şi ochii aceia ai ei. Iar el nu era sigur că merita să se uite în ei.

„Îmi dau seama că am înţeles greşit adevărata natură a grijii dumitale faţă de doamnă”.

Porni în direcţia ei.

capitolul 17

Ea nu-l văzuse pe Sir Henry Verney când ieşise iarăşi afară. Dar nici nu-l văzuse pe Ashley intrând în sala de bal şi se întreba ce făcea în grădină, de ce venise acolo, de ce fusese singur. Scăpă de admiratorii ei zâmbind spre Lady Sterne şi îndreptându-se spre salonul doamnelor.

Dar nu se duse acolo. Ieşi pe verandă şi coborî treptele în grădină. Şi descoperi că el era încă la fântână, vorbind cu Sir Henry. Certându-se cu el. Nu era destul de aproape ca să citească pe buze, dar îi vedea chipul lui Ashley. Observă că-şi dusese mâna la sabie. Pentru un moment, se aşteptă să o şi scoată din teacă. Câteva minute mai târziu, instinctiv, se ascunse atunci când Sir Henry plecă.

Dar Ashley o văzuse. Veni spre ea, cu un zâmbet ciudat pe buze.

— Haide, Emmy, spuse el când era destul de aproape cât să-i poată vedea semnul făcut cu mâna. Hai la o plimbare cu mine.

Şi ea îl luă de braţ. Nu voia să se uite la el în timp ce mergeau. Oare se certaseră pentru *ea?* Dar de ce? De data asta, îşi dorea cu disperare să nu fi fost surdă. Într-o parte se ridica un foişor mic, separat de restul grădinii de un spalier pe care creşteau plante. În interiorul foişorului se afla o bancă de fier, iar de spalier atârnau lămpi. Nu mai era nimeni acolo. O conduse înăuntru şi o invită să ia loc. Ea se aşeză, apoi o urmă şi el. Se întoarse să-l privească.

— Emmy. Îi luă o mână într-a lui. Ai venit aici ca să

mă cerţi, aşa cum a făcut el? Pentru că m-am purtat ca un câine de pază? Îmi cer scuze. Vezi tu, îmi amintesc cum cineva a profitat de inocenţa ta cu doar o lună în urmă, pe când te aflai afară, singură cu el. M-am temut pentru tine.

Ea îşi smulse mâna din strânsoarea lui şi îl privi nevenindu-i să creadă. El făcea să pară… dezgustător ce se întâmplase între ei. Şi cum îndrăznea să sugereze că…

Întinse din nou mâna după ea şi o strânse uşor în timp ce închise ochii şi îşi lasă capul în jos.

— Mă temeam pentru tine, repetă el când îşi înălţă iar privirea. În ochii lui se putea citi o expresie chinuită. Emmy, stai departe de el. Oricine, dar nu el. Stai departe de el… de dragul meu?

De Sir Henry Verney? „Dar de ce?” întrebă ea cu mâna liberă. Era un gentleman atât de prietenos. Îl plăcea mai mult decât pe ceilalţi admiratori. Se încruntă.

— Dumnezeule, zise el exasperat, nu te vei lăsa păcălită de o minciună şi nu vei accepta rugămintea mea fără o explicaţie adevărată şi sinceră, nu? Uneori aş vrea să fii precum celelalte femei. Oare ai o perspectivă mai profundă asupra lucrurilor pentru că nu auzi, Emmy?

Îi ridică mâna la obraz. Nu, nu voia să fie minţită. Ştia întotdeauna dacă o minţea.

— Soţia mea a fost odată îndrăgostită de el, îi spuse. Nu, mai mult decât îndrăgostită, Emmy. Îl iubea. El a încurajat-o şi apoi a abandonat-o cu cruzime. Ea nu şi-a revenit niciodată pe deplin.

Ah! Pentru o clipă, mintea ei nu înţelesese prea bine ceea ce tocmai îi spusese despre Sir Henry Verney – iar inima ei era prea ocupată cu altceva. Aşadar, Alice nu-i răspunsese niciodată cu aceeaşi dragoste pe care i-o purta el. Rămăsese legată de o iubire pierdută. Şi acum Ashley fusese forţat să-l întâlnească pe bărbatul acela.

— Aşa că, înţelegi de ce mă tem pentru tine, Emmy, continuă el. Are un farmec şi un aspect care presupun că sunt atrăgătoare pentru multe femei. Dar este un bărbat crud. Stai departe de el. Îmi promiţi?

Dar ea se încruntă din nou. Sir Henry Verney, un

bărbat crud? Căruia îi făcea plăcere să ademenească o femeie numai pentru ca apoi să-i spulbere speranţele şi să o abandoneze? O, nu, nu putea crede aşa ceva. Trebuia să existe o altă explicaţie. Fusese o dragoste neîmpărtăşită, de exemplu. El şi Alice se cunoşteau de foarte mult timp. Probabil că aceştia crescuseră împreună. Şi el *era* un bărbat atrăgător. Poate că ea se îndrăgostise de el, dar el nu simţea la fel. Poate că exagerase adevărul atunci când îi spusese lui Ashley – şi, dacă tot venise vorba, de *ce* îi spusese? Cum de fusese atât de crudă? Totuşi, asta trebuia să fie explicaţia. La urma urmelor, ea ştia totul despre dragostea neîmpărtăşită. Doar că ea nu i-ar fi dat niciodată lui Lord Powell vreun motiv să bănuiască adevăratul motiv, dacă s-ar fi căsătorit cu el.

— Nu mă crezi, spuse Ashley. Trebuie să mă crezi, Emmy. Îţi poate face rău.

Nu. Ea clătină din cap. Sir Henry Verney n-o putea răni, chiar dacă ceea ce îi povestise Ashley ar fi fost adevărat. Inima ei nu putea să sufere din cauza lui Sir Henry. Sau din cauza oricărui alt om. Acesta era motivul pentru care ajunsese să se distreze atât de bine în ultima lună… ni excepţia zilei din ajun. Acum îi era greu să-şi dea seama că Ashley venise de-abia ieri seară. „Nu”, îi spuse ea cu mâinile. „Sunt fericită. Eu sunt eu”.

Ea nu era vulnerabilă în felul în care se temea el că ar fi. Ashley renunţă. Se aşeză iarăşi lângă ea şi îi trase braţul. Seară era chiar răcoroasă când stăteau nemişcaţi. Ea simţi căldura din braţul lui, atunci când se atinse de al ei. Tânjea să-şi lase capul să se odihnească pe umărul lui. Cu mult timp în urmă ar fi făcut asta, dar nu acum. Brusc îşi aminti cum zăcuse goală, cu trupul lipit de al lui, acoperiţi numai de o pelerină.

Îşi aminti de sfârşeala pe care o simţise după ce înţelesese ce se întâmplase. Îşi aminti cum dormise în braţele lui. Şi totuşi, acum nu putea să pună capul pe umărul lui.

Apoi el se mişcă, întorcându-se uşor spre ea şi aşezându-şi un braţ pe după umerii ei.

— Ţi-e frig, spuse el.

Ea clatină din cap. Nu voia ca acest moment să se sfârşească, deşi ştia că ar fi trebuit să se întoarcă înapoi în sala de bal. Probabil mătuşa Marjorie se întreba unde era. Dar liniştea şi lipsa agitaţiei erau atât de importante pentru ea şi avusese atât de puţin parte de ele în ultima vreme. Ei nu-i plăcuse niciodată agitaţia – şi nu i-ar fi plăcut nici dacă ar fi dorit. Dar oare dorea? Dorea să fie precum ceilalţi, dar inferioară din cauza handicapului ei?

El rămase nemişcat şi tăcut împreună ea, pentru o lungă perioadă de timp, de parcă ar fi simţi şi el nevoia de linişte. Dar în cele din urmă vorbi, atingându-i bărbia uşor cu degetele, ca să se uite la el.

— Emmy… după nuntă, Luke şi Anna vor veni cu mine la Penshurst, pentru o săptămână sau două. Cel puţin cred că vor veni, odată ce-i voi invita. Zâmbi încurajator. Anna n-o să vrea să se despartă de tine aşa de repede. Nici nu te-ai văzut cu ea încă. Au ajuns ieri-seară, înainte să vin eu aici.

O. Ea zâmbi. Cu câteva săptămâni în urmă, fusese o uşurare să scape de Bowden şi de toată familia ei. Brusc, o lună i se părea o eternitate. Abia aştepta să o vadă pe Anna.

— Şi mai sunt doar trei zile până la nuntă, spuse el. Emmy, te-ai gândit că poate Lady Sterne şi unchiul meu ar dori să petreacă o perioadă singuri sau poate chiar să plece într-o scurtă călătorie de nuntă? Pentru o săptămână sau două, înainte de a-şi relua toate activităţile lor obişnuite?

Dar mătuşa Marjorie o asigurase că noul ei statut social nu avea să intervină deloc în activităţile pe care le plănuise pentru Emily. Ea nu trebuia să se simtă niciodată ca o piedică, îi spusese mătuşa Marjorie. Şi Lord Quinn repetase cuvintele ei.

— Nu trebuie să te superi, o linişti Ashley. Bineînţeles că te iubesc. Dar, desigur, vor fi proaspăt căsătoriţi. Fii bună cu ei, Emmy. Şi cu Anna. Şi cu tine însăţi. Vino şi tu la Penshurst. Doar pentru o săptămână, până când Theo şi Lady Sterne se vor întoarce în oraş… deşi atunci va fi Lady Quinn, nu-i aşa?

Emily simţi un val de dorinţă care aproape o lăsă fără suflare. Era atât de nesăbuit din partea ei să-l dorească. Refuzase posibilitatea de a-şi petrece restul vieţii alături de el, pentru că ştia că avea să sufere să fie aproape de el când între ei nu putea exista nimic în afară de prietenie.

— Vreau să vezi Penshurst, Emmy, îi spuse el. E un loc minunat, aproape nou. Dar nu mi-a plăcut să stau acolo singur. Mi s-a părut un loc trist. Vreau să am şi familia alături mine, acolo. Şi pe tine. Vreau să vezi râul şi să te plimbi pe dealuri. Vreau să vezi căsuţa de vară. Vreau să te văd fericită. Aici nu eşti cu adevărat fericită, Emmy. Şi nu trebuie să ascunzi lucrul ăsta. Nu de mine. Eu te cunosc mult prea bine.

Dar cum ar putea fi fericită… la Penshurst? Dar citise descrierea de pe buzele lui, imaginându-şi locul în care el avea să trăiască pentru tot restul vieţii sale. Cum putea fi fericită, dacă nu îl vedea cu ochii ei?

— Acceptă, o îndemnă el. Îi zâmbi din nou. Spune „da”, Emmy.

— Dah, încuviinţă ea.

El se apropie şi o privi în ochi.

— Mulţumesc, îi zise. Nu vei regreta. Te voi face fericită acolo, promit. Şi te voi învăţa mai multe cuvinte. Un vocabular care conţine un singur cuvânt nu e nimic de laudă, jur pe viaţa mea. Nu pentru mine, în calitate de profesor al tău. Am să te învăţ propoziţii întregi.

Ea ridică din umeri şi râse.

— Emmy, spuse el. Ah, Emmy. Iar tu mă vei învăţa mai mult decât am să te învăţ eu vreodată. Te rog, Emmy… să mă înveţi.

În timp ce inima ei se împleticea încercând să înţeleagă rugămintea ciudată, el se aplecă înainte şi-şi puse buzele peste ale ei. Erau calde şi delicate, lipsite de pasiunea cu care o sărutase la cascadă. Braţul lui era după gâtul ei, aşa că, până la urmă, îşi rezemă capul de umărul lui. Simţi din nou un val de căldură şi tristeţe. Închise ochii şi rămase aşa pentru câteva momente după ce el întrerupse sărutul.

Când deschise ochii, văzu că el o privea la fel de trist.

— Îmi pare atât de rău, spuse el.

Se priviră unul pe celălalt, cufundaţi în tristeţe. Se întrebă de ce-şi ceruse scuze. Nu credea că pentru sărut… nu fusese ceva pasional.

— Vino, trebuie să te duc înapoi la Lady Sterne şi la toţi admiratorii tăi. Îi atinse cu un deget micul semn aflat aproape de gură şi zâmbi. Tocmai mi-am dat seama de ceva în seara asta, Emmy. Nu te pot opri să fii o femeie, oricând de mult mi-aş dori să cred că încă mai eşti fetiţa pe care am cunoscut-o, nu-i aşa? Micuţa mea căprioară.

Nu. Nu, nu putea. Dar ea ştia că nu avea s-o vadă niciodată altfel decât ca pe o fetiţă – în ciuda a ceea ce se întâmplase între ei. Se ridică şi îi oferi mâna.

*

— Dumnezeule, spuse Lady Quinn, aşezându-se pe scaunul gol de lângă Anna şi făcându-şi vânt de zor cu evantaiul. Nimic nu se compară cu felul în care o nuntă – mai ales propria nuntă – te face să te simţi iarăşi ca o fetiţă zglobie. Mi se pare aproape indecent ca nişte persoane de vârsta noastră să aibă atât de mulţi oaspeţi.

Zâmbi cu drag la mirele ei care vorbea cu Luke, contele de Weims şi alţi câţiva domni.

— Se vede că eşti foarte fericită, mătuşă Marjorie, spuse Anna zâmbind şi se aplecă să o sărute pe obraz. Am sperat la momentul ăsta de ani întregi. Şi ţin foarte mult la unchiul Theodore.

— Şi într-adevăr arăţi ca o fetiţă zglobie, mătuşă Marjorie, adăugă Agnes râzând.

— O, Doamne, râse Lady Quinn.

— Sau poate ar fi mai bine să-i spui că arată ca o tânără mireasă, comentă Charlotte.

— O tânără mireasă *frumoasă,* adăugă Constance.

Lady Quinn râse în hohote şi îşi întoarse atenţia spre unul dintre invitaţii la nuntă care venise să-i vorbească. Ceremonia avusese loc în catedrala St. George, cu numai

câteva ore în urmă. La insistenţele ducelui, micul dejun oficial se ţinuse la Harndon acasă. Acum invitaţii se relaxau în sala de bal, se plimbau prin grădină sau prin celelalte încăperi, în timp ce o armată de servitori strângeau în linişte mesele.

Lady Quinn se întoarse spre Anna.

— Copilă, începu ea, să nu crezi că sunt iresponsabilă. M-am angajat s-o aduc pe Emily în oraş în timpul sezonului, însă m-am căsătorit în toiul lui, iar acum Theo mă ia pe sus în Ţinutul Lacurilor, pentru două săptămâni. Dar n-aş fi fost de acord, Anna – şi Theo nu ar fi sugerat aşa ceva – dacă Emily nu m-ar fi asigurat că doreşte să meargă la Penshurst cu tine şi cu Harndon. O, vai, acum este nepotul meu şi mi-a spus cu o oră în urmă că trebuie să-i spun pe nume, Luke. Emily mi-a scris trei scrisori, copilă. M-a convins că doreşte într-adevăr să plece cu voi.

— Într-adevăr, mătuşă Marjorie, spuse Anna. Mi-a scris şi mie. Vrea să petreacă o săptămână sau două cu mine şi copiii. Îi e dor de noi şi îndrăznesc să spun că şi nouă ne este dor de ea. Dar se va întoarce pentru restul sezonului. Nu-mi vine să cred cât de mult s-a schimbat.

Îşi întoarse capul să privească în cealaltă parte a sălii de bal, şi toate doamnele care se aflau lângă ea îi imitară gestul.

Emily stătea pe un scaun nu foarte înalt, lângă uşile franţuzeşti, arătând elegantă, frumoasă, îmbujorată şi cu hainele uşor în dezordine. Ţinea în braţe bebeluşul lui Charlotte, care se arăta extrem de interesat de colierul ei de perle. Harry al Annei stătea pe podea, la picioarele ei, lovind cu mâna în nişte jucării. Joy se afla lângă umărul ei, descurcând perlele din mâinile bebeluşului. Mezinul lui Agnes îl călărea pe Harry, ca să se poată uita direct în ochii lui Emily şi să-i capteze atenţia în timp ce-i povestea ceva.

— Anna, nu-mi pot imagina de ce-i permiţi lui Emily să vină cu voi la Penshurst, comentă Charlotte. E foarte nepotrivit. Jeremiah spune că e chiar scandalos. Ar fi cuviincios să meargă acolo doar în calitate de soţie a lui Lord Ashley Kendrick. În aceste condiţii, ar fi mult mai

potrivit să vină acasă cu Victor sau cu mine, cât Lady Sterne – Lady Quinn – este plecată.

— Eu şi Victor am fi încântaţi să vină cu noi, Anna, adăugă Constance.

— Emily e matură, răspunse Anna cu fermitate. Decizia ei este să meargă la Penshurst. Şi este o hotărâre decentă. Eu şi Luke vom fi acolo, cu ea.

Lady Quinn îşi mută privirea de la Emily şi văzu cu o oarecare satisfacţie că Lord Ashley – nu, era pur şi simplu Ashley pentru ea, acum – se sprijinea de poliţa şemineului, fără să discute cu nimeni. O privea pe Emily cu o expresie gânditoare – cu puţină imaginaţie, privirea lui putea fi descrisă drept aceea a unui îndrăgostit părăsit. Şi fata chiar arăta foarte bine astăzi, îşi zise Lady Quinn în sinea ei, aşa îmbrăcată elegant, cu faţa strălucindu-i încă de fericire, dar şi de căldura bucuriei adevărate, pe care o simţea ori de câte ori distra copiii sau le asculta răbdătoare, cu ochii, poveştile.

Situaţia putea lua o întorsătură favorabilă, conchise Lady Quinn cu un aer meditativ. Şi aşa se justifica şi sacrificiul pe care ea şi Theo îl făcuseră, de-a se căsători şi a pleca în călătoria de nuntă chiar în mijlocul sezonului. Ce mai sacrificiu! Lady Quinn îşi întoarse atenţia spre noul ei soţ. Îi era greu să-l privească obiectiv, ca pe un bărbat trecut bine de prima tinereţe. Pentru ea, era încă cel mai chipeş, îndrăzneţ şi elegant tânăr gentleman de care se îndrăgostise pe când era încă măritată cu Sterne. Şi care – cine-ar fi crezut – se îndrăgostise la rândul său de ea, spre a complica şi mai tare lucrurile. Privirile li se întâlniră şi îşi zâmbiră.

Exact ca nişte tineri îndrăgostiţi, îşi zise ea cu drag, nerăbdătoare să rămână singuri.

*

Era perioada aceea din zi în care îi era mereu somn. Într-o zi care te îndemna să moţăi. Era o după-amiază însorită, şi în trăsură era cald. Anna îl alăpta discret pe

Harry, cu un şal atârnat de umeri. Când Emily se uită la ea, văzu că avea o expresie visătoare şi că-şi mişca buzele, îşi imagină că probabil cânta un cântec de leagăn. Şi mama lor făcuse cu siguranţă la fel, atunci când ea era bebeluş, înainte să-şi piardă auzul, îşi zise Emily. Uneori, aproape avea impresia că îşi aminteşte – aproape, dar nu chiar.

Copiii ar fi trebuit să călătorească în trăsura din spate, împreună cu doica lor, dar lucrul acesta nu se întâmplase. James, care uneori era deranjat de atenţia pe care o acorda mama lui bebeluşului, dormea ghemuit pe bancheta din faţa lor. Poate cântecul de leagăn fusese mai mult pentru el decât pentru Harry, care părea să adoarmă fără să aibă nevoie de melodii. Ceilalţi doi copii erau călare, Joy în şa cu Luke, iar George cu Ashley.

Erau cu toţii o familie fericită care se îndrepta spre Penshurst. Şi Emily era conştientă de faptul că legăturile puteau fi şi mai strânse de-atât... dacă ar fi fost soţia lui Ashley. Îşi rezemă capul de pernele confortabile din trăsura lui Luke şi se uită pe fereastră.

Ar fi vrut ca mătuşa Marjorie şi Lord Quinn să nu fi plecat în voiajul de nuntă. Ar fi vrut ca Ashley să nu fi venit la Londra. Ar fi vrut ca viaţa ei de acolo să fi continuat până la sfârşitul sezonului. Fusese extrem de fericită – sau cel puţin se convinsese că aşa simţea. Dacă ar fi continuat, poate că s-ar fi întâmplat cu adevărat. Acum nu era sigură că se mai putea întoarce peste două săptămâni. Vicontele Burdett, aflând că urma să plece din oraş se arătase tulburat şi, la fel ca alţi câţiva admiratori de-ai ei, îi făcuse o cerere în căsătorie chiar cu o seară înainte. Dorise să discute cu Victor în această dimineaţă, înainte ca bărbatul să plece acasă. Dar ea scuturase foarte ferm din cap, zâmbindu-i în acelaşi timp. El îi văzuse zâmbetul şi blândeţea din priviri şi jurase să o mai curteze când avea să se întoarcă în oraş.

Ea nu-şi dăduse seama că-i făcuse curte. Dar ce bărbat nesăbuit era. Nu fusese niciodată singur cu ea mai mult de câteva minute. Nu avea de unde să ştie că nu îl deranjau tăcerile ei. Şi chiar nu o cunoştea deloc. Se

întrebă de ce o plăcea. Pentru faptul că era altfel?

Anna îi atinse braţul brusc şi îi făcu semn spre fereastra care se afla pe partea ei. În depărtare, dincolo de un parc imens, se afla o clădire mare şi elegantă, înconjurată de ambele părţi de alte clădiri la fel de arătoase, dar mai mici. În spatele lor se aflau dealurile împădurite.

Când se aplecă uşor înspre Anna, având grijă să nu-l deranjeze de Harry, care dormea cu gura deschisă, văzu în depărtare, spre est, turla unei biserici şi o aglomeraţie de case despre care presupuse că formau un sat.

Se lasă pe spate în colţul ei, cu capul întors astfel încât să vadă casa în timp ce se apropiau de aşezare. Care se întindea undeva într-o parte, nu direct în faţa lor. Nu se gândise că avea să simtă o astfel de durere şi pustiire – şi entuziasm. Era casa lui. Acolo îi era locul, acolo unde avea să fie fericit. Nu, unde ar fi fost fericit dacă Alice s-ar fi întors cu el şi Thomas. Ashley nu avea să mai fie niciodată cu adevărat fericit. Acesta era locul în care copilărise ea. Iar el o iubise şi se învinuia pentru moartea ei. Probabil că traiul în casa aia era mai mult ca o pedeapsă decât o fericire pentru el, îşi zise Emily cu tristeţe.

Dar era locul de care aparţinea. Şi de acum înainte şi-l putea închipui în mediul acesta al lui. Oriunde s-ar fi aflat pentru tot restul vieţii ei – pe Bătrânul Continent cu mătuşa Marjorie, la Bowden cu Anna, la Elm Court cu Victor –, nu va trebui decât să închidă ochii şi să vadă această casă frumoasă şi liniştită şi peisajul minunat care o înconjura. Şi va simţi singurătatea. Lucrurile ar fi fost atât de diferite, îşi zise ea cu regret.

Şi-ar fi putut petrece viaţa aici, cu el, numai dacă ar fi cerut-o în căsătorie din alte motive.

Era un sat drăguţ, cu multă verdeaţă. Într-o parte se afla râul şi, de cealaltă, cimitirul. Casele arătau bine îngrijite. Unii dintre oameni se opriră în stradă şi îi priviră trecând. Câţiva făcură reverenţe, alţii îşi ridicară mâinile în semn de salut pentru Ashley, care călărea în faţa trăsurilor, din câte vedea Emily. Desigur, el mai trecuse pe-aici. Şi

probabil deja îl plăcea toată lumea. Majoritatea oamenilor zâmbeau.

Vehiculul viră pentru a traversa râul, în apele căruia se oglindeau sclipirile soarelui. Anna întoarse capul.

— Minunat! exclamă ea.

După expresia pe care o avea pe chip sora sa, Emily îşi dădu seama că vorbise cu foarte mult entuziasm.

Porţile parcului se aflau chiar înainte. Dar trăsura încetini şi se opri înainte să ajungă până acolo. La marginea drumului se afla o căsuţă cu o grădină mică, dar foarte frumoasă. O tânără femeie îngrijea tufele de trandafiri din laterala casei. Se îndreptă de spate şi privi spre trăsură, deşi nu zâmbi şi nu făcu niciun semn de salut, în faţa casei mai erau încă două persoane, un bătrân şi un băiat care stătea pe ultima stinghie a porţii de lemn. Ashley intră în vorbă cu ei, îl prezentă pe Luke şi se îndreptă spre trăsură. Emily trase în jos fereastra.

Aceştia erau domnul Edward Binchley şi nepotul său, Eric Smith. Femeia era doamna Katherine Smith, mama lui Eric. Băiatul, estimă Emily, avea aproximativ patru ani şi era un copil frumos cu păr negru şi ochi albaştri. Semăna oarecum cu George, cu care făcu un schimb de priviri curioase. Ar fi putut foarte bine să fie fraţi.

— Domnul Binchley a fost administrator la Penshurst înainte să se retragă, spuse Ashley. E o enciclopedie de informaţii despre proprietate şi vecinătăţi, după cum am descoperit deja când am băut împreună câteva halbe de bere.

Emily privi spre doamna Smith, care nu dădu niciun semn că ar fi vrut să se apropie. Rămăsese pe loc şi privea. Era foarte tânără – nu cu mult mai mare decât ea, îşi zise Emily în sinea ei, şi foarte frumoasă. Probabil rămăsese văduvă, dacă locuia cu tatăl ei, conchise Emily, apoi descoperi că ochii femeii erau aţintiţi asupra ei. Îi zâmbi prieteneşte şi pentru prima oară o văzu şi pe Katherine Smith zâmbind, scurt. Apoi porniră mai departe.

Într-adevăr, casa era relativ nouă, văzu Emily când trecură de grajd şi se opriră în dreptul treptelor largi care

conduceau la uşile duble, masive, din faţa casei. Păreau aproape albe şi străluceau în lumina soarelui. Oricine construise casa asta, în mod clar admira peisajele întinse. În faţa casei se deschidea o perspectivă largă, care includea parcul, râul, drumul şi câmpurile din depărtare.

Luke îl ridică pe James, care era somnoros şi mârâit, din trăsură, iar Ashley o ajută pe Anna să coboare cu Harry. Zâmbi la copil, care nu ştia nimic din ce se petrecea în jurul lui. Apoi se întoarse spre Emily. Pusese piciorul pe treapta de sus şi mâna într-a lui, dar el nu o aşteptă să coboare. Îi eliberă mâna, o prinse de talie şi o coborî din trăsură ridicând-o mai întâi, aproape lipind-o de trupul lui. Luke şi Anna, preocupaţi de copii, nu văzură.

Ochii lui îi zâmbeau. Deşi durerea încă se mai vedea acolo, Emily îşi dădu seama că, pentru un moment, era bucuros.

— Bine ai venit la Penshurst, Emmy, îi spuse el. Şi bine ai revenit la ţară, acolo unde ţi-e locul, micuţă căprioară.

Avea mâinile pe umerii lui. Trupul ei era arcuit spre interior, aproape lipit de al lui. Pentru câteva momente, se simţi extrem de fericită, în mod ciudat. De parcă s-ar fi întors acasă.

*

— Sir Alexander Kersey trebuie să fi fost un om cu foarte mult bun gust, spuse Luke. Arhitectura casei şi parcul sunt uimitor de frumoase, Ash.

Ashley văzuse privirile suspicioase pe care Luke le aruncase văzând înfloriturile şi culorile pastelate care dominau decorul în câteva camere din casă. Dar biblioteca, cel puţin, era o cameră cu adevărat frumoasă.

Şedeau pe două scaune îmbrăcate în piele şi aşezate de-o parte şi de cealaltă a şemineului în care ardea focul: Ashley cu un coniac, Luke cu paharul lui obişnuit de apă.

Luke tocmai se întorsese din camera copiilor, unde le citise pruncilor, ca de obicei, povestea de dinainte de

culcare, o ajutase pe Anna să-i învelească şi îi ascultase spunându-şi rugăciunile. Anna încă îl hrănea pe Harry. Emily se retrăsese după cină, pentru a petrece o seară liniştită în camera ei.

— Partea tristă este că a fost construită numai pentru moştenitorii săi, spuse Ashley.

— Şi va avea, comentă Luke încet. Nu urmaşi direcţi, dar în spirit. Din scrisorile tale am dedus că aţi fost apropiaţi. Era mulţumit de tine, ca ginere?

Ashley dădu din cap şi privi îngândurat în paharul său.

— Lasă să treacă ceva timp, îl sfătui Luke. Ai răbdare cu tine însuţi. Şi, la sfârşitul zilei, iartă-te.

Ashley zâmbi pieziş.

— Nu e treaba mea, continuă Luke, şi poţi să mă trimiţi la dracu' dacă vrei, Ash. Dar de ce ai invitat-o pe Emily aici? Am avut impresia că am fost chemaţi aici pentru că ai vrut s-o inviţi pe ea... şi nu invers, aşa cum le-ai explicat mai multor persoane. De ce ai vrut s-o aduci aici?

Ashley se jucă cu paharul şi zâmbi din nou.

— Este a mea, spuse el. Nu pot să văd cum alţi bărbaţi o curtează, fără să-mi vină să-i cotonogesc. E a mea.

— Pentru că ai fost primul? întrebă Luke, ridicând din sprâncene. Sau din alte motive, mai blânde, Ash?

Trecu mult timp până când Ashley răspunse:

— Singur ai spus că te-aş putea trimite la dracu'!

— Aşa este, recunoscu Luke, părând foarte plictisit. Dezvăluie-mi câteva dintre planurile tale pentru Penshurst, Ash. După cum te cunosc, nu cred că ai de gând să-l laşi pe administrator să conducă proprietatea, oricât de priceput ar fi.

capitolul 18

Ashley stătea la fereastra lui, uitându-se spre parc şi spre râu. Pe drumul din depărtare se mişca încet carul unui

fermier. Dincolo de fereastră, păsările ascunse printre frunzele copacilor ciripeau de zor.

Aproape că se simţea relaxat în această dimineaţă, deşi era foarte devreme. Aproape simţea că îi plăcea – sau chiar iubea – noua lui casă. Doar la câteva camere depărtare dormeau Luke şi Anna. Cei patru copii ai lor se odihneau în camerele lor, vegheaţi de doică. Emmy era în casă.

Noaptea trecută se dusese iarăşi în camerele lui Alice şi rămăsese în salonul ei pentru multă vreme, fără să atingă nimic, doar simţindu-i prezenţa şi izul vag al parfumului ei. Aproape se hotărâse să dea ordin ca toate lucrurile ei să fie scoase, date de pomană sau arse. Luke îi spusese să se ierte – la fel cum îl sfătuise şi Roderick Cunningham, înainte să plece din India. Dar Luke nu ştia toată povestea. Nu ştia cât de mult îşi urâse fratele lui soţia – o urâse şi-i fusese milă de ea – şi că îşi dorise de nenumărate ori să moară. Şi Luke nu ştia nici că, în noaptea aceea tragică, el nu fusese la o întâlnire de afaceri, ci în patul altei femei. Sau că, amestecată cu durerea cumplită cauzată de pierderea copilului pe care îl iubea, simţise şi o uşurare, ştiind că acum nu mai avea drept moştenitor copilul altui bărbat. Ştia chiar şi cine era tatăl – un căpitan chipeş, roşcat, care plecase din India cu mult timp înainte de naşterea fiului său.

În acea dimineaţă, Ashley tot nu ajunsese la o hotărâse definitivă în privinţa acelor camere, dar simţea în schimb că era posibil să trăiască din nou. „Acum îmi dau seama că am înţeles greşit adevărata natură a grijii dumitale faţă de doamnă”, îi spusese Sir Henry Verney cu aproape o săptămână în urmă, şi cuvintele încă se mai repetau în mintea lui, iar şi iar. Şi de atunci acceptase faptul că Emily era o femeie. Nu o fetiţă, ci o femeie.

Zâmbi deodată şi se aplecă înainte, cu mâinile pe pervaz, încordându-se. Probabil ghicise că aşa avea să se întâmple. De fapt, îşi dădu seama că se aşteptase şi sperase să facă asta. Emmy ieşea din casă şi pornea în direcţia râului. Soarele de-abia răsărise. Era sigur că

majoritatea servitorilor încă mai dormeau. Singurul detaliu dezamăgitor legat de apariţia ei fu îmbrăcămintea – purta hainele de la Londra. Şi o pălărie, frumos înclinată în faţă peste boneta de dedesubt. Ashley se grăbi să intre în garderob.

Stătea nemişcată pe malul râului, uitându-se la apă, când o prinse din urmă. Se uita la o raţă şi un şir de cinci boboci care pluteau pe oglinda apei. Zâmbea. Iar zâmbetul nu-i pieri când îl văzu apropiindu-se. Arătă spre păsări. „Frumos”, îi spuse, sărutându-şi vârful degetelor şi întinzând mâna spre râu.

Lui îi fusese puţin teamă că n-o să-i dorească prezenţa, că îl va considera un intrus în singurătatea ei, dar nu părea să fie supărată. „Totul e atât de frumos”, îi spuse din nou cu o mişcare a braţului. În ciuda rochiei elegante, a bonetei şi a pălăriei, care o făceau delicios de frumoasă, arăta ca Emmy pe care el o iubea. Părul ei – cât putea să vadă pe sub pălărie – era nepudrat. Faţă ei era curată, fără cosmetice sau semne la modă. Zâmbetul ei era sincer, nu forţat, aşa cum fusese în Grădinile Vauxhall.

— Da, răspunse el cu mâinile şi cu vocea. Ţi-am spus că o să-ţi placă, Emmy. Şi mai sunt foarte multe de văzut.

Se trezi întrebându-se dacă ar mai fi fost atât de fericită în acest loc şi în acest moment dacă s-ar fi măritat cu el, forţată de împrejurări, de el şi familiile lor. Ar fi fost împreună deja de o lună. Ar fi fost iubiţi de tot atât timp. Mintea lui, care izgonise amintirile, cutremurându-se doar la ideea de-a formula gânduri carnale legate de ea, se gândi cu tristeţe la perspectiva aceea. Ea nu dorise să se mărite cu el şi fusese destul de hotărâtă cât să reziste în faţa tuturor celor care încercaseră să o convingă.

El o adusese aici pentru a o seduce. Dar ştia că nu trebuia să îşi pună prea multe speranţe în acel vis. Şi nu trebuia să piardă prietenia care îi lega. Îşi dădea seama acum că prietenia lui Emmy era singurul lucru de care se mai agăţa. Singurul lucru care îi putea schimba viaţa şi-i putea aduce uneori momente de fericire. Înainte, prietenia venise doar din partea ei. El doar îi vorbea şi o folosea

pentru alinare… în acelaşi timp simţindu-se superior pentru că ea nu putea să audă sau să vorbească. Dar prietenia trebuia să vină din ambele părţi. Amândoi prietenii trebuiau să ofere şi să primească. Emmy avea multe de oferit – şi nu prin cuvinte sau prin limbajul semnelor, ci prin tăcere. El avea nevoie să asculte acea tăcere. Şi el avea multe de oferit – acceptare şi înţelegere, disponibilitatea de a recunoaşte lumea ei şi de a o considera la fel de legitimă ca şi lumea oamenilor care puteau auzi. Dragoste. Dar, în primul rând şi cel mai important, prietenie. Dacă nu putea primi din partea ei decât o prietenie pe viaţă, atunci trebuia să fie foarte atent să nu o piardă.

Îi luă braţul şi se plimbară, fără să încerce să vorbească pentru câteva minute bune. Conversaţia nu era cu adevărat necesară, îşi dădu el seama, când putea sta la fel de bine în linişte cu un prieten bun. Râul curgea încet într-o parte. Diferiţi arbori şi arbuşti, mai ales rododendroni, îi înconjurau dintr-o parte şi cealaltă, aşa că plimbarea lor avea un aer de pace şi intimitate. Acum că Emily era acolo, totul părea complet. Şi mult mai frumos decât păruse vreodată înainte.

— Ţi-ai adus materialele de pictură? o întrebă el în cele din urmă, atingându-i bărbia cu degetele, ca să-şi întoarcă faţa spre el.

Ea încuviinţă.

— Dar nu le-ai mai folosit de când ai plecat de la Bowden? întrebă el.

Nu, nu le mai folosise.

— De ce nu? întrebă el din nou.

„Am fost prea ocupată să mă distrez ca să mă mai gândesc la pictură”, îi răspunse ea cu mâinile şi întreg corpul şi cu un zâmbet strălucitor.

— Da, spuse el, ştiu că ai avut un program foarte aglomerat. Dar pictura este importantă pentru tine, Emmy.

Ea recunoscu după câteva momente, deşi avea unele reticenţe.

— Odată cu trecerea timpului, distracţia de dragul distracţiei îşi pierde farmecul, îi spuse el.

Ea se încruntă, confuză.

— Nu poţi duce la nesfârşit o astfel de viaţă, îi explică el.

Ea recunoscu acel adevăr doar prin faptul că-şi mută privirea în pământ. El o lăsă în lumea ei pentru o vreme, dar ştia că trebuia să insiste. Avea sentimentul neplăcut că ceea ce se petrecuse între ei o smulsese din lumea tăcută în care trăise până atunci. Fusese o lume fericită, pe care ea nu avea cum s-o înlocuiască. Dacă putea s-o ajute în vreun fel, atunci avea să-i redea lumea ei.

— Emmy? îi atinse mâna şi o făcu astfel să îşi mute privirea pe chipul lui. Vrei să faci ceva pentru mine?

Ea îl privi circumspectă.

— Te-am invitat aici, începu el, dându-şi seama că spunea adevărul, ca să-ţi pot oferi libertatea. Atunci când ai refuzat să te căsătoreşti cu mine, ţi-ai luat libertatea în propriile mâini. A fost un gest incredibil de curajos din partea ta, atunci când întreaga familie s-a aliat cu mine împotriva ta. Dar ai folosit libertatea pentru a face lucruri care nu te caracterizează, complet opuse obiceiurilor frumoase şi pline de semnificaţii care-ţi făceau viaţa atât de frumoasă înainte. Emmy, tu eşti surdă şi mută, chiar dacă ai învăţat să spui un cuvânt şi, poate, în timp vei învăţa mai multe. Nu poţi trăi viaţa unei femei care poate auzi – nu fără să renunţi la tot ce este scump pentru tine. Eu vreau să-ţi redau lumea ta – aici, astfel. Făcu un semn spre râu şi grădina din jurul lor. Înţelegi? Am rostit prea multe cuvinte?

Ea se oprise. Îşi trase braţul din strânsoarea lui şi îl privi tulburată. Dar înţelesese. Îi confirmă printr-un semn că auzise.

— Emmy, continuă el. Permite-mi să-ţi ofer ceva cu adevărat valoros. Aici vreau să te simţi liberă să faci orice, după voia inimii. Dacă doreşti să cutreieri pădurea sau dealurile, fă-o. Dacă nu vrei să mergi în vizitele pe care le voi stabili pentru sora ta şi Luke, nu veni. Dacă vrei să-ţi laşi părul liber, fă-o. Şi, mai presus de orice, pictează. Acela e felul tău de-a vorbi – fără limitele impuse de cuvinte. Ia-ţi şevaletul şi vopselele şi du-te în căsuţa de vară, dacă

doreşti. Vrei, te rog, să accepţi acest cadou de la mine?

Pentru o clipă, ochii i se umplură de lacrimi, dar clipi ca să le oprească. Şi încuviinţă.

— Dah, spuse ea.

Şi el îşi dădu seama că acel cuvânt însemna „libertate”. Voia ca ea să se simtă liberă aici şi, în acelaşi timp, voia să o ţină strâns lipită de el şi să nu-i mai dea drumul niciodată. Dar îşi dăduse seama că Emmy nu putea fi ţinută lângă cineva fără a-i distruge viaţa. Era un spirit liber şi nu putea înflori niciodată în captivitate. N-ar fi fost niciodată fericită dacă s-ar fi măritat cu el în acel moment şi în acele circumstanţe speciale.

Îşi dădu seama de toate astea şi se simţi copleşit de tristeţe. Poate că timpul şi circumstanţele nu aveau să fie niciodată cele potrivite. Dar egoismul îşi făcu simţită prezenţa.

— Emmy, zise el, te pot însoţi şi eu… din când în când? Nu tot timpul. Nici măcar foarte des. Doar uneori? N-o să ştii niciodată cât de bine îmi face doar să stau lângă tine.

Ridică mâna şi îi cuprinse obrazul în palma ei. Şi încuviinţă.

— Pot? Îi prinse mâna şi i-o sărută. Şi îmi permiţi să fac din tine o femeie vorbăreaţă?

Ea zâmbi călduros şi ridică din umeri, rotind ambele mâini în sus. „De ce nu?”

— Acum? o întrebă el. Crezi că putem învăţa de două ori mai multe cuvinte? râseră amândoi. Ce cuvânt vrei să încerci? Nu?

Nu, îi spuse ea foarte hotărâtă şi arătă cu deget spre pieptul lui.

— Ashley? întrebă el. Atunci, încearcă să-l rosteşti.

Ea roşi şi îşi muşcă buza de jos. Dar, imediat ce ea îi articulă numele, îşi dădu seama că probabil repetase de mai multe ori, în faţa unei oglinzi. Îşi mişcase buzele precis, perfect. El izbucni în hohote, iar ea îl lovi în umăr. O văzu încruntată de supărare, atunci o privi din nou, dar apoi râse şi ea.

— Nu Ahzhee, spuse el. Ashley.

„Asta am şi spus”, îi explică ea cu gesturi nerăbdătoare.

— Ş-ş-ş, o opri el, prinzând-o de încheietură şi ţinându-i mâna în faţa gurii lui, în timp ce-i duse degetele celeilalte mâini la gât. Nu z, ci ş-ş-ş.

— Şşşş, repetă ea ascultătoare.

Cel mai greu fu s-o înveţe sunetul „l”. Nu-şi dăduse seama cât de multe sunete nu puteau fi văzute clar. Acesta, descoperi el, se forma mişcând limba în spatele dinţilor.

Începu să aibă mai mult respect pentru abilitatea ei de-a citi atât de bine pe buze.

— Ahshley, spuse ea în cele din urmă, după ce stătuseră faţă în faţă timp de mai bine de cinci minute.

Ar fi trebuit să o ajute să rostească bine şi primul sunet, îşi zise în sinea lui. Dar numele lui, rostit pe un ton jos şi dulce, suna mult prea fermecător.

— Da, spuse el zâmbind cu căldură spre ea. Da, Emmy.

— Dah, Ahshley, repetă ea, apoi îşi acoperi faţa cu palmele şi râse.

O prinse de umeri şi o trase în braţele lui, legănându-se în timp ce râdeau amândoi. Ochii ei sclipeau de bucurie atunci când îşi dădu capul pe spate ca să se uite la el.

— Daa, Ahshley.

Îşi frecă nasul de al ei.

— În ritmul ăsta, spuse el, vei învăţa trei sute şaizeci şi cinci cuvinte într-un an, Emmy. Unul în plus, în anii bisecţi.

„Scuteşte-mă”, spuse ea cu o grimasă strengărească.

— Acumh, spuse ea.

El rânji.

— O! Ohoho! Nu… Ai exersat singură, spuse el şi-i luă iarăşi braţul. Se pare că serviciile mele de profesor au devenit inutile.

— Acumh. Oh-oh-oh. Ahzhee. Ş-ş-şi. L-l-l-l. Arătă spre el.

El chicoti.

— Foarte bine, spuse el. Încă îţi mai pot corecta pronunţia. În afară de felul în care îi pronunţa numele, îşi aminti el pentru sine.

— Dah, zâmbi ea călduros. Dah, Ahshley.

Îşi zâmbiră unul altuia, extrem de mulţumiţi de ei înşişi.

— Şi acum e rândul tău să mă înveţi, spuse el. Hai să ne plimbăm în linişte mai departe. Zgomotul – nevoia de-a face gălăgie într-o conversaţie – ne face să pierdem atât de mult, Emmy. Învaţă-mă.

— Dah, spuse ea din nou.

Conversaţia era cu adevărat inutilă, descoperi el în următoarea jumătate de oră. Se bucurară împreună de dimineaţa aceea şi fără să vorbească.

Când se întoarseră în casă, se simţea aproape liniştit şi împăcat. Aproape fericit.

*

Emmy adora Penshurst. Întotdeauna îi plăcuse mai mult la Bowden decât în oricare alt loc, mai mult chiar decât la Elm Court, unde se născuse şi locuise în primii paisprezece ani de viaţă. Întotdeauna simţise că Bowden avea să fie „acasă” pentru tot restul vieţii sale.

Dar Penshurst, chiar înainte de-a explora cu adevărat casa şi împrejurimile, îi lăsase un sentiment straniu în stomac. Un sentiment aproape dureros de dor. Poate pentru că Penshurst era al lui, îşi zise în sinea ei. Al lui Ashley.

Mai târziu în dimineaţa aceea, după micul dejun, când aerul se mai încălzi, ieşiră cu toţii afară. La început se plimbară cu copiii prin partea mai îngrijită a parcului, şi Ashley le arătă diferite zone interesante – un pâlc de lămâi verzi, un mic lac artificial, priveliştile asupra ţinutului. Dar destul de repede copiii începură să ceară şi mai multă distracţie, aşa că Luke şi Ashley începură să se joace cu mingea cu ei, în timp ce Emily stătea cu Anna pe iarbă, iar

Harry lovea cu palmele pământul. Apoi Ashley alergă în jurul lor cu James în cârcă, iar Luke ridică din sprâncene, atrăgându-i atenţia fratelui său că nu ar fi trebuit să-i facă pe plac micuţului. Astfel că sărmanul Ashley trebui să-i ia în cârcă şi pe George, şi pe Joy. După aceea, se prăbuşi pe iarbă, prefăcându-se istovit, în timp ce Joy şi James se luptau cu Luke.

George veni în goană la mama lui.

— Mamă, vreau să merg să mă joc cu băiatul acela, spuse el arătând în direcţia satului.

— Care băiat? Anna se încruntă. Cel care locuieşte în căsuţă, vrei să spui? Eric? Dar poate că este ocupat, George. Sau poate a plecat cu mama lui undeva.

— Vreau să merg şi să văd, anunţă George.

— Este o *dulceaţă* de copil, spuse Anna. Dar tati şi unchiul Ashley se joacă cu Joy şi cu James – James tocmai sărise pe burta lui Ashley şi acum era rostogolit prin iarbă –, iar lui Harry îi va fi foame cât de curând. Va trebui să-l duc înăuntru. Nu poţi merge singur. Poate mai târziu, după-amiază.

Dar pe George nu îl încânta deloc ideea să amâne.

— Mă pot duce cu mătuşa Emily, propuse el.

Emily zâmbi şi dădu din cap. Avea să-i facă plăcere plimbarea asta. Şi dacă Eric Smith locuia singur cu mama şi bunicul lui, poate că s-ar fi bucurat să aibă un tovarăş nou de joacă. Se ridică în picioare şi îşi curăţă iarba de pe rochie.

— Eşti prea bună, Emmy, îi spuse Anna. Vrei, te rog, să te asiguri că nu o să stea mai mult decât e nevoie? Copiii nu cunosc foarte bine regulile de etichetă.

George deja începuseră alerge înainte când se apropiară de porţile căsuţei. Îl putea vedea pe Eric legănându-se pe poarta grădinii. Când Emily îl ajunse din urmă, cei doi copii erau implicaţi într-o discuţie foarte serioasă deja. Îi zâmbi lui Eric.

— George a venit să se joace, îi spuse el. Eu am patru ani. Care este numele dumitale? Se uită la George şi apoi înapoi la ea. O, spuse el, nu puteţi auzi sau vorbi? Poate mă

înţelegi?

Emily dădu din cap. Dar doamna Smith apăru în prag. Îşi ştergea mâinile pe un şorţ alb.

— Mamă, strigă Eric, având grijă să rămână cu faţa întoarsă spre Emily, George a venit ca să se joace cu mine. Această doamnă nu aude şi nu poate vorbi. Dar poate înţelege. Trebuie doar să te uiţi la ea când vorbeşti.

Doamna Smith părea stânjenită. Îi făcu semn lui Emily să se apropie.

— Te rog, intră, îi spuse ea, rostind cuvintele clar.

Şi, deodată, Emily se simţi stânjenită. Era obişnuită să se plimbe pe la Bowden, unde oamenii o cunoşteau şi se comportau ca atare. Oamenii aceştia aveau să fie foarte dezamăgiţi. La fel şi ea. Dacă vorbeau, şi ea nu putea înţelege?

Şi dacă *nu* vorbeau şi cădeau într-o tăcere incomodă? Dar acum era prea târziu să se gândească la astfel de lucruri. Doamna Smith zâmbi când Emily intră pe poartă şi se apropie de uşa căsuţei.

— Lady Emily Marlowe? Mi-am amintit corect numele? Ce drăguţ din partea dumitale că ai adus băiatul – este fiul cel mare al ducelui? – ca să se joace cu Eric. El e adesea singur, dar are o imaginaţie bogată. Roşi. Vorbise foarte rar. Chiar citeşti pe buze?

Emily dădu din cap şi zâmbi.

Căsuţa era simplă, dar foarte frumos mobilată. Domnul Binchley cobora la parter chiar când Emily intră înăuntru. Era un adevărat gentleman, la fel cum fiica lui era o lady, deşi Emily bănuia că nu erau deloc bogaţi. Făcu o plecăciune în faţa ei şi zâmbi prietenos.

— Este o onoare, doamnă, spuse el. Şi cum vă place Penshurst? Se întoarse şi îi oferi un scaun. Nu înţelegea la fel de uşor ce vorbea el. Apoi bărbatul se întoarse spre fiica lui, speriat, şi în cele din urmă se uită la Emily. Adevărat? întrebă el, părând cu adevărat jenat.

Emily îi zâmbi. Doamna Smith dispăru în bucătărie, poate să facă ceaiul. Emily rămase cu domnul Binchley, care părea să se simtă cât se poate de inconfortabil. Nimeni

nu vorbi – şi Emily ştia că unii oameni erau foarte deranjaţi de tăcere. Ar fi putut spune „da”, ca să alunge liniştea, îşi zise în sinea ei, dar, deşi ideea o amuza, nu o atrăgea deloc. Ba din contră.

Domnul Binchley îi întâlni privirea şi îi zâmbi de fiecare dată. Îşi frângea mâinile în poală. Emily îi făcu semn cu degetele. Când se uită la mâinile ei, ea îşi mişcă iarăşi degetele şi îi îndemnă să vorbească. „Vorbiţi cu mine”. Se simţi incredibil de stânjenită.

— N-am ştiut niciodată că surdo-muţii pot citi pe buze, spuse el.

Ea zâmbi sincer amuzată şi-şi atinse pieptul. „Eu pot”, îi spuse şi apoi râse. Râsul funcţionă cel mai bine. Acum bătrânul părea mult mai relaxat şi începu să vorbească un pic mai lent decât la început. Ea descoperi cu uşurare că putea înţelege mare parte din ce-i spunea. Îi povesti despre Penshurst şi despre ce se afla în vecinătate, şi despre cum toată lumea era mulţumită că stăpânul se mutase, în sfârşit, în casă. Când fiica lui se întoarse cu tava cu ceai, tocmai îi spunea că el fusese administrator la Penshurst timp de mulţi ani, până când se retrăsese, după moartea domnului Gregory Kersey, fiul lui Sir Alexander Kersey.

Dar Katherine Smith îşi ridică privirea şi strânse din buze, iar Emily întoarse capul la timp pentru a citi pe buze.

— Chiar trebuie să tot spui povestea asta, tată? întrebă ea. Nu te-ai retras. Ai fost înlocuit.

— Nu e nici momentul, nici locul potrivit, Katherine, spuse el. Se ridică şi făcu o plecăciune în faţă lui Emily. Eu vă las singure, doamnelor. Îi zâmbi cu amabilitate. Vă mulţumesc pentru vizită, Lady Emily, şi pentru că aţi adus copilul. Este marchizul de Craydon?

Emily încuviinţă. Apoi, doamna Smith vorbi despre Eric, despre cât de trist era faptul că nu avea fraţi sau surori. Soţul ei murise… Pentru câteva momente, femeia se uită în jos la propriile mâini, înainte să povestească despre cum crescuse la Penshurst. Locuise în căsuţa asta, deşi îşi petrecuse mare parte din timp în casa mare. Făcuse şcoala împreună cu Alice Kersey. Fuseseră chiar prietene – pe

când erau copile, sublinie ea. Emily rămase cu impresia că odată ce crescuseră, prietenia lor se rupsese.

Descoperi că o înţelege mai bine pe Katherine decât pe tatăl ei. Totuşi, hotărî că nu putea sta prea mult timp, gândindu-se că probabil era greu pentru nişte străini să discute cu ea, când practic trebuiau să susţină singuri conversaţia. Şi ea se simţea destul de ciudat să fie singurul musafir – să trebuiască să se concentreze la tot ce se spunea, să dea din cap şi să zâmbească. Dar când era pe punctul de a pleca, şi după ce doamna Smith îl strigă pe George, se întoarse spre ea şi-i zâmbi.

— Mulţumesc din inimă pentru că aţi venit, amândoi, îi spuse ea. Mi-a fost foarte uşor să vorbesc cu dumneata. Pari să iei parte la conversaţie, deşi nu spui nimic. Vă mai aşteptăm în vizită… dacă doriţi, desigur. Staţi la Penshurst mai mult timp?

Emily încuviinţă, îşi luă rămas-bun, după care se întoarse acasă cu George, având sentimentul că-şi făcuse o prietenă. Cineva care ieri nu îi zâmbise nici lui Ashley, nici lui Luke, dar care ei îi aruncase un zâmbet în ambele zile. Cineva care se înfuriase din cauză că tatăl ei fusese destituit din funcţia de intendent la Penshurst după moartea domnului Gregory Kersey. Fratele lui Alice. Oare cine îl destituise? Sir Alexander Kersey, care se afla în India la momentul respectiv? Alice, care probabil că administra Penshurst în perioada de când murise fratele ei şi până plecase în India? Dar de ce? Iar Katherine Smith nu o plăcuse pe Alice. Sau cel puţin asta se înţelesese din comentariul ei.

Însă Emily nu dorea cu adevărat să afle ceva despre trecut. Deşi ştia că avea să privească înapoi la aceste două săptămâni şi să sufere pentru că aveau să se termine şi că probabil nu avea să mai vină niciodată aici. Avea să se bucure de prietenia ei cu Ashley şi de libertatea pe care i-o oferise. Avea să se bucure de şederea în locul acesta, pentru care simţea o afinitate stranie şi puternică. Era o uşurare să se afle din nou la ţară, şi se gândea cu bucurie că avea să petreacă iarăşi mult timp în natură. Ashley o

lăsase să rămână acasă în timp ce ei erau plecaţi în vizite, o lăsase să renunţe la rochiile cu cercuri, o lăsase să picteze…

Ashley, îşi zise ea în sinea ei, o înţelegea mai mult decât oricine altcineva, mai mult chiar decât Anna şi Luke. Ashley înţelegea că, deşi suferea de un handicap, era o persoană completă.

Ashley… Oftă. Trebuia să-şi amintească faptul că, în două săptămâni, avea să plece din nou. Să plece de la Penshurst. Să plece de lângă el.

capitolul 19

Timp de trei zile, explora parcul imens din jurul proprietăţii Penshurst. În zonele mai îngrijite ale parcului, care se aflau în faţa casei, se plimba împreună cu ceilalţi, inclusiv cu o parte din vecinii lui Ashley care veniseră în vizită imediat ce vremea se mai îmbunătăţi.

Prin celelalte părţi mai sălbatice, şi care ocupau o zonă mult mai mare, hoinărea singură. Se strecura afară din casă dimineaţa, uneori chiar înainte de răsăritul soarelui, şi după-amiaza, după masa de prânz, dacă nu era planificată vreo vizită, sau imediat după ce se întorceau dintr-o vizită sau cineva venea la ei. O dată ieşise seara în loc să rămână cu invitaţii pe care Ashley îi chemase la o partidă de cărţi.

Cărarea care şerpuia de-a lungul râului se întindea pe vreo doi kilometri şi era foarte frumoasă. Dar Emily descoperi că malul râului aflat de cealaltă parte era şi mai frumos, cu iarbă mai înaltă şi nenumărate soiuri de flori sălbatice. Dealurile din spatele casei, care nu păreau prea înalte din faţă, erau acoperite de pomi şi izolate.

Şi poienile ofereau privelişti minunate. De la casa de vară despre care îi vorbise Ashley se vedeau râul şi kilometri întregi de teren arabil. Casa cea mare şi satul erau ascunse vederii de copaci. Bănui că oricine o

construise acolo dorise să aibă un loc absolut separat şi rupt de restul proprietăţii. Era, după cum spusese Ashley, puţin mobilată. Dar imediat ce puse piciorul în interior, îşi dădu seama că el poruncise să fie curăţată şi aranjată. Pe canapea se aflau chiar şi perne curate şi o pătură.

În a treia dimineaţă îşi luă ustensilele pentru pictat şi porni spre casa de vară, deşi nu se apucă de lucru. Încă nu ştia ce voia să conceapă. Deşi simţea toată frumuseţea din această nouă parte a ţinutului, sufletul ei încă nu făcuse o legătură cu natura de aici. Dar ştia că, în cele din urmă, avea să se întâmple şi asta. Trebuia doar să treacă ceva vreme. Timpul adevărat – nu cel contorizat de oameni – nu putea fi grăbit sau forţat. Se mulţumi să stea pe canapea şi să se uite pe fereastra din faţa ei – la deal, la râu şi la pământurile de dincolo de ele.

În cea de-a treia dimineaţă, Ashley veni după ea. Lăsase deschisă uşa casei de vară şi îşi dădu seama, după câteva minute, că lumina soarelui era umbrită de o siluetă. El stătea acolo, rezemat de tocul uşii, cu braţele încrucişase la piept, zâmbindu-i.

— Ştiam eu că te vei simţi ca acasă aici, Emmy, îi spuse. Aruncă o privire spre şevalet şi începu să-i vorbească prin semne. Mă bucur că ai de gând să pictezi din nou. Mă bucur să văd că spiriduşul meu s-a întors.

Ea nu-şi adusese hainele pe care le purta la Bowden. Dar în dimineaţa asta se îmbrăcase cu cea mai simplă rochie, fără cercuri sau jupoane dublate de volănaşe. Îşi legase părul la spate cu o panglică şi era desculţă. Până să ajungă aici, uitase cât de mult avea nevoie să se afle în legătură cu pământul.

— Pot? întrebă el, arătând spre scaunul de lângă canapea.

Ea încuviinţă, aşa că el intră şi luă loc. O prinse de mână, dar nu mai adăugă nimic. Pentru o jumătate de oră sau poate chiar mai mult, rămaseră unul lângă celălalt, mână în mână, privind afară, urmărind cum dimineaţa se transforma în zi. Nu exista o comunicare mai bună decât tăcerea, îşi zise Emily în sinea ei. Poate că acesta era un

paradox pe care ea îl înţelegea mai bine, dar simţea că şi Ashley învăţa acelaşi lucru – exact cum îi ceruse. Poate chiar avea ceva să-l înveţe, ceva să-i ofere. El o ajuta să vorbească, iar ea îl învăţa tăcerea.

Dorise să-i aline suferinţa într-o perioadă în care durerea lui fusese prea chinuitoare pentru a putea fi alinată. Poate că de-abia acum îl putea alina. Şi poate că acum putea construi amintiri cu care să se hrănească în viitorul singuratic care o aştepta.

— Am să te las acum, Emmy, spuse el după ce-i strânse mâna pentru a-i atrage privirea spre buzele lui. Stai aici cât timp doreşti. Îţi mulţumesc că mi-ai permis să stau puţin aici, cu tine.

Se aplecă şi o sărută uşor pe buze. Apoi plecă. Ea se întrebă dacă nu cumva i-ar fi fost mai uşor dacă n-ar fi plăcut-o nici măcar ca pe o prietenă. Dacă, în felul său, n-ar fi iubit-o. Dacă n-ar fi invitat-o aici. Dacă nu ar fi venit. Închise ochii, ascunzându-se de frumuseţea peisajului. Nu, nu putea să-i pară rău că ţinea la ea. Şi ştia că niciodată n-avea să-i pară rău că venise aici. Cumva, într-un mod ciudat, ştia că îi fusese destinat să ajungă acolo. Era un gând straniu, dar liniştitor în acelaşi timp.

Doar că, în mai puţin de două săptămâni, avea să plece din nou şi să se întoarcă la Londra. Şi nu avea să-l mai vadă decât peste foarte mult timp. Dacă avea să-l mai vadă vreodată.

*

În cea de-a patra dimineaţă porni în altă direcţie, departe de râu şi dealul spre care se îndreptau paşii ei de fiecare dată în căutare de singurătate şi pace. Dar voia să vadă tot ce era de văzut, aşa că plecă în direcţia opusă râului şi drumului care ducea spre casă. Traversă peluzele şi pâlcul de lămâi verzi şi pădurea, până ajunse la marginea proprietăţii. Aceasta era delimitată de un gard viu, dincolo de care se afla un drum.

I se părea trist că nu putea să meargă mai departe.

Norii, care aduseseră ploaie pe timpul nopţii, începeau să se îndepărteze de pe cer şi soarele tocmai răsărea.

Aerul era proaspăt şi rece. Iarba şi pământul de sub tălpi o gâdilau cu rouă rece. Dar nu putea merge mai departe – nu aşa cum era îmbrăcată acum. Şi nu într-o regiune în care nu era prea bine cunoscută şi nu avea să poată comunica cu nimeni. Clătină din cap şi închise ochii, simţind cum vântul îi sufla prin păr. În această dimineaţă nici măcar nu şi-l mai legase.

În gardul viu exista un gol în care fusese construit un gard de lemn. Se urcă pe el şi se aşeză pe prima stinghie, uitându-se la pajiştile de dincolo de drum. Arăta minunat, îşi zise în sinea ei. Frumuseţea de aici nu era la fel de evidentă. Dar, cu toate astea, era minunat. Era Anglia. Era acasă.

Îi părea rău că nu-şi luase vopselele şi şevaletul. I-ar fi plăcut să picteze acolo – să surprindă frumuseţea miraculoasă a unui peisaj obişnuit. Deşi ceea ce părea obişnuit putea părea extraordinar când îţi deschideai ochii şi inima privind.

— Dar reveria îi fu întreruptă. Simţi prezenţa altcuiva, îşi întoarse brusc capul spre drum, în dreapta. Pentru o clipă se simţi inundată de un val de bucurie. Venise iarăşi după ea. Dar înainte să-l vadă pe bărbatul acela, ştiu că nu era Ashley. Ceva în interiorul ei părea să ştie întotdeauna când era el.

Era pe cal, ceva mai departe de ea, îmbrăcat elegant cu haine de călărie, cu o pelerină care să-i ţină de cald şi cu cizme foarte bine lustruite. Îşi ţinea tricornul uşor aplecat înainte, peste ochi. Şi rânjea apreciativ spre ea. Un străin. Bărbatul ridică din sprâncene.

— Am crezut că eşti surdă, spuse el.

Probabil că îi vorbise, înainte ca ea să devină conştientă de prezenţa lui. Ea îi zâmbi, simţindu-se oarecum jenată de cuvintele lui. Era un tânăr, uimitor de frumos.

— Dumnezeule, cât mă bucur că am pornit la drum devreme în dimineaţa asta. Ţi-ai terminat treaba la mulsul

vacilor, fetiţo? Coborî de pe cal şi veni mai aproape de ea.

Oh! Ea simţi cum îi piere zâmbetul de pe faţă şi clătină din cap. Ce ruşine, să fie confundată cu o lăptăreasă! Asta era o lecţie, să se înveţe minte să rămână în parc când era îmbrăcată astfel. Şi nici măcar nu putea să explice.

El râse şi spuse ceva, deşi ea nu putea vedea ce. Dar continuă:

— Farmecele tale ar fi irosite dacă ai sta numai pe un scaun şi ai trage de ţâţele unei vaci, spuse el. Mi-aş pune mâinile pe... posteriorul tău şi ţi-aş găsi întrebuinţări mult mai plăcute.

O măsura cu ochii din cap până-n picioare, făcând pauze în vorbire tocmai pentru a-şi sublinia cuvintele. Îşi lăsă calul să pască pe iarba de la marginea drumului şi veni şi mai aproape de ea.

Emily clătină din cap cu hotărâre şi îşi ridică bărbia. Inima începu să-i bată neplăcut de repede. Era exact genul de situaţie care apărea uneori în coşmarurile ei.

În realitate, rareori era singură într-un loc unde un străin putea da buzna peste ea. Îşi dorea cu disperare ca picioarele ei să fi fost de cealaltă parte a gardului. Calculă în minte cât timp i-ar fi trebuit să remedieze problema. Nu era un bărbat prea înalt, observă ea, dar era foarte voinic şi emana autoritate. Părea un om obişnuit să facă numai ce voia.

— Te-am lăsat fără cuvinte? spuse el râzând din nou la ea. Haide, fetiţo, vreau să gust din buzele tale. Şi poate şi ceva mai mult. Da, fără îndoială şi ceva mai mult, deşi aş face mai mult decât să gust – m-aş cufunda mai mult, pentru un adevărat festin. Drumul este *pustiu,* după cum observ cu bucurie, iar gardul verde şi câmpul de dincolo de el oferă ascunzişul perfect.

Ea nu putea vedea fiecare cuvânt. Nici nu avea nevoie. Era îngrozitor de speriată. Ashley. „Ashley”. Pentru moment, frica îi paralizează trupul şi mintea. Nu putea decât să strige în tăcere numele lui şi să se roage pentru o minune.

Străinul făcu un pas spre ea.

— Nu, zise ea, ţinându-şi mâinile în faţă. Nu.

— Nu? Brusc, tonul îi deveni arogant, deşi încă mai zâmbea. Nu vrei, fetiţo? Dar eu spun că da. Îţi voi oferi şansa de-a câştiga o jumătate de liră înainte de micul dejun. O sumă considerabilă pentru o lăptăreasă aiurită ca tine. Sau, dacă te opui, poate că voi hotărî că nu meriţi nici jumătate de leţcaie.

Creierul ei începu să funcţioneze din nou. Îi zâmbi fără să-l piardă din vedere şi-şi trecu picioarele de cealaltă parte a gardului. El rămase s-o privească.

„Eu sunt Lady Emily Marlowe. Sunt un oaspete la Penshurst. Ducesa de Harndon este sora mea”. Dar nu avea niciun sens să rostească cuvintele acelea în mintea ei. Deşi le-ar fi putut scrie pe o bucată de hârtie dacă ar fi avut ocazia, nu le putea rosti cu voce tare. Mintea ei, încă îngrozită de spaimă, dar eliberată de starea aceea de paralizie, lucra frenetic.

— Ah, zise el, crezând că de fapt acceptase invitaţia lui, faptul că ţi-am oferit jumătate de liră te-a convins, nu-i aşa? O să ne distrăm de minune, fetiţo, cu sau fără bani, îţi garantez. Îndrăznesc să spun că o să-ţi placă şi ţie la fel de mult.

Era la un braţ distanţă de ea. Tresări speriată, cu ochii măriţi, privind peste umărul lui, la călăreţul închipuit care nu venea pe drumul din spatele lui şi întinse braţul într-acolo, într-un gest dramatic. Spera… o, spera că avea să vorbească clar.

— Uuu-uite! exclamă ea.

Şi apoi, când el se uită înapoi peste umăr, ea sări jos de pe gard şi începu să fugă. Iarba era alunecoasă printre copaci, dar ea păşea cu siguranţă. Ştia că avea la dispoziţie numai câteva secunde. Lui nu avea să-i ia mult timp să sară peste gard, şi sigur că putea să fugă mai repede decât ea. Pielea o furnica de spaimă şi, pentru prima dată, liniştea i se păru ameninţătoare, dar nu îndrăzni să piardă nicio clipă privind înapoi. Încerca să se hotărască dacă era mai bine să alerge printre copaci, în speranţa că avea să-i piardă urma,

sau să fugă direct înainte, aşa cum făcea acum. Încercă să se hotărască ce avea să facă dacă o prindea.

Panica o lăsă fără suflare şi fără uzul raţiunii. În cele din urmă, nu mai putu rezista. Privi înapoi. Încă îl mai putea vedea, deşi nu era aproape. Se afla lângă gard, pe partea dinspre ea. Era pe jos, cu un genunchi îndoit şi cu celălalt picior întins în faţă. Probabil alunecase pe iarba umedă. Îşi duse mâna dreaptă la borul pălăriei, într-un salut zeflemitor. Rostise ceva, dar ea nu-i putea citi pe buze de la această distanţă. Îi întoarse spatele şi continuă să fugă.

Ashley nu era jos. Intră în casă în fugă, fără să se uite în stânga sau în dreapta. Goni în sus pe scări, bătu la uşa dormitorului său şi apoi intră. El nu era acolo. Nu era nici în garderob. Se prinse de spătarul unui scaun pentru o clipă, gâfâind, îşi duse o mână la splină, fără să se întrebe de unde ştiuse unde se afla camera lui. Apoi coborî în goană în sufrageria mică. Nici acolo nu era nimeni.

Valetul de pe hol o privi impasibil. Nu se arătă impresionat de dezordinea hainelor ei nici măcar printr-o clipire. Dar se apropie de uşa salonului.

— Stăpânul a ieşit la o plimbare călare, milady, spuse el, rostind cuvintele foarte atent, împreună cu Excelenţa Sa. Lady Anna cred că este cu Lord Harry, în camera copiilor.

Anna. Luke. Privi lung spre valet. Nici măcar nu-i trecuse prin cap să fugă la vreunul din ei pentru ajutor. Dar Luke era oricum plecat, şi nu trebuia să o deranjeze pe Anna, care probabil era ocupată cu Harry. Ea făcu un semn de încuviinţare spre valet şi se întoarse spre scară.

Se plimbă nerăbdătoare prin camera ei, cu uşa închisă, timp de mai multe minute, oprindu-se deseori la fereastră ca să se uite jos.

Dar nu ştia unde se dusese sau din ce direcţie avea să apară. Şi nu putea vedea grajdurile de la fereastra ei. În cele din urmă se aruncă pe pat, cu faţa în jos. Voia să fie în braţele lui. Voia să stea cu capul lipit de inima lui. Voia să se lase învăluită de puterea trupului său. Voia să pătrundă în sufletul lui. Trase pătura în jurul ei şi o ţinu strâns. Apoi

se întoarse pe-o parte şi-şi trase genunchii la piept. Începu să tremure necontrolat şi dinţii începură să-i clănţăne, însă nu se putea întinde ca să tragă cuvertura peste ea, pentru a simţi căldura şi protecţia.

„Ashley”, îl strigă în sinea ei, „vino acasă. Te rog, vino acasă”.

După ce trecu mult timp, simţi că-şi recapătă controlul asupra trupului ei şi se ridică. El nu trebuia să o vadă astfel. Avea părul ciufulit şi încâlcit. Într-o buclă ce-i cădea pe umăr era prinsă o rămurică. Avea mâinile şi picioarele murdare. Rochia îi era ruptă într-o parte. Simţi că mirosea a transpiraţie. Întinse mâinile în faţă. Încă îi tremurau. La fel şi picioarele, acum că stătea pe ele. Sună din clopoţel ca să cheme o servitoare şi-şi dădu jos rochia.

După mai bine de o jumătate de oră, deşi era curată şi aranjată şi avea părul împletit şi prins la ceafă, sub o bonetă de dantelă, tot nu se simţea mult mai bine. Se îmbrăcase înadins cu una dintre rochiile noi – o rochie de un verde primăvăratic, brodată cu flori şi cu jupon într-o nuanţă puţin mai deschisă de verde. Purta lenjerie de corp şi cercuri mici. Dar, în realitate, nu se simţea mai bine. Coborî scările încet, cu bărbia în sus, cu o expresie senină pe chip. Se dăduse destul în spectacol mai devreme, în faţa servitorilor.

Nu era sigură că putea spune cuvântul clar.

— Domnul Ahshley? întrebă ea valetul.

— Domnia Sa este în bibliotecă, milady, răspunse valetul cu o plecăciune. Este cu…

Dar se întoarse cu spatele la el şi nu mai văzu restul răspunsului, pentru că se grăbi să ajungă în bibliotecă. Se simţi iarăşi stăpânită de panică, de senzaţia că era urmărită. Aici era aproape în siguranţă. Dar nu de tot. Nu aşteptă ca valetul să o ajungă din urmă, ci deschise singură uşile bibliotecii şi dădu buzna înăuntru.

El stătea aproape de uşă, cu spatele la ea, dar se întoarse brusc şi o privi uimit. Fugi direct în braţele lui şi închise ochii înainte să ajungă. Se grăbi să-şi lipească chipul de pieptul lui, unde ştia că avea să se simtă în

siguranţă. Îi cuprinse talia cu braţele, iar el o îmbrăţişă la rândul său. Inspiră adânc mirosul lui şi căldura pe care o emana. În sfârşit, era în siguranţă. În sfârşit. Oftă şi se relaxă, lipită de trupul lui.

Dar el nu-i permise să se agaţe prea mult de siguranţa braţelor sale. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o îndepărtă uşor, pentru a-i putea vedea chipul. Se uită în jos şi-i întâlni privirea.

— Emmy? o întrebă. Ce este? Ce s-a întâmplat? E în regulă, dragostea mea. Sunt aici. Eşti în siguranţă.

Ea nu mai vedea nimic în afară de chipul, pieptul şi braţele lui. Dar mintea începuse să gândească mai clar. Şi îşi dădu seama că nu fusese singur în bibliotecă, atunci când intrase ea. Îi dădu drumul lui Ashley, făcu un pas înapoi şi privi dincolo de el. Luke stătea aproape de geam, cu mâinile împreunate la spate şi cu ochii aţintiţi asupra ei. Şi mai era şi altcineva lângă şemineu. Pentru moment, evită să se uite în direcţia aceea. Întoarse capul înapoi la Ashley.

El o privi cu îngrijorare pentru un moment, fără să spună nimic, dar probabil că se simţea la fel de stânjenit de situaţie. Mintea ei încă nu funcţiona normal.

— Emmy, am avut o plăcere neaşteptată în această dimineaţă. Iată-l pe prietenul meu din India, care s-a întors cu regimentul său şi a venit să mă viziteze. Iată-l pe maiorul Roderick Cunningham. Rod, permite-mi să ţi-o prezint pe Lady Emily Marlowe, sora contelui de Royce, cumnata lui Luke.

În cele din urmă, ochii ei se mutară asupra nou-venitului. Şi în momentul acela îl recunoscu, iar el o recunoscu pe ea. Dar, aşa cum se aşteptase, el îşi controlă foarte bine reacţia. Îi zâmbi încet şi făcu o plecăciune elegantă.

— Lady Emily, spuse el, este plăcerea mea. Mă consider norocos că am ajuns aici tocmai acum.

Instinctiv, răspunse şi ea printr-o reverenţă. Ashley probabil făcuse un comentariu, dar acum că în cele din urmă se uitase la musafirul lui, Emily nu-şi putea lua ochii

de la bărbatul care avusese de gând să o violeze pentru o jumătate de liră, cu numai câteva ore în urmă. Simţi mâna lui Ashley sprijinindu-se uşor pe spatele ei.

— Serios? zise maiorul Cunningham după o pauză. N-aş fi bănuit. Remarcabil. Dar nu oboseşti că stai mereu cu ochii pe buzele altora, Lady Emily?

Zâmbetul îi lumină chipul, şi arboră o expresie plină de farmec.

Ashley o întoarse uşor. Ochii lui încă o priveau cu îngrijorare.

— Dar de ce te-ai speriat, Emmy? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

Ea clătină din cap. Nu era sigură dacă avea să leşine sau să verse, dar poate că nu avea să facă nimic din toate astea dacă el rămânea în continuare cu mâna pe spatele ei. Bărbatul acesta era prietenul lui? Era un ofiţer în armată, un om despre care se presupunea că trebuie să respecte un cod de onoare şi cavalerism? Şi venise în vizită? Avea să rămână?

Ea zâmbi. Ashley privi undeva dincolo de ea pentru o clipă, apoi se uită în ochii ei.

— Da, zise el, e mai bine aşa. Luke te va duce la Anna, Emmy. Vom vorbi mai târziu, sau oricând ai nevoie de mine. Mă ocup de Roderick acum. Vreau să-l conving să rămână pentru o săptămână, cel puţin. Ce săptămână frumoasă o să avem! exclamă el, zâmbind cald şi fericit.

Luke era lângă ea, luând-o uşor de braţ şi pornind în direcţia uşii. Era foarte naivă, recunoscu Emily în sinea ei. În ciuda faptului că trăise o lună în Londra, ştia foarte puţin despre viaţa de dincolo de proprietăţile lor de la ţară, unde era în siguranţă. Dar ştia că mulţi bărbaţi – poate că cei mai mulţi dintre ei – nu-şi duceau viaţa în abstinenţă. Era chiar conştientă – sau cel puţin aşa credea – de faptul că, pentru mulţi bărbaţi, orice femeie care nu era de rangul lor reprezenta o fiinţă de care puteau profita fără probleme. Având în vedere înfăţişarea ei din acea dimineaţă, era posibil să nu fi fost nimic atât de odios în comportamentul maiorului Cunningham?

O, dar fusese, îşi zise în sinea ei. Fusese odios. Îl refuzase – şi vorbise destul de tare –, dar el îi ignorase refuzul. Fusese hotărât să o violeze. Sigur avusese de gând să o violeze.

— Draga mea. Luke se opri pe prima treaptă a scării, unde aveau mai multă intimitate, şi o prinse de mână ca să se uite la el. Ai fost foarte speriată.

Se priviră în tăcere.

— S-a petrecut ceva care te-a îngrozit, continuă el. Ai venit în bibliotecă căutând protecţia lui Ashley, numai pentru a descoperi că el are un nou invitat. Nu cred că a fost prea plăcut pentru tine. Dar pot să-l înlocuiesc eu? Spune-mi ce te-a speriat. Vrei să căutăm o bucată de hârtie şi o pană?

Luke fusese atât fratele, cât şi tatăl ei timp de opt ani. Îl iubea foarte mult şi avea completă încredere în el. Înghiţi în sec. Şi îşi aminti că maiorul Cunningham era prietenul lui Ashley. Şi că probabil comportamentul său nu ar fi fost considerat condamnabil în rândul domnilor. Dar ar fi fost considerat aşa, dacă ar fi aflat că maiorul se purtase astfel cu *ea.* Ar fi trebuit să ia măsuri, atât Luke, cât şi Ashley. S-ar fi certat. Ashley părea atât de fericit să-şi vadă iarăşi prietenul.

Clatină din cap, ridică din umeri şi zâmbi. „N-a fost nimic”, îi dădu de înţeles lui Luke. Ochii lui cenuşii puteau fi cel mai înfricoşător lucru. Continuă să se uite la ea pentru o lungă perioadă de timp.

— Te voi aduce la Anna, îi spuse în cele din urmă. Este timpul să scoatem copiii afară. Şi tu vei veni cu noi, draga mea, şi te vei simţi în siguranţă. Şi vei fi *cu adevărat* în siguranţă. Nu voi permite să ţi se întâmple nimic rău.

Îi zâmbi când o bătu liniştitor pe mână şi o privi în ochi. Era în siguranţă acum, îşi zise ea. Şi avea să fie în siguranţă, chiar dacă bărbatul acela urma să stea acolo până săptămâna viitoare. Acum că ştia cine era ea, avea să fie în siguranţă.

Dar nu se simţea în siguranţă. Liniştea cu care se obişnuise era acum bântuită de temeri necunoscute.

capitolul 20

Tot restul zilei, el simţi că o dezamăgise. Avusese nevoie de ajutorul lui – avusese chiar foarte multă nevoie de el, dacă dăduse buzna în bibliotecă şi se aruncase în braţele lui, fără ca măcar să îi observe pe Luke şi pe Roderick. Fără a se sinchisi de valetul care fugise după ea şi care rămăsese cu gura căscată în pragul uşii până când se făcuse nevăzut la semnul lui Ashley şi închisese uşa în urma lui.

Avusese nevoie de ajutorul lui, iar el nu fusese capabil să i-l ofere pentru că trebuia să distreze un invitat. Rezolvase problema prin faptul că o trimise departe cu Luke şi Anna – deşi fusese sigur că Luke avea să încerce să descâlcească problema. O dezamăgise… ea nu vorbise nici cu Luke, nici cu Anna, după cum îi povestise cumnatul ei mai târziu. Se prefăcuse că totul era bine.

Şi îi spusese şi lui acelaşi lucru mai târziu, când o trăsese deoparte, după masa de prânz. Îi zâmbise, îl privise cu o expresie goală şi ridicase din umeri spunându-i că totul era bine, că nu se întâmplase nimic. Apoi fugise sus după pălăria de paie, ca s-o poată însoţi pe Anna în nişte vizite.

Când se întorsese şi în timpul cinei, zâmbise tot timpul şi păruse liniştită, iar la masă avuseseră şi alţi invitaţi în afară de Roderick. Ea se retrăsese devreme, dispărând încet din cameră. Poate că numai el observase.

Înainte să plece, purtaseră o discuţie tăcută, folosind vechiul lor limbaj de semne.

— „Te simţi bine?” o întrebase el întinzându-şi mâinile cu palmele în jos pe coapse şi scuturându-le uşor.

— „Da”, răspunsese ea cu un simplu semn din cap.

— „Vrei să vin lângă tine?” voise el să ştie, gesticulând cu mâinile îndreptate spre pieptul lui şi apoi spre scaunul de lângă ea.

— „Nu”, scuturase din cap. „Am să plec”, îl anunţase

cu mâinile îndreptate către pieptul ei şi apoi spre uşa din spate.

Totul fusese foarte discret. Nimeni altcineva nu observase că discutau.

— „Bine, du-te atunci”, şi un zâmbet şi un gest îi indicaseră uşa.

— „Mulţumesc”, îi răspunse ducându-şi degetele la buze.

O privise, tulburat, plecând. Seninătatea pe care o afişase toată seara nu fusese decât de suprafaţă, cam la fel ca veselia pe care o arborase la Londra. Se închisese în ea în spatele acelor ochi liniştiţi şi zâmbitori.

O dezamăgise, îşi spuse în sinea lui, încruntându-se la uşa închisă. Ar fi trebuit să-l lase pe Luke să stea cu musafirul lor şi să plece el cu Emmy. Nu-şi mai amintea decât că, atunci când intrase în goană în cameră, nu avusese ochi decât pentru el, că venise direct la el pentru a se simţi în siguranţă şi protejată.

Şi îl sâcâia bănuiala că ştia ce se întâmplase. Sau dacă nu ştia exact, cel puţin suspecta cine anume o supărase. Şi la cât de speriată fusese, îşi putea imagina foarte uşor care fusese pricina.

El şi Luke plecaseră călare prin sat şi trecuseră dincolo de el. Pe când se întorceau, văzuseră un cal priponit de gardul căsuţei lui Ned Binchley. Iar proprietarul calului tocmai păşea afară pe uşă când ajunseră ei la poartă. Verney. Ashley nu ştia că se întorsese de la Londra.

Se salutaseră încordaţi şi făcuseră schimb de politeţuri. Luke conversase cu mai multă uşurinţă, atât cu Verney, cât şi cu Katherine Smith, care ieşise din casă în spatele lui. Eric se năpustise afară înaintea lor.

— Eu o să mă duc cu unchiul Henry, anunţase băiatul. Mă duc să văd caii şi căţeluşii. Şi pe mătuşa Barbara şi pe Lady Verney, adăugase el în cele din urmă.

Sir Henry încălecase şi îl ridicase pe Eric în şa, în faţa lui, apoi plecaseră fiecare pe drumul său. Iar Ashley nu-şi putea scoate din minte ideea că poate Verney şi Emmy se întâlniseră în acea dimineaţă şi se întâmplase ceva. Nu

avea nicio dovadă, absolut niciuna. Dar nu-l plăcea deloc pe bărbatul acela şi era sigur că Verney umbla după Emmy. Acelaşi bărbat care o sedusese şi o rănise pe Alice.

Se strecură afară din salon la scurtă vreme după Emily. N-o găsi nicăieri prin camerele în care se ascundea de obicei. Urcă scara şi rămase în afara uşii dormitorului ei pentru câteva clipe, înainte de-a ciocăni. Ştia că era o prostie, desigur, căci ea oricum nu auzea. Dar poate că era vreo servitoare cu ea. Pe sub uşă nu se vedea nicio urmă de lumină. După câteva clipe roti mânerul şi deschise uşa încet. Camera era întunecată şi pustie, aşa cum se aşteptase.

Aşadar, plecase la plimbare. Era poate cel mai ciudat lucru pe care ar fi putut să-l facă atunci când ceva – sau cineva – o speriase atât de mult în acea dimineaţă. Şi deja se însera. Dar Ashley ştia că Emmy nu se comporta întotdeauna precum celelalte femei. Ea se hrănea cu liniştea din natură. Era chiar foarte logic motivul pentru care plecase acolo, sus pe deal. La casa de vară.

Se întrebă dacă avea să-l urască pentru că se ducea după ea. Poate că nu. Venise la el căutând alinare de dimineaţă. Desigur, îi dăduse de înţeles că nu avea de ce să-şi facă griji, dar probabil o făcuse numai pentru că, de fiecare dată, se aflau într-un grup de oameni.

Poate că, în liniştea casei de vară, ar fi ajuns să-i accepte sprijinul pentru o vreme. În plus, nu îi plăcea s-o ştie acolo, singură. Verney sigur avea să-l ducă pe Eric Smith acasă în curând…

Luă lumânări şi o cutie cu iască. Nu se gândise niciodată să ducă aşa ceva acolo. Cerul era senin şi cel mai probabil avea să fie plin de stele, iar luna plină. Dar chiar şi aşa, îşi zise el, întunericul putea fi un lucru mai înspăimântător decât surzenia sau muţenia.

Nu era tocmai politicos din partea lui să-şi abandoneze invitaţii, chiar dacă avusese o scurtă discuţie înainte cu Luke. Dar el şi Anna erau perfect capabili să joace rolul de gazde, iar farmecul lui Rod transformase seara într-o adevărată petrecere.

Ashley plecase în India când era foarte tânăr, dornic să muncească cu entuziasm, dornic să-l placă pe oamenii în preajma cărora avea să fie acolo. Îşi făcuse numeroşi prieteni, dar niciunul nu fusese la fel de loial şi de apropiat precum Roderick Cunningham. După ce sosise în India împreună cu regimentul lui, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a face cunoştinţă cu Lord Ashley Kendrick şi Lady Alice. Dar nu fusese prieten şi cu ea. Ei nu-i plăcea de el.

Roderick era probabil singurul dintre prietenii lui Ashley care cunoştea problemele din căsnicia lui. Nu că Ashley ar fi vorbit vreodată despre asta, iar Rod nu îl întrebase niciodată direct. Dar îl sprijinea în tăcere şi cu compasiune. Îi găsise o scuză într-o noapte, când ea îl părăsise pe Ashley la un bal şi plecase singură acasă – o situaţie penibilă, după cum şi intenţionase să fie. Rod îi amintise că ea avusese o viaţă grea şi că îşi pierduse fratele şi tatăl de curând. Iar după naşterea lui Thomas, el comentase în glumă faptul că, uneori, trăsăturile şi asemănările se aruncau în familie, cu câteva generaţii în urmă. Undeva printre strămoşii lui Ashley sau ai soţiei sale, spusese el râzând, cu siguranţă existase cineva cu părul roşcat. Alice avea pielea chiar mai întunecată decât a lui Ashley. Şi cu toate astea, Thomas avea părul roşu.

Roderick fusese primul care-i spusese că doamna Roehampton îl plăcea şi îl dorea. Se amuzaseră amândoi pe tema asta, dar şi a geloziei lui Rod – şi lui îi plăcea femeia, dar ea nu vorbea decât despre prietenul lui. Şi se mai amuzaseră şi pe seama mai multor mesaje provocatoare şi erotice pe care i le trimisese prin Rod. Mesaje care, fără ca prietenul lui distrat să ştie, începuseră să aibă efect asupra lui Ashley cel abstinent. Până când, la o petrecere, aranjase lucrurile în aşa fel încât să aibă parte de o întâlnire cu doamna respectivă.

Când se văzuseră faţă în faţă, ea îl privise aproape sfidător în ochi.

— Da, îi spusese ea.

— Da? o privise el mirat.

— Nu mai pot suporta, spusese ea. Ai câştigat, milord.

Stabiliseră să se întâlnească în următoarea seară – seara şi noaptea care aveau să rămână întipărite pentru totdeauna în amintirea lui Ashley. Fusese o noapte de pasiune şi plăcere şi păcat – de ambele părţi, după câte se părea. Doamna păruse aproape supărată.

— Uneori insistenţele aduc victoria, spusese ea la un moment dat. Cuvintele tale sunt la fel de seducătoare ca şi trupul, milord.

El era prea prins în mrejele plăcerii şi ale vinovăţiei ca să o întrebe la ce se referea.

Rod ştiuse că erau împreună. Dar nu suflase nicio vorbă moralistă, nici chiar după dezastru. El fusese cel care venise după Ashley, fiind nevoit să-l scoată din patul femeii ca să-i dea vestea. Fusese un pilon de echilibru, putere şi eficienţă.

El făcuse toate aranjamentele. Îl consolase. Îi oferise un alibi – Ashley fusese cu el toată noaptea. Vorbiseră la un pahar, deoarece Lady Ashley îşi exprimase intenţia de-a rămâne noaptea cu prietena ei şi-l luase şi pe fiul ei cu ea. Şi, în cele din urmă, îi fusese, pur şi simplu un prieten.

— Atunci, du-te acasă în Anglia, Ash, îi spusese el. Du-te la Penshurst. Pedepseşte-te pentru un timp. Dar nu pentru totdeauna. A fost un accident. Un accident tragic. În cele din urmă vei accepta asta şi te vei ierta. Şi atunci să mergi mai departe. Să vinzi locul acela. Căsătoreşte-te şi întemeiază-ţi o familie. Trăieşte din nou.

Iar acum, imediat după ce se întorsese în Anglia, venise în vizită. Era bine să-l vadă din nou. Să ştie că-i era prieten adevărat, că-i păsa.

Ashley se opri când zări casa de vară în depărtare. Acum era seară de-a binelea, aproape întuneric. Dar uşa era deschisă. Ea stătea liniştită pe canapea, după cum văzu când se apropie.

*

Era ciudat cum mintea se putea afla într-o

contradicţie atât de mare cu emoţiile, se gândi ea. Toată ziua, mintea îi spusese că se afla în perfectă siguranţă – Ashley, Luke şi Anna fuseseră cu ochii pe ea; de fapt, îi fusese destul de greu să zâmbească forţat şi să se relaxeze doar de dragul lor. Şi toată ziua mintea îi şoptea că se întâlnise cu maiorul Cunningham într-o conjunctură nefericită, care îl punea în cea mai proastă lumină. El fusese prietenos şi fermecător toată ziua. Păruse demn de prietenia lui Ashley. Luke şi Anna îl plăceau. Vecinii care veniseră la cină fuseseră încântaţi de el.

Şi totuşi, mintea ei nu putea să treacă peste incidentul de dimineaţă, nu putea să uite, să fie convinsă că nu se mai putea întâmpla din nou. Toată ziua, imaginaţia îi derula în gând aceeaşi scenă – aşa cum se întâmplase, dar şi cu tot ce ar fi putut urma. Cum ar fi fost dacă… În spatele zâmbetului ei calm şi vesel, pe care-l afişase pentru a evita întrebările, ţinuse ascunsă o frică înspăimântătoare.

Şi toată ziua se întrebase dacă ar fi trebuit să spună cuiva – poate nu lui Ashley, dar Annei. Sau lui Luke.

Poate că ei ar fi putut-o ajuta să-şi dea seama dacă Ashley ar fi trebuit să afle ce se întâmplase, sau dacă i-ar fi pus în mod inutil în pericol prietenia. O îngrozea gândul că un astfel de comportament era obişnuit printre gentlemani. Dar nu-i putea spune Annei. Sora ei s-ar fi supărat îngrozitor – iar ea o supărase destul cu o lună în urmă. Şi nu-i putea spune lui Luke. Ar fi putut să-l provoace la duel. Luke avea reputaţia unui spadasin iscusit, dar maiorul Cunningham era un ofiţer. Lupta era meseria lui.

Toată ziua îşi păstrase secretul şi îşi ţinuse ascunse temerile iraţionale. Dar, spre seară, simţise că erau pe cale să se arate din nou. Deşi era chiar ridicol, îşi tot repetase în sinea ei. Era înconjurată de oameni. Aveau invitaţi, şi, chiar şi după ce plecaseră, rămăsese cu Ashley, Luke şi Anna… şi cu el. Dar pe măsură ce lumina zilei filtrată prin ferestrele salonului începea să pălească, nu se putea gândi decât la un sigur un lucru. Că *uşa de la dormitorul ei nu avea încuietoare.* Şi mintea ei încerca în zadar s-o convingă că el n-o va viola, acum că ştia cine este, şi mai ales când se afla

sub acoperişul lui Ashley.

Simţise nevoia să iasă din casă. Afară unde avea să se simtă în siguranţă. Era o altă idee iraţională. Probabil că era mai în siguranţă dacă rămânea în casă. Dar nu-şi putuse stăpâni impulsul de-a ieşi, nu reuşise să scape de panica şi isteria care puseseră stăpânire pe ea în faţa invitaţilor.

Aşa că se strecurase afară din salon, după ce se scuzase faţă de Ashley prin semne, şi urcase până în camera ei, unde se schimbase într-o rochie mai simplă, îşi scosese corsetul şi jupoanele şi îşi periase părul. Îşi pusese o pelerină care să-i ţină de cald, deşi bănuia că noaptea nu avea să fie răcoroasă, şi coborâse nevăzută pe scara servitorilor. Avea să meargă la casa de vară, se hotărâse ea. Acolo avea să se calmeze, să-şi găsească liniştea. Poate că avea să rămână acolo toată noaptea, ca să nu mai fie îngrozită de faptul că nu avea cum să-şi încuie uşa. Nu-i era frică de dealul pustiu, de faptul că în curând avea să se lase întunericul, deşi nici nu-i trecuse prin cap să aducă o lumânare cu ea.

În casa de vară era foarte cald – căldura zilei se păstrase în pereţi. Lăsase uşa deschisă şi pusese pelerina pe spătarul unui scaun. Apoi se aşezase pe canapea şi privise afară pe fereastră. Iar după câteva minute simţise că începea să se relaxeze. Era prima oară pe ziua acea când simţea că se relaxează. De dimineaţă, când fusese tot acolo, îi păruse rău că nu-şi luase ustensilele pentru pictat cu ea. Mâine, se gândea, mâine avea să picteze.

Şi atunci simţi prezenţa altcuiva. Ciudat, dar de data asta nu intră în panică. Îşi întoarse capul şi zâmbi. El spunea ceva, dar lumina era prea slabă ca să poată vedea ceva. Nu conta. Ea nu voia să vorbească. Nu voia ca el să-i pună întrebări sau să descopere răspunsuri în ochii ei. Întinse o mână spre el. El se aşează lângă ea. Nici n-ar fi putut cere mai mult decât să stea aici cu el, aşa, în linişte şi pace, aşa cum făcuseră şi... oare ieri? Ziua de astăzi îi păruse lungă cât o săptămână sau o lună.

Dar sentimentul nu dată prea mult. Poate că nu

fusese atât de bine că venise după ea, îşi zise în sinea ei. Acum că era aici, acum că nu mai era singură în lupta împotriva propriilor temeri, simţi iarăşi panica şi groaza care o făcuseră să gonească printre uşile bibliotecii şi în braţele lui, de dimineaţă. Se aplecă într-o parte, rezemându-se de el. Îşi lipi obrazul de umărul lui.

El probabil îi citise limbajul corpului, aşa cum reuşea întotdeauna să-i înţeleagă expresia ochilor şi limbajul mâinilor. Se întoarse spre ea şi îi cuprinse umerii cu braţul, lipindu-şi capul de al ei. Vorbea din nou. Ea nu putea vedea ce-i spunea. Dar nici nu voia să ştie. Pusese două lumânări şi o cutie cu iască pe o masă mică, de cum intrase. Ştiu imediat că se ducea spre ele. Dar ea îl apucă de braţ.

— Nu, spuse ea. Nu, Ahshley.

Nu voia să vorbească. Voia să se ascundă, să fie ţinută în braţe. Voia să fie o parte din el, o parte din puterea lui. Nu voia să-i vadă ochii. Îi închise. Îi duse o mână la ceafă şi îl trase mai aproape, căutându-i gura.

Braţul lui o strângea cu putere. Trupul lui era cald. Gura îi era blândă, delicată. Nu era suficient. Îşi întredeschise buzele şi îl atinse cu limba. El îşi trase brusc capul, spuse ceva şi se ridică în picioare, trăgând-o în sus cu el. Acum că erau în picioare, ea se lipi mai bine de el. Îşi petrecu braţele pe după gâtul lui, sprijinindu-şi toată greutatea de el. Simţea bariera pe care o formau splendida haină de satin şi vesta brodată de dedesubt, de pantaloni şi cămaşă. O ţinea de mijloc şi îşi lipise obrazul de al ei.

Îşi dădu seama de propriile suspine abia când îşi înălţă capul şi o sărută de mai multe ori, uşor, pe gură. Ea simţea că-i vorbeşte sau îi şopteşte ceva. Îşi lipi şi mai puternic gura de a lui. Era aproape în siguranţă. Atât de aproape. O uşă se deschisese. Tot ce avea de făcut era să intre. Dar încă mai exista posibilitatea ca uşa aceea să i se trântească în nas sau ca pericolul să o aştepte după colţ.

El o ţinu cu un braţ în timp ce prinse pătura aflată la un capăt al canapelei şi o întinse pe podea. Aruncă pernele la un capăt, apoi o întinse jos împreună cu el, stând faţă în faţă. O ţinea în braţe. Ea încă simţea vibraţiile din pieptul

lui, semn că încă îi vorbea.

O ţinu lipită de el vreme de o clipă nesfârşită, în care ea stătu agăţată de el, cu ochii închişi. Apoi o întoarse pe spate şi se aşeză protector deasupra ei.

Nu-i putea vedea prea bine faţa în întuneric, dar părul lui era legat la spate, ascuns sub guler. Trase de panglică şi îi eliberă părul, care căzu peste chipul ei. Apoi el îi ridica fusta, îi dădu la o parte lenjeria şi îşi descheie prohabul.

Pentru o clipă, îşi aminti… Şi pentru o clipă mintea el fu atinsă de păcat, de reguli şi de scandal. Dar numai pentru un moment. Îşi împreună mâinile pe ceafa lui, pe sub păr, şi îl trase în jos ca să-l sărute. El îi îndepărtă picioarele şi începu să o mângâie foarte uşor, cu foarte multă îndemânare, astfel că teama care o mânase să fugă la el, să se ascundă în el, începu să se transforme într-o dorinţă aproape dureroasă de-a fi completă, unită cu el, de-a nu mai fi sigură.

— Ahshley. Nu ştia dacă scosese vreun sunet în vreme ce-şi mişca buzele peste ale lui. Ahshley.

Şi atunci îşi aduse aminte. De membrul lui dur pătrunzând încet în ea, de trupul lui deasupra ei, de greutatea lui. Şi trupul ei care devenise parte dintr-un alt trup. Al lui Ashley. Cum o pătrunsese adânc. Durerea pe care o simţise. Dar de data asta nu mai simţea nicio durere. Stătea în siguranţă întinsă sub el, simţindu-l înăuntrul ei, nemişcat, şi se încordă în jurul lui.

Şi apoi îşi aminti cum se mişcase, cum se împinsese şi se retrăsese din ea. Mişcările care prima dată îi provocaseră atât de multă durere acum nu o mai răneau. Stătea nemişcată, simţindu-se în siguranţă, simţindu-se iubită. Simţind plăcerea pură pe care i-o aducea ritmul lent şi continuu al mişcării. Profunzimea. Mâinile ei se jucau prin părul lui, afundându-şi degetele în moliciunea catifelată. Îşi împinse călcâiele în podea, se ridică spre el şi începu să se mişte şi ea în acelaşi ritm.

Şi începu să simtă iarăşi dorinţa pe care i-o crease când o mângâiase cu degetele. Numai că acum era o dorinţă dureroasă concentrată în locul în care era unită cu

el, şi reverberând în sus, spre sâni şi chiar şi mai sus, spre gât. Îşi mişcă şoldurile, ademenindu-l mai aproape – şi apoi, când dorinţa aceea amestecată cu durere o copleşi, îşi ascunse chipul în scobitura gâtului său. Simţi cum fiecare muşchi din trupul ei se încordă, pentru ca apoi să se relaxeze, cuprins de tremur, în siguranţă.

El se mişca iarăşi încet, în vreme ce ea-şi venea în fire. Ashley făcea dragoste cu ea. În casa de vară. Complet îmbrăcat în costumul lui elegant de seară. Făcea dragoste cu ea pentru că i-o ceruse, îl implorase. Pentru că toată ziua fusese înspăimântată şi se simţise singură.

Pentru că acest lucru s-ar fi putut întâmpla de dimineaţă, cu un străin. Acum nu se întâmpla cu un străin. Se întâmpla cu Ashley, pentru că avusese nevoie de el, iar el răspunsese acelei nevoi – la fel cum făcuse şi ea, cu mai mult de o lună în urmă.

Îi era cald şi o toropeală plăcută pusese stăpânire pe ea. Îi plăcea să-l simtă înăuntrul ei. Mirosea frumos. Era Ashley. Şi-l imagină în spatele pleoapelor închise. Bărbatul care ocupa un loc atât de mare în inima ei, încât dacă ar fi încercat să şi-l smulgă de acolo, n-ar mai fi rămas nimic în urmă. Şi-l închipui frumos şi zâmbitor, aşa cum fusese în seara asta, îmbrăcat în haine albastre cu broderii argintii, cu părul negru şi nepudrat, aşa cum îi plăcea ei cel mai mult. În noaptea asta, nu mai părea atât de slab, atât de bântuit de amintiri. El era acum bărbatul atât de intim unit cu ea. Era Ashley.

Se întrebă ce avea să se întâmple de dimineaţă. Urma o altă cerere în căsătorie? Avea să se gândească la asta mâine. Îşi ridică picioarele şi le încolăci în jurul lui. Nu avea să-i fie ruşine pentru ce se întâmplase, deşi ştia că lui avea să-i pară rău. Şi avea să preţuiască amintirea acestei întâlniri şi faptul că fusese atât de minunat. Avea să lase deoparte amintirea durerii din trecut şi vinovăţia. Şi faptul că se simţise inutilă. Nu voise decât să ofere alinare, dar nu adusese decât suferinţă – mai multor oameni. De data asta, ea fusese cea care avusese nevoie de alinare. N-avea să se simtă ruşinată pentru asta.

El începu să se mişte din ce în ce mai rapid şi duse o mână între ei, ca să o mângâie uşor. Simţi iarăşi dorinţa aceea dureroasă. Şi eliberarea de acea durere – deşi nu fusese exact durere. Doar că de data asta nu se mai pierdu cu firea. Îl simţi încremenind brusc, apoi un val de căldură o inundă. După asta, îl simţi relaxându-se complet, lăsând-o să-i simtă greutatea. Şi îşi găsi şi ea liniştea.

capitolul 21

Poate că trecuse vreo oră de când o ţinea în braţe. Dar nu voia să rişte s-o trezească. Fusese foarte speriată şi acum dormea liniştită. Se întrebă dacă ea îşi dăduse seama sau dacă avea să-şi dea seama atunci când se va gândi, că el fusese foarte reticent la început. Că încercase să o liniştească şi să-i ofere alinare fără să facă dragoste cu ea. Încercase să se agaţe de ceea ce-i spusese cu doar câteva zile înainte, că o adusese aici ca s-o vadă fericită, să o elibereze. Nu voia s-o vadă iarăşi înrobită.

Fusese foarte speriată şi îndurerată, se prinsese de el, plânsese, şi cu toate astea nu-l lăsase să aprindă o lumânare. Nu voise să vorbească. El vorbise, dar desigur că ea nu auzise. Refuzase să discute despre ceea ce o speriase atât de tare. În cele din urmă, ştiuse că numai un singur lucru ar fi putut s-o liniştească. Aşa că i-l oferise, aşa cum făcuse şi ea, la Bowden. Se oferise pe el însuşi.

Dacă exista o consolare, îşi zise în sinea lui, aceea era că frica ei n-avea cum să fi fost provocată de ceea ce bănuise el. Sigur nu s-ar fi întors atât de nerăbdătoare spre el dacă ar fi fost agresată chiar în acea dimineaţă.

Se îndepărtă puţin, trăgându-şi braţul de sub capul ei. Ea mormăi ceva în somn şi îşi mută capul pe pernă. El găsi cutia cu iască şi aprinse uşor o lumânare. O puse pe masă,

apoi o acoperi pe Emmy cu pelerina şi se aşeză pe canapea.

Trebuia să primească nişte răspunsuri, îşi zise el, privind-o. În seara asta, dacă se putea. Cu siguranţă mâine, începea să creadă că îşi căra pedeapsa cu el oriunde s-ar fi dus. Pedeapsa era să-i vadă pe toţi cei dragi răniţi de prezenţa lui, chiar şi atunci când încerca să le arate iubirea. Poate că nu întâmplător se petrecea în locul ăla, la Penshurst. N-ar fi trebuit s-o aducă pe Emmy acolo.

Trebuia să afle nişte răspunsuri, îşi repetă în sinea lui. Răspunsuri despre relaţia lui Alice cu Verney. Răspunsuri despre moartea lui Gregory Kersey. Răspunsuri despre motivele retragerii lui Binchley – de ce renunţase la postul de administrator atât de curând după moartea lui Kersey, când era încă un bărbat în putere, era clar că îşi iubea meseria şi se părea că lipsa slujbei îl sărăcise? Şi trebuia să primească răspunsuri legate şi de ziua asta. Ce se întâmplase cu Emmy?

Se părea că nu exista nicio legătură între toate aceste întrebări, îşi zise el. Şi nu era sigur ce anume avea de câştigat după aflarea răspunsurilor – în afară de faptul că ultimul dintre ele avea să-l ajute să înţeleagă ce trebuia să facă pentru Emmy. Şi în mod sigur nu putea vedea o legătură între ceea ce se întâmplase aici în urmă cu mulţi ani, culminând cu ziua aceasta, şi ceea ce se întâmplase în India.

Şi totuşi, se gândi el, stând acolo în casa de vară, înconjurat de întuneric, de linişte şi privind în jos spre Emmy care dormea, ceva din el, un instinct, îi şoptea că totul *avea* legătură. Era un gând iraţional. Ce legătură ar fi putut fi între incidentul îngrozitor din India şi spaima lui Emmy? Sau retragerea lui Binchley? Sau cu moartea accidentală a lui Kersey?

Dumnezeule, îşi zise în sinea lui, uitându-se în jos la Emily, care avea chipul şi umerii ascunşi în spatele buclelor încâlcite. Dumnezeule, cât de mult o iubea. Şi îşi aduse aminte de alt moment pe care îl ascunsese bine în străfundurile minţii. Când îşi luase rămas-bun de la ea, la

plecarea în India. Erau pe aleea de la Bowden. Ea stătea rezemată de un copac, iar el se afla în faţa ei.

Se lipise de ea. O sărutase pe buze. Şi o dorise. În acel moment senzaţia îl îngrozise – motiv pentru care o şi alungase din memorie. Se simţea ca un bărbat care dorea un copil. Dar ea nu mai era cu adevărat un copil. Era la jumătatea drumului spre feminitate. Avea cincisprezece ani.

Chiar şi atunci, o parte din el ştiuse că o iubeşte complet – ca prieten, ca frate, ca bărbat. Şi mai ales ca bărbat. Se temuse de o iubire atât de mare, de cuprinzătoare. Aşa că o reprimase. Până acum.

Ea se uita la el. De data asta nu îşi mai zâmbeau unul altuia.

— Nu voi permite să păţeşti ceva rău, Emmy, spuse el, deşi nu era absolut sigur că era capabil să respecte o astfel de promisiune. În timp ce vorbise, folosise şi limbajul semnelor. Am să te protejez întotdeauna, chiar cu preţul vieţii mele. Ai încredere în mine?

„Da”, îi răspunse ea cu o uşoară înclinare a capului.

— Nu îmi place să te văd speriată şi vulnerabilă, continuă el. Am ajuns să te văd ca pe o femeie cu personalitate puternică şi o voinţă de fier, Emmy. Am ajuns să cred că eşti mai puternică decât mine. A fost foarte drăguţ că am putut să-ţi ofer alinare în noaptea asta, aşa cum ai făcut şi tu altă dată. Dar prefer să îndepărtez motivul temerilor tale. S-a întâmplat ceva în dimineaţa aceasta?

„Nu”, îi spuse ea clătinând încet din cap.

— Dar era *posibil* să se întâmple ceva? întrebă el. Ai reuşit să scapi?

Ea scutură în continuare din cap. Dar ochii ei îi spuneau că minte. Nu îl mai priveau cu aceeaşi limpezime – şi o făcuse intenţionat. De ce nu voia să-i spună? Şi nici măcar lui Luke? Îi era teamă să nu creeze probleme? Printre vecini, poate? Credea că era mai bine să păstreze secretul şi să-şi stăpânească frica? Era caracteristic pentru ea să reacţioneze astfel.

— Încep să înţeleg că ar fi fost mai bine să rămân în India, sau, cel puţin, ar fi trebuit să mă întorc direct aici şi să stau cât mai departe de Bowden. Erai fericită acolo, Emmy. Acum ţi-ai fi pregătit nunta cu Powell.

Ea se ridică brusc, întinse mâna şi-i atinse genunchiul. Clătină din cap.

— Nu, spuse ea. Nu, Ahshley.

Nu trebuia să se învinovăţească, îi spunea cu ochii şi mâinile. Nu trebuia să se considere vinovat.

— Hm. O bătu pe mână. Atunci, haide, Emmy. Am să te duc acasă.

Nu, refuză ea. Nu, avea de gând să mai stea acolo.

— Toată noaptea? o întrebă, încruntându-se.

— Da.

Desigur, ar fi trebuit să se aştepte. Unde s-ar fi putut duce Emmy dacă o supăra ceva sau dacă era speriată? Acolo unde mai erau şi alte persoane? Desigur, în dimineaţa aceea venise la el. Dar era mult mai probabil să fugă spre sursa a tot ceea ce care îi aducea fericire şi linişte într-o viaţă care altora li s-ar fi părut insuportabilă. Da, era de înţeles că Emmy dorea să-şi petreacă noaptea acolo, pe dealuri, mai degrabă decât în siguranţa pe care i-o oferea camera de la Penshurst.

— Foarte bine. Îi strânse mâna. Atunci am să rămân aici cu tine, Emmy.

Ea nu-l contrazise. Se ridică în picioare şi-l trase după ea, afară. După cum bănuise, cerul era luminat de stele şi de lună. Luna plină strălucea peste râul de sub ei. Rămaseră afară pentru o vreme, uitându-se la cer şi la peisaj, ţinându-se de mână până când el o cuprinse de după umeri şi o trase aproape, iar ea îşi rezemă capul de umărul lui.

Se întrebă dacă iubirea pe care cu siguranţă i-o purta Emmy ar fi putut deveni mai puternică. Dar probabil că ea nu-şi dorea asta. Nu primise iertarea ei şi poate că nu avea s-o primească vreodată. Viaţa lui era încă plină de întuneric şi probabil aşa avea să fie întotdeauna. De când se întorsese din India, blestemul lui părea să se întindă asupra

tuturor celor pe care îi iubea, aşa că poate nu era capabil să aducă fericire în viaţa altei persoane. Mai ales lui Emmy.

Deşi, desigur, ştia că trebuia să o ceară din nou în căsătorie. Se crease din nou posibilitatea să rămână însărcinată cu el. Nu ştia dacă spera mai mult să-l accepte sau să-l respingă.

Dar în seara aceasta aveau să ia o pauză. Îşi întoarse buzele spre părul ei şi-i sărută creştetul capului. Ea oftă.

În seara asta, îşi zise el, îl iubea pentru că avusese nevoie de el, iar el îi oferise alinare – şi plăcere. Până în noaptea asta, nicio altă femeie nu simţise atâta plăcere cu el. Era fascinat de reacţiile ei. Dar mâine avea să fie altceva.

Mâine avea să aducă din nou siguranţa luminii şi a unei noi zile. Mâine avea să fie din nou puternică. Mâine avea să-l iubească iarăşi în felul ei dulce şi puternic.

Dar seara asta ieşea din sfera timpului. Era un moment în care aveau să tacă, în pace. Tăcere… Tăcerea, îşi dădu el seama, era mai mult decât absenţa unui discurs. Un om putea fi tăcut, dar să aibă atâtea gânduri şi cuvinte în minte, încât să trăiască de fapt într-o linişte plină de gălăgie. Tăcerea adevărată nu însemna doar lipsa cuvintelor rostite sau gândite. Presupunea o renunţare în faţa simţurilor. Presupunea… că trebuie doar să existi. Rămase suspendat în timp cu Emily până ce zgomotul interior şi furtuna sufletească încetară să mai facă ravagii, şi el deveni o parte din frumuseţea nopţii, alături de ea. O parte din frumuseţea de-a exista.

— Hai să ne întoarcem înăuntru, îi spuse el în cele din urmă cu un oftat, înclinându-i capul ca să-i poată vedea buzele.

— Da, încuviinţă ea.

Ştia că acceptase o noapte de dragoste. O noapte în care nu se întoarseră unul spre celălalt din pasiune nebună, doar ca să se consoleze. Fiecare oferi în aceeaşi măsură în care primi. O noapte de dragoste, chiar dacă ziua de mâine avea să aducă cu ea negarea şi realitatea dură.

*

Din păcate, Roderick Cunningham se plimba prin grădină în zorii acelei zile şi îi văzu întorcându-se, chiar dacă se îndreptaseră spre uşa laterală, şi nu spre intrarea principală.

Ashley, care o ţinea cu braţul de după mijloc, îi simţi teama şi tensiunea. Dar era imposibil să ascundă adevărul. El o strânse protector, o sărută repede pe buze şi îi deschise uşa.

— Totul va fi bine, îi zise el încet înainte ca ea să se întoarcă şi să dispară în sus pe scări. N-ai de ce să te îngrijorezi.

Sărmana Emmy. Ar fi scutit-o de ruşine şi de umilinţă dacă ar fi putut. Desigur, ea nu ştia că Rod era întruchiparea discreţiei. Ashley se întoarse şi-l privi cu tristeţe pe prietenul său, care-i zâmbea.

— Dacă aş fi avut un copac după care să mă ascund, Ash, spuse el, l-aş fi folosit imediat. Mi se pare că… ai dormit bine azi-noapte?

Rod nu înţelegea.

— Avea nevoie de mine, spuse Ashley mai tăios decât intenţionase. Nu ştiu ce s-a întâmplat ieri. Ea nu se sperie uşor. Dar s-a întâmplat *ceva.* Nu avem o aventură sordidă.

Maiorul Cunningham se arătă stingherit.

— Nici pentru o clipă n-am crezut aşa ceva, Ash, spuse el spăsit. Pare să fie o doamnă atât de suavă. E păcat că suferă de o asemenea afecţiune. Şi n-a putut să-ţi explice ce s-a întâmplat?

— Nu e vorba că nu poate, răspunse Ashley. Refuză să o facă. Dar intenţionez să smulg câteva explicaţii de la cineva astăzi. Din păcate, va trebui să plec pentru o oră sau două în dimineaţa asta, Rod. Am încredere că te poţi distra şi singur. Zâmbi. Dar ajută-i pe fratele şi pe cumnata mea să aibă grijă de Emmy, te rog.

— Va fi plăcerea mea, spuse maiorul. Este o femeie foarte plăcută, Ash. Poate că va avea încredere în mine şi mi se va confesa ca unui simplu străin. Cum comunică?

— Poate să scrie, spuse Ashley.

— Dacă aş fi în locul tău, spuse prietenul lui privindu-l din cap până-n picioare, aş urma-o pe Lady Emily pe uşa aia, Ash. Poate eu aş putea crede că hainele de pe tine sunt potrivite pentru o plimbare călare în zori de zi, dar eu sunt uimitor de naiv.

Ashley îl bătu pe umăr şi râse.

— Ai dreptate! exclamă el. Fratele meu în mod categoric nu este.

Intră pe uşa laterală, se uită în jur pentru a se asigura că nu-l vede nimeni şi alergă în sus pe scări.

*

Ducele de Harndon se aşezase confortabil într-unul din scaunele din camera copiilor şi o privea pe soţia lui, care îşi alăpta mezinul. Venise de câteva minute.

— Totul este bine, spuse el. S-au întors.

— Totul este bine! îşi ridică ochii şi-i întâlni privirea cenuşie şi pătrunzătoare. Oare am făcut o prostie, Luke, când am fost de acord să o aducem aici?

— Din câte îmi amintesc, draga mea, spuse el ridicând din sprâncene, Emily, ca şi noi, a fost invitată aici şi a acceptat să vină. Nu am luat-o după noi, aşa cum i-am luat pe Joy, George, James şi Harry.

— O, Luke, ştii ce vreau să spun.

— Da. Îşi sprijini coatele pe braţele scaunului şi îşi împreună degetele. Dar am ajuns să cred, doamnă, că Emily nu este unul dintre copiii noştri. De fapt, nu mai este deloc un copil. Şi, de asemenea, Ashley nu mai este un băiat care are nevoie de ajutorul meu sau de disciplină. Amândoi sunt adulţi.

— Dar… începu ea.

— Nu putem lua asupra noastră povara altor adulţi, draga mea, indiferent cât de mult i-am iubi. Nu pot scăpa de bănuiala că Theo a pus la cale toată povestea asta… şi că soţia lui i-a fost complice. Şi nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva este un plan înţelept. Există ceva între ei, Anna,

ceva ce va trebui să aibă un final. Să sperăm că va fi unul fericit.

— O, Luke, spuse ea. Aş vrea doar…

— Dar noi nu putem face nimic, insistă el hotărât. Fiul nostru va deveni un grăsun dacă îl mai răsfeţi aşa.

Ea zâmbi cu drag la Lord Harry, care se înfrupta cu nesaţ din sânul ei.

— Ai spus asta despre fiecare copil, zise ea. Dar niciunul din ei nu este gras.

— Având în vedere că am fost invidios pe fiecare dintre ei în acest stadiu de viaţă, doamnă, poate mă ierţi că sunt puţin ranchiunos.

Ea râse.

*

Lady Verney dorea să discute despre sănătatea ei şi despre cea a fiecăruia dintre oaspeţii lui Ashley. Barbara Verney vorbi despre Londra şi distracţiile sezonului la care luase parte împreună cu fratele său. Sir Henry Verney rămase tăcut după ce salută pe toată lumea, îndeplinind cerinţele minimei curtoazii. În cele din urmă, Ashley se întoarse spre el. La urma urmei, el era motivul vizitei.

— Mă întreb dacă aş putea discuta în particular cu dumneata, spuse Ashley, pe un subiect care sigur le va plictisi pe doamne. Zâmbi spre ei şi se simţi destul de rău pentru insulta la adresa inteligenţei domnişoarei Verney pe care vorbele sale o implicaseră. Era o doamnă pe care o plăcea şi o respecta.

— Ei, dacă aveţi afaceri de discutat, Lord Ashley, comentă Lady Verney, atunci Henry te va duce în grădină sau în camera de lucru. Astfel de discuţii îmi provoacă dureri de cap.

Sir Henry sugeră să iasă în grădină, deoarece era o zi însorită şi caldă. Se plimbau agale pe o alee izolată care înconjura parcul mic de lângă casă. O pereche de câini – un collie şi de un terrier – îi ajunseră din urmă şi începură să meargă pe lângă ei, părăsindu-i doar cât să amuşineze în

grabă pe lângă copaci sau tufe.

— Eric vine aici mai ales pentru câini, spuse Sir Henry. Mai avem o cățea cu pui în grajduri. Băiatul de-abia s-a mişcat de lângă ei ieri.

Era prima lui încercare de-a face conversaţie, dar fără a ţine morţiş să-i intre în graţii, observă Ashley. Era bucuros că nu exista niciun fel de prefăcătorie între ei.

— Ieri, spuse el încet. Ai ajuns devreme la cabana lui Binchley. Ai întâlnit pe cineva pe drumul într-acolo?

Sir Henry îl privi gânditor.

— Nu este o întrebare întâmplătoare, nu? comentă el. Ca să-mi amintesc, va trebui să fac un efort. Este atât de important? Poate ai vrea să-mi spui pe cine crezi că aş fi putut întâlni.

— Lady Emily Marlowe, zise Ashley. Îşi privi cu luare aminte vecinul şi, în ciuda aversiunii faţă de el, îi părea rău că venise la Penshurst cu un trecut atât de apăsător în spate. Dacă n-ar fi ştiut nimic despre acest om înainte de-a ajunge, ar fi fost prieteni. Dar poate atunci ar fi fost o prietenie falsă. Ceva se întâmplase ieri cu Emmy.

— Ah! Sir Henry nu mai spuse nimic pentru o vreme. Când, în cele din urmă, vorbi, o făcu pe un ton glacial. Înţeleg, Kendrick, aşa cum am înţeles şi când eram în Londra, că eşti un bărbat gelos şi posesiv. Nu ştiu dacă pretenţiile dumitale sunt reale sau imaginare, dar indiferent de asta, o compătimesc sincer. Ai vorbit şi cu ea? Ţi-ai exprimat la fel de rece nemulţumirea sau dezaprobarea şi în faţa ei? Îţi închipui, poate, că dacă eu am ieşit devreme şi poate a ieşit şi ea, asta înseamnă că ne-am întâlnit în secret? Dacă aş nega, ţi-aş spulbera suspiciunile cumva?

— Negi? îl întrebă Ashley…

— Nu, răspunse Sir Henry. Dar nici nu recunosc. Dacă nu mă poţi asigura că eşti logodit cu doamna, Kendrick, sau că urmează să te căsătoreşti cu ea, nu cred că ai niciun drept să ne întrebi pe unde ne-am plimbat. Eram pregătit să te primesc ca pe un prieten în partea asta de Kent, cu toate politeţurile şi amiciţia cu care trebuie tratat un vecin şi, poate, un prieten. Cred că m-ai scutit de o astfel de

obligaţie ultima dată când ne-am întâlnit în Londra.

Acum făceau schimb de insulte politicoase. Gândul că puteau trece la represalii era neobişnuit de neplăcut, mai ales în plină zi şi în decorul elegant pe care îl oferea parcul Verney. Dar Ashley venise pentru răspunsuri. Îşi aminti de noaptea trecută şi de disperarea care o făcuse pe Emily să repete indiscreţia de la Bowden.

— Nu sunt logodit sau căsătorit cu Lady Emily, spuse el. Dar o voi proteja, aşa cum aş proteja orice lady de întâmplări neplăcute sau îngrozitoare. Mai mult, ea este oaspete în casa mea. Vreau să descopăr ce i s-a întâmplat ieri-dimineaţă. Trebuie să ştiu în ce măsură ai abuzat de ea.

— Întâmplări îngrozitoare? Abuz? Sir Henry se opri din mers şi rămase locului, cu faţa spre Ashley, privindu-l cu aceeaşi răceală şi tensiune întipărite pe chipul interlocutorului. Eu sunt un gentleman, domnule. Pe legea mea, instinctul mă îndeamnă să-ţi arunc mănuşa, pentru că e clar că dumneata crezi că sunt vinovat de tot. Cu toate astea, bunul-simţ îmi spune că poate ar trebui totuşi să îţi răspund la întrebarea anterioară. Nu m-am întâlnit cu doamna şi nici măcar nu am văzut-o pe Lady Emily Marlowe ieri-dimineaţă. Nu am mai văzut-o de când m-am plimbat în grădină cu ea, la balul organizat de Lady Bryant.

Ashley îl privi lung, în timp ce câinii le dădeau târcoale, evident dornici să pornească mai departe la drum. La naiba, îl credea. Cu toate astea, s-ar fi putut aştepta să recunoască imediat, dacă ar fi fost vinovat de ceva? Chipul sincer şi deschis al lui Verney era probabil cel mai mare avantaj al lui. La urma urmei, Alice avusese încredere în el.

— Trebuie să te cred pe cuvântul dumitale de gentleman, spuse în cele din urmă.

— Dar cu cea mai mare şovăială, comentă Sir Henry ridicând o sprânceană, şi numai cu un grăunte de încredere. Foarte bine, atunci. Dar îmi pare sincer rău că s-a întâmplat ceva care a supărat-o pe Lady Emily. Dacă ea nu poate să spună cauza spaimei pe care o simte, atunci îţi înţeleg îngrijorarea. E posibil chiar să te iert pentru că te-ai grăbit să tragi concluzii, din pricină că m-ai văzut călărind

ieri-dimineaţă şi că am fost singur până l-am luat pe Eric. Dar nu am văzut-o. Dacă te ajută să ştii, află că inima mea îi aparţine unei singure lady… încă de când eram de-o şchioapă. Şi acum, în sfârşit, se pare că încercarea de a o cuceri începe să aibă sorţi de izbândă.

Ashley simţi ca şi cum ar fi fost lovit în plină figură. Verney iubea o altă femeie, încă din copilărie? Niciodată nu simţise ceva pentru Alice? Ei bine, venise să capete răspunsuri şi nu avea să plece fără ele.

— De ce te-ai purtat atât de rău cu soţia mea? întrebă el.

Sir Henry îl privi în ochi, apoi se aplecă să mângâie capul unuia din câini. Porni mai departe, iar Ashley îl prinse din urmă.

— Am regretat faptul că i-am vorbit atât de aspru şi că m-am purtat atât de dur cu ea în ultima lună, înainte de-a pleca în India, spuse Sir Henry. Probabil am fost nedrept. În mod categoric, m-am pripit. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Fără îndoială, era devastată de puterea propriilor sentimente, iar cuvintele mele nu au făcut decât să înrăutăţească situaţia pentru ea. La momentul respectiv nu mi-a păsat. Dacă fusesem vreodată ataşat de ea, sentimentele dispăruseră cu totul. Nu-mi păsa decât de Katherine… şi de mine. Şi totuşi, o parte din mine, o parte din mine care se simţea vinovată, nu putea să nu se bucure de darul pe care mi-l oferise Alice. Aşa că m-am repezit la ea pentru a-mi ascunde propria vină. Îmi pare rău… am folosit cuvinte extrem de inadecvate. Am rănit-o mult?

— Cred că întrebarea dumitale e retorică, Verney. O abandonase – după toate aparenţele, cu cruzime şi destul de brusc – pentru Katherine Binchley. Iar Katherine, la rândul ei, îl părăsise pentru a se căsători cu Smith. Nu i se părea corect ca Verney să aibă acum a doua şansă cu ea.

Sir Henry oftă.

— Se pare că răspunsul este afirmativ, spuse el. Prin urmare, răceala dumitale faţă de mine este de înţeles. Dar nu pot să nu mă întreb dacă suferinţa lui Alice nu a fost cauzată de vina pe care o simţea chiar ea, mai degrabă

decât de cuvintele mele.

Vină? Pentru că se culcase cu cel care o sedusese, cu bărbatul pe care îl iubise? Bărbatul pe care nu îl uitase niciodată? În momentul acela, Ashley văzu roşu în faţa ochilor. Îl lovi în maxilar, luându-l prin surprindere. Bărbatul făcu un pas înapoi doar ca să-şi recapete echilibrul. Îşi încleştă pumnii şi urlă de furie. Dar refuză să-l lovească, după cum descoperi Ashley cu dezamăgire. Căci s-ar fi bucurat să continue lupta.

— Ea era soţia ta, spuse Sir Henry, respirând greu. Nu trebuie să uit asta. Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru toată povestea asta mizerabilă şi pentru faptul că ţi-a adus suferinţă şi dumitale. Dar poate că ar fi mai bine. Kendrick, dacă am sta departe unul de celălalt pe viitor şi am păstra o relaţie politicoasă de simpli vecini.

— Poate că aşa ar trebui, încuviinţă Ashley cu răceală. Răspunde-mi la încă o întrebare înainte să plec. Tu l-ai ucis pe Gregory Kersey?

Întrebarea pluti între ei aproape asemenea unui lucru palpabil. Dar nu avea să scape, nici dacă voia, îşi zise Ashley în sinea lui. Verney avea dreptate, Ashley încerca să se împace cu trecutul, deşi se îndoia că, ştiind întregul adevăr, ar fi scăpat de sentimentul de vină. Poate că sentimentul de onoare îi dicta că trebuia să-şi înţeleagă soţia măcar acum, dacă nu reuşise cât fusese în viaţă. Oare ştiuse că iubitul ei fusese şi ucigaşul fratelui ei? Oare lucrul acesta o chinuia şi mai mult?

Sir Henry se albi la faţă şi încremeni.

— Dacă l-am ucis pe Greg? repetă el aproape în şoaptă, închise ochii. O, Dumnezeule. Asta ţi-a spus ea?

— E numai o variantă la care m-am gândit, spuse Ashley. Kersey aflase adevărul? Ţi-a cerut socoteală?

— El a ştiut de la început, răspunse Sir Henry. Da, ne-am certat foarte rău din cauza asta. Prietenia noastră s-a deteriorat de atunci şi până la moartea lui, deşi fuseserăm prieteni foarte buni, de mult prea multă vreme, şi vecini prea apropiaţi pentru a ne îndepărta complet. În dimineaţa aceea am plecat împreună la vânătoare... împreună cu alţi

vecini. Făcu o pauză pentru a trage o gură de aer. Nu, nu l-am ucis eu. Mă întreb dacă Alice a crezut că am fost eu. Niciodată nu m-a acuzat. Şi dacă asta credea, atunci… Ah, cine ştie? E mai bine ca trecutul să rămână îngropat între ei doi.

— De ce a renunţat Ned Binchley atât de brusc la postul său, după moartea lui Gregory Kersey? întrebă Ashley.

Sir Henry oftă din nou.

— Va trebui să-l întrebi pe el, fu răspunsul. Deşi nu a fost vorba de o renunţare. Alice l-a concediat.

— De ce? se încruntă Ashley.

— Cred că nu ştia că el era proprietarul căsuţei în care locuieşte, spuse Sir Henry. Sir Alexander o trecuse pe numele lui, după mulţi ani în care îl slujise exemplar. Presupun că Alice a crezut că, dacă îl concedia, scăpa pentru totdeauna de Katherine. Poftim! Până la urmă, ţi-am răspuns la toate întrebările.

— Da, zise Ashley scurt. Da, acum înţeleg.

Şi chiar înţelegea. Alice fusese îndrăgostită de Verney, iar el, incapabil să câştige afecţiunea lui Katherine Binchley, profitase de loialitatea lui Alice şi se culcase cu ea. Asta provocase o ceartă şi o ruptură profundă între fratele şi iubitul ei. Şi apoi, după toate astea, Verney o abandonase pentru Katherine. Oare Katherine Binchley îl tachinase… îi aţâţase interesul şi apoi îl ţinuse la distanţă?

Fratele lui Alice murise – poate din cauza lui Verney –, Verney o abandonase, iar Katherine încă locuia în căsuţă cu tatăl ei, administrator la Penshurst. Aşa că Alice încercase să scape de ei şi, când văzuse că planul ei eşuase, plecase în India ca să stea cu tatăl ei. Nu era de mirare că toate astea lăsaseră urme adânci în sufletului ei.

— M-am consolat cu gândul că amândoi sunt împăcaţi acum, spuse Sir Henry. Alice şi Greg, adică. Desigur, nu cred că gândul acesta îţi aduce prea multă alinare. Tu nici măcar nu l-ai cunoscut, iar Alice a fost soţia ta. Şi, desigur, mai era copilul vostru, fiul tău. Îmi pare rău. Aş vrea să mă crezi când spun asta. Dar înţeleg că mă condamni pentru

nişte lucruri şi că nu vom putea fi niciodată prieteni. Îmi pare rău şi pentru asta. Dar cel puţin, ne putem comporta politicos?

— Da, zise Ashley scurt. Era tot ce puteau face. Şi ştia că acum trebuia să renunţe să mai pună întrebări. Aflase adevărul, sau cât de mult avea să afle vreodată. Trebuia să înveţe să se împace cu nefericirea din trecut, cu vina. Cumva, trebuia să trăiască mai departe şi să găsească un sens în viaţa lui. Se gândi la Emily. Ea merita ceva mai bun. Merita lumină şi împlinire. El nu era prea valoros pentru ea. Până şi libertatea pe care i-o dăruise cu mai puţin de o săptămână în urmă îi adusese supărare. Avuseseră parte de o noapte de intimitate, o noapte în care o legase trupeşte de el, de nenumărate ori. Încă o dată, trebuia să-i ofere protecţia şi numele său. Şi o dragoste care apăsa greu pe umerii lui, pentru că nu era însoţită, cu adevărat, de onoare. El îşi pierduse onoarea într-o noapte, în India.

Sir Henry Verney îi întinse mâna dreaptă. Ashley se uită la ea, fără să o vadă – până când fu prea târziu.

— Nu, zise el brusc în timp ce Sir Henry lăsa mâna în jos. Te rog. De data asta el fu cel care întinse mâna. Trebuie, după cum ai spus şi dumneata, să lăsăm trecutul în trecut.

Câteva minute mai târziu, se afla pe drumul de întoarcere la Penshurst, dar nu era sigur ca obţinuse ceva. Ştia un singur lucru, totuşi – deşi putea fi o bănuială prostească. Emmy nu se speriase de Verney. Fusese altcineva.

capitolul 22

— Henry? Barbara Verney paşi pe terasă tocmai când Ashley se îndepărta călare de grajduri. Îşi privi fratele cu îngrijorare.

— M-am lovit de un copac, spuse el cu încăpăţânare, atingându-şi falca.

— Presupun că şi pumnul lui arată la fel de rău, comentă ea. Ce s-a întâmplat? A fost atât de amabil cu mama şi cu mine, dar nu am putut să nu observ felul în care voi doi vă priveaţi lung.

— L-aş fi străpuns fericit cu sabia, zise Sir Henry, şi totuşi nu pot să nu simt milă faţă de el, Barbara. A venit aici, la un an după moartea lui Alice ca să încerce să rezolve misterul, pentru a găsi un sens în tot ce s-a petrecut. Probabil au avut o căsnicie dificilă. Nu ştiu exact ce i-a spus ea – ce adevăruri i-a ascuns sau ce minciuni i-a servit. M-a întrebat dacă l-am ucis eu pe Greg.

— Ah, spuse ea cu o grimasă.

— A trebuit să-mi aleg cuvintele cu mare grijă, zise el. Nu sunt deloc convins că înţelege, totuşi, adevărul.

— Ah, repetă ea. Poate că doar bănuieşte, Henry. Poate că i se pare dificil, dacă nu chiar imposibil, să întrebe direct. Poate că de aceea este atât de încordat. Poate că trebuie să afle. Poate ar fi trebuit să-i spui.

— Cum? întrebă el, oftând. Nici măcar noi nu suntem foarte siguri. Şi nici măcar nu ştim dacă este posibil, Barbara. Eşti o lady.

— Şi ar trebui să leşin gândindu-mă la mai puţin de-atât, spuse ea.

— Prostii. Dar există o întrebare ce nu poate fi rostită… Ea îl prinse de braţ şi porni cu el spre casă. N-am fost niciodată în stare să te întreb direct. Dar, în sinea mea, m-am întrebat. Şi acum, Lord Ashley a pus aceeaşi întrebare, doar că într-o altă formă. Crezi că *ea* l-a ucis?

Acum că întrebarea fusese rostită, Barbara îşi muşcă buza.

— Dumnezeule! exclamă el. Nu am nicio dovadă. Şi nici măcar nu sunt sigur că aş dori vreo dovadă. Este de neconceput… deşi am acuzat-o de asta atunci, când am aflat.

— Sau sinucidere, spuse ea. S-a vorbit de crimă, deşi Alice n-a fost niciodată un posibil suspect. S-a zvonit că ar fi fost sinucidere, dar nimeni nu s-a putut gândi la vreun motiv. Desigur, noi ştim că exista un motiv foarte puternic.

— E mai bine să nu vorbim despre asta, Barbara, spuse el. E mai bine să uităm. Sunt morţi amândoi.

— Dar bietul Lord Ashley este viu şi suferă din cauza asta, zise ea. Poate că n-ar fi trebuit să-ţi alegi cu atâta grijă cuvintele, Henry. Când ai fost mai nechibzuit? Ce ai spus chiar înainte „să te loveşti de copac”?

Fratele ei se gândi o clipă.

— Cred că am spus despre ea că se simţea vinovată, răspunse el. Am spus că, dacă ea era nefericită în India, poate că era din cauza sentimentului de vinovăţie.

— Ah, spuse sora lui cu tristeţe, atunci bănuieşte el ceva, Henry. Bietul om.

— Noi nu trebuie să ne implicăm, o sfătui el. Ar fi bine să păstrăm liniştea, Barbara. La urma urmelor, nu este treaba noastră. Nu a fost niciodată.

— Cu excepţia faptului că Gregory a fost prietenul tău, zise ea, şi că tu ai iubit-o pe Katherine.

— E mai bine să lăsăm trecutul acolo unde este, spuse el.

Ea se uită mai îndeaproape la falca lui.

— Mă întreb dacă mama va crede povestea cu pomul, spuse ea.

— Va crede când îi voi spune că fugeam după câini, zise el.

Barbara râse.

*

După ce ieşi din camera ei, Emily descoperi cu uşurare că Anna nu plecase la plimbarea călare împreună cu Luke şi copiii. Era neobişnuit pentru ea să rămână acasă. Dar, curând, motivul pentru care rămăsese deveni clar. Îi spuse că voia să se plimbe prin sat şi că dorea ca Emily să o însoţească.

Desigur. Ashley plecase singur, probabil cu treburi administrative, şi copiii fuseseră dornici să facă plimbarea obişnuită de dimineaţă, cu părinţii lor. Dar Anna se hotărâse – sau fusese rugată – să rămână şi să vegheze

asupra lui Emily. Ştiau cu toţii că în ajun o înspăimântase ceva.

Emily se simţi uşurată, deşi nu se temuse niciodată de singurătate. Iar o plimbare, îşi zise ea, era exact ce-i trebuia. Era obosită, şi o parte din ea n-ar fi vrut decât să rămână în cameră sau să găsească un colţ, undeva, în care să poată retrăi evenimentele din noaptea trecută – perioadele în care făcuseră dragoste şi pauzele pline de linişte şi somn.

O parte din ea voia să se gândească la sensul celor întâmplate şi la implicaţiile pentru viitor. Nu era sigură dacă noaptea trecută schimbase ceva. Dar o parte din ea nu voia să se confrunte cu acele probleme – sau să se teamă de ce sau cine o aştepta. Mişcarea şi compania surorii sale aveau s-o ajute să-şi limpezească mintea.

Dar dimineaţa nu fu atât de plăcută pe cât sperase. Tocmai când ea şi Anna se pregăteau să iasă din casă, maiorul Cunningham apăru ca din senin, află care era destinaţia plimbării lor şi se oferi să le însoţească. Anna îi zâmbi cu căldură şi acceptă. Şi astfel, porniră cu toţii la plimbare, cu maiorul păşind între ele şi oferindu-le fiecăreia câte un braţ.

În plus, îşi zise Emily în timp ce-i accepta braţul, deşi se chircea în sinea ei, el o văzuse împreună cu Ashley în acea dimineaţă, şi ar fi fost evident chiar şi pentru un nătâng că se întorceau după o noapte petrecută împreună. Ashley era încă îmbrăcat cu hainele de seară care erau mototolite. Şi o ţinea cu braţul de mijloc.

Simţi puterea din braţul maiorului şi atitudinea de militar. O înspăimânta chiar şi acum, când zâmbea şi conversa politicos cu Anna, când se întorcea spre ea din când în când pentru a-i adresa politeţuri care nu necesitau răspuns verbal.

Eric Smith se legăna pe poarta din faţa căsuţei, ceea ce, din câte se părea, era activitatea lui preferată. Le făcu semn cu mâna şi începu să sporovăiască imediat ce ajunseră în apropierea lui. Dorea să ştie unde erau James şi George, dar Emily nu văzu răspunsul Annei.

— Voi avea un câine, anunţă el. Unchiul Henry şi mătuşa Barbara au spus că aş putea primi unul dintre căţeluşi dacă mama şi bunicul sunt de acord. Unchiul Henry a luat-o pe mama la plimbare în grădină ieri-noapte, după ce m-a adus acasă, şi când s-a întors de-acolo, mama a fost de acord.

Unchiul Henry şi mătuşa Barbara trebuie că erau Sir Henry Verney şi sora lui, îşi zise Emily în sinea ei, profitând de ocazie pentru a-şi trage braţul de pe mâna maiorului, după care făcu un pas în faţă. Ciufuli părul lui Eric, se aplecă şi îl sărută pe obraz. Probabil că se întorseseră de la Londra. Simţi o strângere de inimă când îşi aminti ce spusese Ashley despre Sir Henry la balul lui Lady Bryant. Spera ca bărbaţii să nu se întâlnească faţă în faţă prea curând.

Katherine Smith ieşise din casă. Zâmbi în treacăt spre Emily, dar părea foarte palidă şi încordată. Când Anna i-l prezentă pe maiorul Cunningham, doamna Smith făcu o reverenţă, dar abia dacă se uită la el. Cu toate astea, îi invită pe toţi înăuntru, la o ceaşcă de ceai, iar domnul Binchley îi întâmpină la uşă şi îi conduse în salon.

Vizită fu ceva mai lungă decât ar fi trebuit. Imediat ce doamna Smith se întoarse de la bucătărie cu tava de ceai, maiorul Cunningham privi pe fereastră şi remarcă frumuseţea grădinii din spatele casei şi care se putea vedea pe fereastră, şi o întrebă dacă era atât de bună să i-o arate. Ea se ridică încet şi-l conduse fără să le invite şi pe Anna sau pe Emily.

Anna îi povestea domnului Binchley despre Bowden Abbey. Emily privea conversaţia, deşi se folosi de prezenţa Annei ca o scuză pentru a-şi concentra atenţia în altă parte. Era atentă şi la ce se petrecea în grădină. Spera că maiorul Cunningham n-o plăcea pe Katherine Smith şi că nu-şi imagina că, doar pentru că locuia aici cu tatăl ei într-o casă destul de sărăcăcioasă, avea să intre în jocul lui de seducţie. Omul îi provoca scârbă.

— …Nici nu mi-am închipuit că ai putea veni, spuse Katherine Smith. Şi tocmai la Penshurst, în loc să vii aici.

Soarele îi lumina faţa, aşa că, deşi se afla destul de departe, îi putea citi foarte bine pe buze.

Maiorul era cu spatele la Emily.

— Cum poţi fi prietenul lui? întrebă doamna Smith. Faţa ei era foarte palidă. Ochii ei îl priveau cu atenţie. El ştie?

Maiorul Cunningham făcu un gest spre grădină.

— Ele nu ne pot auzi, îl linişti ea. Fereastra e închisă.

Apoi îşi întoarse capul şi se plimbară împreună printre straturile îngrijite de flori. Emily privea atât ce se întâmpla în salon, cât şi pe cei doi de-afară. Katherine Smith şi maiorul Cunningham se cunoşteau. Cât de ciudat era că o lăsaseră pe Anna să îi prezinte, de parcă ar fi fost doi străini. Şi apoi maiorul se opri cu faţa spre fereastră.

— Ar fi mai bine să nu pui întrebări, spuse el. Ar fi mai bine să nu ştii nimic. Au murit într-un acc…

Apoi, bărbatul îşi întoarse capul. Într-un accident? Cine murise într-un accident? Dispărură din câmpul ei vizual şi, în acelaşi moment, Anna se ridică şi-şi luă rămas-bun de la domnul Binchley. Emily făcu la fel şi, în câteva minute, îşi continuară drumul spre sat.

După ce îi ceruse permisiunea doamnei Smith, Anna îi promisese lui Eric că, la întoarcere, îl va lua la Penshurst ca să se joace cu copiii. Emily privi cum maiorul Cunningham vorbea cu Anna despre farmecul căsuţei şi despre ospitalitatea celor doi, dar nu încercă să urmărească discuţia.

Doamna Smith îl întrebase de ce venise la Penshurst, şi nu la căsuţă. „Cum poţi fi prietenul lui?” Al cui? Al lui Ashley? „El ştie?” Ce să ştie? Şi cine murise într-un accident? De ce era mai bine pentru doamna Smith să nu ştie nimic?

Maiorul Cunningham fusese în India şi acolo devenise prietenul lui Ashley. Se presupunea că fusese acolo şi când soţia şi copilul lui Ashley muriseră. Ei doi muriseră într-un accident. Ce anume era posibil să afle Ashley? Că şi prietenul lui o cunoştea pe Katherine Smith? Dar dacă se cunoşteau, de ce avuseseră grijă să nu arate asta în faţa ei

şi a Annei?

Pentru următoarea oră, mintea lui Emily întoarse întrebările pe toate părţile, în timp ce însoţitorii ei vizitară biserica şi cimitirul, vorbiră cu preotul şi soţia sa, care ieşise la poarta casei parohiale pentru a le da bineţe, şi cumpărară câte ceva din magazinul satului.

Emily se simţi uşurată când, în cele din urmă, porniră pe drumul spre casă. Când ajunseră la căsuţă şi Eric le veni în întâmpinare, Emily continuă drumul alături de el, ţinându-l de mână în timp ce copilul vorbea fără oprire, şi îl lăsă pe maiorul Cunningham să meargă înainte cu Anna.

*

— Mulţumesc. Ashley întinse o mână către maiorul Cunningham. Eşti un prieten adevărat, Rod. Ştiu că o plimbare în sat şi o vizită la căsuţa vecinului nu este modul în care te-ai fi aşteptat să îţi petreci prima dimineaţă aici. Dar e o uşurare pentru mine să ştiu că ea a fost însoţită nu numai de cumnata mea, dar şi de un om capabil să le apere pe amândouă de orice pericol.

Maiorul îi strânse mâna şi amândoi se uitară pe fereastra bibliotecii la Emily, care arunca nerăbdătoare o minge când la George, când la Eric, şi îi privea cum o prindeau, probabil de două ori din zece încercări.

— A fost plăcerea mea, zise maiorul. Am avut două femei frumoase la braţ. Ce altceva mai poate cere un om de la viaţă?

Ashley râse.

— Ea înseamnă mult pentru tine, zise prietenul lui.

— Da.

Ashley şi-o imagina jucându-se astfel cu propriii ei copii. Ai lui. Ai lor. Era un gând care îi încălzea sufletul şi îl tulbura în acelaşi timp.

— Eşti pregătit să trăieşti din nou, Ash. Văd asta, spuse maiorul. Ai aflat vreun răspuns după vizita de dimineaţă? Ai descoperit ce s-a întâmplat ieri?

— Nu, spuse Ashley. Pentru a doua ta întrebare. Da,

pentru prima. Am vrut să aflu câteva lucruri. Unele lucruri din trecut. Pe care trebuie să le aflu dacă vreau să las în urmă trecutul şi să pornesc spre viitor. Acum ştiu. Dar faptul rămâne, desigur, că ei erau totuşi acasă, deşi n-ar fi trebuit, iar eu nu am fost acolo ca să-i salvez, deşi ar fi trebuit. I-aş fi putut salva. Bietul copil nevinovat! Dar eu eram prea ocupat să-mi satisfac poftele în patul unei femei măritate.

Eliberă un hohot de râs aspru.

— Există întotdeauna iertarea, comentă maiorul. Chiar şi pentru cele mai grave păcate, Ash. Şi există întotdeauna mântuirea. Salvarea ta este acolo, jucându-se în iarbă cu doi băieţi.

Da, venise acasă în căutarea mântuirii, îşi zise Ashley în sinea lui. De la Emmy, deşi la vremea aceea nu ştia lucrul acesta. Dar era un răspuns prea simplu. Şi dacă era mântuit prin ea, atunci Emmy ce primea în schimb? În afară de lucrurile materiale, avea atât de puţine de oferit. Nu avea nimic altceva în afară de un suflet rănit.

— Trebuie să te însori cu ea, adăugă prietenul lui, şi să aveţi copii. Dar nu aici, Ash. Trebuie să pleci de-aici, să laşi în spate tot ce ţi-ar putea aminti de răposata Lady Ashley. N-ar fi cinstit să o aduci aici pe noua Lady Ashley.

Ashley inspiră adânc. Poate că asta era o parte a problemei, se gândi el. Poate că trebuia să plece. Probabil că dacă pleca de aici, dacă o lua de la capăt în altă parte, avea să găsească fericirea alături de Emmy. Şi totuşi... Şi totuşi avea convingerea că nu putea să fugă de acest lucru. Şi că nici nu trebuia să fugă. Lucrul de care trebuia să fugă se afla în sufletul lui. Şi el trebuia să îl înfrunte, dacă voia un viitor. Dacă voia să o aibă pe Emmy.

— Vinde-mi mie Penshurst, zise maiorul Cunningham. Vinde-mi-l mie, pleacă în altă parte şi uită de el.

Ashley era atât de adânc cufundat în gândurile sale, încât avu nevoie de un moment ca să înţeleagă ce-i spusese prietenul lui. Îşi întoarse capul şi se uită la el cu neîncredere.

— Poftim? întrebă el. Ai cumpăra Penshurst, Rod?

Maiorul părea destul de jenat.

— Îmi place, explică el. Şi m-am gândit serios să plec din armată şi să mă stabilesc undeva. Ştii că îmi place să joc. Am adunat o avere frumuşică şi aş putea la fel de bine să-mi cumpăr terenuri sau să o pierd la masa de jocuri. Îmi place Penshurst. Şi mi-am dat seama că mi-aş face o favoare, ca şi ţie de altfel, dacă l-aş cumpăra.

Ashley îl privea încă nedumerit. Roderick venise la Penshurst în calitate de oaspete, şi după o zi se oferea să cumpere locul?

— Dar nu este de vânzare, spuse el.

Maiorul ridică din umeri.

— Eu sunt destul de impulsiv, recunoscu el. N-ar fi trebuit să spun nimic, Ash. Oricum, nu încă. Dar nu-mi voi schimba părerea. Sunt convins de asta. Gândeşte-te. Şi gândeşte-te la ea. Făcu un semn din cap în direcţia ferestrei. Dacă te răzgândeşti, vom vorbi despre afaceri, îţi voi face o ofertă.

Ashley râse.

— Faci asta din pură prietenie, spuse el. Cât de extraordinar eşti, Rod. Într-o lună ai regreta deja faptul că ai plecat din armată, că te-ai stabili pe o proprietate necunoscută, aflată într-o parte a ţării pe care nu o cunoşti. Şi totuşi ştiu că ai face-o într-o clipă, dacă aş accepta. Apreciez prietenia ta mai mult decât pot spune. Penshurst nu este de vânzare.

Maiorul ridică iar din umeri.

— Mă duc să fac o plimbare călare, spuse el. Vreau să explorez ţinutul care este, aşa cum ai spus, necunoscut pentru mine. Nu vrei să mi te alături?

— Iartă-mă, dar nu, răspunse Ashley. Luke şi Anna au ieşit cu copiii.

— Şi nu vrei s-o laşi pe Lady Emily singură, spuse prietenul lui, chicotind. E frumos din partea ta.

Îşi bătu prietenul pe umăr şi porni spre uşă.

— Rod, îl opri Ashley înainte să ajungă acolo. Mulţumesc mult.

Se întrebă cum ar fi rezistat în faţa tragediei şi a

sentimentului de vină dacă Rod nu ar fi fost cu el, în India. Îi fusese întotdeauna cel mai bun prieten. Întotdeauna apreciase şi căutase prietenia lui Ashley. Şi lui Ashley i se părea acum că prietenul lui îi oferise mai mult decât el. Nu putea exista nicio altă explicaţie pentru oferta lui extraordinară de-a cumpăra Penshurst, în afară de prietenia care îi lega.

Fusese o ofertă tentantă. Însă cu toate astea nu o putea accepta. Niciodată. Cumva, simţea că dacă avea să-şi găsească undeva mântuirea nu avea să se întâmple decât acolo. Nu putea explica de ce simţea asta. Nici măcar nu îşi dăduse seama că simţea asta până când Roderick nu-i oferise o cale de scăpare. Dar el era sigur de ce simţea. Dar nu era la fel de sigur şi de Emily.

Se întoarse la fereastră şi o privi alături de copii. Veneau spre casă, iar băieţii o porniseră înainte, roşii la faţă şi entuziasmaţi. Ea zâmbea. Ah, Emmy, întotdeauna atât de senină! Sau aproape întotdeauna. Ce se întâmplase ieri, de-i răpise seninătatea? Era ceva care s-ar fi putut repeta? Trebuia să fie foarte atent, să aibă grijă să fie protejată cât mai avea să rămână la Penshurst – poate pentru totdeauna, dacă avea să-l asculte de data asta.

*

Picta. Nu-i venea uşor, dar ea stăruia. Era o scenă diferită de orice mai pictase înainte. Deşi era pe deal şi erau mulţi copaci, ştia că nu-i putea picta. Sufletul ei fusese întotdeauna legat de copaci, dar azi copacii erau straniu de tăcuţi. Era inspirată de pământul de la picioarele lor. Dar aici înţelegea mesajul pământului şi, pentru multă vreme, pensula ei nu ştiu cum să-l exprime.

În cele din urmă fu absorbită de pictură. Atât de absorbită, încât atunci când îl simţi, îşi dădu seama că se afla acolo de ceva vreme deja. Se rezema de un copac, cu braţele încrucişate peste piept. Suficient de departe cât să nu o deranjeze. Îi zâmbi când ea îşi întoarse capul şi se uită la el. Şi simţi o dorinţă adâncă în pântec, deşi ştia că nu era

în întregime un lucru fizic. Dragostea era cea care o făcea să-i tremure picioarele. O dragoste care acum se manifesta în fiecare zi. Se hotărâse să-i lase pe băieţi în camera lor ca să se joace de-a hoţii şi vardiştii, tocmai pentru că nu mai putea ascunde iubirea pe care o simţea. Nu se mai putea ascunde în timpul care mai rămăsese din cele două săptămâni. Avea să accepte perioada asta ca pe un cadou. Fusese o hotărâre eliberatoare.

— Bună, Emmy, spuse el. Veni un pic mai aproape. Pot să văd? întrebă el prin cuvinte şi semne.

— Nu, îi spuse ea cu voce tare, uitându-se repede la pictură. Şi apoi, foarte îndrăzneaţă: Nuh încă.

El zâmbi larg.

— Ai învăţat cuvinte în lipsa mea, spuse el. Şi le-ai învăţat greşit. U-u-u, nu uh. Nu.

— U-u-u, repetă ea ascultătoare, ridicându-şi bărbia un pic mai sus. Nu încă. Îşi duse repede o mână la gât. Da, vibraţiile erau acolo. La urma urmei, nu era atât de greu să producă un sunet. Când exersa în faţa oglinzii din camera ei, îşi zicea că era aproape ca şi cum şi-ar fi amintit…

El se aşeză pe iarbă la mică distanţă de şevaletul ei, dar într-o poziţie din care nu putea să-i vadă pictura. Se lăsă într-o parte pe un cot, smulse un fir de iarbă şi îl vârî în gură.

La început se gândise că nu putea picta cu el atât de aproape. Se aşteptase să fie nerăbdător, curios. Dar el se comportă aşa cum o făcuse în noaptea trecută, când rămaseră în faţa casei de vară. Nemişcat şi relaxat. Era aproape ca sufletul pereche pe care şi-l dorise întotdeauna. După un minut sau două uită de el şi descoperi, în sfârşit, că pensula începea să exprime ceea ce simţea în sufletul ei.

Când se uită iarăşi la el, Ashley privea undeva în depărtare, în josul dealului. Părea liniştit. Îl admiră o vreme, bucurându-se de faptul că nu o observase.

— Acum, spuse ea în cele din urmă, formând cuvântul cu atenţie.

De data asta, el nu-i mai corectă pronunţia. Se uită la

ea, zâmbi şi se ridică, apoi privi pictura în tăcere, cu o expresie indescifrabilă. Ea încercă să descifreze amuzamentul sau măcar nedumerirea, dar nu văzu niciuna din ele.

— Totul este orizontal de data asta, spuse el folosindu-se în acelaşi timp de mâini – făcea asta mai des, din câte observase ea, inventând semne noi şi mai uşor de înţeles, ca şi cum s-ar fi hotărât că nu era cinstit ca ea să urmărească întotdeauna cuvintele lui, când limbajul vizual era mai potrivit pentru a exprima gândurile –, în loc de vertical, ca în celelalte picturi pe care le-ai făcut. Totul se întinde în lateral mai degrabă decât în sus, iar culorile câmpului şi ale cerului se amestecă. Nu e o delimitate exactă între câmpuri şi cer. Explică-mi, Emmy. Ce ai văzut, iar eu nu am reuşit să văd? Invidiez capacitatea ta de a percepe realitatea cu ochiul interior.

Cu mâinile şi picioarele goale şi cu faţa ei expresivă îi arătă pământul de sub ei, elementul hrănitor al vieţii. Pământul, şi iarba, şi culturile agricole. Prin pământ, încerca ea să demonstreze, trebuia omul să înveţe despre misterul vieţii, despre evoluţie, trecerea nemăsurată a timpului şi răbdarea. Şi dragostea şi pacea. Nu acolo sus, aşa cum îi spusese înainte. Sensul tuturor lucrurilor nu era acolo, undeva unde nu puteau fi atinse, de unde nu puteau fi luate. Totul era aici şi acum, dacă omul le recunoştea şi le accepta. Nu în viitor, ci acum. Nu la distanţă, ci aici, la îndemână. Încercă să-i spună şi în cuvinte, pentru că ştia că nu comunica prea bine.

— Nuh – nu acolo, spuse ea, arătând în sus. Aici. Acum.

— Emmy. Îi luă mâinile într-ale lui, le duse la inimă şi închise ochii. Emmy, zise el după un timp, şi ea văzu că avea lacrimi în ochi. E adevărat, atunci? Liniştea nu este atât de departe, la urma urmelor?

Nu, spuse ea.

Îşi vorbeau fără cuvinte, fără imagini. Îşi vorbeau în tăcere. Era unul din cele mai preţioase momente din viaţa ei.

El îi sărută încet buzele. Apoi îi eliberă mâinile şi plie şevaletul, în timp ce ea îşi curăţă pensulele şi strânse vopselele şi hârtia. Apoi se îndreptară în tăcere către casa de vară. O tăcere care era atât dulce, cât şi tristă pentru Emily. Ştia că el o îndrăgea. Şi părea că avea să-şi găsească liniştea. Dar oare mai era posibil, după ce persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume murise în circumstanţe care ar fi putut fi evitate?

Când ajunseră la casa de vară, îşi lăsă lucrurile pe jos şi se întoarse spre el. El o privea. Era cel mai normal lucru din lume să facă acei câţiva paşi până în braţele lui, să-şi ridice buzele spre gura lui pentru a fi sărutată, să-şi pună braţele în jurul gâtului său. Nu avea de gând să analizeze ce se întâmpla. Nu până când nu avea să fie departe de Penshurst. Şi nu avea să lase vocea conştiinţei sau orice altă noţiune de păcat să intervină între ei.

Probabil că totuşi gândea raţional, îşi zise ea în sinea ei. Poate că aşa procedau oamenii atunci când comiteau cele mai mari păcate. Dar nu simţea că aventura pe care o avea cu Ashley era un păcat. După ce se sărutară şi se mângâiară şi tot mai simţeau nevoia să fie şi mai apropiaţi, el se aşeză pe canapea. Ea rămase în faţa lui şi-l privi cum îşi descheie pantalonii. Apoi îi ridică fustele şi îi trase în jos lenjeria.

— Vino, o chemă el, trăgând-o spre el.

Ea îl încălecă şi îi privi chipul în timp ce o poziţiona şi apoi îşi lipi iar palmele pe şoldurile ei, trăgând cu putere. O privi, cu capul rezemat de spătarul canapelei şi ochii pe jumătate închişi.

— Emmy, rosti el.

Cu o noapte în urmă învăţase ceva. Sau poate două lucruri. Învăţase că dragostea fizică era extrem de plăcută. Şi că într-adevăr era o iubire care se întrupa în actul fizic, care putea fi numit păcat atunci când se făcea în afara căsătoriei, ca acum, dar dragostea lui se unea cu a ei şi totul era o uniune a inimilor, a sufletelor şi a trupurilor. Simţea o dragoste completă când el începu să se mişte în ritmul deja cunoscut al dragostei fizice şi începu să se mişte

şi ea – îl iubea cu trupul, cu fiecare părticică din ea care era cuprinsă în acest trup.

Îl privi şi văzu că şi el o privea. Vedeau plăcerea pe care şi-o provocau reciproc. Dar priveau dincolo de plăcere. Îşi priveau sufletele în timp ce se iubeau.

Şi nu se iubeau numai trupeşte, ci în fiecare mod posibil. Ca bărbat şi femeie, ca femeie şi bărbat – nu mai conta. Fiecare dintre ei erau amândoi, şi fiecare oferea şi primea în acelaşi timp.

Ştia că în momentele acelea o iubeşte. În clipele acelea intense în care făceau dragoste. După aceea avea să-şi amintească iarăşi de trecutul lui şi între ei avea să se ridice din nou o barieră. Dar acum nu mai exista nimic. O, nu, n-avea să se mai opună şi nici să numească asta un păcat. Şi nici nu va regreta.

Îi trase capul în jos şi o sărută împlântându-şi limba printre buzele ei, în timp ce cu cealaltă mână o ţinu şi mai aproape în vreme ce ea simţi sămânţa lui invadând-o într-un val fierbinte. Oftă când simţi, imediat, propria eliberare, şi se relaxă, sprijinindu-se de el. Părea atât de natural, atât de normal să se iubească astfel. Îşi puse obrazul pe umărul lui şi adormi pentru câteva minute.

capitolul 23

— Emmy, şopti el.

Şezuse liniştită pe canapea, cu capul pe umărul lui. Dar aşa nu putea vorbi cu ea. Se aplecă uşor înainte, astfel încât îi prinse capul în îndoitura cotului şi îi întoarse faţa spre el.

Ea îl privi cu ochi zâmbitori, iar el rămase aproape fără suflare când descifră expresia din ei, mai profundă chiar decât zâmbetul în sine. Era aceeaşi de mai devreme, când făcuse dragoste cu ea, mai profundă decât pasiunea fizică pe care o simţise cu siguranţă. Era privirea ei de seninătate şi pace. Era privirea ei care exprima afecţiune.

Era privirea unei femei care tocmai primise sămânţa bărbatului care-i iubea trupul. Era – ah, era mult mai mult de-atât, sau chiar decât suma tuturor acestor descrieri. Nu putea să exprime în cuvinte ce reprezenta privirea ei pentru el.

— Emmy. O sărută foarte uşor. Nu am de gând să spun ceea ce e clar… nu încă. Noaptea trecută şi astăzi am fost ca doi amanţi. Ştim amândoi ce poate însemna asta şi ce ar trebui să facem. E posibil să fii însărcinată, şi chiar şi dincolo de această posibilitate, ştim amândoi ce trebuie să facem… care e alegerea corectă. Dar am învăţat de la tine nişte lucruri. Am învăţat că există ceva mult mai important decât ceea ce ne dictează societatea.

Ea îi atinse buzele cu vârfurile degetelor. Nu era sigur dacă zâmbetul ei era trist.

— Vreau să-ţi spun unele lucruri, continuă el. Vreau să-ţi spun lucruri pe care poate ar trebui să le ştiu numai eu. Vreau să îl cunoşti pe bărbatul căruia i-ai oferit cea mai de preţ comoară a ta ca femeie. Bărbatul care îţi va pune viaţa lui la picioare în curând – dacă nu îmi arăţi iarăşi că nu mă vei accepta. Odinioară m-ai cunoscut mai bine ca oricine, cred, micuţa mea căprioară. Dar acum nu mă mai cunoşti. Ai grijă de mine. Poate ai impresia că mă iubeşti îndeajuns cât să te căsătoreşti cu mine. Dar nu mă cunoşti, Emmy. Tocmai de asta trebuie să îţi povestesc.

— Te cunosc, spuse ea, făcând un gest spre propria inimă. Dar rostise cuvintele cu glas tare.

Era un şoc să o audă rostind cuvintele încet şi clar, cu voce joasă şi fără intonaţie, şi totuşi atât de ciudat de dulce.

— Există atât de multe lucruri despre mine pe care nu le ştii, spuse el. Nu m-ai văzut timp de şapte ani, Emmy. Atât de multe lucruri…

— Nu, nu, nu, spuse ea. Puse mâna pe inima lui. Te cunosc, Ashley.

Oare de ce, se întrebă el, se trezea plângând atunci când era lângă Emmy, deşi tot ea îl făcea mai fericit ca niciodată? Când muriseră soţia şi fiul lui, nu plânsese deloc.

„Atunci, povesteşte-mi”. Îi vorbi cu mâinile şi ochii.

— Nu aici.

Se ridică şi o prinse de mână. Trebuia să facă lucrurile cât se putea de reale pentru ea. Emmy trebuia să înţeleagă că el nu era omul pe care îl iubise mai mult decât propria lui soră. Se părea că trebuia să se mărite cu el. Dar voia ca ea să înţeleagă că el nu era demn de iubire, că era o fiinţă groaznică. Nici măcar nu îndrăznea să-i mai ofere o viaţă alături de el, când în sufletul lui era atâta întuneric. Avea dreptul să ştie.

Nu-i vorbi când coborâră dealul şi se apropiară de casă din lateral. Nu văzură pe nimeni pe drum, lucru pentru care era recunoscător, şi nu era nimeni pe scara servitorilor. Se opri pentru o clipă în faţa uşii apartamentelor lui Alice şi o prinse strâns de mână pe Emily.

— Acestea erau camerele ei, rosti atunci când intrară în garderob şi închise uşa în spatele ei. Au rămas aşa cum le-a lăsat. Nu le-a golit nimeni când a murit, pentru că nu a existat porunca. Şi nu am dat-o nici după sosirea mea aici, deşi am vrut şi am fost pe punctul de-a o face de nenumărate ori. Astea au fost hainele ei. Îi eliberă mâna pentru a deschide uşile duble ale unui şifonier mare. Dacă tragi puternic aer în piept, poţi respira parfumul ei.

Făcu întocmai, apoi rămase nemişcată. El deschise uşa dormitorului şi ea îl urmă înăuntru.

— Era o femeie foarte feminină, spuse el. După cum poţi vedea, iubea nuanţele de roz şi lavandă… şi volanele, şi ciucurii, şi dantelele. Era foarte frumoasă – minionă, delicată şi, în aparenţă, fragilă. Stârnea toate instinctele de protecţie dintr-un bărbat. Bărbaţii se îndrăgosteau de ea în fiecare zi.

Ea atinse draperiile cu volane de satin ale patului, cu o expresie de adâncă tristeţe în ochi.

— Vino, continuă el, făcându-i semn spre uşa care ducea spre un salon mic. Aici scria scrisori sau cosea. E o încăpere care poartă toată eleganţa stilului personal al lui Alice.

O privi atingând marginea sculptată a biroului mic de lemn. Deschise un sertar – un gest pe care el nu fusese niciodată capabil să-l facă. Scoase două rame ovale prinse la mijloc cu balamale, apoi le întoarse şi se uită la fotografii. El făcu un pas spre ea şi aproape rămase fără suflare când se uită peste umărul ei.

— Alice, zise, deşi ea nu se uită spre el când vorbi.

Alice, la fel de frumoasă şi de plină de viaţă ca înainte să se căsătorească, când avusese grijă de el, când fusese slăbit şi neputincios.

Emily se uită la el. Arătă spre celălalt portret. Arătă spre el, apoi spre imagine. „Ca tine”, îi spunea ea. În cealaltă fotografie era un tânăr cu părul negru asemenea lui Alice şi ochi albaştri. Probabil fratele ei, Gregory Kersey, presupuse Ashley. Şi da, îşi zise el în sinea lui, exista o uşoară asemănare.

— Gregory Kersey, spuse el. Fratele lui Alice.

Ea puse portretele înapoi în interiorul sertarului în care le găsise şi îl închise cu grijă. Se uită în sus la el.

— Am urât-o, Emmy, spuse el.

Ea făcu ochii mari, cu chipul golit de orice expresie.

— Ne-am îndrăgostit foarte repede, spuse el. Ea m-a îngrijit atunci când am fost foarte bolnav. Am fost pacientul ei când ea jelea şi încerca să se adapteze traiului într-o ţară străină. Ne-am căsătorit înainte să ne cunoaştem foarte bine. Eu îi provocam silă. Nici măcar… n-a încercat să mă placă. Mi-a fost necredincioasă în repetate rânduri. Presupun că eu eram de vină. Rareori e vina unui singur partener atunci când sunt probleme într-o căsnicie. Am ajuns să o urăsc. Am dorit s-o văd moartă de o sută de ori.

— Nu, spuse ea cu voce tare.

— Eram dezgustat de propriile gânduri, spuse el. Dar le aveam. Îmi dorisem să scap de ea, să scap de coşmarul nesfârşit de-a fi legat de ea pe viaţă.

Emily făcu ochii mari de groază.

— Thomas nu era copilul meu, spuse el. N-o să mai spun nimănui asta, Emmy. Îi voi apăra onoarea cu viaţa mea, dacă îi va contesta cineva legitimitatea. L-am

recunoscut ca fiind al meu. Avea numele meu. Era un copil nevinovat, pe care l-am iubit.

Ea se încruntă.

— Emmy, zise el, întâlnirea aceea de „afaceri” care m-a ţinut departe de casă în noaptea incendiului a fost o minciună. Am petrecut o noapte în patul unei femei măritate. Brusc, se întrebă dacă ea înţelegea tot acest şuvoi de cuvinte. Nici măcar nu încercase să folosească limbajul semnelor. Însă părea că înţelesese.

Ea închise ochii şi-şi dădu capul pe spate. Aşteptă să-l privească din nou. Când o făcu, avea ochii plini de durere. Suferea pentru ea? Suferea pentru el? Aşa cum o ştia pe Emmy, fără îndoială că era valabilă ultima variantă.

— După noaptea nunţii noastre nu a mai existat nimic între mine şi Alice, continuă el. Noaptea incendiului a fost primul meu adulter, deşi nu cred că ar fi fost ultimul. Oricum, asta nu e o scuză. Soţia şi copilul meu au murit în timp ce eu comiteam adulter.

Emily se făcu albă la faţă. Se întrebă dacă avea să leşine. Dar nu făcu niciun pas înainte ca s-o ia în braţe. Rămase nemişcat, încordat, departe de ea.

— Mai spune-mi acum, zise el calm, că mă cunoşti, Emmy.

Ea închise ochii din nou şi se clătină pe picioare. Dar după câteva clipe făcu câţiva paşi spre el, îi cuprinse talia şi îşi lipi fruntea de eşarfa pe care o purta la gât.

— Te cunosc, spuse ea în cuvinte.

De ce cuvintele ei sunau ca o iertare? Ea nu avea puterea de a ierta. Nimeni nu avea puterea asta. Poate nici chiar Dumnezeu, pe care el nu-l întrebase niciodată. Nu exista iertare.

O strânse în braţele lui puternice, îşi îngropă faţa în părul ei şi plânse. Plânse în hohote. Pentru un moment îndelungat nu reuşi să se controleze. Atinse prăpastia disperării. Dar se ţinu strâns de Emily, care se apleca cu căldură şi tandreţe spre el. Şi ştia că se agăţa de singură speranţă pe care o avea de-a se ierta şi de a-şi găsi liniştea.

*

Era o dimineaţă umedă şi înceţoşată. Iarbă era udă şi răcoroasă sub picioarele ei goale. Dar ea se plimba oricum pe deal, fără să se uite în vale sau înainte, printre copaci. Se plimba pentru a se încărca de liniştea şi pacea acelei dimineţi.

El era mult mai tulburat decât crezuse ea. Povara sentimentului de vinovăţie era mult mai grea decât lăsase de înţeles. Şi totuşi nu putea să se simtă demoralizată în această dimineaţă. El nu o iubise pe Alice. Dădea dovadă de egoism dacă se bucura de gândul acesta, dar nu se putea abţine să nu şi-l repete mereu în minte. Nu o iubise pe Alice. Suferinţa lui cumplită nu fusese cauzată de pierderea fiinţei iubite...

Îşi aminti de privirea din ochii lui când făcuseră dragoste după-amiaza de ieri. Şi hotărârea lui ca ea să afle totul înainte ca el să o ceară iarăşi în căsătorie. Nu încercase să-şi scuze greşelile. Încercase să i se dezvăluie exact aşa cum se vedea el însuşi – rău şi de neiertat, îşi aminti cum plânsese în braţele ei de parcă i s-ar fi rupt inima, poate pentru că încercase să-i spună că era încă Ashley, că nu era diferit acum faţă de cum fusese cu şapte ani în urmă. Doar mai rănit. Încercat de o suferinţă profundă.

Mai era o speranţă în această dimineaţă. Speranţă pentru el. Speranţă pentru ea. Ştia că atunci când avea s-o ceară din nou de soţie avea să accepte. Dar fericirea nu era un lucru sigur. Dar aveau să fie nefericiţi dacă se despărţeau – asta credea. Aveau nevoie unul de celălalt în aceeaşi măsură. Era dependenţa dată de dragoste. Nu era vorba de sprijin. Aveau nevoie unul de celălalt pentru că se iubeau, pentru că lumea căpăta mai mult sens atunci când erau aproape.

Seara fusese chiar vesel, când participaseră cu toţii la serata organizată de un vecin. Era adevărat că evitase compania lui Sir Henry Verney, deşi se purtaseră politicos unul cu celălalt. Dar cu domnişoara Verney şi cu toţi ceilalţi

fusese foarte prietenos. Poate că, în timp, această nouă casă şi noile vecinătăţi aveau să-i aducă stabilitate şi linişte în viaţă, în ciuda faptului că Alice locuise aici. Poate că ea avea să-i fie de ajutor. Respiră aerul curat şi umed. În această dimineaţă începea să creadă că locul acela îi putea deveni casă pentru tot restul vieţii. Şi gândul îi făcea foarte multă plăcere. Nu mai era bântuită de fantoma lui Alice.

Nici măcar nu-i mai era frică de maiorul Cunningham. Adevărat, nu-l plăcea deloc şi se îndoia că ar fi ajuns vreodată să-l simpatizeze. Dar poate că era nedreaptă. Ieri-seară dorise să-i vorbească între patru ochi. Se aşezase lângă ea, ceva mai departe de ceilalţi musafiri, care se aflau în jurul pianului şi ascultau muzică.

— Lady Emily, spusese el cu o mină sinceră, vei putea să mă ierţi?

Ea nu ştiuse exact cum să reacţioneze. Se uitase repede în preajmă şi-şi dăduse seama că Ashley şi Luke erau în apropiere.

— Comportamentul meu a fost de neiertat, continuase el. Chiar dacă ai fi fost o lăptăreasă, tot ar fi fost de neiertat. Nici măcar nu voi încerca să-mi justific vorbele şi sugestiile de atunci. Te rog cu umilinţă să mă ierţi, deşi sunt conştient că nu merit această onoare. Mă vei ierta vreodată?

Fusese o scuză frumoasă şi ea nu văzuse altceva decât ruşine şi sinceritate în ochii lui. Încuviinţase la repezeală.

— Mulţumesc din inimă, spusese el. Şi îţi doresc numai bine. Ashley este un prieten apropiat, dar nu este nevoie să fii prea apropiat de el ca să îţi dai seama că e foarte ataşat de dumneata. Pot spera, de dragul lui, că simţi la fel?

Ea nu răspunsese. Nu era treaba lui.

— Doar întreb, continuase el, pentru că îmi doresc foarte mult să-l văd din nou fericit şi cred că dumneata eşti doamna care îl poate face fericit. Dar nu aici – nu la Penshurst, adică. Aici, amintirea soţiei sale va interveni întotdeauna între voi, Lady Emily. Iertaţi-mă că vorbesc

atât de sincer despre ceva ce pare că nu mă priveşte. Dar prietenii trebuie întotdeauna să-şi dorească binele. M-am oferit să cumpăr Penshurst. Îmi place. Aşa că, vezi dumneata, sunt subiectiv. Zâmbi. Convinge-l pe Ashley să-mi accepte oferta. Mutarea asta o să vă aducă fericire. O privise din nou spăşit. Şi mie la fel.

Nu-i fusese uşor să înţeleagă fiecare cuvânt; fără îndoială, nu era obişnuit să discute cu surzii. Dar înţelesese mesajul principal. Şi era surprinsă. El dorea să cumpere Pensburst. Nu era ofiţer în armată? Spera ca Ashley să nu vândă. Se simţise legată de Penshurst, aproape din prima clipă în care văzuse domeniul.

Dar, în această dimineaţă, cel puţin simţea un oarecare respect pentru maior. Trebuia să încerce să-l simpatizeze. La urma urmelor, toţi oamenii comiteau mereu fapte de neiertat. De ce ar fi trebuit iertate numai infracţiunile scuzabile? Chiar şi Ashley credea că făcuse ceva impardonabil…

Ceaţa se ridica pe alocuri. Rămase să privească o porţiune îngustă a râului care îi apăru în raza vizuală. Ceaţa îi umezise părul. Ridică o mână ca să-şi dea părul peste umăr.

Şi atunci simţi o durere înfiorătoare care o paralizâ momentan. O teamă iraţională îi opri inima şi nu părea să mai pornească din nou. Plămânii ei păreau să fi uitat cum să respire. Nu ştia de unde venea durerea. Şi, pentru câteva clipe, nu putu să-şi mişte capul ca să controleze. Erau doar ceaţă şi copaci pe deal – şi un şuvoi mare de sânge pe partea interioară a braţului pe care tocmai şi-l ridicase.

Se uită la el de parcă ar fi fost mâna altcuiva, rana altcuiva. Trecură câteva clipe până îşi dădu seama că spaima pe care o simţea era de fapt durere. Ochii ei se întoarseră spre copacul aflat direct în spatele ei şi se uită la el. Probabil că nu era foarte lucidă. Se holbă secunde în şir la un glonţ înfipt în trunchiul copacului, înainte să-şi dea seama ce era. Apoi se mai uită câteva secunde. Şi din nou în jos, la mâna ei, din care curgea sânge pe fustă. Panica

puse stăpânire pe ea, şi porni orbeşte prin ceaţă, strigând tare fără ca măcar să îşi dea seama că face asta. În spatele ei, liniştea era ca un monstru înspăimântător.

Un valet aflat în hol se uită la ea cu gură căscată, dar nu era nevoie ca el să ia vreo măsură. Luke tocmai cobora la parter. Se opri pentru o clipă înainte să fugă spre ea. Ea se lovi de pieptul lui şi se prinse cu unghiile de el.

— Şşşşşşt, îi tot repeta, dar ea nu se uita la gura lui. Îi ridică bărbia. Ce ţi-ai făcut la mână? Sângerează din abundenţă. Şşşşşşt. Şşşşşt, Emily. Te voi duce în camera ta şi vei fi îngrijită.

Dar ea se prinsese cu unghiile de el, fără să-i vadă cuvintele. Şi apoi alte mâini o apucară de umeri pe la spate. Ea nu se auzea ţipând.

— S-a tăiat destul de grav, spuse Luke. E în stare de şoc.

Unul din braţele care o apucase de umeri o prinsese acum de genunchi. Celălalt o prinse de umeri. Ashley o ridica în braţe.

— Încearcă să nu te zbaţi, dragostea mea, îi spuse el, ca să nu te scap. Luke, poţi s-o trimiţi pe Anna în camera ei? Va trebui să vedem dacă e nevoie de un medic. Şşşşşt, dragostea mea. Şşşt.

Ea încă ţipa. Îşi îngropă faţa în umărul lui Ashley când apăru maiorul Cunningham cu o expresie îngrijorată pe chip.

*

Ashley se afla în camera de lucru, scriind nişte scrisori înainte de micul dejun. Când auzise ţipetele, pana îi alunecase, zgâriind destul de urât hârtia. Sunetele erau îngrozitor de inumane, mai degrabă ale unui animal chinuit decât ale unei femei. Dar înainte să iasă pe uşă îşi dăduse seama că era Emmy.

— Şşş, dragostea mea. Şşş, spuse el când o duse în sus pe scări, deşi ştia că nu putea să îl audă.

Vaierul îngrozitor continuă. Luke se grăbi înaintea lor,

probabil ca s-o aducă pe Anna. Dar nu era necesar. Ea venea în goană în jos de la etajul de deasupra, cu ochii mari de spaimă.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă ea. Ce s-a întâmplat? Emmy! Ce-a făcut?

— S-a tăiat la mână, spuse Luke, şi este în stare de şoc.

Se grăbi să deschidă uşa de la camera lui Emily. Ashley o aşeză pe pat, dar ea se agaţă de el cu noi forţe născute din panică. Ţipa în continuare.

— Şşşş, dragostea mea, spuse el fără să ţină cont de fratele şi cumnata lui care se aflau în cameră, şi se aşeză cu ea pe pat, luând-o în braţe, legănând-o, alinând-o.

— Emmy. Vocea Annei tremura. Emmy, ce s-a întâmplat?

Luke vorbea cu o servitoare, pe care probabil o chemase mai devreme. Îi spunea să aducă apă caldă, bucăţi de pânză, alifie şi bandaje. Vocea lui, aşa cum s-ar fi aşteptat toată lumea de la Luke, era liniştitor de fermă şi calmă.

Când se uită la mâna care îl strângea de haină, Ashley văzu că era o tăietură urâtă şi adâncă. Şi încă sângera. Probabil că durea ca naiba, îşi zise în sinea lui. Dar ea era prea înnebunită ca să simtă durerea în acel moment. O forţă să se uite în sus la el.

— Emmy, o strigă el. Îşi ţinea ochii închişi. El o sărută pe fiecare în parte şi apoi pe gură. Emmy.

Atunci când îi deschise, citi groaza în ochii ei. O, Doamne! Şi el care se uitase pe fereastră de dimineaţă, văzuse vremea şi presupusese că ea nu va ieşi. Nu fusese acolo pentru a o apăra.

— Taci, iubirea mea, spuse el. Acum eşti în siguranţă. Nimeni n-o să te rănească acum. Vezi? Anna şi Luke sunt aici.

De ce nu putea niciodată să le apere pe femeile din viaţa lui?... Vaietul se opri în cele din urmă. Ea se uită la el în gol, apoi peste umăr, la sora ei şi la Luke.

— Emmy, o strigă Anna. O, Emmy, ce s-a întâmplat?

— Lasă-le lângă pat, se auzi ordinul lui Luke pentru slujnică. Apoi poţi pleca.

— Am să te las acum, dragostea mea, spuse Ashley. O să mă ridic. Trebuie să ne ocupăm de rană.

Ea se uită absentă la rană. El se ridică de lângă pat, dar ea nu mai ţipă. Avea faţa şi buzele albe ca varul. Se strâmbă, dar nu scoase niciun sunet când Anna întinse uşor un prosop pe rană.

— O, Emmy, oftă ea.

— Arată mai rău decât este, spuse Luke, punând o mână pe umărul Annei. Draga mea, când vom spăla sângele, vei vedea că nu este o rană mortală.

Anna tampona cu o cârpă umedă şiroiului de sânge de pe braţul lui Emily.

— Emmy? zise Ashley atunci când ochii ei îl priviră din nou. Ai căzut?

Nu, nu căzuse.

— Te-ai zgâriat? o întrebă el. De un copac? De un bolovan? De o clădire?

Nu. Brusc îşi dădu seama că o simplă tăietură, chiar dacă era destul de adâncă şi se pierdea suficient de mult sânge, nu ar fi putut s-o bage în stare de şoc. Nu pe Emmy.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Poţi să-mi spui?

Ea îl privi lung pentru o clipă nesfârşită. Apoi ridică mâna liberă, fără să ştie exact cum să explice, dar în cele din urmă imită gestul inconfundabil al ţinerii unui pistol, îndreptând mâna spre fereastra din partea opusă.

— La naiba! exclamă Luke.

— Te-a împuşcat cineva? Ashley simţi deodată că i se scurge tot sângele din cap. L-ai văzut, Emmy?

Nu. Ea clatină din cap. N-ar fi putut auzi împuşcătura. Atunci, de unde ştia? se întrebă Ashley în sinea lui. Dar asemenea răni nu apăreau pur şi simplu din senin.

— De unde ştii? o întrebă.

Anna îşi ridică privirea de la sarcina pe care o îndeplinea, la fel de albă la faţă ca şi sora ei.

Fusese ceva în spatele ei. Ceva mare.

— Un copac? o întrebă el.

Da, un copac. Şi ceva mic şi rotund – le arătă forma cu degetele – înfipt în copac.

— Un glonţ, zise Luke încet.

Ea nu se uita la el.

— Un glonţ? întrebă Ashley.

Da, un glonţ. Înfipt în trunchiul de copac din spatele ei. Îi făcuse o tăietură mare pe partea inferioară a braţului. Trecuse la doar câţiva centimetri de corpul ei. De inima ei – fusese rănită la mâna stângă. Cineva o împuşcase pe Emmy şi ratase cu doar câţiva centimetri.

— Dar nu ai văzut pe nimeni? o întrebă. Înainte sau după ce s-a întâmplat?

Nu, nu văzuse pe nimeni. Făcu din nou o grimasă. Anna plângea şi tampona tăietura. Luke o strânse de umăr şi se întinse după alifie.

— Lasă-mă pe mine, draga mea. Am să termin eu asta şi-i voi bandaja mâna. Cred că n-ar strica nişte laudanum.

— Emmy, interveni Ashley, va trebui să ştim ce anume te-a speriat aşa acum două dimineţi. Trebuie să ştim cine doreşte să-ţi facă rău.

Cine ar vrea să-i facă rău lui Emmy? se întrebă Ashley în sinea lui. Verney? Dar de ce? La urma urmelor, Verney îl împuşcase pe Gregory Kersey? Pe aceleaşi dealuri? Cu aceeaşi armă? Dar de ce Emmy?

Ea închise ochii şi îşi muşcă buza de jos când Luke îi aplică o cantitate mare de alifie pe mână şi apoi începu să-i bandajeze rana.

— Nu cred că vom avea nevoie de serviciile unui medic, spuse el, decât dacă şocul nu-i va trece după un somn bun. Dar întrebările vor trebui să aştepte, Ash.

— Trebuie să ştiu, spuse Ashley. O să-l omor, oricine ar fi.

— Te voi ajuta şi eu, interveni Anna cu fervoare.

— Tu vei rămâne aproape de sora ta, doamnă, pentru că are nevoie de tine, zise Luke încet şi cu blândeţe, şi la fel şi copiii noştri.

— Şi să las treburile serioase, cum ar fi protecţia noastră, pe seama bărbaţilor din familie, îi replică ea tăios.

Ăsta e mersul lumii. Şi dacă bărbaţii dau greş?

Ashley privea în timp ce fratele lui şi soţia sa, care aveau o căsnicie model şi se iubeau la nebunie, continuau să se certe. Odată ce termină de bandajat, Luke se uită cu răceală la Anna.

— Din câte ştiu, nu am dat greş încă, doamnă, spuse el.

— Dar o dată ai avut nevoie de ajutorul meu, ripostă ea. O dată te-am ajutat să omori un om care trebuia să dispară.

Luke ridică din sprâncene şi îşi ţuguie buzele.

— Aşa este, doamnă, spuse el.

— Atunci, nu-mi spune că nu sunt bună în viaţa asta decât să-mi consolez sora şi să am grijă de copii, izbucni ea.

Cu ani în urmă, Luke îl ucisese pe cel care o răpise pe Anna. Asta se întâmplase după ce Ashley plecase în India şi, până acum, nu ştiuse că şi Anna avusese un rol în uciderea lui.

— Îmi cer scuze, zise Luke. Dacă doreşti să ne mai certăm, Anna, îţi stau la dispoziţie în intimitatea camerelor noastre.

Ea roşi, deschise gura, apoi o închise din nou.

Ashley se aşeză pe pat şi o prinse pe Emmy de mâna sănătoasă. Ea deschise ochii şi se uită la el.

— Te doare? întrebă el. Voi cere să aducă nişte laudanum.

Ea scutură din cap.

— Dar vei rămâne aici să dormi? o întrebă.

Ea încuviinţă, dar îl strânse şi mai puternic de mână.

— Nu te teme, îi zise el. Voi avea grijă să fie mereu cineva cu tine, zi şi noapte. Voi trimite o slujnică să stea aici. Ar fi rămas chiar el, dar nu s-ar fi cuvenit. Se întrebă ce îşi închipuiseră Anna şi Luke când îl văzuseră întins în patul ei, atunci când o adusese. Şi nu cumva o numise „dragostea” lui? De dragul lui Emmy, nu voia să trezească suspiciunile nimănui. Poate că avea să-l refuze şi data viitoare când o va cere în căsătorie.

— Am să stau eu cu ea, firește, comentă Anna. Oricum asta voiam să fac, de când am fost informată care este „rolul meu în viaţă”. Vocea ei era categoric furioasă. Harry n-o să aibă nevoie de mine decât peste câteva ore.

— Am o bănuială că am creat o nenorocire pentru care voi plăti la nesfârşit, spuse Luke pe un ton curajos.

— Anna va sta cu tine, îi spuse Ashley lui Emily. Eu şi Luke vom fi în casă… şi Roderick, îndrăznesc să spun. Stai să afle ce s-a întâmplat. Este ofiţer şi are o mare experienţă în apărarea oamenilor aflaţi în pericol. Şi sunt mulţi servitori aici. Eşti în siguranţă. Mă crezi? Şi dacă nu credea asta, atunci avea să dea naibii regulile bunei-cuviințe şi să rămână cu ea.

Ea încuviinţă. El îi ridică mâna la buze.

— Încearcă să dormi, spuse el. Vom vorbi mai târziu şi vom afla ce se petrece de fapt aici. Voi rezolva totul, aşa că nu va mai trebui să te temi niciodată. Deşi era probabil o promisiune nechibzuită, după cum îşi zise el în sinea lui. Îţi jur, căprioara mea. Pe onoarea mea.

Ea zâmbi – un zâmbet fantomatic – pentru prima oară de când o luase în braţe, la parter, şi o adusese până acolo, în camera ei. Apoi închise ochii. Cu o mină sumbră, Luke îi ţinu uşa deschisă. O închise în urma lor după ce ieşiră.

Roderick Cunningham se plimba agitat pe hol, cu o expresie îngrijorată pe chip.

capitolul 24

Anna îi dădea să sugă lui Harry, care plângea înfometat când ajunsese ea în camera copiilor. Se jucase fericit cu sora lui, până când stomacul îl avertizase brusc că mama lui întârziase cu mâncarea. Acum sugea mulţumit. O servitoare stătea cu Emily, care adormise după ce fusese convinsă să ia o mică doză de laudanum pentru a mai scăpa de durere.

Anna nu-şi ridică privirea când uşa se deschise şi se

închise, şi nici când soţul ei se aşează pe un scaun, aproape de al ei. Nu mai avea răbdare cu ei – mai ales de când îi atrăsese atenţia, în maniera lui plină de calm, în legătură cu natura vulgară a certurilor în public.

— Îngrijirea copiilor mei nu este singurul tău rol în viaţă, Anna, spuse el după câteva minute de tăcere. Şi nici măcar să-i porţi în pântece. Şi nici să-mi oferi plăcere în pat. Deşi îndeplineşti toate aceste roluri extraordinar de bine. Eşti fericirea inimii mele şi jumătatea sufletului meu. Cu toate astea, nu acesta e rolul tău. Tu trebuie doar *să existi,* să fii o persoană demnă de respectul meu, indiferent de sexul pe care îl ai, sau de relaţia pe care o ai cu mine.

— Oh! Ea tot refuza să-şi ridice privirea. Îl urmărea pe Harry cum se trăgea de o ureche în timp ce sugea, întotdeauna ai fost atât de priceput la cuvinte. Şi ai *repetat* acest discurs. Nu e cinstit.

— Repetiţiile necesită timp şi efort, spuse el. Angajament şi convingere. Te-am ridiculizat şi te-am făcut să suferi, aşa că îţi cer iertare.

Atunci se uită la el şi buzele i se arcuiră.

— Aş vrea ca şi cunoştinţele tale din Paris să te audă cum îţi ceri scuze în faţa unei femei, spuse ea. În faţa soţiei tale.

— Ar presupune că am fost corupt de carnea de vacă şi de berea englezească, comentă el. Ar fi extrem de întristaţi. Mă ierţi?

Ea zâmbi, dar redeveni serioasă imediat.

— Cineva încearcă să o ucidă pe Emmy, spuse ea. Cine ar vrea să facă un asemenea lucru?

— Poate, începu el, aşezându-şi coatele pe braţele scaunului şi încrucişându-şi degetele, e cineva care ştie cât de importantă este ea pentru Ashley.

Ea se încruntă şi îl ridică pe Harry pe umăr ca să poată elibera gazele.

— Dar cine ar dori să-l rănească pe Ashley? întrebă ea. Aici nu-l cunoaşte nimeni.

— A fost soţul lui Alice, explică el. Ashley mi-a spus că Alice l-a concediat pe domnul Binchley din postul de

administrator înainte de-a pleca în India. Domnul Binchley şi fiica lui trăiesc acum lângă poarta de la Penshurst, aproape în sărăcie. Şi se pare că cineva l-a împuşcat pe fratele lui Alice. Verdictul a fost de „moarte accidentală”, deşi nimeni nu a recunoscut că a tras. Ashley crede că a fost crimă. Şi acum, la scurtă vreme după ce Ashley s-a întors, cineva a speriat-o îngrozitor pe femeia pe care el o iubeşte.

— A încercat să o omoare, rectifică ea.

— Mă îndoiesc. Luke căzu pe gânduri un moment, în dimineaţa asta a fost ceaţă. Oricine ar fi tras, trebuie să fi fost aproape. Faptul că Emily nu aude i-a permis să tragă de aproape, fără teama că va fi depistat. Dacă nu e cineva care ţinteşte foarte prost, e de mirare că a lovit atât de departe de inima ei, dacă e să presupunem că aceea era ţinta sa. Eu cred că intenţia lui era doar să o sperie. Şi i-a reuşit pe deplin.

Anna se cutremură. Îl aşeză pe Harry la celălalt sân.

— Dar cine? întrebă ea. Şi de ce? Ce are Emmy – sau Ashley – de-a face cu ceea ce s-a întâmplat aici înainte ca el s-o întâlnească pe Alice?

— Să sperăm, draga mea, spuse el, că Emily ne va lumina cu privire la experienţa înfricoşătoare pe care a avut-o acum două zile. Dacă a văzut pe cineva şi ne poate spune cine este – femeie sau bărbat –, atunci poate investigăm mai departe.

— A vorbit serios Ashley atunci când a spus că-l va ucide pe omul responsabil de asta? întrebă ea.

— Tu ai vorbit serios, întrebă şi el, privind-o atent, când ai spus că vrei să-l ajuţi?

— Da, răspunse ea după o pauză.

— Draga mea, cred că Ashley are o motivaţie mai puternică decât tine pentru a o proteja pe Emily, explică el.

Ea nu mai spuse nimic, doar îşi coborî privirea spre Harry, care începuse să obosească şi să-şi piardă interesul pentru cină. Luke rămase tăcut şi îi privi. Alese calea înţeleaptă şi nu mai comentă nimic despre faptul că un bărbat ar fi murit de bunăvoie pentru a proteja liniştea şi

siguranţa femeii sale şi a copiilor pe care îi concepuseră din dragoste.

*

— Vii cu mine, Rod? zise Ashley.

Cei doi se aflau în birou, aşteptând. Aşteptând ca Emily să se trezească, presupuse Ashley. Nu prea aveau altceva de făcut. Umblase pe dealul din spatele casei împreună cu prietenul lui, în timp ce Luke rămăsese acasă la cererea lui, şi i se părea că cercetaseră fiecare copac. Nu găsiseră niciun glonţ. Nu că ar fi rezolvat ceva, dacă îl găseau.

Majordomul anunţă că Sir Henry Verney şi domnişoara Verney veniseră în vizită la Excelenţa Sa şi la Lady Emily şi fuseseră conduşi în salonul vizitatorilor. Primul instinct al lui Ashley fu să le trimită vorbă că doamnele nu primeau vizite astăzi.

— Bineînţeles. Va fi plăcerea mea. Maiorul Cunningham se ridică în picioare. Dar îl bătu pe umăr pe Ashley înainte să ajungă la uşă. Ar fi bine să-ţi păstrezi calmul, Ash. În ciuda a ceea ce mi-ai spus, nu poţi dovedi că Verney are motive să dorească moartea lui Lady Emily, şi nici pe-a ta. În plus, îmi place omul.

Barbara Verney se ridică în picioare atunci când intrară prin uşa salonului. Sir Henry Verney stătea cu spatele la fereastră. Amândoi păreau foarte surprinşi că nu o vedeau nici pe Anna, nici pe Emily.

— Domnişoară Verney, salută Ashley şi făcu o plecăciune. Verney. Păcat că Lady Emily şi cumnata mea nu sunt acasă, ca să se bucure de vizita domniilor voastre.

— O, exclamă domnişoara Verney, după ce făcu reverenţe în faţa lui şi a maiorului, nu sunt acasă. Ce dezamăgire. Vezi, Henry? Ţi-am spus că e oră destul de târziu pentru o vizită de dimineaţă.

— Te rog, ia loc, o invită Ashley, arătându-i scaunul de pe care se ridicase când intraseră ei. Voi cere să ni se aducă nişte ceai. Doamnele nu sunt plecate de acasă. Lady

Emily este bolnavă, iar Excelenţa Sa o îngrijeşte.

Amândoi părură imediat îngrijoraţi.

— Sper că nu e o boală gravă, spuse Sir Henry.

— Nu, răspunse Ashley. Nu e nimic grav.

— Cred că am fost prea mult timp plecat din Anglia, spuse maiorul Cunningham, zâmbind apreciativ spre Barbara Verney. Coafurile doamnelor şi pălăriile sunt mult mai atrăgătoare acum decât în trecut. Sau poate că e vorba doar de faptul că cele câteva doamne pe care le-am întâlnit de când m-am întors sunt mult mai frumoase şi au gusturi mai alese.

Domnişoara Verney râse.

— Dacă folosiţi aceleaşi linguşeli şi cu inamicii, domnule maior, nu-i de mirare că Franţa a fost învinsă în ultimele războaie, spuse ea.

Dar maiorul insistă să afle cum reuşeau doamnele să realizeze coafuri atât de înalte şi să le şi păstreze.

— Perniţe... spuse el după ce ea îi dădu toate explicaţiile. Ingenios, doamnă, şi de-a dreptul fermecător.

Serviră ceaiul şi discutară despre diverse subiecte, toate pline de frivolitate şi propuse de maiorul Cunningham.

— E un lucru bun, Henry, spuse domnişoara Verney, punând ceaşca şi farfurioara pe tavă, în semn că dorea să plece, că nu m-ai lăsat la uşă, aşa cum aveai de gând, şi n-ai plecat să-ţi vezi de treabă pentru ca apoi să te întorci după mine. L-aş fi stânjenit pe Lord Ashley.

— Absolut deloc, domnişoară Verney, spuse el. Aş fi fost încântat să facem o plimbare, ca să vă arăt parcul şi pădurea. Le cunoaşteţi?

— Din copilărie, zise ea, ridicându-se în picioare. Îmi pare rău pentru Lady Emily. Vă rog să-i transmiteţi urările noastre de însănătoşire grabnică, milord. Am fi venit mai devreme în această dimineaţă, dar Henry a fost plecat încă de la prima oră a dimineţii şi s-a întors de curând. A fost chiar supărător, având în vedere că mi-a promis că mă va însoţi în câteva vizite. Îi zâmbi fratelui ei, pentru a-i da de înţeles că asta fusese mai degrabă o tachinare, nu o

dojana.

Ashley trase încet aer în piept.

— Unde ai fost? îl întrebă pe Sir Henry.

— Poftim? Sir Henry se uită la el cu sprâncenele ridicate.

— Te-am întrebat unde ai fost în această dimineaţă, de la răsăritul soarelui şi până acum o oră, repetă Ashley. Te întreb din nou. Unde ai fost?

— Ash... interveni maiorul Cunningham, atingându-l uşor pe braţ.

Se ridicaseră toţi în picioare. Ashley îşi smulse braţul.

— Unde ai fost? întrebă din nou.

Sir Henry îşi miji ochii.

— Nu cred că datorez nici dumitale, nici oricui altcineva o explicaţie pentru plimbările mele, Kendrick, spuse el. Şi dacă îmi permiţi, nu uita că e o doamnă prezentă. O voi conduce acasă.

— Cred că ar fi mai bine să le spunem şi lor ce s-a petrecut azi-dimineaţă, Ash, spuse maiorul Cunningham.

— Ce s-a întâmplat? Domnişoara Verney părea ameţită şi destul de palidă. Ce *s-a întâmplat* în această dimineaţă?

— Poate ne poţi spune dumneata, comentă Ashley, fără să-şi ia ochii de la Sir Henry.

— Ash. Vocea maiorului avea o notă de autoritate. Stai jos. Domnişoară Verney, te rugăm, ia loc din nou. Lady Emily a fost împuşcată în această dimineaţă, sus pe deal.

Barbara Verney îşi duse mâinile la gură.

— Din fericire, adăugă maiorul, în afară de un braţ zgâriat şi de sperietură, nu a păţit nimic.

— Şi crezi că am făcut-o eu, zise aproape în şoaptă Sir Henry. Dumnezeule, tot mai crezi că eu l-am omorât pe Greg Kersey. Şi acum crezi că am încercat s-o omor pe Lady Emily. Crezi că mi-aş face o meserie din împuşcarea oamenilor, chiar şi atunci când n-au făcut nimic altceva decât să mă jignească? Am să te provoc la duel pentru asta, Kendrick. Scoase un fornăit pe nas. Dar asta nu e pentru urechile unei lady. Vino, Barbara. Te duc acasă şi vin

să mă ocup de asta mai târziu.

— Nu, se opuse ea cu vocea tremurându-i. Se aşează. Haide să rezolvăm acum şi să terminăm odată cu discuţiile astea prosteşti despre dueluri. Lord Ashley este supărat, Henry. Lady Emily este aici, oaspetele lui, şi toţi ştim că o iubeşte. N-a făcut decât să pună o întrebare la care tu ai refuzat să răspunzi. Cred că e timpul să vorbim deschis.

— Bravo, doamnă, spuse maiorul Cunningham. Sir Henry, stai jos, te rog… Stai jos, Ash. Poate preferaţi se vă las singuri?

— Nu, spuse Ashley repede. Rămâi, te rog…

— Lord Ashley trebuie să afle care este părerea ta, Henry, spuse sora lui.

— E legat de răposata dumitale soţie, spuse Sir Henry pe un ton înţepat. Poate că ar trebui să auzi numai dumneata asta.

— Nu, repetă Ashley. Se aşează din nou. Sir Henry rămase în picioare. Orice ai avea de spus, o poţi face de faţă cu Cunningham.

— Părerea mea, începu Sir Henry, este că moartea lui Gregory Kersey nu a fost întâmplătoare. E posibil să-şi fi luat singur viaţa. Avea un pistol cu el şi s-a dovedit că fusese folosit de curând – la fel şi toate armele noastre, desigur. El avusese un motiv – poate. Dar eu cred că a fost ucis. Răsuflă adânc. Cred că l-a ucis Alice.

— *Poftim?* Cuvântul ieşi ca o şoaptă. Ashley simţea că nu mai vede bine.

— Dar de ce?

Vocea maiorului Cunningham sună straniu de calmă când rupse tăcerea.

— El urma să se căsătorească cu Katherine Binchley chiar în ziua în care a murit, explică Sir Henry. Făcuse rost de o licenţă specială şi aranjase ca ritualul să aibă loc în parohia din sat, cât mai discret.

Ashley nu mai putea decât să-l privească lung.

— Şi crezi că Lady Ashley… domnişoara Kersey… şi-a omorât fratele doar pentru că ea urma să-şi piardă rolul de stăpână la Penshurst? întrebă maiorul. Sună un pic cam

tras de păr, nu crezi?

— Nu ăsta e motivul. Sir Henry se uită la Ashley. Cred că înţelegi, Kendrick. Ea ţi-a spus tot… mai puţin detaliile care o acuză şi pe care ţi le-am dezvăluit eu acum.

Dar el nu înţelegea deloc. Absolut deloc. Simţea de parcă trăia un coşmar, un vis straniu.

— Spune-mi, zise el.

Sir Henry îl privi stânjenit. Se uită la maiorul Cunningham şi la sora lui.

— Eu ştiu deja, Henry, spuse ea. Am ghicit singură şi tu nu m-ai contrazis, mai ţii minte? Nu trebuie să vă faceţi griji acum în legătură cu sensibilităţile mele.

— Era supărată de ideea căsătoriei, spuse Sir Henry. Ţinea la el. Îşi drese vocea, nervos. Ţinea mult prea mult la el.

— Dumnezeule! exclamă maiorul.

Dar Ashley închise ochii. În minte îi apăru un detaliu pe care probabil îl uitase de când îl întâlnise pe Sir Henry Verney. Ashley îi amintea de iubitul ei, aşa îi spusese Alice în dimineaţa de după noaptea nunţii. Tocmai asta o atrăsese la el. Îi amintea de iubitul ei, Sir Henry Verney. Doar că Verney nu semăna deloc cu el.

Şi ceea ce-i transmisese Emmy cu o zi în urmă prin semne îi răsuna în minte de parcă ar fi vorbit cu glas tare. „Ca tine”, îi arătase ea. Şi-i indicase portretul lui Gregory Kersey, care se afla în ramă, alături de cel al lui Alice. „Ca tine”.

— A devenit o femeie nefericită atunci când Gregory a început să-i facă curte lui Katherine, spuse Sir Henry. Cam la fel de nefericită ca mine…

— Dar tu erai iubitul ei, spuse Ashley fără să deschidă ochii.

— Al lui Katherine? întrebă Sir Henry nervos. Nu. M-am purtat onorabil cu ea.

— Nu, interveni Barbara Verney. Henry, el se referă la Alice.

— Alice? Sir Henry păru şocat. Am fost iubitul lui Alice? Asta ţi-a spus ea? Dumnezeule! Nu e adevărat, jur pe

viaţa mea.

Dar Alice nu fusese virgină. *Ea nu fusese* virgină.

— Văd, începu Sir Henry, că toate acestea sunt noutăţi pentru dumneata, Kendrick. Îmi pare rău. Sincer. Atunci când mi-ai spus de Alice, am presupus că poate ţi-a spus adevărul, chiar dacă ea fusese vinovată de tot.

— Cearta ta cu Kersey, spuse Ashley, a fost provocată de faptul că iubeaţi aceeaşi femeie. Nu din cauză că aflase că trăiai în desfrâu cu sora lui.

— Doamne sfinte… rosti Barbara Verney.

— Nu, zise Sir Henry.

— Sentimentele pe care le avea pentru fratele ei erau atât de puternice, că mai degrabă l-ar fi ucis decât să îl piardă în faţa unei alte femei? întrebă maiorul Cunningham. Ai vreo dovadă că ea l-a împuşcat, Verney? Sau este doar o bănuială?

Da, sigur că avusese sentimente foarte a puternice, îşi zise Ashley în sinea lui. *Fuseseră* amanţi. Îl privise cu o furie nebunească atunci când îi spusese soţului ei de numai douăzeci şi patru de ore că ea încă îl mai iubea pe celălalt bărbat şi că avea să-l iubească întotdeauna, „întotdeauna”. Da, ea îl iubise suficient cât să-l omoare. Şi apoi să trăiască o viaţă chinuită.

— Era pe deal, explică Sir Henry. După ce am auzit împuşcătura, m-am oprit şi m-am întors… şi atunci am văzut-o coborând în fugă dealul.

La început a negat, dar în cele din urmă a recunoscut. A susţinut că dorise să ia parte la vânătoare – făcea asta uneori – când a auzit împuşcătura şi şi-a găsit fratele pe jos. A spus că a fost prea îngrozită şi speriată ca să se apropie. Aşa că a fugit acasă după ajutor. Dar explicaţia lui Alice a fost atât de fermă, de curajoasă, că nu prea părea plauzibilă. În plus, nu l-a trimis pe Binchley să-l caute decât câteva ore mai târziu. Dacă am dovezi că l-a ucis pe Greg? Nu am. Poate că m-am bucurat să nu am. Mi-am ţinut gura. Barbara a ghicit toate aceste lucruri tocmai în această dimineaţă. Acum aude şi ea pentru prima dată, ca şi voi, că am văzut-o pe Alice.

— De ce ar fi ales să se sinucidă? întrebă maiorul Cunningham. De ce s-ar fi sinucis Kersey tocmai în dimineaţa nunţii sale?

Ashley se rezema cu coatele pe genunchi şi-şi ţinea chipul în mâini.

— Dragostea lui… pentru Katherine fusese ceva brusc, spuse Sir Henry, cu amărăciune în glas. Şi era un bărbat nefericit. Noi am fost întotdeauna prieteni. Dar între noi existase o barieră încă dinainte de a mi-o lua pe Katherine. Era ceva despre care nu era dispus să-mi vorbească. Ceva ce puteam doar să ghicesc. De-abia mai târziu am descoperit că şi Barbara ghicise acelaşi lucru.

— Atunci, încerca să ducă o viaţă… normală? întrebă maiorul.

— Aşa cred. Sir Henry se dusese la fereastră, cu spatele spre ei.

— Henry a fost nedumerit şi rănit de ostilitatea cu care l-aţi tratat, îi spuse domnişoara Verney încet lui Ashley. Acum este evident că a existat o neînţelegere. Cred că ar trebui să plecăm, Henry. Domnule maior? Arăta ca un om pe cale să facă o criză.

— Mă voi ocupa eu de el, doamnă, spuse maiorul Cunningham. Sunt prietenul lui.

— Da, spuse ea. Văd asta. Haide, Henry.

Ashley îşi dădu seama când Sir Henry Verney trecu pe lângă el, în drum spre uşă. Pentru un moment, îi puse, o mână pe umăr.

— Îmi pare rău, spuse Sir Henry.

Ashley rămase cu capul în jos, cu faţa în palme. Fratele soţiei sale îi fusese, de asemenea, şi iubit. Iar ea îl omorâse pentru că încercase să se elibereze de o relaţie incestuoasă.

*

— Henry, rosti sora lui când trăsura lor se îndepărta de casă, el nu ştia. Bietul om!

— Mai există un lucru la care nu s-a gândit nimeni,

spuse el, deşi îndrăznesc să spun că Kendrick va afla cât de curând. Persoana care l-a ucis pe Greg nu poate fi aceeaşi care a împuşcat-o pe Lady Emily, în această dimineaţă – nu şi dacă suspiciunile noastre sunt corecte. Aşadar, cine a tras în ea? Şi de ce?

— Am crezut că toată nefericirea de la Penshurst a plecat odată cu Alice, spuse ea cu un suspin. Acum se pare că problemele au început din nou. Dar e posibil să existe vreo legătură? Ce-ai făcut toată dimineaţa?

El îi zâmbi strâmb.

— Te întrebi dacă am fost pe dealul acela?

— Bineînţeles că nu, zise ea repede. Sunt doar curioasă.

— M-am plimbat călare, în cea mai mare parte a timpului, răspunse el. Dacă mă întrebi unde anume, mi-ar fi imposibil să-ţi răspund. Nu-mi amintesc. Am fost la Katherine mai devreme. Mă duc adesea, ştii asta, înainte ca Eric să crească şi să nu mai aibă timp pentru mine. În sfârşit i-am cerut mâna – în sfârşit am găsit curajul. M-a refuzat.

— O, Henry, spuse ea, şi se aplecă peste spaţiul dintre scaune ca să-l mângâie pe braţ. Dar de ce? A ţinut întotdeauna la tine. Credeam că te iubea odinioară. De curând am crezut că te iubeşte din nou… dacă încetase vreodată.

— M-a refuzat. Îşi rezemă capul de pernele banchetei. Nu a voit să-mi dea nicio explicaţie. M-a refuzat pur şi simplu.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea.

Dar atunci trăsura ajunse la porţile parcului şi Sir Henry se întoarse să bată în panoul din faţă pentru a-i spune vizitiului să oprească în faţa căsuţei lui Binchley. Eric era, ca de obicei, călare pe poartă, legănându-se. Zâmbea şi le făcea cu mâna.

— Ce este astăzi? Barbara îl strigă după ce trase în jos fereastra. Un cal? O navă?

— Un nor, răspunse copilul. Traversez cerul călare pe un nor. Bunicul mi-a spus o poveste despre un zeu care

alerga cu trăsura prin cer. Dar eu sunt călare pe un nor.

— Eric, spuse Sir Henry, întreab-o pe mama ta dacă vrea să iasă pentru o clipă.

Eric plecă ţopăind.

— Nu vreau să o deranjăm, explică Sir Henry atunci când sora lui îl privi întrebătoare. Dar vreau foarte mult să vorbesc cu ea.

Ea veni, ştergându-şi mâinile pe un şorţ alb şi curat. Nu se uită la trăsură, ci undeva în jos. Părea că plânsese.

— Katherine, spuse Barbara, eşti ocupată ca de obicei şi, ca de obicei, mă faci să mă simt ca o leneşă.

— Kathy, spuse Sir Henry, am venit de la Penshurst. Lady Emily Marlowe a fost împuşcată în această dimineaţă de către o persoană necunoscută, pentru un motiv necunoscut.

Ochii ei îl priviră cu spaimă.

— Nu a fost rănită grav, continuă el. Dar e în stare de şoc şi suferă de pe urma rănii, cred. Vreau doar să îţi spun să fii atentă. Să rămâi pe lângă casă dacă nu este şi tatăl tău cu tine. Şi să fii mereu cu ochii pe Eric. Îmi promiţi?

Ea era albă la faţă.

— Kathy? o strigă el.

— Ai speriat-o, spuse Barbara. Nu ai niciun motiv să te sperii, Katherine. Doar să fii un pic mai atentă, probabil. Ce frumoase sunt florile astea. Eşti atât de inteligentă şi pricepută.

Katherine Smith avea braţele în jurul fiului ei. Îşi coborî capul şi-l sărută pe creştet.

— Kathy, o strigă iarăşi Sir Henry. Oftă de frustrare. Fii atentă, adăugă şi îi făcu semn vizitiului să pornească.

Ea rămase o vreme pe loc, cu braţele în jurul lui Eric, uitându-se după trăsură. În cele din urmă, el protestă şi ea îl eliberă, iar copilul se întoarse la joaca lui. Ea se uită spre flori, pierdută în gânduri.

capitolul 25

Emily coborî la parter pentru a servi ceaiul. În afară de faptul că era uşor palidă şi că avea braţul bandajat, nimeni nu ar fi ghicit că era ceva în neregulă cu ea, îşi zise Ashley în sinea lui. Făcu o plecăciune în faţa ei şi o aşeză lângă el, pe canapea. Era îmbrăcată elegant, într-o nuanţă de verde cu flori de primăvară, brodate delicat pe corset. Părul îi era bine pieptănat şi prins sub o bonetă cu volane. Rezistă impulsului de-a se aşeza mai aproape decât permiteau normele decenţei şi s-o ia de braţ.

Ea îi răspunse la toate întrebările legate de sănătatea sa cu un zâmbet.

— A refuzat să mai stea la pat, spuse Anna, sau să mai ia laudanum. Deşi cred că o doare foarte rău mâna.

— Uneori durerea este de preferat senzaţiei de-a fi drogat, spuse Luke. Este doar o tăietură, Anna, deşi e una urâtă.

— Curajul de care a dat dovadă Lady Emily e lăudabil, comentă maiorul Cunningham. Multe doamne pe care le cunosc ar petrece zile întregi sau chiar săptămâni în camerele lor după o astfel de experienţă.

Deşi Emily zâmbi tot timpul cât servi ceaiul, Ashley observă că nu prea încerca să urmărească discuţiile. După plecarea lui Sir Henry Verney şi a surorii sale, lui Ashley nu-i luase mult să descopere că misterul celor întâmplate lui Emily în dimineaţa aceea şi cu două zile înainte devenise şi mai adânc. Şi numai ea îl putea explica – dar acum nu părea momentul potrivit.

Luke şi Anna erau de părere că ar fi trebuit să o ducă înapoi la Bowden, cel puţin până când Theo şi Lady Quinn aveau să se întoarcă la Londra. Ashley nu avu încotro şi fu de acord, deşi cu mare părere de rău. Voia să se însoare cu ea. Şi de data asta era pe jumătate convins că o putea determina să-i accepte oferta. Dar cum se putea căsători cu ea, dacă Emily trebuia să plece de la Penshurst? Dacă locul acesta nu mai era sigur pentru ea?

Nu mai exista decât un singur răspuns, desigur, şi Roderick Cunningham i-l oferise în privat, în timp ce

discutaseră despre siguranţa lui Emily la prânz –, Ashley trebuia să locuiască în altă parte cu ea. Oferta de-a cumpăra Penshurst era încă deschisă.

Era o ofertă pe care Ashley nu voia se ia în serios. Penshurst era al lui. Deja se simţea legat de proprietatea aceasta. El şi Emily se iubiseră aici – şi aici găsiseră, împreună, o fericire de durată, după cum spera el. Voia să se stabilească împreună cu ea aici, să aibă copii şi să îmbătrânească aici. Nu voia să fie alungat. Nu voia să se teamă s-o aducă în partea asta de lume. Şi cine ştia cu siguranţă că atacurile ciudate nu aveau să o urmeze şi în altă parte? El prefera ca atacatorul să fie pus pe fugă – nu ei.

Dar lui Roderick îi spusese că avea să se gândească la ofertă. Prietenul lui îl bătuse pe umăr.

— Ştiu că îţi plânge inima, Ash, îl consolase el. Dar ştiu că, dacă ai pierde-o pe Lady Emily, ea ţi-ar fi frântă. Gândeşte-te. Nu e nicio grabă. Suntem prieteni.

— Vii la o plimbare, Emmy? întrebă Ashley acum, atingând-o pe mână pentru a-i atrage atenţia. Ploaia s-a oprit. Te-ar speria prea mult ideea de-a ieşi din casă? Alături de mine?

Nu, îi spuse ea, nu se temea. Plecă şi reveni cu una dintre cele mai atrăgătoare pălării de paie cu boruri late, pe care şi-o trăsese puţin în faţă şi o legase la spate cu o panglică lată.

Dar înainte să iasă afară, el se opri în hol. Se asigură că nu erau auziţi de vreun valet, apoi spuse:

— Emmy, răspunde-mi la câteva întrebări înainte de-a pleca. E posibil să avem nevoie de pană şi hârtie. N-ai văzut persoana care te-a împuşcat în această dimineaţă. Dar ai văzut persoana care te-a speriat acum două zile?

Se vedea pe chipul ei că răspunsul era afirmativ, dar nu voia să-l spună. În cele din urmă, dădu din cap. El răsuflă uşurat în sinea lui.

— Cine? întrebă el. Spune-mi cine era.

— Nu, răspunse ea, muşcându-şi buza.

— Emmy. O prinse de braţe şi îşi apropie şi mai mult

capul de ea. Hai să mergem în birou. Scrie numele pentru mine. Trebuie să ştiu şi eu. Trebuie să fiu în măsură să te protejez.

— Nu, spuse ea, încruntându-se.

Răsuflă adânc şi suspină.

— Spune-mi atunci, începu el, dacă ţi se pare că există vreo legătură între cele două incidente.

Ea răspunse foarte ferm. Nu, nu exista nicio legătură. Dar cum putea fi sigură? se întrebă el în sinea lui.

— Eşti foarte sigură de asta? Sigură, dincolo de orice urmă de îndoială? o întrebă căutându-i privirea.

— Da, răspunse ea.

Şi astfel, ultima lui speranţă fu spulberată. Era frustrant să nu ştie cine o înspăimântase atât de tare, dar ea părea destul de convinsă că, oricine ar fi fost, nu era acelaşi care încercase să o omoare de dimineaţă.

*

Se plimbară de-a lungul râului, la braţ. Deşi de obicei o purta numai la ocazii speciale, astăzi îşi luase sabia cu el, pe sub haina largă. Şi într-un buzunar al hainei avea un pistol încărcat. Nu era tocmai bine să stai aşa în propria casă, se gândi el. Poate că în altă casă s-ar fi simţit mai capabil să-şi protejeze femeia.

— Emmy, zise el, aplecându-şi capul ca să-i vadă faţa pe sub borurile pălăriei. Luke şi Anna doresc să te ia acasă la Bowden. Poate chiar mâine.

Ea se opri şi îl privi cu ochii mari.

— Nu mă pot contrazice cu ei pe tema asta, îi spuse el. Nu am dreptul. Şi sunt la fel de îngrijorat în legătură cu siguranţa ta ca şi ei. Tu ce doreşti?

Ea vorbi cu foarte mare grijă:

— Tu vhrei? îl întrebă.

El îşi dădu seama, după cum ridicase din sprâncene, că aceasta era o întrebare, nu o afirmaţie. Dragostea îl făcea egoist. Ezită, dar în cele din urmă clătină din cap.

— Nu, spuse el. Dar ai fost foarte speriată aici, Emmy.

Probabil că ar trebui să pleci. Eu pot veni la Bowden imediat ce voi rezolva câteva lucruri aici.

— Nu, spuse ea.

— Nu vrei să vin la Bowden? o întrebă.

Ea îşi înclină capul într-o parte şi se uită cu reproş la el, „Am să rămân aici”, îi spuse ferm cu mâinile.

— Am să fac Penshurst un loc sigur pentru tine, îi spuse el. Îţi promit, Emmy. Şi atunci vei putea trăi aici fără frică… pentru totdeauna, dacă doreşti.

Nu era momentul potrivit să spună mai multe, deşi îşi dorea acest lucru. Şi, după privirea ei, părea că şi ea voia să audă mai multe. I se părea doar că viaţa lui era încă prea plină de încurcături – sau poate chiar mai plină decât fusese cu o zi înainte. Îşi coborî capul şi o sărută.

*

Se trezise cu un sentiment de groază profundă. Camera era întunecată, în ciuda faptului că draperiile de la patul ei şi de la fereastră erau trase. Totul era liniştit. Nu se mişca nicio umbră. Dar de ce se aştepta să se mişte ceva? Şi de ce avea acest sentiment?

De-abia când înşfăcă aşternuturile cu care era acoperită simţi bandajul de la mâna stângă şi se schimonosi de durere, îşi aminti. Nu-i plăcea sentimentul de neajutorare pe care i-l dădea frica. Se luptase cu el întreaga ei viaţă.

Pentru că era surdă, probabil că se speria mai uşor decât majoritatea oamenilor. Dar niciodată nu fusese dispusă să se lase controlată de frică. Luptase din greu să-şi stăpânească emoţiile, pentru a duce o viaţă dominată de pace. Încercase din nou, când venise la culcare, mai devreme. Refuzase ca Anna sau o servitoare să doarmă cu ea în cameră. Refuzase chiar şi să lase o lumânare aprinsă.

I se părea că, de când venise la Penshurst, nu făcuse altceva decât să se teamă. Poate că trebuia să facă aşa cum îi recomandaseră Anna şi Luke, ba chiar şi Ashley. Poate că trebuia să plece de la Penshurst şi să se întoarcă

acasă la Bowden. Dar nu voia să plece. Dorea să stea cu Ashley. În timpul plimbării la râu, el îi spusese că putea rămâne pentru totdeauna acolo.

Îşi dorea să rămână mereu cu el, sau cel puţin pentru tot restul vieţii lor. Îndrăznise chiar să spere că el începea să o iubească. În plus, nu voia să fugă de frica ei. Dacă fugea acum, probabil că avea să fugă toată viaţa. Şi să se vadă drept o persoană cu handicap.

Îşi aminti că cedase ispitei de-a lua o mică doză de laudanum înainte de culcare. Pentru că mâna o duruse mai mult decât putea suporta. Efectele drogului se estompaseră acum. Fără îndoială că dezorientarea pe care o simţea era un efect secundar. La fel şi panica pe care o simţise la trezire, şi care încă îi mai făcea inima să bubuie în piept. Teama era mult prea puternică. Nu îndrăznea să se mişte. Dar de ce?

Se întoarse înadins pe partea cealaltă, zvârcolindu-se pentru a găsi o poziţie confortabilă. Curând avea să-şi înfrângă teama, se hotărî ea. Avea să închidă ochii şi să adoarmă la loc.

Dar ochii i se opriră pe măsuţa de lângă pat. Contururile familiare ale lumânării din sfeşnic erau acoperite cu ceva mare. Încercă să-şi amintească ce anume putea fi.

Cartea ei mică de rugăciuni se afla la marginea mesei, acolo unde o lăsase noaptea trecută. Dar obiectul mai mare ce era? Mintea ei se tot frământa din cauza asta, încercând să-şi aducă aminte… însă fără succes. În cele din urmă se forţă să se ridice în şezut şi să atingă obiectul, îl ridică, dar tot nu-şi aminti. Era o ramă grea pentru fotografii. Nu, erau două rame, prinse împreună.

Şi atunci îşi dădu seama. Sentimentul de groază se întoarse, de data asta de două ori mai puternic. *Cum de ajunsese aici*? Nu fusese pe măsuţă când ea se dusese la culcare.

Se dădu jos din pat, strângând rama la pieptul ei. Se uită pierdută în jurul ei, căutând halatul de noapte. Ar fi trebuit să fie pe scaunul de lângă şemineu, dar nu era

acolo. Nu-şi putea aminti unde îl lăsase. Lăsă rama pe pat şi se duse în garderob. Dar mintea ei era prea înnebunită ca să mai ţină minte ce căuta. Deschise uşa spre holul de afară şi fugi.

Uşa lui nu era încuiată. O deschise în grabă, se repezi înăuntru şi o închise în spatele ei. Rămase cu spatele lipit de uşă, încercând să-şi recapete răsuflarea, încercând să-şi liniştească gândurile, să-şi aducă aminte de ce venise. Şi unde se afla.

Apoi ochii îi căzură pe pat. El tocmai se ridica din aşternut şi venea spre ea. Era gol, după cum putea vedea chiar şi prin întuneric. Îi puse mâinile pe umeri, îi vorbea, ştia asta, deşi nu-i putea vedea buzele clar. O apucă mai strâns şi o trase la el. Căldura lui o făcu să se înfioare.

Apoi se trezi pe pat, fără să ştie cum anume ajunsese acolo. Era cald şi moale de la căldura trupului său. El stătea pe marginea patului, aproape de ea, aprinzând o lumânare. Îşi pusese pe el un halat roşu, deşi ea nu-l văzuse făcând asta.

— Emmy? Se aplecă deasupra ei. Iubita mea, ce este?

Îi clănţăneau dinţii. Îşi dădu seama că se afla în camera lui. De ce? Degetele lui îi netezeau părul de la tâmple.

— Te-ai trezit şi te-ai speriat? o întrebă el. Ar fi trebuit să o laşi pe Anna să rămână cu tine, sau cel puţin pe una dintre servitoare.

Da, se trezise speriată. Şi singură. Existase o formă… Apoi el o sărută.

— Să trimit după Anna? o întrebă, în vreme ce ochii lui propuneau altceva.

Nu, îi răspunse ea fără cuvinte. Nu, nu se mai putea deplasa din nou. Nu se mai putea întoarce *acolo.* Dar unde? Şi de ce nu mai putea să se întoarcă?

— Te doare? întrebă el. Probabil că au trecut efectele laudanumului. Şi te simţi dezorientată.

Simţea că îi zvâcneşte mâna. Deveni conştientă de asta doar după întrebarea lui. Nu era o durere insuportabilă. Nu mai voia laudanum. O făcea să se simtă

ciudat, să-i fie frică. Iar ei nu-i plăcea să se teamă. Încă îi mai era frică de la ultima doză. Simţi cum îi clănţăneau dinţii.

— Nu.

Atunci se ridică, îşi desfăcu halatul şi-l lăsă să cadă pe podea. Se aplecă să sufle în lumânare. Era atât de frumos, îşi zise ea în sinea ei, chiar dacă era oarecum mai slab decât în trecut. Era încă bine făcut, musculos şi avea mişcări elegante. Se întinse lângă ea şi o ţinu în braţe ca să o încălzească şi, în cele din urmă, să o ajute să se relaxeze. Când, în cele din urmă, făcură dragoste, se aşeză deasupra ei şi o pătrunse fără prea multe mângâieri sau săruturi. Şi începu să se mişte puternic. Era ca şi cum ar fi ştiut că ea avea nevoie să se piardă în el, să devină una cu puterea şi vitalitatea lui. Ea nu se mişcă prea mult. Rămase relaxată, deschisă şi recunoscătoare, îl simţi în centrul fiinţei sale şi de data asta îl lăsă să o conducă acolo unde voia. Imediat după climax, adormiră amândoi.

*

Faptul că o ţinea în braţe, în patul lui şi în propria lui casă îi aminti cruda realitate. Ea era necăsătorită şi foarte posibil însărcinată cu copilul lui. Era un oaspete sub protecţia lui. Sora ei şi fratele lui dormeau sub acelaşi acoperiş. Şi cu toate astea, ea era în patul lui. Trupurile lor fuseseră unite. Nu se mai putea aşa. Pur şi simplu nu mai putea permite ca lucrurile să continue aşa.

Ea trebuia să plece de la Penshurst. Asta era destul de limpede acum. Şi dacă ea trebuia să plece, apoi trebuia şi el. Nu putea trăi fără ea. Şi nici nu avea să trăiască fără ea, decât dacă l-ar fi refuzat cu fermitate. Dar nu credea că o să mai refuze. În plus, opţiunile ei erau foarte limitate acum. Făcu repede un calcul mental şi află de câte ori se aflaseră în situaţia de-a concepe un copil. Trebuia să plece. La fel şi el.

O ţinu în braţe şi avu grijă să nu adoarmă. Înainte de ivirea zorilor, trebuia să o ducă înapoi în camera ei.

Dar va trebui să o ducă înainte să se trezească servitorii. Nimeni nu trebuia să ştie că ea petrecuse mai multe ore din noapte cu el.

Privi în întuneric. Nu-i plăcea ce se întâmpla cu Emmy. Nu-i plăcea să o vadă tremurând de frică, chiar dacă nu avea niciun motiv clar pentru a simţi asta – în noaptea asta, fusese în siguranţă. Încercase să fie curajoasă. Toţi voiseră să o convingă să nu doarmă singură în cameră, dar ea refuzase cu încăpăţânare să se arate slabă. Draga de Emmy. Dorea să aducă iarăşi liniştea şi pacea în viaţa ei. Şi puterea.

Nu îi scăpase faptul că, mai devreme, ea nu făcuse dragoste, ci se cedase complet. Cu mintea şi emoţiile. Era ca şi cum s-ar fi abandonat în faţa actului, ca şi cum ar fi renunţat la ea însăşi în faţa masculinităţii lui dominante. Lui nu-i plăcuse. Îi oferise ceea ce ea avea nevoie, dar lui nu-i plăcuse. Suferea pentru fiinţa la care renunţase în noaptea asta – la Emmy. Pentru micuţa lui căprioară. Încă mai suferea pentru ea.

Aşteptă ca lumina să alunge şi ultimele umbre de întuneric înainte să o sărute pe buze şi să-i sufle uşor peste ureche. Ea se mişcă somnoroasă şi se ghemui în el. El îşi înăbuşi dorinţa.

— Emmy, o strigă el, sărutând-o din nou. Trezeşte-te.

Ea nu-l putea auzi, desigur, dar săruturile lui şi degetul cu care o gâdila pe spate aveau să o trezească.

Ochii ei erau pustii. Se uită la el şi apoi prin cameră. Era aşa cum bănuise: se trezise din somnul adus de laudanum speriată şi dezorientată, şi venise fugind la el, fără să fie complet conştientă de ceea ce făcea. Poate că nici nu-şi mai aducea aminte că făcuseră dragoste.

— Ai venit la mine pentru confort, îi spuse el. E în regulă, Emmy. Întotdeauna voi fi aici pentru tine. La fel cum şi tu ai fost acolo pentru mine, când m-am întors din Anglia. Am să te duc înapoi în camera ta înainte să se trezească toată lumea. N-ar fi bine să ştie cineva că ai fost aici.

Se ridică ascultătoare din pat şi aşteptă în timp ce el îşi legă halatul. Deschise uşa şi se asigură că holul era gol,

înainte să-şi treacă un braţ în jurul ei şi s-o conducă în camera ei. Patul era desfăcut, exact aşa cum îl lăsase când plecase la el. O trase mai aproape de el şi o sărută.

— Acum te vei descurca singură? o întrebă.

Ea încuviinţă.

— Îmi promiţi că nu vei ieşi în această dimineaţă?

Ea încuviinţă din nou.

— Mergi înapoi în pat, o sfătui el. Mai dormi, Emmy. Eşti în siguranţă aici, îţi promit. Îi dădu drumul şi porni spre uşă. Dar mai era ceva care stătea pe pat.

Ceva ce recunoscu imediat. Privirea îi înmărmuri pe obiectul respectiv. Simţi un fior rece.

— Cum a ajuns aici portretul lui Alice, Emmy? întrebă el.

Ea întoarse capul să se uite şi deodată făcu ochii mari. Păli. Când se întoarse spre el, părea uimită.

— Tu l-ai adus aici? întrebă el prin limbajul semnelor. De ce?

Ea se încruntă.

De ce fusese în camera aceea? De ce adusese portretul lui Alice aici? Era pe pat, prins cu balamale de o ramă asemănătoare în care se afla portretul lui Gregory Kersey. Pe patul din care se ridicase ieri-noapte, ca să vină la el. Fusese teribil de speriată, cu ochii ei mari de groază, cu dinţii clănţănind.

— Vino, zise el cu blândeţe, ridicând rama dublă şi căutând un şal pe care să i-l pună pe umeri.

Dar nu găsi nimic în toată camera. Îşi puse braţul în jurul ei şi o trase aproape.

Uşa de la garderobul lui Alice era larg deschisă. La fel şi uşile spre dormitorul ei şi spre salon. Aşternuturile erau trase la o parte, cearşafurile mototolite, pernele deformate. La piciorul patului zăcea un halat de noapte.

Emmy ridică braţul, cu mâna tremurând. Arătă spre halat. „E al meu”, spuse ea prin gesturi. Sertarul biroului unde se aflaseră portretele era acum larg deschis. El le aşeză înăuntru şi închise sertarul. Apoi o întoarse spre el şi-i ridică bărbia. Era foarte palidă.

— Laudanumul are efecte îngrozitoare asupra oamenilor, spuse el. Nu trebuie să te superi, Emmy. Nu eşti nebună, te asigur. Acum o să te duc înapoi în camera ta şi o te las acolo pentru câteva minute. O să o aduc pe Anna la tine. Până când vei pleca de la Penshurst, nu vei mai fi singură. Nu pot să te văd aşa, mereu palidă şi speriată. Te voi trimite departe, şi după ce voi vinde Penshurst, voi veni după tine.

Ea gemu.

— Vreau să te văd iarăși fericită, spuse el înainte de a o îmbrăţişa din nou. Îţi jur, dragostea mea.

O duse înapoi în camera ei şi se grăbi să bată la uşa lui Luke. După ce avea să discute cu ei şi să o trimită pe Anna la Emmy, urma să se îmbrace şi să discute cu Rod, chiar dacă asta însemna să-l trezească devreme. Aveau de discutat afaceri: vânzarea proprietăţii Penshurst.

capitolul 26

— Kathy? Sir Henry Verney îşi scoase tricornul când ea deschise uşa căsuţei. Era dimineaţă devreme. Ai vrut să vorbeşti cu mine?

Noaptea trecută îi trimisese vorbă prin valetul lui, care venise în vizită la tatăl ei. Primise mesajul, dar fusese prea târziu ca să mai treacă pe la ea. Aşadar, abia dacă închisese un ochi toată noaptea. Dar dacă se aşteptase să primească vreo speranţă văzându-i chipul, atunci fu dezamăgit. Ea arăta foarte palidă.

— Da. Se rezemă de uşă. Nu ştiam cu cine să vorbesc. Pe tata l-aş fi supărat. Puteam vorbi fie cu tine, fie cu Lord Ashley Kendrick. Dar nu mă pot duce la el sau să-l chem aici. I-ar putea spune…

Se opri şi-l privi cu ochi tulburi. Ah, prin urmare nu se răzgândise. Nu-l chemase aici ca să-l facă cel mai fericit bărbat de pe pământ.

— Ia-ţi un şal, îi spuse el, şi ne vom plimba. Eric

doarme încă?

— Şi tata, îi spuse ea.

El îi oferi braţul şi se simţi uşurat când îl acceptă. Traversară podul şi o luară pe cărarea de pe lângă râu, pe partea opusă a parcului Penshurst.

— Ce te face atât de nefericită? întrebă el după ce femeia avu timp să se liniştească. Cu ce te pot ajuta, Kathy?

— Nu ştiu de unde să încep, zise ea, uitându-se la el cu ochii în lacrimi.

— De oriunde doreşti, spuse el. Îmi pun toată dimineaţa la dispoziţia ta, toată ziua dacă este necesar.

Trase aer în piept de câteva ori. În cele din urmă îi vorbi:

— Întotdeauna am presupus că ne vom căsători, spuse ea. Noi doi, vreau să spun. Eu nu cred că diferenţa de statut social te-ar opri, dacă eu te-aş… iubi.

— Da, spuse el. Şi eu am crezut asta întotdeauna. Te-am iubit.

— Cu el nu ştiu exact ce se întâmpla. Cu Gregory. Dintr-odată părea… să aibă nevoie de mine. Nu cred că mă iubea, dar m-a curtat cu perseverenţă şi hotărâre. Nu ştiu de ce i-am răspuns şi l-am acceptat. Am fost flatată, probabil. El era de la Penshurst, la urma urmelor. Tata *lucra* pentru el. Sau poate i-am simţit pasiunea şi i-am răspuns. Iubirea dintre noi părea să fie un lucru atât de liniştit. De-abia apoi mi-am dat seama cât de… cât de profundă era. Nu… nu ştiu de ce l-am acceptat.

— Am crezut, interveni el cu durere în glas, că ai încetat să mă mai iubeşti, Kathy. Că te-ai îndrăgostit de el.

— Cred că m-am lăsat convinsă de asta, spuse ea. Dar mi-am dat seama că nu era aşa chiar dinainte să moară. Henry, nu a existat niciun domn Smith. Nu am fost niciodată căsătorită.

— Ştiu, zise el încet.

— Ştiai?

Se uită la el şi îşi muşcă buza de jos.

— Chiar dinainte să te întorci aici, spuse el. Şi dacă n-

aş fi ştiut, mi-aş fi dat seama imediat ce l-aş fi văzut pe Eric.

— Seamănă cu Gregory, nu-i aşa? zise ea cu tristeţe.

— Kathy. Speranţa tresări dureros în sufletul lui, din nou. Din cauza asta m-ai refuzat ieri? Credeai că nu ştiam? Credeai că n-am să te mai doresc dacă aş fi aflat că nu ai fost niciodată măritată? Dacă aş fi ştiut că Eric este un copil nelegitim? Aceste lucruri nu contează pentru mine. Ai fi soţia mea. El ar fi fiul meu…

— Cred că sunt vinovată de lucruri îngrozitoare, spuse ea cu voce tremurândă. Mai rău de-atât.

— Povesteşte-mi, o îndemnă el. Avem timp. Nu obişnuiai să fii atât de tăcută, de nefericită, aşa cum văd că eşti de când te-ai întors. El este un copil minunat, Kathy, şi tu eşti o mamă bună. Se pare că există alte motive pentru nefericirea ta. Despre ce lucruri îngrozitoare vorbeşti?

— M-am dus să stau cu familia mamei mele, începu ea din nou. Ei m-au primit şi au fost buni cu mine. Am fost foarte norocoasă. Dar eram furioasă şi plină de amărăciune. Îmi distrusesem viaţa, aruncându-mă în braţele lui într-un moment de pasiune şi refuzând o situaţie care m-ar fi făcut fericită. Iar şansa mea de-a deveni o femeie respectabilă dispăruse în ultima clipă, când el a murit, chiar în ziua nunţii noastre. Fiul meu, care ar fi fost moştenitorul de la Penshurst, ajunsese un bastard. Şi tata, sărmanul tata, care fusese întotdeauna atât de mândru de munca lui, fusese concediat. Toate din cauza *ei.* Nu ştiu de ce mă ura atât de mult, decât pentru simplul fapt că eram doar fiica administratorului. Dar am fost o lady. Tata este un gentleman. La urma urmelor, Gregory tot s-ar fi căsătorit mai devreme sau mai târziu. Ea trebuie să-şi fi dat seama de asta. Doamne, cât m-a urât. Şi cred că l-a urât şi pe el după ce i-a povestit despre mine. Cred că… Henry, eu am crezut întotdeauna că ea l-a ucis. Este urât din partea mea să am o astfel de bănuială?

— Nu, o linişti el.

— Atunci, e adevărat? întrebă privindu-l cu ochi mari.

— Da, spuse el. Cred că da, Kathy.

— Era un bărbat, continuă ea. Prietenul vărului meu. Fusese foarte bogat, moştenise bani de la mai multe rude, deşi era mai degrabă nemulţumit că nu deţinea nicio proprietate. Era chipeş, fermecător, înţelegător, atent. Am fost ademenită de interesul pe care mi-l arăta. Gregory era mort, pe tine te pierdusem... aşa că îi eram recunoscătoare. Şi i-am povestit toată amărăciunea mea, toată ura, toate suspiciunile mele.

— Poate că nu a fost tocmai bine să faci asta, spuse el când ea se opri cu tristeţe. Dar e de înţeles, Kathy. Aş fi vrut să fi venit la mine.

— Nu, spuse ea, nu la tine. Tu erai supărat, Henry. Ai fost rău cu mine, şi nu te condamn. Dacă ţi-aş mai fi spus şi că eram însărcinată cu copilul lui...

— Da, zise el încet. Ai dreptate. Te-am urât foarte mult timp.

— Nu am ştiut, continuă ea, că începuse să facă o pasiune pentru mine, într-atât încât pusese la cale un complot şi o răzbunare în numele meu. O, vorbea despre îndreptarea greşelilor care mi se făcuseră. Era ofiţer şi se gândise că, în viitor, ar fi fost posibil ca regimentul lui să ajungă în India, unde trăia Lord Kersey. Spunea că într-o zi va avea grijă ca Eric să locuiască în casa lui, iar eu, mama lui, să locuiesc tot acolo. Pentru mine era totul un joc, un vis născut din răzbunare. L-am încurajat.

— În India, repetă încet Sir Henry.

— Şi apoi, continuă ea, la mult timp după ce uitasem de toată perioada aia şi despre el, am auzit de moartea îngrozitoare a lui Alice şi a fiului ei. Şi la numai câteva zile am primit o scrisoare de la el, spunându-mi că a fost în India şi că i-au făcut plăcere sarcinile pe care le-a avut de executat. Nimic mai mult. Nimic despre Alice. Dar de atunci am fost chinuită de bănuieli. Mă întrebam, îmi făceam griji, aveam coşmaruri din cauza asta.

— A fost o coincidenţă, Kathy, zise el, acoperindu-i mâna cu a lui. A fost o coincidenţă, pe legea mea. Trebuie să uiţi de asta. Alice şi fiul ei au murit într-un incendiu iscat din greşeală.

— Dar el e acum la Penshurst, îl opri ea repede. Henry, este prieten cu Lord Ashley. Prietenul lui din India. Maiorul Roderick Cunningham.

— La naiba! exclamă el şi o strânse puternic de mână.

— A vorbit cu mine, îi spuse ea. Mi-a spus că în curând eu şi Eric vom locui la Penshurst – cu el. Sunt îngrozită de el, Henry. Ce a făcut din cauza mea? Şi ce mai plănuieşte să facă... tot de dragul meu? Ieri-dimineaţă cineva a împuşcat-o pe Lady Emily Marlowe. Cine? De ce? Mă tem că ştiu răspunsul... cel puţin la prima întrebare...

— Ai făcut bine că mi-ai spus, zise el. O să mă ocup eu de asta, Kathy.

— Mă tem chiar şi pentru tine, îi spuse ea. Dacă mă vede plimbându-mă cu tine? N-ar fi trebuit să ieşim aşa.

— Nu trebuie să se temi pentru mine, spuse el.

— Dar sunt vinovată de crimă? îl întrebă. Dacă el a fost... Sunt?

— Desigur că nu. O întoarse spre el şi o ţinu strâns de braţe. Bineînţeles că nu, Kathy. Va trebui să-i spun lui Kendrick ce mi-aţi povestit. Pot?

— Crezi că i-ar spune ceva maiorului. Cunningham? întrebă ea.

— Nu, nu cred. Am avut motivele mele să nu-l simpatizez prea mult pe omul ăla, dar nu este un nemernic. Kathy, de ce m-ai refuzat ieri? Pentru că erai speriată? Pentru că te-ai simţit vinovată? Pentru că eşti o mamă singură? Sau pentru că nu mă vrei?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Poate toate la un loc, mai puţin ultimul motiv, spuse ea.

— Atunci, am să te întreb din nou, zise el, după ce vom rezolva această situaţie.

— Henry, ce o să faci?

— Mai întâi mă duc să vorbesc cu Kendrick, spuse el. Dar îţi promit un lucru, Kathy: Cunningham n-o să te mai sperie niciodată. Pun pariu că şi Kendrick va spune la fel pentru Lady Emily Marlowe.

— Doar n-o să... Îl prinse de reverele hainei, pe sub

pelerină. N-aş suporta să aud că ai fost rănit.

Îl sărută pentru prima dată după mulţi ani. Se agăţă şi mai tare de el, apăsându-şi buzele înfometate pe gura lui.

— Doar un lucru voiam să-ţi mai spun, zise el atunci când îşi ridică privirea. Nu vei locui la Penshurst. Dar ai putea să începi să te întrebi dacă ţi-ar plăcea să locuieşti la conacul Willowdale. Şi dacă ţi se pare că Lady Verney ar fi un nume mai frumos decât doamna Smith. Şi dacă Eric Verney îţi sună bine pentru un avocat de succes, ori un om de afaceri sau preot.

— Henry, spuse ea, ai grijă. O, ai mare grijă!

*

Luke, Ashley şi maiorul Cunningham luară copiii la o plimbare călare şi se prinseră în jocul lor, afară, pentru încă o oră. Anna rămase acasă cu Emily, conversând veselă în timp ce cosea. După aceea, merseră împreună în camera copiilor, ca să se joace cu James şi Harry. Luke era acolo, ajutând-o pe Joy să scrie şi ascultându-l pe George cum citeşte cu glas tare.

Emily îl lăsă pe James să se urce în spatele ei, cărându-l prin cameră asemenea unui cal. Apoi se aşeză lângă Harry, iar chipul acestuia se lumină de veselie şi începu să dea din mâini şi din picioare de entuziasm. Se uită la scrisul lui Joy şi zâmbi aprobator. Cu mâna ei bună, îl ajută pe James să construiască un castel din cărămizi de lemn.

Mâine aveau să plece acasă, la Bowden. Dacă n-ar fi fost vorba de bagajele copiilor, Anna o asigurase că ar fi plecat chiar în acea zi. Dar voia să se asigure că Emily nu rămânea singură niciun minut. În seara asta avea să doarmă în camera lui Emily, şi când Harry va avea nevoie de ea îi va fi adus de o servitoare.

Niciunul nu pomenise de incidentul din camera lui Alice, deşi Emily era sigură că Ashley le povestise tuturor. Era prea stânjenitor şi ruşinos să se gândească la asta. Probabil că se plimbase în somn din cauza medicamentului.

Dar se părea că se *culcase* în patul ăla. Şi că adusese portretele înapoi în camera ei. Apoi se dusese la Ashley. Nici asta nu-şi mai amintea. Ci doar că se trezise de dimineaţă în patul cald şi confortabil, simţindu-se în siguranţă şi fără nicio dorinţă să se trezească. Un singur lucru îşi amintea din noaptea trecută. Că făcuse dragoste cu ea.

În dimineaţa asta îi era greu să zâmbească, să urmărească discuţiile pe buze în loc să se retragă în tăcerea ei, să le acorde copiilor atenţia şi râsetele ei. Nu-i plăcea să se simtă aşa. Speriată, lipsită de control, bântuită. Păzită. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că Anna şi Luke erau paznicii ei, că o privau de intimitatea şi libertatea ei. Îi era teamă să rămână singură, teamă să iasă afară, teamă să fugă sus pe deal, la casa de vară. Şi totuşi, îşi dorea să facă toate astea. Nu-i plăcea să se teamă. Şi, iraţional, îi ura pe oamenii care o protejau de toate astea. Exact oamenii care o iubeau cel mai mult.

Ura acest sentiment. Şi ura faptul că trebuia să plece. Şi că Ashley părăsea Penshurst de dragul ei. Oare vorbise serios în dimineaţa asta când spusese că vrea să îl vândă? Nu trebuia să facă asta. Nu de dragul ei. Trebuia să-l convingă să nu facă vreo prostie. N-o să mai vrea niciodată s-o aducă înapoi aici. Iar ei probabil îi va fi întotdeauna frică să vină. Dacă nu vindea, atunci…

Nu credea că putea trăi fără el. Înainte se gândise la asta. Se gândise la asta atunci când fusese plecat în India, şi apoi din nou în urmă cu mai bine de o lună, la Bowden. Trăise fără el timp de şapte ani. Trăise fără el timp de o lună, în Londra. Da, îşi spuse ea ferm, o putea face din nou. Dar gândul acesta ameninţa să o arunce într-o mare de panică.

Şi apoi râse pentru că turnul înalt şi subţire pe care îl construise James se prăbuşi în cele din urmă… şi apoi se uită în sus descoperind că Ashley era acolo. El îl ridică pe James, îl aruncă spre tavan şi-l puse din nou pe podea. Zâmbea, dar pe chipul lui se vedea oboseala şi tensiunea.

— Voi sta cu Emmy în următoarea jumătate de oră, îi

spuse el lui Luke. Apoi voi ieşi... Verney m-a chemat pentru nişte afaceri care se pare că nu mai suportă amânare. Dar când mă voi întoarce, vom ieşi cu toţii la o plimbare. Şi cu copiii. Vom lua mâncare şi băutură cu noi şi vom servi ceaiul în aer liber. Rod este jos acum, fermecându-le pe servitoare şi pe bucătăreasă ca să pregătească totul pentru mine. Trebuie să ne bucurăm de ultima noastră zi petrecută aici.

Emily acceptă braţul oferit şi se lăsă condusă în bibliotecă, unde el o aşează într-un fotoliu moale din piele şi se rezemă pe braţul acestuia. Îi luă mâna sănătoasă într-a lui.

Se simţea stânjenită. Oare ce gândea despre ea, despre faptul că se dusese în dormitorul lui Alice ieri-noapte? Că se întinsese la Alice în pat? Că luase portretele în camera ei? Oare ce gândea despre ea după ce venise în camera lui în toiul nopţii? îşi ridică privirea spre el. Şi în ochii lui se citea o imensă tandreţe.

— Cumva, începu el, o să mă revanşez în faţa ta, Emmy. O să te fac din nou fericită şi liniştită. Poate că astfel voi ispăşi unele dintre marile greşeli din viaţa mea.

Ea încercă să-i zâmbească.

— Am să-ţi pun o întrebare, continuă el. Una pe care ţi-am mai pus-o înainte. Am speranţa că, de data asta, voi primi un răspuns diferit. Dar nu te voi întreba acum. Nu aici. Locul acesta a început să-ţi aducă numai nefericire – şi, prin urmare, mă face şi pe mine nefericit. Voi vinde Penshurst, Emmy. Voi cumpără o altă acasă şi să sperăm că acolo vom fi mai fericiţi, amândoi.

— Nu, spuse ea, clătinând din cap. Nu, Ahshley.

— Ar fi plăcut să poată vorbi mai mult, pentru ca el să înţeleagă. El îi sărută podul palmei.

— Rod are de gând să cumpere proprietatea, îi spuse el. Am ajuns deja la o înţelegere. Mai trebuie doar ca avocaţii noştri să aranjeze detaliile finale ale afacerii. Pare cu adevărat fericit de perspectiva de-a trăi aici. Şi eu voi fi fericit ştiind că am vândut proprietatea unui prieten.

Nu înţelese tot, dar era clar. În ciuda eforturilor, tot

nu-l putea simpatiza pe maiorul Cunningham. Nu putea suporta gândul că Ashley avea să-i vândă Penshurst tocmai lui, dintre toţi oamenii.

— Nu, spuse ea.

— Va fi fericit aici, o linişti el. Nu există amintiri, nici rele, de niciun fel, care să-l afecteze. El este un străin aici. Nu cunoaşte această parte de ţară şi pe nimeni în afară de mine. Este cea mai bună rezolvare, Emmy, crede-mă…

— Nu, se încruntă ea. Nu, nu era adevărat. Îşi aminti de vizita pe care i-o făcuse domnului Binchley, împreună cu Anna şi maiorul. Îşi aminti că-l văzuse pe maiorul Cunningham şi pe doamna Smith pe fereastră, plimbându-se prin grădină. Cum să-i spună asta? Şi de ce era important să-i spună?

— Pentru că ea nu voia ca Ashley să vândă Penshurst. În special nu maiorului.

— O cunoaşte pe doamna Smith, spuse ea foarte încet.

Când vorbea, nu era niciodată sigură că sunetele ieşeau din gura ei. Dar era clar că el auzise ceva.

— Cine? întrebă el. Rod?

— Da, spuse ea.

— Imposibil, spuse el. N-a mai fost niciodată aici. Doar dacă nu a cunoscut-o pe când ea trăia în altă parte, cu soţul ei, desigur. Dar ar fi ciudat să nu-mi fi spus nimic. Eşti sigură?

— Da, repetă ea.

— Ciudat, spuse el. Trebuie să-l întreb despre asta.

Dar ea îşi aminti că maiorul Cunningham şi Katherine Smith nu recunoscură în mod deschis faptul că se cunoşteau. Plecaseră în grădină ca oaspete şi invitat şi vorbiseră acolo. Fereastra fusese închisă. Nimeni din casă n-ar fi auzit conversaţia lor. Dar ea îi văzuse. Pentru un motiv anume, cei doi nu voiau să se ştie că se cunoşteau. Emily simţi un val aproape familiar de panică şi groază.

— Nu, spuse ea, strângându-l de manşetă. Scutură din cap cu hotărâre. Nu. Nu. Nu întreba nimic.

El îşi coborî capul şi se uită atent la chipul ei.

— Emmy, spuse el încruntându-se, nu-ţi place de Rod. De ce?

Ea îi dădu drumul şi arboră intenţionat o expresie neutră. Scutură din cap.

— Bine, atunci n-am să spun nimic, zise el. Trebuie să te duc înapoi la Anna şi Luke. Sir Henry Verney doreşte să vorbească cu mine. Te-aş lua cu mine, Emmy, în vizită la Lady Verney şi la domnişoara Verney – pe ele le simpatizezi, nu? Dar Verney mi-a cerut în mod special să merg singur. Mă voi întoarce cât de repede pot, ca – să putem ieşi cât mai mult după-amiază. Arăţi de parcă ai avea nevoie de aer proaspăt.

Ea zâmbi.

Se aplecă din nou şi o sărută cu căldură de buze. Vorbea cu la fel de multă grijă, cu mâinile şi faţa.

— Emmy, o încredinţa el, eşti cea mai preţioasă comoară a vieţii mele. Ai fost din ziua în care te-am cunoscut, dar nu am înţeles pe deplin până de curând ce influenţă ai avut în viaţa mea şi ce rol important ai în fericirea mea. Cât de orbi putem fi! Şi cât de prostuţi!

Nu-i mai dădu prilejul să-i răspundă. Se ridică în picioare, îi luă mâna şi o trase în îndoitura braţului său. Apoi o duse înapoi în camera copiilor, unde Luke îl ţinea pe Harry deasupra capului şi-l făcea să râdă în timp ce Anna le citea o poveste celorlalţi trei copii.

*

Luară loc în biblioteca lui Sir Henry Verney, de-o parte şi de alta a şemineului, ca doi prieteni vechi care făceau schimb de ştiri, opinii şi bârfe. Dar Sir Henry vorbi cel mai mult. Şi, în cele din urmă, se lăsă liniştea.

— Intenţionez să mă căsătoresc cu Katherine, spuse Sir Henry într-un târziu. Vreau ca fiul ei să-mi poarte numele. Am de gând să-l provoc la duel pe maiorul Roderick Cunningham, pentru vina şi groaza cu care i-a împânzit viaţa.

— Atunci va trebui să-ţi aştepţi rândul, spuse Ashley

după o lungă tăcere.

— Da, fu de acord Sir Henry. Am bănuit că aşa va fi. Se pare că în ultimele zile am adus numai veşti rele. Îmi pare rău.

Ashley se uită liniştit la el.

— Îţi datorez atât de multe scuze, că nu prea ştiu de unde să încep. Dar trebuie spuse acum, pentru că după ziua asta e posibil să nu le mai pot spune.

— Atunci vom considera că au fost rostite şi acceptate, în condiţii similare, poate eu aş fi dat dovadă de mult mai puţină curtoazie şi reţinere. De asemenea, e posibil să fim vecini pentru mulţi ani de-acum înainte. Crezi că am putea să fim şi prieteni?

Ashley se ridică şi-i întinse mâna dreaptă. Sir Henry se ridică la rândul său şi i-o strânse. În ciuda gestului ferm, exista o oarecare stânjeneală între ei. Dar amândoi doreau să lase trecutul în urmă şi să o ia de la început.

Ashley se scuză şi plecă fără să mai spună altceva. Pentru moment nu mai era nimic de adăugat. Amândoi ştiau că era posibil să nu se mai vadă vreodată.

capitolul 27

Emily plecase să se odihnească în camera ei pentru o vreme, înainte de ieşirea la picnic. Cel puţin, acesta fusese motivul pe care i-l oferise Annei. De asemenea, îi dăduse de înţeles că nu avea nevoie de companie. Era zi. Nu avea cum să fie în pericol. Anna, deşi împotriva voinţei sale, o lăsase să stea singură.

Dar Emily nu avea nevoie de odihnă. Avea nevoie să fie singură, ca să se poată gândi. Devenise prizoniera fricii. Depindea de siguranţa pe care i-o ofereau Anna, Luke şi Ashley. Preluaseră controlul asupra vieţii ei. Avea să se întoarcă la Bowden… pentru că îi era teamă să mai rămână la Penshurst. Ashley urma să vândă Penshurst… Ei bine, pentru că avea de gând să o ceară din nou de soţie şi

credea că nu le putea avea şi pe ea, şi moşia de la Penshurst.

Ura această teamă. Ura dependenţa. Şi ura gândul că Ashley scosese Penshurst la vânzare. Cumva, simţea că el avea nevoie să rămână aici, pentru a transforma locul acesta într-un cămin şi pentru a-şi găsi liniştea aici. Şi, în ciuda a tot, ea iubea locul acesta.

Cum putea lupta cu frica? Cum putea depăşi orice ar fi fost cauza acestei frici? Această ultimă întrebare o făcuse să caute singurătatea. Trebuia să se gândească. Sau, mai degrabă, trebuia să analizeze mai îndeaproape bănuiala stranie pe care o avuse de când vorbise cu Ashley: că ei îi era frică din cauza maiorului Cunningham.

Desigur, el era principala cauză. Încercase să o violeze atunci când o confundase cu o servitoare. Dar nu era doar atât. O împuşcase. Venise în camera ei în noaptea dinainte. El adusese portretele şi îi luase halatul. Mai avea doar nişte amintiri vagi, dar era aproape sigură că văzuse portretele pe noptiera ei atunci când se trezise. Şi era aproape sigură că îşi căutase halatul înainte să plece la Ashley, dar că uitase de orice altceva în momentul în care el o cuprinsese în braţe. Maiorul Cunningham o cunoştea dinainte pe doamna Smith – lucru pe care dorea să îl păstreze secret.

Nu avea nicio dovadă. Nu înţelegea nimic. Dar *ştia.* Nu avea nicio dovadă cu care să se ducă la Ashley. El fie n-ar fi crezut-o, fie ar fi devenit bănuitor în legătură cu prietenul lui, însă fără dovezi. Desigur, îi putea spune despre dimineaţa aceea. Era un motiv suficient pentru a-l trimite pe maior departe şi pentru a păstra Penshurst. Îi putea spune lui Ashley sau putea… Simţi cum inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar panica creştea fără control. Se uită pe fereastră şi îl văzu pe maiorul Cunningham plimbându-se prin grajduri şi prin adăpostul trăsurilor.

El organiza transportul pentru picnic. Ar fi fost o nebunie să meargă acolo. El o *împuşcase.* Iar ea nu-l putea înfrunta cu vorbe. Începu să tremure de frică. Nu putea realiza nimic – pentru că era o femeie, şi pe deasupra

surdo-mută. Nu, nu *era* mută. Şi, deşi era o femeie, era de asemenea o persoană care întotdeauna îşi scosese la lumină părţile întunecate din suflet. Handicapul ei ar fi putut s-o transforme într-un om pasiv, supus, timid şi dependent. Dar ea îl transformase într-un atu. Până acum. Ba nu, chiar şi acum.

Maiorul Cunningham era singur în adăpostul trăsurilor când ajunse Emily acolo, şi tocmai trecea mâna peste una dintre roţile şaretei. Se uită în sus, surprins, zâmbi şi se înclină.

— Lady Emily, spuse el. Gata de picnic?

Dar ea nu-i zâmbi. Scutură din cap. Inima îi bubuia în piept.

— Eşti singură? o întrebă el, uitându-se în spatele ei. Sunt surprins că sora dumitale şi soţul ei ţi-au permis să ieşi singură. Permite-mi să te conduc înapoi la ei.

În ochii lui nu se putea citi decât îngrijorare. Emily clătină iarăşi din cap.

— Ştiu, spuse ea încet, pentru că era foarte important să formuleze corect cuvintele.

— Ia te uită! rânji. Poţi vorbi. N-aş fi crezut, atunci, în prima dimineaţă.

— Ştiu despre tine, continuă ea, sperând că rostea corect cuvintele.

— Despre mine? ridică el din sprâncene ducând o mână la piept.

Îşi asumase o misiune extrem de grea. Era conştientă de asta. Cât de mult tânjea după cuvinte. Dar, cumva, avea să îi transmită sensul lor.

— Tu. Mimă un pistol cu ajutorul degetelor şi arătă spre rana din braţ. Tu.

El nu dădea semne că ar înţelege.

— Nhoaptea trecută. Tu. Doamna Smith.

Ceva se schimbă în ochii lui. Poate că oamenii care auzeau nu-şi dădeau seama cât de mult comunicau şi cu ochii. Ochii lui îi spuseseră că nu se înşelase, că bănuielile ei erau adevărate. El zâmbi.

— Te asigur, Lady Emily, că te înşeli, zise el. M-aş

putea supăra, dar sunt sigur că prima noastră întâlnire te-a făcut suspicioasă în privinţa mea. Dar…

Ea scutură ferm din cap şi el se opri din vorbit.

— Nu, spuse ea. Ştiu. Ştiu ce faci.

— Sper că n-o să mergi la Ash cu presupunerile astea fără temei, Lady Emily, îi zise el. La naiba, ar putea să te creadă. Şi el este cel mai bun prieten al meu.

— Pleacă, spuse ea, făcând gesturi largi cu mâinile, în faţă. Ah, ar fi durat prea mult şi ar fi fost prea greu să-i spună că n-o să-l lase pe Ashley să-i vândă lui Penshurst. Merg. Făcu un gest şi mai larg cu braţul ei, ca să-i dea de înţeles că îi spunea să plece de la Penshurst – pentru totdeauna.

— Doamne, intenţionezi să mă sperii? o ironiză el.

Nu, *el* intenţionase să o sperie pe *ea.* Înţelegea asta.

Ar fi putut s-o omoare împuşcând-o – era militar. Ar fi putut s-o ucidă în patul ei, noaptea trecută. Voia doar să o sperie, pentru ca Ashley să-i vândă Penshurst lui şi să plece împreună.

— Pleacă, repetă ea.

El se ridică zâmbind. Putea citi o oarecare admiraţie în privirea lui. Îşi ridică bărbia.

— Şi acum nu te temi? o întrebă el. Că eşti singură cu mine, aşa?

Avea de gând să scuture din cap. Dar bineînţeles că-i era frică. Era aproape îngrozită de spaimă. Şi ei nu-i plăcea să mintă.

— Da, spuse ea. Pleacă.

O putea ucide acum, îşi dădu ea seama. Nu mai era nimeni prin preajmă. Dacă voia Penshurst cu atâta patimă, putea foarte bine s-o omoare, ştiind că ea îi putea dezvălui adevărul lui Ashley. Ce proastă fusese că venise aici.

Şi totuşi, deşi îi tremurau genunchii, ştia că nu avusese încotro. Viaţa însemna mai mult decât să respiri, să mănânci şi să dormi. Viaţa trebuia trăită cu demnitate.

— Ah, dar nu eşti decât o fată isterică şi surdă, zise el. Una care umblă în somn şi este obsedată de soţia moartă a iubitului ei. Care fuge la el pentru protecţie de fiecare dată

când îi este teamă – şi ei îi este întotdeauna teamă. Mergi înapoi în casă, Lady Emily. Acuzaţiile dumitale sunt absurde. Se întoarse pentru a examina din nou roata.

Ea se întoarse în casă, simţind furnicături pe spate tot timpul. El avea dreptate. Chiar dacă putea scrie totul pe hârtie destul de coerent, nu avea nicio dovadă pentru nimic. Şi ea *fusese* isterică. Dar oricum avea s-o facă. Nu voia să-l lase pe Ashley să vândă Penshurst. Şi nu avea să-i lase pe Luke şi Anna să o ducă înapoi la Bowden mâine.

Avea de gând să rămână şi să lupte. Pentru Ashley şi pentru ea însăşi.

*

Valetul din hol şi majordomul care i se alăturaseră lui Ashley imediat ce acesta se întoarse acasă nu ştiau unde se afla maiorul Cunningham, deşi bănuiau că era pe undeva pe afară. Majordomul credea că se află în casa trăsurii, ocupându-se personal de pregătirile de drum pentru picnicul din după-amiaza aceea.

— Vreau să-l găsiţi, le ordonă Ashley scurt, şi să-l rugaţi să vină la mine, în sala de bal, cât mai curând. Se întoarse spre scara interioară şi sări câte două trepte o dată.

Câteva minute mai târziu, tocmai când ieşea din camera lui Roderick Cunningham, dădu nas în nas cu Luke.

— Ah, spuse Luke, s-a întors rătăcitorul. Prin urmare festivităţile sunt pe cale să înceapă. Apoi îşi coborî privirea la sabia pe care Ashley o ţinea în mână şi apoi spre cealaltă sabie, pe care o purta la brâu. Strânse din buze şi ridică din sprâncene. Privi gânditor spre uşa de la camera maiorului.

— Eu mă duc în sala de bal, îl anunţă Ashley. O să mă întâlnesc cu el acolo. Du-te la doamne, Luke, dacă eşti atât de bun şi ai grijă să rămână deoparte.

— Sper că ai un motiv întemeiat, comentă Luke.

— Toate motivele din lume, răspunse Ashley.

— Atunci voi fi şi eu prezent în sala de bal, dragul meu, spuse Luke. Adică, după ce voi vorbi cu Anna şi cu

Emily. Se întoarse şi se îndepărtă fără un cuvânt.

*

Maiorul Cunningham se afla deja în sala de bal când Ashley ajunse acolo. Stătea în mijlocul sălii şi se uita la tavanul înalt.

— E chiar uimitor, zău aşa, comentă el, uitându-se pe jumătate spre Ashley. Când mi-ai făcut turul casei, nu m-am uitat în sus, Ash. Ai de gând să organizezi un bal aici? Un bal de adio, poate? Aş fi încântat să te ajut.

— Nu, îi tăie Ashley vorba.

— Atunci, de ce m-ai chemat aici? Prietenul lui îl privi zâmbind. Toată treaba asta are o aură de mister. Sala de bal, în mijlocul după-amiezii. Dar ochii îi căzură pe sabie – pe propria sabie – pe care Ashley o ţinea în mână. Apoi sabia lui Ashley pe care o avea prinsă în talie. Şi în cele din urmă privi chipul sumbru al lui Ashley. Ah, deci Lady Emily a vorbit deja cu tine?

— Am fost fraierul tău, spuse Ashley.

— Nu, Ash. Maiorul Cunningham nu se mişcă din locul în care stătea. Ai fost prietenul meu. Încă eşti.

Ashley văzu ochii maiorului mutându-se undeva dincolo de umărul lui şi ghici că Luke sosise în sala de bal. El nu se uită înapoi şi Luke nu făcu nicio mişcare pentru a se amesteca în discuţia lor.

— Mi-ai omorât soţia, continuă Ashley. Şi pe fiul meu.

— El n-a fost…

— L-ai ucis pe Thomas Kendrick, *fiul meu,* sublinie Ashley. Ai ucis-o pe Lady Ashley Kendrick, soţia mea.

— Ash. Maiorul Cunningham îşi ridică mâinile în laterale. A fost o femeie malefică. Şi tu ai aflat asta, în ultima săptămână. Şi-a omorât fratele pentru care făcuse o pasiune, ca să îl împiedice să se însoare cu o femeie pe care o considera sub rangul lui şi ca să-l împiedice pe copilul acestei femei să devină moştenitor. Te-a făcut nefericit. Crezi că nu ştiu asta? Am fost *prietenul* tău. Te-am scăpat de o sentinţă pe viaţă.

— De asta te-ai împrietenit cu mine, îi spuse Ashley. Ca să te poţi apropia de ea.

— Dar curând am simţit o prietenie autentică pentru tine, zise maiorul Cunningham. Am făcut ceea ce tu nici măcar nu visai, Ash.

— De ce era acasă în noaptea aia? întrebă Ashley.

Maiorul ridică din umeri şi îl privi spăşit.

— Ştii că nu mă plăcea, spuse el. Şi din ură se pot naşte multe situaţii, Ash. Atracţia poate lua naştere din antipatie. Mă găsea atrăgător.

— Şi tu ştiai că eu aveam să fiu plecat de-acasă în noaptea aia, spuse Ashley. Tot tu ai aranjat şi asta?

— Câteva cuvinte pe care se presupunea că ţi le-ar fi scris doamna Roehampton, câteva cuvinte pe care se presupunea că i le-ai fi scris tu… Maiorul ridică din umeri. N-am făcut decât să recunosc atracţia care exista între voi, Ash. Iartă-mă pentru durerea pe care ai simţit-o după aceea. Ştiu că a fost cumplit. Dar te-am salvat de la un rău şi mai mare. Mă bucur că ai descoperit adevărul. Da, eu sunt. Acum vei putea să scapi o dată pentru totdeauna de sentimentul ăla blestemat de vinovăţie. Îţi vei da seama că tu nu erai vinovat de absolut nimic.

— Mi-ai ucis soţia şi fiul, spuse Ashley.

— A ucide, repetă încet maiorul. E un cuvânt aspru, Ash. Eu sunt soldat. Am ucis de o sută de ori… mai mulţi oameni. Nu m-am gândit niciodată la mine ca la un criminal. Şi dacă e vreo consolare pentru tine, află că au murit repede – ei doi şi doica –, erau morţi dinainte de incendiu. Măcar atât am putut face pentru ei.

— Ai încercat s-o omori pe Lady Emily Marlowe ieri-dimineaţă, zise Ashley.

— Ba nu, Ash. Maiorul Cunningham ridică o mână. Sunt un ţintaş excelent. Am fost pe-aproape. Am avut grijă să ţintesc acolo unde voiam eu. Dacă ar fi auzit, nu i-aş fi zgâriat pielea.

— Şi ieri-noapte? întrebă Ashley. Ai încercat în mod deliberat să o terorizezi. Ai fost în camera ei. I-ai luat halatul de noapte. Ai pus portretele acolo. De ce? Dar nu

mai trebuie să întreb, nu-i aşa? Tu ai intuit mereu corect sentimentele mele pentru ea. Te-ai gândit să o alungi de aici şi astfel să mă alungi şi pe mine. Şi aproape reuşiseşi.

— Tu nu poţi fi fericit aici, Ash, zise maiorul. Nu când te bântuie fantoma soţiei în fiecare zi. Acum ştii că tânărul Eric ar trebui să locuiască aici, ca moştenitor. Câteva ore şi părinţii lui ar fi fost căsătoriţi. Vinde-mi-o mie! Mă voi căsători cu Katherine şi băiatul va deveni fiul meu. Va sta acolo unde îi este locul, şi mama lui la fel.

— Spune-mi ce s-a întâmplat în dimineaţa în care ai sosit aici, îi ceru Ashley. Ce ai făcut de ai speriat-o astfel pe Lady Emily?

— Nu ţi-a spus? Maiorul Cunningham râse, dezamăgit. Scuzele mele, Ash. Am văzut-o îmbrăcată în ceea ce acum înţeleg că este un costum în care se deghizează. La momentul respectiv am confundat-o cu o lăptăreasă. Dar nu s-a întâmplat nimic rău... din fericire pentru noi toţi, e foarte iute de picior. De când i-am descoperit adevărata identitate, m-am comportat onorabil. În plus, am interese mai serioase, nu am chef să fiu stârnit de o lăptăreasă. Haide, Ash, hai să facem pace. N-are niciun rost să ne certăm din atâta lucru.

Întinse mâna dreaptă şi făcu un pas înainte.

— Unul din noi va muri astăzi aici, rosti Ashley. Dacă sunt eu, moşia va trece în proprietatea lui Harndon. Vei putea discuta cu el ce intenţionează să facă în continuare. Dacă vei fi tu, prietenia noastră va fi îngropată odată cu tine şi voi considera că am răzbunat moartea soţiei, a fiului meu şi a doicii, precum şi disconfortul pe care i l-ai cauzat lui Lady Emily Marlowe. După cum vezi, ţi-am adus sabia.

— Este o prostie, Ash, şi nu e nevoie să facem asta, spuse maiorul Cunningham. Nu am nicio dorinţă să te omor.

— Atunci stai pe loc şi vei fi ucis, spuse Ashley. Propun să rămânem doar în cămaşă şi pantaloni.

Puse pe podea sabia maiorului şi se îndepărtă ca să se pregătească. Luke stătea nemişcat în pragul uşii, cu buzele strânse şi destul de palid.

— Ash, îi şopti el încet fratelui său în timp ce-l ajuta

să-şi dea jos haina, lasă-mă să lupt în locul tău. Cred că mi-am câştigat pe merit reputaţia de spadasin.

Ashley îi zâmbi sumbru.

— Am avut parte de ceva exerciţiu fizic în India, zise el. Am practicat scrima. În plus, Luke, ei erau soţia şi fiul meu. Iar Emmy este femeia mea.

— Da, spuse Luke pe un ton trist. Te iubesc, frate.

Ashley rânji.

— La naiba, o să-ţi amintesc cuvintele astea pentru tot restul vieţii tale, spuse el, aruncându-şi jiletca peste haină. Când se îndreptă de spate şi scoase sabia din teacă, nu mai zâmbea. Luke, spune-i că o iubesc. Ai grijă de ea dacă este însărcinată.

— Da, îi promise Luke. Pentru tine şi pentru că îmi este aproape ca o soră şi ca o fiică. Va avea întotdeauna parte de dragostea şi de protecţia mea. Şi la fel şi orice copil al ei… şi al tău.

Se duse apoi în mijlocul sălii de bal şi vorbi încet şi cu maiorul Cunningham, care era deja în cămaşă şi cu sabia în mână. După un minut, Luke se uită la Ashley şi dădu scurt din cap.

— Va fi, din câte am înţeles, o luptă pe viaţă şi pe moarte, spuse el atunci când Ashley se apropiase, iar cei doi stăteau faţă în faţă şi îşi încrucişară săbiile. Cu toate acestea, nu veţi începe până nu voi da eu semnalul, şi niciunul din voi, în numele onoarei, nu-l va lovi pe celălalt pe la spate sau când este la pământ.

Ashley nu observase că şi Luke îşi purta sabia la brâu. Dar o scosese din teacă şi o pusese sub săbiile lor încrucişate.

Ochii reci, calculaţi ai maiorului Cunningham îl urmăreau pe Ashley. Fusese un prieten, îşi zise Ashley în sinea lui, care îl trădase în fiecare moment din prietenia lor. Un prieten care acum trebuia să moară sau să-l ucidă pe el. Nu era momentul pentru sentimentalism, regrete, sentimente rănite sau trădări.

Sabia lui Luke se ridică şi, cu un zgomot de oţel, săbiile adversarilor fură separate.

— Începeţi, anunţă el.

Maiorul Cunningham era solid, puternic şi într-o formă foarte bună. Era un militar. Ca ofiţer, trebuia să poarte în mod obişnuit o sabie. Îşi condusese oamenii în luptă. Dar asta nu însemna că era neapărat un spadasin de excepţie.

În comparaţie cu el, Ashley era mai slab şi mai înalt, dar la fel de bine clădit. Nu fusese niciodată implicat într-o luptă adevărată cu sabia. Dar, precum tocmai îi spusese lui Luke, învăţase şi exersase scrima. Iar Ashley avea avantajul motivaţiei. Furia lui era rece şi controlată. Alice fusese multe lucruri. Poate – cel mai probabil – fusese o femeie malefică. Cu siguranţă fusese o femeie chinuită. Dar ea fusese soţia lui şi se aflase sub protecţia sa. Thomas fusese copilul altui bărbat, conceput din păcat. Dar fusese şi un copil nevinovat, şi un copil căruia Ashley îi oferise protecţia şi numele său. Iar Emily era pur şi simplu iubirea vieţii lui. El se lupta pentru toţi trei, pentru ca morţii să se poată în sfârşit odihni în pace, iar viii să poată trăi senini. Şi lupta – deşi nu era neapărat conştient că o face – pentru răscumpărarea onoarei pe care o pierduse când soţia şi copilul lui ardeau în foc, iar el se afla în braţele altei femei.

Scrima, descoperise el, era foarte diferită de lupta adevărată. Scrima se baza pe normele stricte ale onoarei şi etichetei. În luptă nu se întâmpla aşa ceva. Lupta era mai sângeroasă. După câteva minute în care se măsuraseră din ochi şi îşi încrucişară săbiile, maiorul Cunningham fu primul care îşi răni adversarul. Făcu o mişcare cu mâna stângă care îi distrase atenţia lui Ashley pentru o fracţiune de secundă, iar în acel moment garda lui Ashley fu străpunsă, la fel şi umărul său drept. Simţi o durere, un şoc şi pată roşie de sânge se întinse repede pe cămaşa lui Ashley.

— Ajunge, Ash, spuse maiorul Cunningham cu o voce aproape lipsită de suflare. Ţi-ai făcut cunoscut punctul de vedere. Onoarea a fost servită. Gata, e suficient.

— Până la moarte, insistă Ashley cu răceală.

Deşi era dureroasă, rana nu-l făcea incapabil să lupte. Din contră, deveni mai prudent. Şi mai conştient de ceva ce mintea şi trupul lui deja ştiau – că unul din ei avea să

moară. Îşi trase iarăşi adversarul în luptă cu un atac puternic.

Părea că aveau să încheie cu o remiză. Se luptară minute în şir, până când părea că epuizarea avea să pună capăt duelului înainte ca cineva să moară. Primul care îşi pierdu răbdarea fu maiorul Cunningham. Se repezi într-o schemă de deschidere falsă. Ashley îşi roti uşor trupul, şi sabia maiorului trecu pe lângă el fără să îl atingă. Dar arma lui Ashley, ţinută cu mână de fier, îşi înţepă adversarul.

Maiorul încremeni şi sabia îi căzu cu zgomot pe podeaua sălii de bal. Privi lung în ochii lui Ashley, un zâmbet straniu schimonosindu-i buzele. Din colţul gurii începu să-i curgă un şuvoi de sânge, spre bărbie. Ashley scoase sabia din trupul deja mort al fostului său prieten şi acesta se prăbuşi la picioarele sale. Apoi se uită la sabia roşie din mâna lui şi o lăsă să cadă pe podea. Faptul că supravieţuise nu-i aducea nicio uşurare. Nu exista niciun sentiment de triumf în faptul că ieşise victorios, sau de vină, pentru că omorâse un om. Nu exista niciun sentiment. Privi în jos.

— Ar trebui să-ţi îngrijească cineva rana din umărul ăla, Ash. Sângerezi.

Vocea lui Luke. Calmă şi echilibrată, exact aşa cum se aştepta lumea de la el.

— Da, răspunse Ashley.

— A fost o luptă cinstită. Şi necesară, adăugă Luke.

— Da.

— Şi dacă te mai prind vreodată că-ţi ridici privirea de la sabia adversarului, chiar şi într-o luptă amicală, spuse Luke cu voce tremurândă, o să-ţi trag o mamă de bătaie soră cu moartea, Ash. Cu cravaşa.

— Da, spuse Ashley.

— Mă ocup eu de tot ce trebuie aici, adăugă Luke. Voi trimite după cel mai apropiat magistrat şi voi pune pe cineva să se ocupe de trup. Du-te să te ştergi de sânge, Ash. Anna este curajoasă. Du-te la ea, în camera lui Emily. Le-am spus să te aştepte acolo. Ea nu va nesocoti instrucţiile mele. Ai nevoie de ajutor cu haina? mai întrebă

cu glasul care-şi recăpătase fermitatea ducelui de Harndon.

— Nu, zise Ashley.

Se duse spre maldărul de veşminte aruncate pe jos şi-şi puse haina, fără să bage de seamă durerea sau sângele. Se întoarse să plece.

— Ash, îl strigă Luke.

Se uită înapoi. Luke nu spuse nimic pentru o clipă. Doar dădu din cap.

— Am vorbit serios mai devreme, spuse el. Pentru cazul în care te-ai îndoit vreodată.

Ashley părăsi sala de bal.

capitolul 28

Cerul era senin. Avea să fie de un albastru clar după răsăritul soarelui. Urma să fie o zi călduroasă. Se plimbă mai întâi de-a lungul râului, admirând luciul apei, urmărind o altă raţă – sau poate aceeaşi – conducându-şi bobocii în şir, până în mijlocul drumului. Apoi urcă dealul, rătăcind fără direcţie, atingând scoarţa copacilor, simţind iarba şi pământul sub picioarele goale, respirând aerul dulce şi răcoros.

Se opri sub un anume copac şi văzu că glonţul era încă înfipt acolo, chiar sub raza ei vizuală. Nici măcar nu se uită peste umăr. Nu mai simţea teamă. Noaptea trecută dormise singură în camera ei, în ciuda insistenţelor Annei. Nu îi mai era frică.

Ieri fusese o zi cumplită. Mai întâi ameninţarea că vor pleca de la Penshurst şi gândul că Ashley avea să vândă proprietatea de dragul ei. Apoi confruntarea ei hazardată cu maiorul Cunningham. Apoi Luke venise la ele – la ea şi la Anna – cu o faţă lungă şi un aer autoritar pe care nici Anna nu îndrăznea să-l sfideze, şi le ordonase să meargă în camera lui Emily şi să rămână acolo până când el sau Ashley venea după ele. Apoi aşteptarea lungă, timp în care înţeleseseră că se petrecea ceva îngrozitor.

Apoi apăruse Ashley, alb ca varul, şi le spusese că totul era bine, că nu mai era absolut nimic de care să se teamă. Apoi se împleticise înainte, încercase să se sprijine de un scaun, îl răsturnase şi aterizase în genunchi. Văzuseră sângele.

Maiorul Cunningham era mort. Ashley îl învinsese la duel. Nici el, nici Luke nu oferiseră prea multe detalii, spunându-le doar că maiorul îi omorâse pe Alice şi pe Thomas şi că, în hotărârea lui de a deveni proprietar la Penshurst, o speriase pe Emily, sperând că ea va fugi terorizată şi că-l va putea convinge pe Ashley să vândă moşia.

Îl ridicase împreună cu Anna, îl târâseră până la pat şi îl ajutaseră să-şi dea jos haina pătată şi cămaşa îmbibată cu sânge. Se îngrijise singură de rana lui, în timp ce el o privea cu ochii pe jumătate închişi.

Nu-i făcea plăcere să se gândească la duelul în care murise maiorul Cunningham. Dar acum nu mai avea de ce să se teamă. Privi în sus şi făcu o piruetă. Lumea era un loc frumos, care se învârtea. Mai ales lumea naturală. Dacă omul rămânea o parte din ea, doar o simplă creatură printre multe altele, cu picioarele bine aşezate pe pământ, atunci era posibil să simtă o mare fericire. Şi pace. Era fericită în această dimineaţă. Se simţea împăcată cu lumea.

Dorea să vadă cum soarele răsărea deasupra râului. Dorea să vadă culorile răsăritului, reflectate în apă. Poate că într-o zi avea să picteze scena asta. Dar nu azi. Astăzi natura era mult prea plină de frumuseţe ca să strice totul scoţându-şi vopselele şi analizând sensul tuturor lucrurilor care o înconjurau. În această dimineaţă se mulţumea doar să privească şi să simtă. Doar să existe. Porni spre casa de vară.

Stătea în faţa ei, uitându-se în jos peste deal şi peste câmpurile de la orizont, când simţi că dimineaţa aceasta avea să fie exact cum îşi dorea. Întoarse capul şi îi zâmbi. Avea braţul prins în bandajul făcut de ea în ajun. Dar astăzi avea ceva mai multă culoare în obraji. Şi ochii lui, care o priveau zâmbitori, erau limpezi de suferinţa şi întunericul

care sălăşluiseră acolo de la întoarcerea lui din India. Se vedea că, în sfârşit, se împăcase cu sine şi îşi găsise liniştea.

Veni să stea lângă ea şi îi cuprinse talia cu braţul sănătos. Ea îşi lipi capul de umărul lui şi împreună urmăriră cum soarele se ridica de la orizont într-o explozie orbitoare de glorie. Se uită în sus la el şi zâmbi. În ochii lui se reflecta strălucirea soarelui. Nu schimbară niciun cuvânt. Pacea, comunicarea tăcută, erau perfecte.

Nu vorbiseră prea mult ieri. Atât el, cât şi Luke îşi petrecuseră foarte mult timp cu un magistrat care venise pentru a investiga decesul. Apoi petrecuseră aproape la fel de mult timp cu Sir Henry Verney, care venise în vizită, iar în cele din urmă, Luke jucase rolul de frate mai mare şi cap al familiei, trimiţându-l pe Ashley la culcare mai devreme.

Însă Emily era bucuroasă că nu avuseseră timp să vorbească. Ieri nu fusese momentul potrivit. Avuseseră nevoie de această nouă zi. Inima începu să-i bată mai repede şi, în ciuda faptului că în adâncul ei ştia adevărul, era neliniştită.

— Emmy, spuse el mişcându-şi umărul şi întorcându-i capul în aşa fel încât să-i vadă buzele – atât de aproape de ale ei –, e o dimineaţă caldă şi luminoasă. Parcă ar fi prima dimineaţă din lume. Oare aşa se simţeau Adam şi Eva? Să fie ăsta Paradisul?

Adora căldura şi bucuria din zâmbetul lui. Orice altceva dispăruse. Îi atinse obrazul cu degetele.

— În sfârşit, simt că poate am ceva să-ţi ofer, zise el, aruncându-i o privire atât de tandră, încât îşi simţi neliniştea topindu-se ca sub căldura soarelui de-abia răsărit. Onoarea mea. N-o să spun niciodată că nu sunt vinovat. Ţi-am mărturisit că am comis adulter. E un păcat grav. Dar cred că păcatele pot fi iertate. Nu mă mai simt singurul responsabil de moartea lor. Şi i-am răzbunat. Simt că mi-am răscumpărat onoarea.

— Da, încuviinţă ea.

Om prostuţ… ea l-ar fi iubit oricum. Dar ştia că, dacă el nu s-ar fi iertat, dragostea ei n-ar fi fost de-ajuns. N-ar fi

fost complet fericiţi.

— Te-am iubit dintotdeauna, îi dezvălui el. Poate că e ciudat să spun asta, pentru că am uitat aproape complet de tine în anii în care am fost plecat. Dar tocmai asta îmi spune că mi te-am şters înadins din amintire pentru că sentimentele pe care le aveam pentru tine mă tulburau. Aveai doar cincisprezece ani, Emmy. Chiar şi după ce m-am întors, am luptat cu dragostea pe care ţi-o purtam. În mintea mea, anii aceia nu trecuseră – iar tu erai tot o copilă. Dar ai fost întotdeauna o femeie, nu? Chiar şi atunci când te-am întâlnit pentru prima dată? Când aveai paisprezece ani?

— Da, spuse ea.

— O, Emmy.

O sărută cu pasiune şi, pentru o vreme, nu mai conta altceva decât că erau împreună în lumina soarelui, fără nicio umbră care să le întunece viaţa.

— Emmy, dragostea mea. Iartă-mă că te-am uitat. Iartă-mă că ţi-am negat feminitatea.

Ea îi cuprinse chipul în palme şi-i zâmbi.

— Da, spuse ea. Nu era sigură că putea rosti ce voia, dar încercă: Te iubesc. Ştia că el era încă nesigur… nu era convins că merita să fie fericit şi liniştit. Te iubesc, repetă ea.

Zâmbetul lui se topi şi îşi pierdu orice urmă de neîncredere. Îi acoperi palma cu a sa – era mâna rănită, care încă o mai durea acum că îşi scosese bandajele, dar se sili să nu facă vreo grimasă – şi o întoarse ca să depună un sărut în mijlocul ei.

— Îţi mulţumesc. Îi zâmbi larg. Zâmbetul lui Ashley, ştrengar, strălucitor şi fericit. Dacă doreşti, poţi să-mi spui toate felurile în care mă iubeşti, ca să putem transforma asta într-o lecţie de vorbit.

Ea râse, iar el o îmbrăţişă, legănând-o cu braţul sănătos.

— Ah, Emmy, spuse el când o eliberă suficient cât să-i poată vedea buzele. Ai cel mai molipsitor râs pe care i-am auzit vreodată. Iubirea mea, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Vrei? Nu pentru că te-ai culcat cu mine şi e posibil să fii însărcinată cu copilul meu. Ci pentru că e singurul lucru din lume pe care îl putem face ca să fim complet fericiţi. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ochii lui o priveau iarăşi cu nelinişte.

— Da, răspunse ea, Ahshley.

Mult timp, nu făcură decât să-şi zâmbească unul altuia. În ochii lui nu se mai iţeau nori ameninţători sau alte necazuri, nici măcar îndoieli. Numai o fericire şi o pace profundă, la fel cum simţea şi ea. Chipul îi era luminat de razele soarelui.

— Vrei să rămânem la Penshurst? o întrebă. Voi vinde, dacă asta doreşti, Emmy. Putem trăi în altă parte. Nu contează, atât timp cât suntem împreună.

Dar ea îi atinse buzele cu vârfurile degetelor, împiedicându-l să continue. „Nu”, spuse ea. „Vom trăi aici. Aici este acasă”.

Şi după ce o privi atent şi înţelese la ce se referea, deveni iarăşi fericit. La Penshurst se petrecuseră lucruri rele, îşi zise Emily în sinea ei. Toate culminaseră, în ziua din ajun, cu moartea unui om. Dar acum totul se terminase. Penshurst era doar un loc, o casă frumoasă construită în mijlocul naturii, cu vecini amabili, dintre care unii le deveniseră prieteni apropiaţi – Sir Henry Verney şi sora lui, Katherine Smith, domnul Binchley. Era un loc în care ea şi Ashley aveau să-şi facă un cămin, un loc în care să se nască şi să crească copiii lor, un loc în care să îmbătrânească împreună. Aveau să umple locul acesta cu amintiri frumoase.

— Da, spuse el, folosindu-şi mâna liberă ca să vorbească prin semne, aici suntem acasă. Pentru că eşti cu mine, Emmy. Dar mâine o să te trimit la Bowden.

Zâmbetul îi pieri de pe faţă şi îl privi cu ochi mari.

— Trebuie să ne căsătorim la Bowden, nu aici, îi explică el. Şi trebuie să ne căsătorim curând, Emmy. Pentru că asta ne dorim, dar şi pentru că trebuie. Vom trimite după familiile noastre astăzi şi mâine, când vei pleca la Bowden cu Anna şi Luke, eu am să merg la Londra, ca să

obţin o licenţă specială. Ar trebui să ne căsătorim în două săptămâni.

Îşi muşcă buza. Avea să stea două săptămâni fără el?

— O eternitate, fu şi el de părere, zâmbind dezamăgit. Ştii, bandajul ăsta este numai de decor, ca să stârnesc compasiunea oamenilor şi să-i oblig să mă servească. Nu mă împiedică să îndeplinesc alte activităţi importante în viaţă.

Îl văzu cum şi-l scoate şi îl lasă să cadă pe iarbă, după care îşi mişcă braţul făcând o grimasă.

— De exemplu, să fac dragoste, zise el, privind-o cu un amestec ciudat de amuzament şi tandreţe.

— Da. Îi atinse obrazul. Da.

I se părea important să facă dragoste în această dimineaţă. Nu din cauza vreunei temeri sau pentru că simţea nevoia să fie alinată, motive care guvernaseră întâlnirile lor din trecut. Ci pur şi simplu pentru că se iubeau, şi se doreau, şi erau fericiţi împreună.

O luă de mână şi o conduse spre casa de vară. Interiorul era inundat de lumina strălucitoare a dimineţii. Se întoarse şi o trase în braţele lui. Îşi zâmbiră şi apoi gura lui o găsi pe-a ei.

*

— Doamne, copilă, spuse Lady Quinn, sărutând-o pe Anna cu căldură pe obraji, o să crezi că suntem nebuni. Dumnezeule, chiar suntem nebuni!

— Este o casă uriaşă, băiete, să fii sigur de asta, remarcă Lord Quinn frecându-şi palmele în vreme ce privea holul de la Penshurst. I se adresase lui Luke. I-am spus lui Marj că va arăta minunat în lumina soarelui de dimineaţă.

— Dar n-ai mai văzut niciodată locul ăsta, ripostă Lady Quinn, dând ochii peste cap. Luna şi stelele au strălucit atât de frumos noaptea trecută, Anna, dragostea mea. Am stat afară să le privim.

Lord Quinn chicoti.

— Şi Theo, continuă ea, a venit cu ideea că ar trebui

să plecăm repede din oraş şi să venim aici, pentru micul dejun. Am călătorit jumătate din noapte.

— Şi suntem morţi de foame, poţi să fii sigură de asta, adăugă Lord Quinn. Aş putea mânca un bou întreg. Acum, unde este nepotul ăla al meu? încă nu s-a trezit, ca să-şi întâmpine mătuşa şi unchiul în propria casă? Fir-ar dar îmi vine să mă duc sus şi să-l trezesc cu o carafă de apă în cap. Dacă aş şti doar încotro s-o iau… adăugă el râzând scurt…

— Theo, Ashley a ieşit… să ia puţin aer, îl anunţă Luke.

— La ora asta? îmi place de băiatul ăsta, exclamă Lord Quinn.

— Şi ce mai face draga mea Emily? întrebă Lady Quinn. Jur că de-abia aştept să o iau înapoi cu mine în oraş. Dacă nu cumva… Se uită plină de speranţă mai întâi la Anna, apoi la Luke. Dacă nu cumva are alte lucruri mai importante cu care să-şi ocupe timpul, vreau să spun.

Luke se uită la soţia sa, care îi zâmbi, şi ridică din sprâncene. Făcu o grimasă.

— Printr-o coincidenţă, şi Emily e afară ca să ia puţin aer, mătuşă, spuse el.

Lord Quinn se plesni peste coapsă cu tricornul pe care şi-l scosese din cap.

— La naiba, exclamă el, a funcţionat, Marj, draga mea! Nu te-ai căsătorit degeaba cu mine, adăugă şi izbucni în râs.

— Theo, îi atrase atenţia soţia sa, jur că o să le dai idei ciudate lui Luke şi Annei cu declaraţiile astea. Am crezut doar că *dacă* ne-am fi căsătorit şi am fi plecat într-o călătorie de nuntă, şi *dacă* Emily ar fi venit aici cu Anna, pentru două săptămâni, şi *dacă* Ashley n-ar fi fost atât de greu de cap…

— N-au plecat *împreună* în această dimineaţă, comentă Anna. Luke i-a văzut pe amândoi, dar separat, adăugă ea, roşind. Totuşi, sperăm…

— Faptul că-mi spionez propriul frate şi cumnata face parte din îndatoririle mele, spuse Luke pe un ton autoritar şi plictisit. Aşa mi-a explicat şi m-a încurajat ducesa mea.

Lord Quinn se plesni iarăşi cu tricornul.

— Şi ai avut ce spiona, băiete? întrebă el.

— O, categoric! încuviinţă Luke. Ar fi mai bine să luăm micul dejun, mătuşă Marjorie şi Theo. Dacă aşteptăm să se întoarcă Emily şi Ashley, ne prinde ora cinei. Am putea muri de foame. Doamnă?

Făcu o plecăciune elegantă şi-i oferi braţul lui Lady Quinn.

— Draga de Emily, spuse ea cu un suspin. Dragul de Ashley.

— Îţi jur, Marj, că fata asta o să nască un băiat la exact nouă luni după ziua asta, declară Lord Quinn, luând-o pe Anna la braţ.

— Să sperăm că la nouă luni de la *ziua nunţii,* Theo, comentă soţia lui în timp ce Anna roşi, iar Luke ridică din sprâncene şi făcu din nou o grimasă.

*

Luke îi spusese că nu vină la Bowden Abbey decât cu o zi înainte de nuntă. Şi membrii familiei, după cum descoperi Ashley cu tristeţe, călătoreau prin Anglia cu viteza unor ţestoase. În ciuda faptului că făcuse rost de o autorizaţie specială chiar a doua zi după ce Emily îi acceptase cererea în căsătorie, trecuseră mai mult de două săptămâni până să i se permită să vină la Bowden, să-şi ia mireasa.

Şi când, în cele din urmă, ajunse acolo, n-o văzu decât înconjurată de tot felul de rubedenii, cumnate şi surori, aşa că nu făcu altceva decât plecăciuni în faţa ei şi discutară despre vreme şi alte subiecte frivole. Apoi, ea fu luată să petreacă noaptea la Wycherly, cu sora ei, Agnes. Anna şi Charlotte o urmară în dimineaţa zilei în care era organizată nunta. Ziua nunţii lui!

— La naiba, mă simt ca un filfizon din Paris, spuse el când fu gata să plece spre biserică.

Se încruntă la imaginea pe care o vedea în oglindă. Arăta magnific în haina din satin argintiu cu model în relief,

cu vesta brodată, pantalonii gri, cămaşa albă şi pantofii cu cataramă. Părul care îi fusese pudrat şi devenise alb era buclat cu grijă la tâmple şi legat la ceafă cu o panglică neagră de mătase. Luke îi întâlni privirea în oglindă.

— Ai ceva împotriva filfizonilor din Paris, Ash?

Ashley rânji. După cum obişnuia la fiecare ocazie specială, Luke era îmbrăcat în verde, auriu şi alb şi ar fi atras atenţia oricui, până şi pe cel mai elegant bulevard din Paris.

Ajunseră devreme la biserică. Sau întârzia Emmy. Nu era sigur. Dar părea să aştepte de o eternitate în faţa bisericii din sat, încercând să pară demn şi calm. Dacă se răzgândise? Dacă nu mai venea deloc? Oare i-ar trimite un mesaj? Sau l-ar lăsa să stea aşa, cu privirile tuturor invitaţilor aţintite asupra lui, până la prânz, sau chiar mai mult, până la apusul soarelui?

Şi apoi apăru şi ea. Arătа incredibil de frumoasă. O privi înaintând pe culoarul bisericii, cu mâna pe mâneca lui Royce. Purta o rochie cu o croială elaborată, din cea mai pastelată nuanţă de auriu, cu trenă. Volanele grele din partea de jos a rochiei erau de un auriu mai închis şi se potriveau cu nuanţa volănaşelor de la jupon şi a corsetului brodat. Manşetele mânecilor erau tivite cu dantelă aurie. Avea o coafură înaltă. Prin părul nepudrat avea prinşi trandafiri aurii şi frunze verzi.

Era cealaltă Emily. Cea pe care o văzuse şi o admirase, fără să ştie cine era, în prima noapte în care se întorsese la Bowden. Cea pe care o văzuse şi o admirase la Londra. Şi totuşi, când îi întâlni privirea şi ea îi zâmbi – cu surâsul ei luminos, cald, liniştit –, văzu că, în acelaşi timp, era şi Emmy. Micuţa lui căprioară care purta rochii largi şi mergea desculţă şi îşi lăsa părul despletit. Ea era în fiecare ipostază şi în toate. Ea era totul. Îi zâmbi şi el.

Începu şi slujba care avea să-i transforme în soţ şi soţie, care avea să-i unească în dragoste pentru tot restul vieţii lor. Reverendul Jeremiah Hornsby ţinu o predică frumoasă şi apoi veni rândul lui Emily să îşi spună jurămintele. Trebuia să citească pe buzele lui Hornsby şi să

dea din cap în semn de acceptare. Dar Emily şi Hornsby făcură un schimb de priviri. Era aproape ca o conspiraţie.

— Eu, Emily Luiza, te iau pe tine, Ashley Charles, începu Hornsby.

— Eu, Emily Luiza, te iau pe tine, Ahshley Charles, repetă Emmy.

Ashley presupuse că repetaseră la nesfârşit. Ştia că ea putea rosti toate cuvintele, că voia să-i jure credinţă şi dragoste în cuvinte care puteau fi auzite de el şi de toată lumea prezentă. Ştia că exersase în secret – era pe jumătate conştient de exclamaţiile de uimire şi murmurul rudelor din biserică. Dar el nu se uita decât la ea. O privea adânc în ochi ori de câte ori îşi întorcea faţa spre el, după ce urmărise buzele lui Hornsby. Îi strânse şi mai puternic mâinile. Şi îi zâmbi.

— Până când moartea ne va despărţi. Aşa să mă ajute Dhumnezheu.

Mai târziu avea să o tachineze pentru felul în care pronunţase cuvântul.

— Dumnezeu, se corectă ea şi apoi zâmbi victorioasă.

Ashley nu mai auzi nimic din slujba pe care o rosti Hornsby, până când acesta nu spuse lumii întregi că erau soţ şi soţie. Ea era a lui… pentru tot restul vieţii. Cum era posibil să merite o astfel de fericire? Dar sigur că merita. Nu făcuse decât să iubească – şi să se lase iubit. Era atât de simplu – şi atât de complex în acelaşi timp.

Îşi coborî capul şi o sărută. Soţia lui. Iubirea lui. Liniştea, pacea şi bucuria lui. Când se retrase, ochii ei îi spuneau acelaşi lucru. Erau soţ şi soţie.

Se hotărâră să rămână la Bowden peste noapte şi să plece spre Penshurst a doua zi, dimineaţa devreme, pentru ca drumul să dureze o singură zi.

Se retraseră devreme în fostele apartamentele ale lui Ashley, printre zâmbete cunoscătoare, şi lacrimi – vărsate de Anna, Agnes şi Constance şi comentariile fără perdea rostite de Lord Quinn. Se băgară imediat în pat şi făcură dragoste într-un ritm lent şi tandru. Iar Ashley o numi soţia

lui, şoptindu-i cuvintele în timp ce o săruta – cel puţin, asta bănui ea că îi spunea până când el îşi înălţă capul şi repetă cuvintele la lumina lumânării.

Apoi rămaseră tăcuţi şi îmbrăţişaţi, după care făcură iarăşi dragoste şi se relaxară şi mai mult – până când nu se mai auzi niciun zgomot, până când el fu convins că toţi, până şi ultimul servitor, se duseseră deja la culcare. Îşi zâmbiră conspirativ, se îmbrăcară şi se strecurară afară pe scară.

Şi ajunseră acolo unde plănuiseră să vină încă de când avuseseră primul moment de singurătate, după nuntă, în trăsură. Erau la cascadă, pe stânca de sus, care se întindea peste apă. Se ţineau de mână, cu degetele împletite. Era o noapte frumoasă şi caldă. Stelele păreau atât de aproape, că le puteau atinge. Erau ca nişte lămpi pe cerul care, şi fără luna plină, tot ar fi fost la fel de luminos ca ziua.

— Ei bine, căprioara mea, rosti Ashley, întorcând-o spre el şi luându-i mâna într-a lui. Ne-am întors aici, în locul în care a început totul.

— Da, spuse ea.

Se întâlniseră prima dată în salonul lui Luke, dar aici era locul în care discutaseră prima dată, aşezaţi pe stânca asta, cu picioarele bălăngănindu-se peste apă. Se gândi la el, aşa cum fusese atunci – foarte tânăr, şi chipeş, şi neliniştit. Şi la ea, la cum îşi concentrase asupra lui toată iubirea şi loialitatea. Îşi aminti cum zăcuse acolo, cu faţa la pământ, singură, suferind îngrozitor, când el plecase în India. Şi întoarcerea lui, şi apoi tot ce urmase.

— Dar nu şi locul în care se va termina, continuă el. Mâine vom merge acasă. La Penshurst. La noua noastră viaţă. Am pus să fie eliberate acele camere, Emmy. Nu mai este nimic acolo. Şi vreau să schimbi orice nu este pe gustul tău. Vreau să fie casa noastră. Căminul nostru. Curând va avea loc o nuntă – Henry Verney o ia de soţie pe Katherine Smith. Şi îl încurajez pe administratorul meu să mă părăsească – după cum se exprimă el – şi să se mute înapoi în nordul Angliei, locul din care vine şi de care îi este

dor. După ce va pleca, îi voi oferi slujba lui Binchley.

Ea îi zâmbi, apoi îi răspunse prin semne: „Sunt foarte fericită”. „Şi eu sunt foarte fericit” îi vorbi fără cuvinte. Lovi uşor cu pumnul închis în dreptul inimii. „Vorbesc sincer. Simt asta cu tot trupul”.

Dar ea mai voia să-i spună ceva în cuvinte.

— Ahshley, începu ea.

— Emmy. Zâmbi. Ador felul în care îmi rosteşti numele.

— Ahshley, spuse ea din nou, folosindu-şi şi mâinile. Tu. Eu. Un copil.

Desigur, nu era foarte sigură şi nu se simţise în stare să o întrebe pe Anna. Dar ea era aproape sigură – aşa îi spunea trupul ei. Cu inima, ştia dincolo de orice îndoială.

Văzu cum ochii i se luminează de lacrimi. Îşi muşcă buza. Apoi el o prinse în braţele sale şi o strânse puternic. Ştia că îi vorbeşte. Dar nu conta că nu-i auzea sau nu-i vedea cuvintele. Cuvintele nu mai erau importante. Se uită în sus la întinderea cerului şi la stele. Tot cerul şi pământul, întregul univers cânta. Mai conta că ea nu putea auzi? Melodia, ritmul şi bucuria se aflau în inima ei. Şi într-a lui. Apoi nu mai văzu şi nu mai auzi nimic. El o sărută şi ea închise ochii. Nu mai exista decât un cântec tăcut.

Sfârşit